^PROMISI

UNEA

4>ERÍDíyn

jLt$

KATE GOLDEN

PROMISIUNEA PERIDOTULUI

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

EDITURA LITERA
Bucureşti

Kate Golden
A Promise *of Peridot*
Copyright © 2024 Natalie Sellers

Toate drepturile rezervate
Design copertă: Katie Anderson
Hartă: Jack Johnson

Promisiunea Peridotului
Kate Golden

Copyright © 2024 Grup Media Litera
pentru ediţia în limba română
Toate drepturile rezervate

UTSftA*

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Ionel Palade
Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright şi este
destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a
fost descărcat. Orice alta utilizare, incluzând împrumutul, schimbul,
reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la
dispoziţia publică, prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea
permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea
recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea
sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, este
strict interzisă. Dreptul de folosinţă al prezentei lucrări nu este transferabil
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale
acestei lucrări aparţin companiei Grup Media Litera SRL.

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978 630 342 288 6
ISBN EPUB 978-630-342-394-4

Pentru cititorii mei.
Toate acestea vă sunt dedicate vouă.
Pasiunea voastră mi-a schimbat viaţa.

Mulţumesc pentru tot.

Lumină Fermecată peste Pietre acum,
Un rege-i sortit să-l răpună al său fiu mezin, Un oraş se preface degrabă în scrum,

Steaua, căzând, vesteşte războiul pornit iarăşi din plin.

Ultimul Fermecat pur, născut în sfârşit,

Găseste Sabia Soarelui în inima sa.

Tată şi fiu, la jumătate de veac împlinit,

Dau lupta din urmă, după ce phoenixul s-o ridica.

Un rege ce nu poate pieri decât de ea biruit,

O fată care ştie ce trebuie să aleagă,

O jertfă rămâne de înfăptuit,

Fără ea, două tărâmuri curând o să piară.

Nenorocul celor doi Fermecaţi puri, căci ei o să cadă,

E preţul plătit ca toată lumea să fie salvată.

LIGEIA, PREZICĂTOAREA LUMEREI, CU 113 ANI ÎN URMĂ

ARWEN

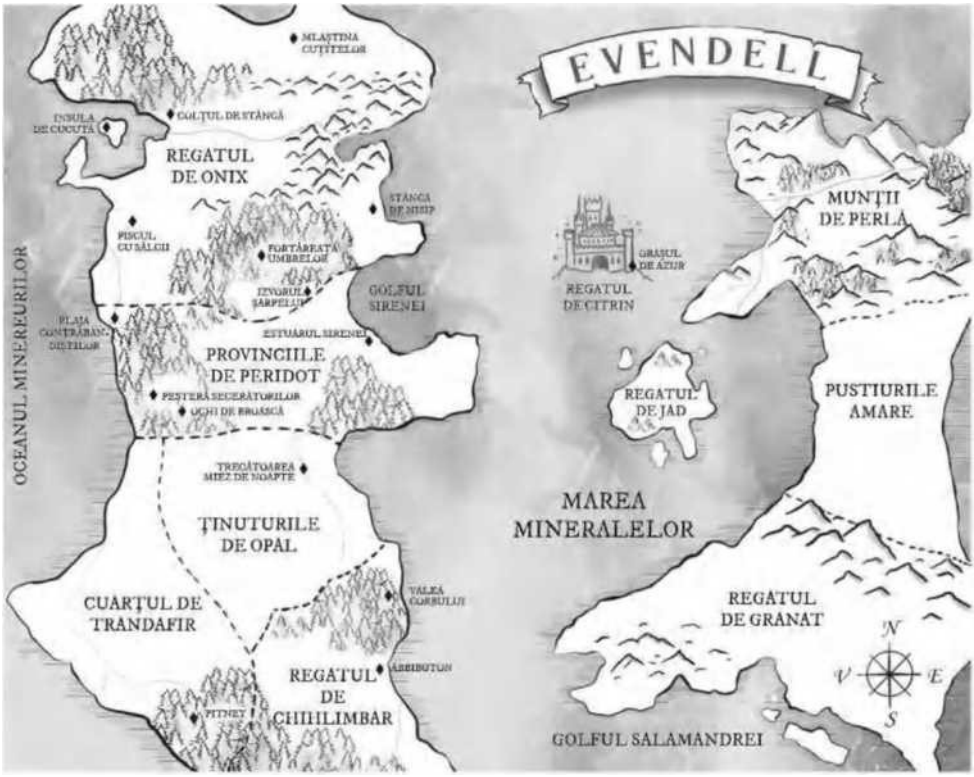

CAPITOLUL 1

ARWEN

- Cred că vărs din nou! ne preveni Ryder, iar apoi se aplecă iute peste parmalâcul ud, de oţel, al corăbiei.

Picături năprasnice ne ploaie ne potopeau în timp ce desenam cerculeţe liniştitoare pe ţesătura umedă care se lipea de spinarea fratelui meu.

- Aici sunt! i-am spus, încercând să trimit crâmpeie de Lumină Fermecată în stomacul lui chinuit de junghiuri.

Am tot aşteptat o vreme, până când mi s-au încovoiat degetele sub golul pe care-l simţeam. Trebuia ca Lumina să se fi refăcut deja cu zile în urmă.

Nu simţeam nimic.

încă nu simţeam nimic.

Ryder vărsa în marea clocotitoare de sub noi.

în cele zece zile scurse de la bătălia din Golful Sirenei, vindecasem, dar fără să mă folosesc de puterea mea, toate rănile călătorilor de pe corabie. Pentru ostaşii din regatele Onix şi Peridot, rănile făcute de oastea lui Lazarus, arsuri şi tăieturi pricinuite de Lumina Fermecată şi de armele Fermecaţilor, erau mai nimicitoare decât orice oţel născocit vreodată de muritori. Vindecarea unor astfel de vătămări fusese cea mai istovitoare ispravă din viaţa mea.

Iar în tot acel răstimp, cufundată până peste cap în feşe şi în sudoarea fierbinte şi nesănătoasă a răniţilor, încercasem să-mi jelesc mama.

încropisem o înmormântare pentru femeia care, crezusem eu dintotdeauna, îmi fusese mamă. în scârţâitului neostoit al parâmelor şi în fluturarea mută a pânzelor, ostaşii teferi de ne corabie îi coborâseră truoul neînsufleţit în mare. Eu îngăimasem câteva vorbe, pe care parcă le simţisem că-mi ieşeau din gură serbede şi străine. Mari murmurase o litanie. Ryder plânsese. Leigh nu se uitase la nimeni şi, chiar înainte să se isprăvească înmormântarea, se strecurase pe furiş în cabina de sub punte.

Fusese de-a dreptul îngrozitor.

Kane mă întrebase dacă ni se putea alătura. Cred că-mi spusese: „Aş vrea să fiu lângă tine, dacă mă laşi”.

Ca şi cum dacă ar fi fost el de fată mi s-ar fi alinat în vreun fel durerea şi nu m-as fi simtit mult, *mult* mai groaznic! Nu voiam să-l văd în preajma familiei mele. Sau în preajma a ce mai rămăsese din ea.

Apoi se dezlănţuise furtuna.

Corabia fusese silită să îndure asaltul nestăvilit al ploii şi al unor valuri care se năpusteau asupra ei ca nişte berbeci. Urgia nu pregetase să se dezlănţuie, furioasă, de-a lungul întregii noastre călătorii. Potopul rece ca gheaţa îi înmuia până la piele pe toţi cei care încercau să scape chiar şi o clipă de aerul stătut din cabină. Cu o zi în urmă, căpitanul hotărâse să păstreze cărbunii

cât mai mult timp cu putinţă, aşa că ne lăsase fără apă caldă.

Eu deja nu mai puteam suferi terciul călduţ.

Mi-am privit degetele aşezate pe spinarea lui Ryder. Umezeala le facea să fie veşnic scofâlcite, ca nişte stafide.

Fratele meu vărsă din nou. La câţiva paşi de noi, o femeie din Peridot, înveşmântată într-o mantie de lână ponositǎ, i-o luă pe urme.

Eu aveam norocul să nu sufăr de rău de mare, dar nu se putea spune acelaşi lucru despre restul călătorilor. Hărmălaia ne care o făceau stomacurile chinuite se auzea fără contenire la orice oră din zi şi din noapte. Mă îngrijisem de toată lumea aşa cum ştiusem mai bine, dar nu puteam să fac prea multe fără Lumina mea.

Şi nu-l ajutasem deloc pe Kane.

La doar o zi după ce suliţa de gheaţă îi străpunsese pieptul, îl văzusem cum urca fără nici o greutate un rând de trepte şubrede. Ba chiar le urcase două câte două... cu mişcări vioaie, puternice, de-a dreptul sprintene.

Cum de avusese atât de mare nevoie să-l vindec în infirmeria din Fortăreaţa Umbrelor?

îmi spusese numai minciuni. Tot mai multe şi mai multe minciuni. îmi împuiase capul cu minciuni gogonate.

Mă aşteptasem să mă cuprindă o spaimă cumplită gândindu-mă la soarta

crudă ce mă aştepta şi pe care Kane mi-o tăinuise în toate lunile din urmă, nespunându-mi nimic despre profeţia care prezicea că avea să mi se tragă moartea de pe urma tatălui său. Dar nu simţisem nimic.

Nu mai simţeam nimic de zile întregi.

După o viaţă împovărată de prea multă frică, de lacrimi şi de frământări… acum nu mai încercam nici un simţământ.

>

Cu o ultimă sforţare, Ryder se lăsă să alunece, se rezemă de parmalâc şi trase cu nesaţ aer în piept.

- Asta ar trebui să fie ultima dată. Nu mai am ce să vărs.

M-am încruntat.

- Ce încântare să te gândeşti la aşa ceva!

Pe buzele fratelui meu flutură o umbră de zâmbet.

O amintire se trezi într-un ungher al minţii mele, una dintr-o seară liniştită de toamnă… tulburată doar de freamătul vântului care foşnea prin buruienile de lângă casa noastră. Mi se făcuse rău după ce mâncasem ceva mucegăit – bunul obicei al lui Powell fiind acela de a-mi porunci mereu „să nu care cumva să las resturi în farfurie”. Câtă vreme vărsasem, parcă dându-mi afară şi sufletul din mine, mama mă frecase pe spinare cu mişcări prelungi şi apăsate, liniştindu-mă. Aş fi putut să mă vindec singură atunci, dar

alesesem să n-o fac. îmi plăcea să mă aline mama. îmi plăcea să-i simt mâna pe umăr, să-i aud vorbele de mângâiere. La acea vreme, Leigh abia se născuse, iar mie şi fratelui meu ne era nespus de dor să fim doar noi cei pe care îi alinta mama.

Ce lucru mârşav mai făcusem şi eu! Să vărs preţ de o oră, în loc să mă lecuiesc singură, iar asta, doar ca s-o ţin pe mama mai aproape de mine în aerul rece al serii şi să nu se înapoieze la copila căreia tocmai îi dăduse viaţă, la soţ şi la fiu.

Dar mă simţeam atât de bine ori de câte ori ea avea grijă de mine!

Iar acum...

Acum adormeam noapte de noapte întrebându-mă cine fusese cu adevărat femeia pe care o crezusem mama mea.

Oare mă găsise într-o zi la drumul mare?

O silise cineva să mă crească?

Iar dacă o silise, unde se aflau adevăraţii mei părinţi? Amândoi erau Fermecaţi cu sânge neamestecat şi pesemne că trăiau pe un alt tărâm. Unul care se prefăcea în pulbere, sub jugul unui tiran...

- Ţi-e mai bine, Ryder?

Dintr-odată, am văzut-o pe Mari, care se apropia alene, înfăşurată într-o mantie groasă de blană. încă din prima noapte pe care o petrecuserăm aici, Mari scotocise prin toate ungherele şi

izbutise cumva să găsească cele mai frumoase veşminte aflate pe corabie. Dar nici măcar blana aceea falnică nu putea să ascundă felul în care părul roşcovan i se lipea de faţă în cârlionţi jilavi, sau picăturile de apă rece ca gheaţa care îi potopeau nasul şi buzele aproape vineţii.

Zărind-o, Ryder se îndreptă de spate şi, căznindu-se să arate o mare încredere în sine, îşi încrucişă mâinile pe piept.

- Nu m-am simtit niciodată mai bine! Chiar sunt în al nouălea cer, spuse el, înclinând din cap spre femeia din Peridot, care, la o oarecare depărtare, încă mai vărsa. Dar îmi pare foarte rău de oamenii ăştia!
- Fratele meu şi-a vărsat măruntaiele cu vârf şi îndesat, am lămurit-o eu pe Mari.

Ryder se uită urât la mine, iar Mari il privi şi se încruntă, plină de milă.

- îmi pare rău. Nu se mai sfârşeşte odată furtuna asta!
- Da, păi, atunci...

Chiar în clipa aceea, corabia fu izbită de un val, iar Ryder se făcu alb la faţă, apucându-se cu mâinile de burtă.

- Eu... mă duc să stau de vorbă cu cineva despre asta. Chiar acum! bolborosi el, repezindu-se valvârtej spre celălalt capăt al corăbiei, dună care se făcu nevăzut.

Mari ridică dintr-o sprânceană.

- Să stea de vorbă cu cineva... despre furtună?

Am clătinat din cap.

- E prea mândru.
- Mi se pare înduioşător că e atât de stânjenit Poftim, adăugă ea, scoţând dintr-un buzunar o fiolă micuţă de sticlă. Să-i dai asta! E un leac numit Oţel pentru stomac.
- Asta nu-i poţiunea pe care o folosesc cioclii?

După ce citisem de două ori cartea de la bibliotecă despre speciile de flori din Peridot, mă apucasem, din pură plictiseală, să răsfoiesc grimoarele lui Mari. Ea, oricum, nu prea le mai folosea. Cel puţin nu de când avea amuleta.

N-o învinovăţeam. După ce mama ei, singura vrăjitoare din familie, murise născându-şi fiica, Mari nu apucase niciodată să înveţe cum să-şi mânuiască magia. Amuleta pe care o furaserăm din odaia de lucru a lui Kane, cea care îi aparţinuse lui Briar Creighton, cea mai puternică vrăjitoare din toate timpurile, îi îngăduia prietenei mele să-şi folosească puterea... chiar într-o foarte mare măsură. Acum facea câte o vrajă oricând îi poftea inima. Şi nu şi-ar fi scos amuleta de la gât pentru nimic în lume.

Mari ridică din umeri şi, dusă de gânduri, prinse să se joace cu amuleta de culoare violet.

- M-am gândit că poţiunea ar putea să-i fie de folos fratelui tău. Mi-a fost uşor s-o pregătesc.

însă adevărul era că, *de fapt,* prietena mea nu- şi trăgea nici o putere de la Briar sau din obârşia ne care o avea. Mi-am amintit cum îmi mărturisise Kane că amuleta era o doar bagatelă, ceea ce însemna că toate vrăjile pe care Mari le făcuse cu o asemenea uşurinţă în ultima vreme erau numai şi numai izbânda ei. Bineînţeles că m-am simţit cuprinsă pe dată de un simţământ de vinovăţie. Prietena mea merita să afle adevărul, însă nu mai aveam puterea lăuntrică de a mă călăuzi după vechea mea credinţă în privinţa binelui şi a răului. Nu voiam s-o mint pe Mari, dar...

Pur şi simplu nu mai aveam putere.

- Ai vorbit azi cu Kane? întrebă ea, apucându-se de unul dintre stâlpii alunecoşi ai parmalâcului, în timp ce corabia se mai războiu cu un val învolburat.

Am scos un oftat prelung şi adânc. Iată încă un lucru pe care inima nu mă lăsa să-l fac.

-Nu.

- Şi dacă mai este o altă cale? El nu ţi-a spus nimic despre asta?

Ba îmi spusese ultima oară când vorbiserăm. După bătălie. După moartea mamei. După răbufnirea mea de putere lăuntrică, atunci când

măcelărisem totul în cale. Kane îmi mărturisise că ar fi lăsat întreg continentul să piară de mâna lui Lazarus, doar ca să mă salveze de la moarte. Ca să mă ajute să-mi duc viaţa în linişte şi pace.

Dar ce fel de „pace” să găsesc gândindu-mă la toţi cei care aveau să sufere din pricina lui Lazarus pentru că eu mă pusesem la adăpost în vreun orăşel drăguţ, ascunzându-mă de soarta mea?

- Nimic nu mă poate îndupleca să dau bir cu fugiţii!

Mari strânse din buze.

- Poate, dar... Kane ştie mai multe despre profeţie decât oricine altcineva. Nu poţi să păstrezi un dram de nădejde?

- N-am nevoie decât să plec de pe corabia asta, am rostit apăsat, cu privirea aţintită la norii grei de furtună de deasupra noastră.

- Ştiu, spuse Mari, oftând. A fost o călătorie cumplită.

Dar mie nu-mi stătea mintea la ploaie, la frig sau la vărsături. Singurul lucru la care mă gândeam era cum să-i duc pe Leigh şi Ryder la adăpost în Regatul de Citrin, iar eu să plec cât mai departe de Kane, într-un loc în care să fiu singură până când avea să fie nevoie de mine, aşteptând, ca un miel de jertfa, să fiu dusă la tăiere.

Am rămas tăcută în vreme ce ploaia

îmi biciuia faţa, scormonind în inima mea după o frântură de durere, de nădejde, ba chiar după un tremur de frică stârnit de gândul la viitorul înspăimântător ce mi se întindea înainte.

Dar n-am găsit nimic înăuntrul meu.

îmi era dor de mama.

Voiam să mă duc acasă.

Voiam să mă cufund într-un somn adânc şi să nu mă mai trezesc mult, mult timp.

- Oare de ce nu ne spune nimeni ce ne aşteaptă în Regatul de Citrin? am întrebat-o pe Mari.

Nu vorbiserăm cu prea multă lume în ultimele zece zile, dar locotenenţii şi nobilii care se aflau pe corabie fuseseră nespus de zgârciţi la vorbă în privinţa regatului secret. Ni se dezvăluise doar că Regatul de Citrin era cu neputinţă de cucerit şi că aveam să fim acolo cât se roate de feriţi de Lazarus.

Mari ridică din umeri.

- în toate scrierile peste care am dat, se zice doar că e greu să ajungi acolo. Pe cele mai multe hărţi, ori pluteşte în mijlocul Mării Mineralelor, ori nu apare deloc.

Am lăsat zbuciumul oceanului să mă zgâlţâie din toţi rărunchii, în vreme ce Mari înşfacă strâns oţelul ud al parmalâcului.

- Oare să fie o insulă? Ca Regatul de Jad?

Insulele de Jad erau un regat învăluit în la fel de mult mister, dar măcar Mari cunoştea vreo câţiva inşi care ajunseseră până acolo, iar ei spuneau că era un ţinut pustiu.

- Poate. O să aflăm cât de curând, a răspuns prietena mea, ai cărei ochi străluceau de nerăbdare la gândul de a descoperi un loc încă neştiut de suflarea de pe pământ. Vrei să mergem sub punte şi să mâncăm ceva?

Mi-am înălţat privirea la cerul pe care se învolburau purpuriul, albastrul şi cenuşiul, alcătuind o privelişte ce semăna cu o vânătaie sau cu aripa unui porumbel pestriţ. Peste faţă prinseră să-mi cadă din nou picături grele şi răzleţe.

- Nu, cred că mai rămân o vreme aici.

Văzând că Mari se încrunta, am spus cu glas mai binevoitor:

- Dar ne vedem acolo.

Chiar îmi dădeam toată silinţa, iar Mari o ştia prea bine.

Ea plecă, păşind cu aceeaşi sprinteneală cu care o facea de obicei, fie ploaie, fie vreme însorită. Fata asta era atât de plină de viaţă... părea că nimic – nici măcar ultima bătălie, furtuna nimicitoare sau corabia pe care talazurile mării o azvârleau de colo-colo – nu putea s-o facă să se dea bătută.

La auzul unor paşi grei, mi-am îndreptat privirea spre un alai care străbătea puntea brăzdată de tăieturi

adânci.

îmi erau cunoscute acele cizme. Acel mers.

Kane se îndrepta spre coridor alături de Griffin, iar Leigh îi urma îndeaproape.

Zărindu-l, în piept mi se aprinse cea mai firavă flacără de furie, abia o scânteie.

Părul negru, ud, i se lipea de frunte şi de ceafa. Sub ochi i se desenau umbre cenuşii, adâncite de nesomn. O barbă aspră îi acoperea falca şi avea faţa umflată de la atâtea nopţi şi zile în care băuse peste măsură.

Viaţa lui Kane era acum într-o cumplită neorânduială.

Prin pereţii subţiri ai cabinei, îi auzisem adeseori pe el, pe Griffin şi pe Amelia bând cot la cot până la ceasuri târzii din noapte, râzând pe înfundate, jucând cărţi sau cântând prost. Veselia năucă în care păreau să se cufunde Kane şi Amelia mă umplea de zvâcnete de gelozie, ceea ce trebuia să se fi datorat unui soi de aducere aminte adânc înrădăcinate, care, fără voia mea, mă potopea cu amintiri. Uneori, celor trei li se alăturau Mari şi Ryder, din simplă sastiseală. Atunci mă durea cu atât mai aprig.

însă îmi spuneam că tot era bine că mai izbuteam să simt ceva.

Dar Leigh... Cel mai tare mă sâcâia legătura strânsă care se înfiripase între

surioara mea şi Kane în ultima vreme. Uneori, îi prindeam furişându-se amândoi prin cotloane în care n- aveau voie să intre călătorii de pe corabie, iar anoi întorcându-se de acolo cu bunătăţi şterpelite şi cu comori ruginite. îl auzeam pe Kane povestindu-i lui Leigh despre tot felul de făpturi ciudate din ţinuturi care întreceau cu mult cele mai năstruşnice plăsmuiri. Leigh părea cam vrăjită de el.

înţelegeam simţământul.

Cândva, fusesem şi eu la fel de nevinovată şi de încrezătoare.

I-am făcut semn cu mâna surorii mele. Cârlionţii lui Leigh tresăltară peste mantia cenuşie mult prea mare, în vreme ce ea le spuse câteva vorbe namilelor de bărbaţi care o însoţeau. Ai fi zis că erau câinii ei de pază... înalţi, falnici şi puternici, uzi leoarcă şi cu priviri încruntate. Am răsuflat uşurată în clipa în care ea se apropie de mine, iar cei doi coborâră treptele ce duceau la bucătărie.

- De ce umbli însoţită de ăia doi? Fermecatii sunt primejdioşi, Leigh! Nu-s tovarăşi de joacă.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

începu să mă furnice pielea.

- Ce-i?

- Eşti atât de necruţătoare cu el!

în ultimele zilele, surioara mea devenise mai rece şi mai măsurată în purtări. îi pricepeam durerea şi

încercam să am răbdare, dar întreaga ei furie părea aţintită doar spre mine.

M-am lăsat în jos şi m-a ghemuit ca să-i întâlnesc privirea.

- Ştiu că-ţi e nespus de greu. Şi mie mi-e dor de ea.

- Nu-i vorba despre mama.

- Dar cred că se poate ca furia ta, am murmurat eu, întinzând mâna spre ea şi apucând-o uşurel de braţ, să vină de la...

Ea se smuci din strânsoarea mea.

- încetează! *Tu* eşti supărată din pricina morţii mamei. Eşti supărată că n-ai putut s-o salvezi, spuse ea, înghiţind cu noduri şi ţintuîndu-mă cu o privire aspră. Eşti supărată că eşti ceea ce eşti. Şi-ti descarci toată mânia asupra *lui.*

Durerea pe care mi-o treziră vorbele ei mă făcu să-mi muşc limba.

- Ştiu că ţi se *pare fermecător,* Leigh! Şi a mai şi apărut prietenia asta ciudată între voi, dar Kane m-a minţit. Mi-a sfărâmat întreaga viaţă.

Acele vorbe îmi răsunară sec pe buze, lipsite de orice tulburare. De parcă aş fi spus că îmi pierdusem mantaua de ploaie. Eram atât de străină de golul întunecat ce se căsca în mine, încât abia dacă mă mai recunoşteam.

- Eşti prea mică să înţelegi.

Privirea înverşunată cu care mă sfredeli Leigh ar fi putut să prefacă şi soarele în gheaţă.

- El abia dacă izbuteşte să se târască de la o zi la alta! spuse ea.
- L-am auzit în fiecare noapte cum lălăia cântece marinăreşti în cabina căpitanului. Asta a făcut să ţi se pară că e zdrobit de durere?
- încearcă doar să rămână în viaţă, ca noi toti.

Ca la un semn, Kane reveni pe punte. Acum era neînsoţit şi ţinea în mână o butelcă plină cu whisky. Privirile ni se întâlniră pe dată. Am ştiut că-şi dădea seama că vorbiserăm despre el. Mi-am încrucişat braţele pe piept şi am lăsat să mi se citească pe chip furtuna ce-mi fierbea în vine. Kane încruntă din sprâncene, iar apoi îşi abătu privirea de la mine.

M-am întors cu spatele la el şi la Leigh şi am privit întinderea fără de sfârsit a valurilor zbuciumate, negre ca smoala. Nu era îndeajuns de mult loc pe corabie ca să pun între noi marea depărtare de care aveam nevoie. Leigh spusese adevărul. Fusesem crudă. Dar Kane şi-o merita cu vârf şi îndesat. De fapt, merita să i se întâmple ceva cu mult mai rău. Era un mincinos şi un ucigaş, era cel care mă trădase, cel care mă *folosise.* Cel care îmi răpise primele fărâme de bucurie adevărată simţite vreodată, prefăcându-le în cenuşă. Cel care mă năruise până când nu mai rămăsese din mine decât învelişul – o găoace pustiită, înăuntrul căreia trăise

cândva un suflet. Care şi asa îsi dusese > > > zilele cu chiu, cu vai.

îmi era uşor să mă las cuprinsă de simţământul ăsta... de furia care mă năpădise, în clipa de faţă, îmi venea ca o mănuşă.

N-aş fi putut să-l iert în veci pentru toate câte mi le făcuse.

Aşa că îl uram.

CAPITOLUL 2

KANE

Eram îndrăgostit de ea până peste cap. Iar ăsta era un adevărat coşmar.

Ceea ce simţeam pentru Arwen – bătăile inimii care mi se înteţeau la fiecare vorbă a ei, dorinţa de a mă juca mereu cu ea, de a-i face ochi dulci, de a o face să râdă şi să geamă, de a o necăji până când vedeam ivindu-i-se între sprâncene o umbră de încruntare, de a-i aţâţa mintea, de a-i gusta buzele – era de ajuns să te omoare cu zile. Nu pricepeam cum de mai rămâneai în viaţă atunci când erai îndrăgostit. După cum mă aşteptasem, simţământul ăsta te schilodea. Era... de-a dreptul înspăimântător. Să nu mă satur niciodată de ea. Să nu mă pot elibera

niciodată de apăsarea simţămintelor.

Chiar dacă scăpăm cu viaţă din bătălia care stătea să izbucnească, lucru ce părea de neînchipuit, eram osândit să cutreier prin lume tot restul vieţii mele, zeci şi zeci de ani de-a rândul, cu inima mistuită de dragostea asta sâcâitoare, dureroasă, molipsitoare, ce mă trăgea necontenit spre ea.

Ba, mai rău, făcusem singurul lucru pe care voisem să-l ocolesc cu orice preţ: din nou, rănisem fiinţa care îmi era cea mai dragă pe lume.

La naiba, era ca un făcut!

Izbită de un alt val puternic, corabia se înclină într-o parte. Am alunecat pe laviţa tare de lemn, iar felinarul din cabină începu să pâlpâie, în faţa mea, Amelia şi Griffin se cufundară într- un întuneric înspăimântător.

Păreau ursuzi.

Cum de lăsasem să se întâmple una ca asta? Cum de o găsisem pe femeia Fermecată pe care o căutasem ani de zile şi mă îndrăgostisem nebuneşte de ea? Acum trebuia să născocesc alte căi ca să-l nimicesc pe tatăl meu. Căi care să nu ducă la moartea lui Arwen...

Mi-am înghiţit cu noduri greaţa pe care gândul o trezi în mine.

Preţ de o sută de ani, nu găsisem altă cale. Şi avea să fie cu atât mai greu acum, când Lazarus ştia că Arwen era cea despre care vorbea profeţia. El avea s-o caute şi-n gaură de şarpe. Şi s-

o găsească. Puteam doar să mă rog de toţi zeii ca până în acea clipă să fim pregătiţi să-l înfruntăm.

- Ai leşinat, în sfârşit? întrebă Amelia, fluturând pe dinaintea mea o mână mică şi rumenită de soare.

De la toată băutura aceea, i se cam ascuţea glasul. Prinţesa muritoare ajungea rareori să bea atât de mult încât să ţină pasul cu Fermecaţi ca mine şi ca Griffin. Dar astă-seară atât ea, cât şi comandantul meu băuseră deja câte o jumătate de butelcă.

Eu eram la a patra.

Puteam să-mi pun setea neobişnuită doar pe seama simţământului de vină care mă rodea pe dinăuntru.

în bătălia de la Golful Sirenei, Amelia pierduse tot ce avea. Ostaşii ei, supuşii ei, puterea ei... Capitala Provinciilor de Peridot fusese nimicită din temelii de tatăl meu şi de oamenii lui. Deşi acum prinţesa se prefăcea veselă nevoie mare, îi vedeam suferinţa aprigă din ochi de fiecare dată când mai lua câte o duşcă.

Cabina căpitanului, îmbrăcată în lambriuri de lemn de stejar şi în care nu se găseau decât niscaiva velinţe groase de lână şi un felinar ruginit, se prefăcea noapte de noapte în taverna noastră. Ar fi trebuit să zburăm spre Regatul de Citrin, aşa cum făceam de obicei... chiar dacă solzii îmi îngheţau în vâltoarea furtunii ce împresura regatul,

ocrotindu-l, iar izul înţepător al fulgerelor făcea să mă usture nările. Numai că pe corabie erau prea multi călători ca să-i putem duce prin văzduh, iar puţinii dintre noi care mai puseserăm piciorul în capitala acelui regat eram nevoiţi să le arătăm celorlalţi cum se pătrundea acolo. M-am trântit înapoi pe laviţa şubredă. Şipcile dindărătul meu mă împunseră în umeri.

- După cum spuneam, glăsui Amelia, trebuie să-i trimiţi vorbă lui Dagan înainte să ajungem în Regatul de Citrin, ca să vină şi s-o antreneze pe fată. El unde-i?

- A rămas în Granat ca să caute Sabia Soarelui, am răspuns eu. O să-i trimit veste printr-un corb.

Ne duseserăm împreună acolo, ca să dăm de familia lui Arwen.

Mi se strânse stomacul în clipa în care mi-am amintit de moartea mamei ei. Pierderea lăsase urme adânci în sufletul micuţei Leigh, în care sălăşluia acum o jale întunecată, sfâşietoare, ce se hrănea cu durerea ei.

- Poate că se întoarce şi cu sabia? întrebă Amelia cu o fărâmă de nădejde în glas.

- Mă îndoiesc, la ce noroc am avut în ultima vreme, mormăi Griffin.

Of, comandantul meu care vedea totul în trandafiriu!

Eu şi Griffin trecuserăm cot la cot prin mai multă suferinţă, mai multe biruinţe

şi mai multe beţii decât oricine altcineva din Evendell. El era mai mult decât comandantul, aliatul sau prietenul meu. Obişnuiam să spun că era fratele meu. înainte să moară Yale.

- Haide, Griff, nu mai da vina pe norocul nostru din ultima vreme! l-am mustrat, întinzând mâna spre următoarea butelcă. De cinci ani nu izbutim să dăm de sabie.

Cunoşteam fiecare cotlon ascuns de pe continent mai ceva decât îmi ştiam solzii de pe aripi... Unde naiba să se ascundă sabia?

Corabia ne smuci din nou, iar Amelia scoase un suspin de greaţă.

- Ia ascultaţi la mine... Nu cumva profeţia spune că Arwen o să găsească sabia „în inima ei”? Haideţi să despicăm fata în două şi să vedem dacă nu cumva sabia se află înăuntrul ei. După aceea, prietena aceea vrăjitoare o s-o vindece pe dată. La drept vorbind, poate să se lecuiască şi singură.

- Gluma asta şi-a cam pierdut din farmec, Amelia, am mârâit eu. Dacă te apropii de ea, te omor cu mâna mea. Ştii asta, nu?

- Şi dacă totul nu e decât un soi de şiretlic al Fermecaţilor cu sânge pur, iar sabia a fost mereu ascunsă în fată?

M-am mulţumit să mă încrunt.

- Să ştii că n-am glumit, Kane!

- Nici eu.

Amelia gemu, sughiţând:

- *Neghiob îndrăgostit lulea...*

Griffin tresări în timp ce trăgea o duşcă.

- Nu zic c-ar trebui s-o despicăm pe Arwen ca pe un buştean, dar poate că a venit vremea să gândim lucrurile în altă lumină.

Pentru nepăsarea de care Griffin dădea dovadă faţă de fiinţe şi de lucruri, nu puteam să-i învinovăţesc decât pe generalul care-i fusese tată şi căruia nu-i păsa decât de cele pământeşti, şi pe femeia aprigă şi închisă în sine care-i fusese mamă. De la ei moştenise Griffin răbdarea lui nesfârşită, precum şi lipsa oricărui simţământ... da, de fapt, a oricăruia, în toiul nefericitelor mele izbucniri de furie. preţuiam nespus de mult acele însuşiri ale lui Griffin, dar în clipa asta aş ii vrut să-mi înfig cizma în fata lui netulburată de vreo tresărire.

- Nu prea mai avem timp, nu? întrebă Amelia.

- Peste un an se împlineşte „jumătate de veac” de la ziua răscoalei, spuse Griffin. Atunci o să izbucnească „războiul pornit iarăşi din plin.

- De fapt, le-am eu curmat vorba, profeţia spune că atunci „tată şi fiu dau lupta din urmă”

- însă „aţi dat lupta din urmă” acum câteva zile!

Era adevărat... Dar nu voiam să mă gândesc la tatăl meu. Voiam să-mi înec

amarul până când uitam de mine.

- Am crezut că te-a omorât, mărturisi Griffin. Cum ai izbutit să scapi de el în Golful Sirenei?

Era o întrebare bună. Griffin crescuse şi el în preajma tatei. Văzuse şi el cum, fără ca măcar să clipească, acesta din urmă pârjolise cu flăcări năprasnice un străjer îndărătnic, sau cum îl sfâşiase cu ghearele pe un nobil răzvrătit.

Cu câteva zile în urmă, eu şi tata ne ciocniserăm într-o încăierare pe viaţă şi pe moarte, deasupra nisipurilor însângerate ale Peridotului. Ştiam că nu puteam să-l ucid, că nimeni nu putea s-o facă, în afară de Arwen, care trebuia să lupte împotriva lui cu sabia în mână. Dar asta nu mă împiedicase să-mi încerc norocul. Să-i sfâşii ostaşii şi lefegiii până când nu mai rămăsese nici unul, bucurându-mă de fiecare plesnet şi lovitură, fără să-mi pese. Dar strigătele lui Arwen pătrunseseră înăuntrul meu precum un pumnal înroşit în foc, ce străpunge carnea, şi îmi curmaseră pofta de sânge.

- Am auzit-o atunci când a...

Tovarăşii mei de băutură ştiau prea bine ce voiam să spun: atunci când Arwen spulberase totul în calea ei. Lumina Fermecată se revărsase din ea cu sălbăticia apei slobozite de ruperea unui stăvilar, corăbiile, fiarele, armele duşmanilor arzând în flăcări necruţătoare prin golful pustiit. Arwen

se preschimbase atunci într-o uluitoare şi năprasnică zeiţă a mâniei.

Lazarus mă lăsase să mă duc la ea. El ar fi putut să mă nimicească, dar n-o făcuse. Pesemne că se temea de Arwen. Sau socotea că ea putea să-l ucidă. Oricare ar fi fost pricina, tatăl meu îmi cruţase viaţa. Ne cruţase pe amândoi.

- A fost nemaipomenită!

Era cea mai mare laudă pe care Amelia o rostise vreodată despre Arwen.

- Da, a fost nemaipomenită! am repetat eu, sorbind din whisky.

O vreme, am rămas cufundaţi în tăcere, iar lumina felinarului de deasupra noastră începu să pâlpâie, dând semne că era pe cale să se stingă. Am aruncat o privire afară, prin fereastra rotundă din spatele meu. Cerul şi marea erau cufundate într-un întuneric ca de smoală. Norii grei de furtună înghiţiseră luna şi stelele pentru a treia noapte la rând. Vijelia era din ce în ce mai năprasnică, semn că ne apropiam de ţinta călătoriei noastre.

- Mă bucur că tatăl tău nu te-a ucis, spuse Amelia în cele din urmă, lăsându-se pe spate în scaun şi ridicându-şi genunchii la piept.

- Singura asemănare dintre noi e faptul că amândoi avem nişte taţi ticăloşi, am răspuns eu cu glas glumeţ, ridicându-mi butelca şi apropiind-o de a ei.

Amelia ciocni cu mine, iar apoi am sorbit din băuturile noastre.

- Eryx pare mai hotărât ca oricând să te mărite cu cine dă mai mult, spuse Griffin.
- Nu-mi aminti!

Amelia îşi înfăşură blana albă mai strâns în jurul trupului. Cei născuţi în Peridot îndurau cu greu frigul. Amelia bătuse lumea în lung şi-n lat, aşa cum obişnuiau adesea cei din familiile regale, dar îşi petrecuse copilăria în cel mai cald tărâm de pe continent şi, drept urmare, tremura la cea mai mică boare de vânt. în noaptea asta era înfofolită din cap până-n picioare. Pielea arămie i se deosebea în chip ciudat de părul alb ca zăpada.

- Nu-i cine ştie ce bucurie să fii un simplu pion pe tabla de şah a tatălui tău!
- Voi doi aţi stat vreodată de vorbă despre locul tău la curte? am întrebat eu.

Prin punerea la cale a unei alianţe dintre armatele din Peridot şi din Onix, Amelia nădăjduia să-i arate regelui că era mai mult decât o monedă de schimb cu chip de femeie.

- Mi-a spus că m-ar lua chiar el de nevastă dacă i s-ar părea că asta „le e de vreun folos Provinciilor”.

Griffin tuşi.

- Asta-i nebunie curată!
- în ultima vreme, urgia care s-a

abătut asupra regatului nostru măcar i-a mai luat gândul de la verigheta care-mi lipseşte de pe deset.

- Nu mai ai peţitori? am întărâtat-o eu.

- Odinioară, tu ai fost unul dintre ei! răbufni ea.

Amelia era de o frumuseţe răpitoare. Dar privind-o acum, nu pricepeam cum de o dusesem în patul meu de atâtea ori. Nu fusese rău. Eram prieteni, iar atunci când, în cele din urmă, ne lăsaserăm pradă ispitei trupeşti, tot ceea ce se întâmplase între noi venise ca un soi de alinare, de apropiere mai strânsă.

Dar acum nu-mi mai închipuiam o astfel de legătură cu nimeni în afară de Arwen.

Fulgerele scăldară cabina într-o scânteiere albăstruie şi un tunet bubuitor zgudui marea.

M-am gândit că mai aveam doar câteva ceasuri până să ajungem.

- După ce sosim acolo...

M-am oprit din vorbit. Nu ştiam la ce să mă aştept în privinţa Regatului de Citrin. Legăturile mele cu acel tărâm erau... încordate, în cel mai bun caz.

- Ştiu, spuse Grifiin.

- O, nu... Ce boacănă aţi făcut, nătărăilor? se stropşi Amelia.

- Ce ai de gând să le spui celor de acolo? întrebă Griffin, fără s-o ia în seamă.

Mi-am frecat barba nerasă.

- Născocesc eu ceva.

- Hei, pe mine mă aude cineva? stărui Amelia, dând din mâini, tulburată. Ce s-a întâmplat?

De acum era beată criţă şi trebuia dusă la culcare.

Fără să răspundă la întrebarea Ameliei, Griffin îşi urmă vorba:

- Dacă tot ajungem în oraş, n-ar strica să-i facem o vizită lui Crawford!

Iată un plan foarte bun. Nu mai apucaserăm să-l luăm la întrebări pe nobil, fiindcă sabia dispăruse din tainiţa cu lucruri de preţ a Onixului la vreun an după ce fusesem alungat din Citrin. Dar în tot acest timp iscoadele mele stătuseră cu ochii pe Crawford şi pe faimoasa lui comoară alcătuită din lucruri rare şi nemaivăzute.

- Aflam până acum dacă ar fi găsit sabia şi ar fi adăugat-o la tezaurul lui.

- Dar dacă, fără s-o aibă, ştie ceva despre ea?

- Citrinul n-o să ne înlesnească o întâlnire cu el.

- Ei bine, n-ar fi rău ca localnicii măcar să le dea adăpost celor de aici, de pe corabie, spuse Amelia. Ei n-au nici o vină.

Nu ştiam dacă cei din Citrin aveau să se lase înduplecaţi. Dar asta era cea mai neînsemnată dintre cererile pe care voiam să li le facem.

- O să avem nevoie şi de mermagia

lor, am spus eu.
- Şi de oastea lor, adăugă Griffin.
- întocmai, îngăimă Amelia. Pentru că a mea a fost nimicită de diavolii ăia de ostaşi Fermecaţi! Ştii, îmi spuse ea, ridicându-şi butelca spre mine, eu chiar am încercat s-o salvez pe Arwen!

Am privit-o ţintă pe prinţesă, care mai luă o duşcă de whisky, iar apoi trânti butelca pe masă, cu o bubuitură.
- Cum aşa?

Amelia sughiţă.
- Pe când eram în Golful Sirenei, i-am spus că încercai s-o amăsesti. Că te foloseai de ea.

Mi-aş fi dorit ca odinioară să mă prevină şi pe mine cineva.

La auzul vorbelor ei, am simţit cum fierea mi se urca în gâtlej.

„Are dreptate. Eşti vinovat!”

Era chiar mai cumplit să aud asta din gura altcuiva.
- Dar fata era îndrăgostită de tine până peste cap. Nici n-a vrut să mă asculte.

Amelia voise s-o ajute pe Arwen, iar acum era mai mult decât doritoare s-o spintece în două ca să găsească sabia?
- Şi ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Ea mai luă o ultimă înghiţitură de tărie şi azvârli butelca goală într-un colţ. Clinchetul cioburilor nici nu ne făcu să clipim.
- Regatul meu a sfârşit prin a ajunge pe mâna unor lepădături, oamenii mei

au murit, iar capitala mi-a fost prădată. Aşa că noi toţi trebuie să facem ceea ce se cere în astfel de împrejurări.

Clătinarea pricinuită de ultimul val aproape că făcuse să se stingă felinarul atârnat deasupra capului ei acoperit de păr alburiu. Lumina abia dacă mai pâlpâia, împrăştiindu-şi prin cabină ultimele licăriri răzleţe, gălbui.

- După ce ajungem, trebuie să fim cu băgare de seamă la Arwen, am spus eu. Acum Lazarus ştie cum o cheamă, cum arată... El o să-i pună pe urmele ei pe toţi cei din Granat, Chihlimbar şi Peridot. în curând, întreg continentul o s-o caute, am adăugat, trecându-mi o mână peste faţă şi gândindu-mă că avea să fie cu neputinţă s-o ţinem la adăpost. Nici un locuitor al Citrinului nu trebuie să ştie cine e ea!

- O să spunem că e vindecătoarea noastră, ne povăţui Griffin. E chiar adevărat.

- Deocamdată, bâigui Amelia. Dar, Kane...

Ştiam ce voia să spună şi nu voiam să aud. Nu în noaptea aceea.

Griffin îmi sări în ajutor:

- Las-o pe altă dată!

- Bine! pufni prinţesa, ridicându-se în picioare cu mişcări şovăitoare. Dar va trebui să vorbim despre asta odată şi odată.

- Nu cred că el e în stare s-o facă, se împotrivi Griffin.

- Cred că glumeşti!

Amelia se întoarse spre mine, sprijinindu-se cu mâinile de masă ca să se ţină pe picioare. Dându-şi seama că eu nu dezmintisem vorbele

lui Griffin, ea făcu ochii mari.

- Bineînţeles, lui Kane i-a căzut un pic cu tronc frumoasa Fermecată. Dar nimic de pe lumea asta nu l-ar împiedica să-şi nimicească tatăl. Să izbăvească popoarele din Lumera. Să izbăvească regatele *noastre,* continentul *nostru!* Nu-i asa?

Griffin rămase tăcut, mulţumindu-se să-mi arunce o privire.

- Nu-i aşa? mă întrebă Amelia cu un aer furios.
- Da, aşa e.

I-am aruncat un zâmbet sastisit. N-avea nici o însemnătate ce credea ea. Făcusem o alegere cu luni în urmă şi aveam de gând s-o văd înfăptuită într-un fel sau altul.

Domolită, Amelia o luă cu paşi împleticiţi spre coridor.

- Bun. Mă duc la culcare.

Mi-am isprăvit băutura şi la fel a făcut şi Griffin, într-o tăcere încărcată de o recunoştinţă mută.

Mai târziu, primele raze molcome de soare începură să sclipească deasupra oceanului clocotitor şi să se prelingă în cabină. Aveam gura uscată. Eram atât de beat, încât abia mă mai ţineam pe picioare şi începeam să simt un gust

acru în gură. M-am ridicat, dar parcă numi mai simţeam picioarele, şi am pornit, clătinându-mă, spre coridor.

- Trebuie să mă uşurez.

Razele dimineţii încă nu ajunseseră până în coridorul adumbrit. Din celălalt capăt, uşa cabinei lui Arwen îmi făcu inima să tresară în piept.

Oare la ce visa Arwen acum? La crini, pesemne. Sau la colţişorul aşternut cu iarbă care se găsea în faţa casei ei din Abbington. Chiar dacă vorbisem de rău Regatul de Chihlimbar, îmi doream nespus de mult să mă întorc acolo, împreună cu ea. Voiam să ating fiecare lucru pe care Arwen pusese vreodată mâna. Se mă rostogolesc în iarba pe care se aşezase ea cândva. Tânjeam după fata asta. Voiam să mă las învăluit de lumea ei. De ea.

Un trup firav se ciocni de mine în umbră şi m-am prins cu mâinile de doi umeri plăpânzi. Era chiar Arwen, care mirosea mereu a flori de portocal şi de caprifoi. N-o mai atinsesem de zile întregi. Am simţit cum îmi lăsa gura apă.

Am apucat-o mai bine de umerii ei gingaşi, ca să nu cad cumva din picioare. Călătoria părea să-i fi subţiat trupul şi aşa plăpând. Aproape că o strângeam de spinare. Ştiam că aceasta îi era presărată ici şi colo cu pistrui mici, asemenea petelor de pe o căprioară.

- larta-mă, spuse ea.
- Te iert.
- Eşti beat!

Arwen se smulse iute din strânsoarea mea. M-am împleticit câţiva paşi după ce ea scăpă din braţele mele şi corabia începu sa se legene dintr-o parte în alta. Fata dădu să deschidă gura ca să mă dojenească. După bosumflarea gurii fermecătoare şi după cuta care îi apăruse pe frunte, ghiceam că se pregătea să mă muştruluiască. Dar corabia se clătină din nou, facând-o să se izbească de mine. Arwen avea acum un aer stânjenit.

- Uşurel! am strigat, cuprinzând-o de mijloc, în timp ce podeaua se apucă să danseze sub picioarele noastre, împinsă de frământarea valurilor.

Arwen mă apuca de cămaşă şi ne-am pregătit să înfruntăm zbuciumul furtunii. Mi-am lăsat degetul mare să-i atingă uşurel şoldul.

„Ca să se ţină pe picioare. Să nu cadă!", mi- am spus în sinea mea.

- încetează! se răsti ea, lipindu-şi mâna de peretele de lângă mine, în timp ce un nou val zgudui corabia, facându-ne să ne clatinăm pe picioare.

„Are dreptate. Nu se cade."

Izbitura o făcu să se lovească cu bărbia de pieptul meu. Capul îmi bubuia.

- N-ar fi trebuit sa mă leg de tine în veci!

Un felinar aflat la capătul coridorului învălui chipul lui Arwen într-o lumină slabă, tremurătoare. în ochii ei măslinii se putea citi că fusese rănită de vorbele mele. Sau simţea părere de rău? Durere? Oricare ar fi fost acel simţământ al ei, eram prea beat ca să-mi dau seama. N-aş fi priceput nici dacă aş fi fost treaz, darămite în clipa de faţă, când mergeam pe şapte cărări.

Am mai încercat o dată:

- Am vrut să spun că ştiam ce avea să urmeze. Nu trebuia să las ca...
- Pricep ce vrei să spui.

îi simţeam bătăile nebuneşti ale inimii. Se uita la mine de parcă...

Chipul ei...

Izbucniseră bătălii pentru mai puţin lucru. Războaie.

Corabia se opri dintr-odată şi ne-am desprins unul din braţele celuilalt, deşi fiecare părticică din trupul meu parcă izbucni într-un urlet, îndemânându-mă să nu-i dau drumul lui Arwen. S-o leg de mine – chiar dacă s-ar fi împotrivit şi ar fi ţipat – şi să fugim în zbor, dincolo de nemărginirea orizontului. Să lăsăm pe seama altora războiul, profeţia, răzbunarea, iar eu să-i arăt lumea. Să mă dezvălui aşa cum eram, cu bune şi cu rele. Să-i cer iertare tot restul vieţii mele. Să-i cerşesc mila şi să-i dau plăcere. Eu eram un bărbat simplu, aşa că aş fi făcut toate astea. Poate că s-ar fi lăsat şi ea înduplecată.

Dar m-am tras îndărăt, spre cabina căpitanului. Nemaiputând să mă ţin pe picioare, m-am prăbuşit pe podeaua umedă şi alunecoasă şi am rămas cu privirea aţintită la cizmele mele. însă apoi, la auzul unui oftat încărcat de nemulţumire, am fost silit să mi-o ridic.

Corabia se oprise, iar Griffin tocmai deschisese uşa.

El se uită la noi, care stăteam încremeniţi de o parte şi de alta a coridorului. Pesemne că păream amândoi cuprinşi de un simţământ de vinovăţie, deşi nu puteam să-mi închipui de ce anume ne făceam vinovati. Mi-am înăbuşit zâmbetul stârnit de caraghioslâcul acelei împrejurări. Totul ne scăpase din mână. Pesemne că Arwen îmi înţelesese greşit strâmbătura de pe faţă, fiindcă pufni mai ceva ca un cal nărăvaş.

Griffin clătină din cap spre noi.

- Am ajuns.

CAPITOLUL 3

ARWEN

încruntarea lui Griffin îmi dădu de înţeles că trebuia să plec. Aşadar, am urcat valvârtej treptele de lemn care duceau spre punte. Umerii şi mijlocul

încă îmi mai ardeau la amintirea atingerii mâinilor mari şi calde ale lui Kane. Fuseserăm prea aproape unul de altul, ceea ce-mi stârnise un iureş covârşitor de simţăminte. Am tras aer în piept ca să-mi mai domolesc încordarea din trup. Slavă Pietrelor că era beat de nu mai ştia cum îl cheamă! Era uşor să nu-i iei în seamă farmecul voluptuos sau aerul acela de băiat rău atunci când nici nu

putea să vorbească fără să i se împleticească limba în gură.

Măcar era *mai* uşor.

Am trecut de uşile zdravene de lemn de stejar, iar lumina soarelui îmi cuprinse faţa într-o dezmierdare neaşteptată. Razele mă furnicară pe piele şi-mi aduseră aminte de Onix... amintiri cu iarbă cosită, fluturi albi, ţârâit de cosaşi. în zece zile de ploaie năvalnică, aproape că uitasem că încă mai era vară.

în ciuda morţii mamei, timpul nu-şi stăvilise curgerea, lumea nu se oprise în loc. Deşi pierdusem atâtea. Deşi făcusem atâtea.

Lumina soarelui era ca o ploaie de aur ce picura peste catargele falnice care se înălţau spre cer. întreaga privelişte ar fi trebuit să-mi aducă un zâmbet pe buze. M-am gândit la mama şi la ce ar fi simţit ea văzându-mă cum mă încruntam la soare.

însă baia de lumină nu facea decât să-mi amintească de toate vieţile pe care le curmasem în izbucnirea mea de furie, în acea dezlănţuire nestăpânită de putere. în urechi îmi ţiuiau susurul sângelui şi pocnetul oaselor frânte. Acum mi-era mai rău decât pe vremea când corabia fusese azvârlită de colo-colo, ca un ciot aflat la mila valurilor.

în cele din urmă, pe punte se iviră mai mulţi călători. Unii rămaseră, şovăitori, la oarecare depărtare, împrăştiindu-se apoi care încotro spre balustradele corăbiei sau înghesuindu-se sub pânzele întinse. Cei care îmi văzuseră puterea nu-şi doreau să fie lângă mine şi nu-i învinovăţeam pentru asta.

Dar alţii erau pur şi simplu încântaţi să vadă că furtuna se potolise. Flecăreala lor îmi desferecase mintea din pânza încâlcită şi posomorâtă a gândurilor care nu-mi dădeau pace. Chiar şi Amelia, deşi părea destul de ameţită, îşi arcuise buzele într-unul dintre rarele ei zâmbete şi-şi înălţa acum faţa arămie spre cer.

Aş fi putut să jur că Griffin ne spusese că am ajuns. însă nici urmă de pământ pe nicăieri. M- am dus pe cealaltă parte a corăbiei ca să cercetez, dar ne opriserăm în nesfârşirea albastră a unui ocean. De jur împrejur, cât vedeai cu ochii, numai valuri unduioase şi, din când în când, câte un pescăruş care mai săgeta cu zborul lui înaltul cerului.

- Slavă Pietrelor, s-a sfârşit! izbucni Mari, voioasă, apropiindu-se.

Ryder o urma îndeaproape, aşa cum făcuse de-a lungul întregii călătorii pe mare. Mare crai mai era şi el! Şi i se aprinseseră călcâiele după singura mea prietenă. Dusesem o viaţă în care împărţisem totul cu fratele meu mai fermecător şi m-aş fi aşteptat ca acum să mă mâhnească un astfel de gând. în schimb, înăuntrul meu nu părea să mai sălăşluiască nici un simţământ acolo unde, pe vremuri, obişnuia să dospească gelozia. Dar mai era cineva pe corabie care se zburlea din creştet până-n tălpi la vederea aplecării pe care o avea Ryder faţă de Mari.

- Vrăjitoareo! spuse Griffin în semn de salut, în vreme ce-şi potrivea pe piept armura de piele neagră. Regele are nevoie de ajutorul tău.

Chipul lui era lipsit de orice veselie. Nimic nou până aici. Dar n-avea astâmpăr. îşi tot mişca platoşa şi se trăgea de guler.

Nu-l mai văzusem niciodată făcând asta.

- Ei, haide, doar ştii cum o cheamă! îl muştrului Ryder.

- E mai bine decât s-o strig „Roşcato!”, răspunse Griffin, aruncându-i fratelui meu o privire de-a dreptul ucigătoare, care aproape că mă făcu *pe mine* să tremur de frică.

însă Ryder se mulţumi să zâmbească,

iar apoi îi aruncă o privire piezişă lui Mari.

- E doar un nume de alint, îi spuse el.

îşi răsuci pe deget un cârlionţ din părul ei strălucitor şi trase uşor de el, cu un aer jucăuş.

- Ştie c-o preţuiesc îndeajuns de mult încât să-i spun „Mari”. Nu-i aşa, Roşcato?

N-am putut să nu mă uit la Griffin. După privirea lui, ai fi zis că se gândea cu tot dinadinsul să-i smulgă degetul lui Ryder şi să i-l arunce în ocean.

Am încercat să-i zâmbesc cu blândeţe lui Griffin. Nu-mi dădeam seama dacă el mă plăcea mai mult acum, după ce suferinţa nemărginită îmi răpise orice scânteie de veselie, sau dacă îl plăceam mai mult pentru că în preajma lui nu era niciodată nevoie de zâmbete făţarnice sau de veselie prefăcută. Oricum ar fi fost, aerul mohorât pe care îl aveam amândoi în clipa de faţă ni se potrivea de minune.

între timp, Mari îi surâse dulce lui Ryder, dar nu se îmbujoră. în privinţa asta, era uimitor de cumpănită... Iată una dintre cele mai neaşteptate însuşiri pe care le avea prietena mea. Bărbaţii îi făceau mereu ochi dulci, dar nu prea dădea semne că-i păsa. Asta, dacă ei nu-i aduceau cumva pe tavă cine ştie ce scriere a vreunui învăţat de seamă.

Ştiam că o astfel de purtare izvora mai puţin dintr-o linsă de curiozitate din

partea ei şi mai mult dintr-un simţământ de grijă faţă de sine. O copilărie petrecută la cheremul derbedeilor o învăţase pe Mari să se ferească de bărbaţi. în ochii unor străini ca Ryder, o asemenea purtare o facea să pară plină de încredere în sine. De neatins. Singura dată când o văzusem şovăitoare fusese la cina aceea ciudată pe care o luaserăm împreună cu Griffin la Izvorul Şarpelui. Şi, oricât de mult m-aş fi străduit s-o trag de limbă, ea nu voise să mai vorbească niciodată despre acea întâmplare.

Ca să ne ferim de o ciudată întrecere la călcatul pe bătături, le-am curmat vorba:

- Bine, bine! Griffin, ia-o înainte!

Griffin scoase un oftat apăsat, iar apoi l-am urmat până aproape de mulţimea adunată lângă Eryx. Regele fără tron al Provinciilor de Peridot stătea sub pânzele corăbiei, având în spate orizontul albastru, pe care acum, când furtuna se potolise, îl vedeam, în sfârşit. Eryx îşi frecă grumazul, dus pe gânduri, uitându-se cu ochi mândri la întinderea mării. Firele subţiri din părul lui zburlit, de aceeaşi culoare cu cel al a fiicei lui, foşneau în bătaia brizei.

Ne-am croit drum prin mulţime şi ne-am oprit în dreptul lui Barney, care stătea lângă... Kane şi Leigh.

„Păi, se putea altfel?!”, mi-am spus eu.

Mi se întoarse stomacul pe dos.

Kane îi arăta lui Leigh mânerul săbiei. Soarele strălucea pe metalul scânteietor şi în ochii mari ai surioarei mele. Am vrut să mă bag în seamă, să fac vreo zeflemea despre arme şi despre întrebuinţarea lor în preajma copiilor, dar de zile întregi n-o mai văzusem pe Leigh atât de vrăiită de un lucru. în ciuda hotărârilor groaznice pe care le lua atunci când venea vorba de mine, Kane era... bun cu ea.

- în sfârşit, o zi frumoasă! spuse Barney, al cărui cap chel strălucea în soare şi care stătea cu ochii aţintiţi la pânza albă ce flutura deasupra noastră. Asa ar trebui să te simţi când

» > călătoreşti pe o corabie!

Barney era încântat Numai el şi Mari izbutiseră să găsească o urmă de bucurie în călătoria asta.

Am încercat să-i zâmbesc.

- Ai mai fost în Regatul de Citrin?

- Niciodată. Dar am auzit numai lucruri grozave despre tărâmul ăsta. Câţiva străjeri ai regelui l-au însoţit o dată pe Majestatea Sa în călătorie şi au spus că acea împrejurare le-a schimbat viata.

„Slavă Pietrelor!”

Eram pregătită pentru o asemenea aventură. Poate că aveam să fiu ca Mari şi să-mi închin întreaga viaţă descoperirii şi învăţării de lucruri noi. Bine, atât cât îmi mai rămăsese din viaţa mea.

„Uf.”

Mi se facea rău de cât îmi tot plângeam de milă.

„Azi e soare, luminoasă Arwen! Adună-te!”

Dintr-odată, glasul bubuitor al regelui Eryx amuţi chicotelile mulţimii.

> >

- Drumul a fost îngrozitor, dar suferinţa a luat sfârşit! V-am adus în regatul cel mai adăpostit din întregul Evendell!

Călătorii, căutând încă să se strecoare în faţa lui Eryx, scoaseră murmure de uşurare la auzul vorbelor lui. Un bărbat din cale-afară de sârsuincios începu să bată din palme, iar pe buzele regelui apăru un zâmbet larg, plin de prefăcută smerenie.

M-am străduit din răsputeri să nu-mi dau ochii peste cap.

Eryx le vorbi mai departe călătorilor muiaţi de ploaie, dar hohotul de râs al lui Kane mă făcu să-mi întorc privirea. Leigh se uita la el, cu un zâmbet neastâmpărat pe buze. N-am putut să mai rabd, aşa că m-am răsucit spre Barney şi i-am spus:

- Nu crezi că bărbaţii în toată firea, beţi criţă, n-ar trebui să stea de vorbă cu fetiţe în vârstă de doar zece ani?

Barney se albi la faţă şi-şi mută privirea la regele lui, iar apoi se uită din nou la mine. Pesemne că-mi rostisem vorbele mai tare decât avusesem de gând. Leigh, roşie ca racul, plecă

valvârtej şi-şi pierdu urma în mulţime. Am dat să mă duc după ea, dar mâna caldă a lui Kane mă apucă de braţ. Pielea mi se înfierbântă la atingerea lui. M-am smucit din strânsoare.

- lată-ţi isprava, ţâţâi Kane din vârful buzelor. Ai făcut-o de râs pe micuţă!

I-am aruncat o privire duşmănoasă. Am văzut cum aerul proaspăt îi răvăşea părul în jurul feţei şi cum razele soarelui făceau să-i strălucească inelele de argint. Părea liniştit. îmi dădu drumul şi-şi îndesă mâna în buzunar.

- Şi nu mai sunt... beat.
- Nu e cu putinţă!
- Şşt! se stropşi la noi o femeie cu faţa împietrită, după care se răsuci pe călcâie şi prinse să-l privească şi să-l asculte din nou pe regele Eryx.

Ruşinea îmi încălzi obrajii şi-mi potoli furia. Am încercat să ascult şi eu vorbele lui Ervx, care dădea din mâini, frământat, povestind despre îndelungata şi legendara lui alianţă cu Regatul de Citrin.

Glasul jos şi catifelat al lui Kane mă smulse din visare.

- Prietena ta vrăjitoare mi-a pregătit ieri o poţiune care să mă trezească. Ai vrea să-i mulţumeşti din partea mea?

Dacă aş fi fost un erou de basm, aş fi putut să scot fum pe urechi. Kane ştia cât mă necăjea tovărăşia lor şi i-am văzut zugrăvită pe faţă încântarea pe care i-o stârnea tulburarea mea. Ce

nemernic înfumurat, pisălog, mincinos şi...

- Iar dacă vrei să ştii...

Glasul lui răsună mai aproape. în clipa în care se aplecă spre mine ca să-mi şoptească la ureche, izul lui de cedru şi de whisky îmi învălui simţurile.

- ... află că-mi petrec timpul cu Leigh pentru că se simte singură. Cineva trebuie să aibă grijă de ea.

Nu m-am ostenit să-mi ascund faţa albă ca varul.

- Eu am grijă de ea foarte *bine.*

Tăcerea încordată ce se aşternu între noi mă făcu să iau aminte din nou la Eryx.

- După atâţia ani, sunt încredinţat că bunul meu prieten, regele Broderick, o să ne întâmpine cu braţele deschise. Trebuie doar să fim cu băgare de seamă şi să ne luăm câteva măsuri de prevedere ca să ajungem în Oraşul de Azur, capitala Peridotului.

Ryder făcu semn către întinderea de apă ce se desfăşura împrejurul corăbiei, hăt, până-n zare, şi prinse să vorbească:

- Unde să ajungem? îmi pare rău. Alteţă, dar nu se zăreşte nimic!

Am cercetat şi eu din priviri marea care ne înconjura. Ryder avea dreptate. însă n-am simţit nici groază, nici nelinişte. Totuşi, ceilalţi călători izbucniră în murmure frământate. Străjerii cei vânjoşi ai lui Eryx înmărmuriră la vederea forfotei ce se

iscă pe punte. Roşu la faţă, regele ridică o mână ca să domolească mulţimea. N-am putut să nu mă uit la Kane, care se mulţumi să zâmbească, făcând o gropiţă în obrazul nebărbierit.

- Regatul de Citrin nu se vede cu ochiul liber, răspunse Eryx, vorbind acum cu glas mai tare şi mai tulburat. Pentru că se află *sub noi,* pe fundul oceanului!

CAPITOLUL 4

ARWEN

Un regat care se afla sub apă? Dar ni se făgăduise că aveam să fim *la adăposti*

M-am uitat la Kane, uluită. Ca de obicei, el îmi răspunse doar prin nepăsarea lui liniştită, de parcă Eryx ar fi spus că „regatul se afla la capătul străzii, pe stânga”.

- Nu vă fie teamă! ne îndemnă Eryx. V-am dus eu vreodată în inima primejdiei? Măsurile despre care v-am vorbit o să ne ajute să străbatem un tunel prin ocean şi apoi să ajungem pe ţărmul adăpostit al capitalei. Din fericire, călătorim alături de o vrăjitoare iscusită!

Ochii mi se aţintiră la Mari, care

zâmbi, strâmbă din nas şi strânse amuleta în palmă.

- Ea doar trebuie să facă o vrajă astfel încât fiecare călător să poată să răsufle dacă e cufundat în apa mării. Tunelul o să facă restul.

Spre lauda ei, Mari îşi păstră pe buze un zâmbet încrezător şi dădu din cap, încuviinţând vorbele regelui. Dar o cunoşteam prea bine ca să-mi scape neliniştea ce-i înnegura privirea. Nu voia să încerce şi dea greş în faţa atâtor inşi.

- Nu-ţi face griji, spuse Kane cu glas tărăgănat. Vraja asta nu e câtuşi de puţin neplăcută. Iar dacă nu izbuteşte, am auzit că nu-i chiar cel mai cumplit lucru să-ţi dai duhul înecat.

După zile ce-mi păruseră o veşnicie şi în care îmi simţisem inima doar ca pe o piatră în piept, un fior de spaimă îmi făcu sângele să zumzăie prin vine. în sfârşit... Era o senzaţie cumplită, dar atât de binevenită! Nu voiam să mai stau la taclale cu Kane, dar trebuia să aflu...

- Neplăcută în ce fel?

O umbră de milă i se ivi în privire. De astă dată, el îmi răspunse cu glas mai blând:

- Să răsufli în apă e ceva de neînchipuit! Dar străbaţi iute tunelul. Nici nu apuci să te dezmeticeşti, că s-a şi sfârşit.

- Şi cum e în Oraşul de Azur? Toată

lumea din regat poate să răsufle pe sub apă?

- Nu, Regatul de Citrin e înconjurat de aer. E vorba de o magie din moşi-strămoşi, deosebită de cea a vrăjitoarelor sau a Fermecaţilor. Mermagia ocroteşte Citrinul de mii de ani. Resatul n-a fost prădat niciodată.

Am dat din cap în semn că pricepeam, chiar dacă un fior îmi străbătu şira spinării. Nu-mi plăcea deloc să nu mai pot răsufla. Palmele începură să-mi asude. Am înlemnit în clipa în care am simţit cerculeţele liniştitoare pe care mâna mare a lui Kane mi le desena pe spinare.

- Ce faci?!

Pentru prima dată, Kane păru să fi rămas fără vorbe. îşi coborî mâna şi înghiţi cu noduri.

- Credeam că... păreai...
- Nu te atinge de mine!

Kane nu răspunse, iar eu m-am uitat pe lângă Barney, la Mari, pe care am întrebat-o:

- Cât o să fie de greu?
- E floare la ureche, răspunse ea cu un aer încurcat, încă pipăindu-şi amuleta.

Poate că ar fi zis mai multe, dar făcu ochii mari dintr-odată şi-şi îndesă iute colierul pe sub gulerul de pânză de în, cu nasturi. Ryder, care încetase să mai asculte cuvântarea lui Eryx şi care acum trăgea cu urechea la schimbul

nostru de vorbe, ridică dintr-o sprânceană. Am urmărit privirea lui Mari şi am descoperit că şi Kane se uita lung la noi.

- Mari, regele ştie! am recunoscut eu.

Obrajii lui Mari se îmbujorară.

- îmi pare atât de rău, Rege Ravenwood! Doar că...

- Amuleta îţi vine mult mai bine ţie, răspunse el, iar Mari izbucni într-un hohot de râs care aducea mai degrabă a oftat de uşurare. Dar ţin să-ţi spun că..., adăugă el, venind mai aproape de noi.

Am simţit o strângere de inimă. Kane nu putea să-i dezvăluie totul acum lui Mari, nu înainte să...

- Briar o să fie foarte geloasă dacă se întâmplă să afle că i-am dăruit nepreţuita amuletă altei femei. Ba chiar unei vrăjitoare frumoase! Povestea asta o să rămână micul nostru secret, da?

Mari dădu din cap, încuviinţând. Eu am răsuflat încet, uşurată.

- Să vă înşiraţi în faţa tinerei vrăjitoare! îi îndemnă Eryx pe călătorii de pe corabie.

M-am întors spre Mari, zâmbind.

- Mult noroc!

Cu mâna lui Mari pe pieptul meu, magia fremătă împrejurul nostru, răscolindu-mi părul şi fustele, sărutându-mi pielea. în aer pluteau miresme de pământ şi de muşchi. Apoi totul se sfârşi la fel de repede pe cât începuse.

Nu mă simţeam deloc altfel. Mi-am cercetat trupul cu luare-aminte. Eram încredinţată că arătam la fel. Restul călătorilor vrăjiţi de Mari fură îndrumaţi de străjerii lui Eryx spre ocean, dar eu m-am tras deoparte, ca s-o aştept pe Leigh.

Apoi veni rândul lui Grifiin. Mari era cu cel puţin două capete mai scundă decât el, dar îşi puse o palmă pe pieptul comandantului, cu un aer plin de încredere în sine. După aceea, îngână ceva în şoaptă, cu ochii închişi şi cu părul învolburându-i-se în jurul feţei precum o flamură bătută de un vânt neîmblânzit. Grifiin rămase cu falca încleştată şi cu mâinile prinse strâns la spate. Se strădui din răsputeri să se uite oriunde, mai puţin la Mari, chiar dacă obrajii i se colorau de umbra unei îmbujorări.

După săvârşirea ritualului, el se trase deoparte, îngândurat, frecându-şi pieptul în locul în care îl atinsese palma lui Mari.

Urmă Leigh, iar apoi am păşit şi eu pe platformă.

- Vă cufundaţi până la tunel, care se află la o depărtare de doi coţi sub apă, ne îndrumă un străjer. Odată ce intraţi acolo, înotaţi din răsputeri şi încercaţi să alergaţi de îndată ce zăriţi pământul.

- Să alergăm? se miră Leigh. Cum să alergăm?

Dar străjerul era deja pe cale să le dea

şi călătorilor din spatele nostru aceleaşi poveţe rostite la repezeală.

Aerul rece şi sărat îmi înţepă faţa atunci când am străbătut podeţul adăugat la pupa corăbiei. Am privit lung la valurile înspumate, reci şi înalte, care se învolburau sub paşii noştri.

Frica începea să-mi înceţoşeze vederea. M- am gândit că eu şi Leigh am fi putut să rămânem pe corabie şi să mergem mai departe pe mare, să plutim, să tot plutim şi să nu ne mai întoarcem niciodată pe uscat.

- Eşti gata? întrebă Leigh, al cărei glas parcă sfâşie pâcla în care mă învăluise spaima.

Am tras de două ori aer în piept şi am sărit de pe platformă.

înainte să mă cufund în apă, pe dinaintea ochilor îmi fulgeră o privelişte...

Chipul neînsufleţit al mamei.

Am simţit frigul mai întâi cu mintea, iar apoi cu trupul. Apa era cu mult mai rece... da, *mult* mai rece decât mă aşteptasem. Câteva clipe mai târziu, mâinile şi picioarele mele simţiră din plin asprimea mării tăioase, muşcătoare şi amare. Am încercat să-mi potolesc inima însrozită şi să alune amintirea ciudată şi nepoftită a mamei. Trebuia să înotăm. Chiar dacă sarea îmi înţepa ochii, iar dinţii îmi clănţăneau, am împins-o pe Leigh înainte.

Oceanul era întunecat şi de o

adâncime ce părea nesfârşită, dar am zărit sub noi deschizătura tunelului, ca o pâlnie de sticlă care mai întâi se căsca larg, iar apoi devenea tot mai subţire. Am înotat într-acolo fără să mai privim îndărăt.

Apoi am simţit primul imbold de a răsufla, de a trage în plămâni o gură de aer, nu de apă. Dar n-am luat în seamă acel imbold. Poate că as fi izbutit să străbat întregul tunel fără să răsuflu, în copilărie, eu eram cea care îşi ţinea cel mai mult răsuflarea în timpul jocurilor cu fraţii prin iazuri reci, mărginite de stânci.

Eu şi Leigh ne-am cufundat mai adânc. Odată ce ne-am strecurat prin deschizătura căscată în apă, tunelul ne purtă cu mai multă iuţeală în străfundurile mării. Am trecut pe lângă adevărate hoarde de peşti argintii, care intrau şi ieşeau în şi din grămezi de corali sau de bureţi stufoşi. Alţi peşti, mai mici şi mai subţiratici, înotau printre alge de culoarea smaraldului, care se legănau în bătaia curenţilor marini, învăluite în scânteierea pulberii de nisip auriu. Cu cât tunelul ne purta mai în adâncul oceanului, cu atât apa devenea mai limpede şi mai rece.

Dar acum îmi simţeam plămânii în flăcări. Trebuia să trag aer pe nări, să-mi alin arsura, să potolesc apăsarea ce mi se înteţea în piept. Leigh era întruchiparea seninătăţii, uitându-se la

două ţestoase care treceau pe lângă noi şi întinzându-se ca să le atingă pe carapacele străbătute de vinişoare asemănătoare celor ale marmurei. Pesemne că surioara mea răsufla foarte bine. Iar eu mă încredeam în Mari, nu-i aşa? Totuşi, mă îngrozea gândul că gura de aer pe care o luasem pe corabie ar fi putut să fie ultima din viaţa mea.

Nu mai avea nici o însemnătate. Nu mai puteam să îndur nici măcar o clipă...

Plămânii mei...

Mă *durea* pieptul.

încet... atât de încet... am tras aer pe nas. Parcă apa pieri ca prin farmec, aşa că am răsuflat din nou, trăgând aer în plămâni. Am încercat să trag aer şi pe gură, dar am înghiţit doar apă sărată de ocean. însă de fiecare dată când răsuflăm pe nas, mi se întâmpla acelaşi lucru: oricât aş fi tras în piept, apa se prefăcea în aer şi-mi ajungea până în plămâni. Am răsuflat adânc şi am înotat cu mai multă încredere prin tunelul de apă. începeam să mă liniştesc cu fiecare răsuflare.

în vreme ce alunecam spre fundul oceanului, apa se făcea neagră precum cerneala. Scoicile sidefii nu mai erau sărutate de strălucirea razelor de soare şi nici nu se mai deosebea culoarea stelelor sau a anemonelor-de-mare care se odihneau, neclintite, pe patul lor de nisip. Am înotat mai repede. Nu-mi

dădeam seama dacă tunelul era clădit doar din apă sau dacă era făurit de vreun soi de magie ocrotitoare, dar n-aveam de gând să mai pierd vremea şi să aflu răspunsul în timp ce aş fi nimerit drept în fălcile vreunui rechin.

Tunelul ne duse într-o peşteră stâncoasă, cufundată într-un întuneric ca de smoală. în cele din urmă, vădind o frică asupra căreia nu te nuteai înşela, Leigh mă strânse de degete şi-şi înfipse unghiile în palma mea. Am căutat să-i strâng mâna ca s-o liniştesc, dar nu-i mai zăream în faţa noastră pe ceilalţi călători de pe corabie. Apa era atât de rece, încât îmi clănţăneau dinţii.

Voiam să ies de aici. Acum.

Aveam nevoie să simt aer curat şi proaspăt în plămâni. Pieptul îmi tremura. Nu-mi mai dădeam seama dacă de frig sau de spaimă.

Ne-am repezit prin apă într-un ritm năucitor, iar apoi ne-am dat seama că ajunseserăm să înotăm atât de iute, încât mişcările nici nu mai erau ale noastre. Tunelul... ne trăgea în vâltoarea lui! Ne adâncea într-un întuneric ca smoala. Simţeam apăsarea apei în urechi, în găvanele ochilor şi peste falei.

Mâna lui Leigh îmi scăpa din strânsoare. Zbuciumul apei mi-o smulgea din braţe pe surioara mea. M-am întins spre ea, am încercat s-o înşfac, trăgând în piept aerul ciudat de

sărat, cu ochii închişi din pricina puterii ameţitoare a oceanului...

Cu un pleoscăit puternic, ne-am prăbuşit pe o fâşie fierbinte de plajă. Firicelele de nisip îmi zgâriară genunchii şi obrajii. Rochia mi se învolbură în falduri răzleţe. Părul îmi împresura capul precum o pânză de păianjen, prin care abia dacă mai desluşeam câte ceva.

Dar am tras în piept o gură de aer cald.

Aer proaspăt. Aer *adevărat.*

Căldura de aici era uscată şi blândă, altfel decât umezeala apăsătoare şi briza cu mireasmă de flori din Peridot... deosebită fată de tot ce mai simţisem vreodată. Leigh căzuse peste mine, cu cotul înfipt în gâtul meu. Chicotelile ei copilăreşti îmi risipiră până şi ultima fărâmă de spaimă.

Ştiind că surioara mea era teafară, am luat-o de pe mine şi m-am ridicat în capul oaselor. Am aşezat-o încetişor pe nisipul cald şi am scuipat pe plajă nisipul care îmi intrase în gură, iar apoi mi-am şters limba de lâna aspră a mânecii.

- Măi să fie..., murmură Leigh cu răsuflarea tăiată.

Am cuprins cu privirea întinderea nesfârşită pe care o aveam în faţa ochilor, mărginită de un port cu ape azurii, scânteietoare, ce fremăta de viaţă. Pretutindeni, bărci de toate

formele şi mărimile – bărci cu pânze, tuioare, bărci cu vâsle – împodobeau frământarea verde- albăstruie a valurilor şi se strecurau, aproape atingându-se, una pe lângă cealaltă. Portul forfotea de viaţă. Bărbaţi şi femei strigau de la barcă la barcă, lenevind cu picioarele în apă, cântând la tot felul de instrumente sau lăsând ancorele. După aproape două săptămâni petrecute pe o corabie tăcută şi mohorâtă, totul mi se dezvăluia în culori copleşitoare... sunetele, lucrurile din jur, strălucirea. în acel port se aflau mai mulţi inşi decât număra toată suflarea din Abbington.

Abia puteam să cuprind cu mintea gândul că, în ciuda soarelui ce strălucea pe cer, a munţilor care se înălţau în depărtare şi a oceanului care se întindea dincolo de noi, ne aflam la mii de stânjeni sub apă. Chiar că... mermagie!

După ce m-am ridicat, genunchii încă îmi tremurau. Leigh o zbughise la ţărm ca să-şi înmoaie picioarele în apa limpede precum cleştarul.

Nu ştiam de ce asta mă scotea din sărite.

Era o cinste să am grijă de Leigh. Fiind surioara mea, aş fi trecut şi prin focul iadului pentru ea.

Totuşi, mă simţeam ca pe jar. Nu voiam să stau tot timpul cu ochii în patru. Să fiu nevoită s-o iau cu sila de pe ţărmurile nisipoase, ca să nu se mai

întâmple altă nenorocire de neînchipuit. N-aveam vlagă s-o ţin din scurt ca s-o ştiu la adăpost, ca să mă încredinţez că era hrănită şi îngrijită.

„Kane avea dreptate. Eşti jalnică. Şi te iubeşti doar pe tine. Eşti o soră de doi bani.

Am simţit o durere înţepătoare în picior. Mi- am ridicat fustele şi am văzut nişte picături rubinii, care se prelingeau pe nisip. îmi zgâriasem genunchiul atunci când căzusem din tunel. Mi-am trecut degetele peste rană şi am încercat din nou să trag înăuntrul meu aerul şi lumina soarelui.

O scânteiere – doar o furnicătură – îmi sfârâi în vârful degetelor.

„Slavă Pietrelor!”

în chip fericit, pielea mi se lipi la loc, dând afară pietricelele şi grăunţele de nisip înfipte în carne.

în drum spre Regatul de Citrin, mă străduisem de nenumărate ori să fac asta. Târziu în inima nopţii, ghemuită în patul meu, mă rugasem stăruitor să fiu din nou în stare să simt lumina, vântul şi aerul curgându-mi prin degete. Să regăsesc puterea de nestăvilit care se revărsase din mine după moartea mamei. Măcar o fărâmă... să pot aprinde o lumânare sau să trântesc o uşă. Dar nu se întâmplase nimic. Nu se ivise nici măcar o scânteie.

Ei bine, încă o lecţie însemnată:

„Dacă îţi foloseşti Lumina ca să

nimiceşti o oaste de Fermecaţi, trebuie ca apoi să aştepţi săptămâni de-a rândul ca să ţi se reînnoiască puterea.”

M-am întors pe întinderea aurie a ţărmului şi i-am zărit pe ceilalţi călători întinşi pe nisip, curăţându-şi domol rămăşiţele de pe haine şi ridicându-se în picioare. Ai fi zis că eram cu toţii o adunătură de bocitoare posomorâte, cu fuste şi cu blănuri groase, în culori închise, ce se deosebeau ca de la cer la pământ de veşmintele diafane şi străvezii – colorate în gălbui, trandafiriu şi portocaliu – ale unor inşi care se vedeau în depărtare. Pe ţărm stăteau Kane, Griffin şi Amelia, arătând foarte îngrijit, de parcă nu i-ar fi atins nici un strop de apă şi nici un grăunte de nisip. M-am apropiat de ei, înaintând greoi pe pământul vălurit.

- Oare ne-ati rămas datori cu dezvăluirea vreunui secret al tunelului? am întrebat, făcând semn spre călătorii care tuşeau, cu nisip în păr şi pe haine.

Femeile îşi scuturau fustele de zor, iar eu mi- am dat seama că şi în coada mea împletită se găsea nisip din belşug, aşa că m-am apucat să mi-o curăţ.

Kane îmi aruncă o privire plină de veselie.

- Nu. însă noi am făcut asta de o sută de ori. Am învăţat să cădem în picioare. Eşti bine, fetiscano?

Mâinile îmi înţepeniră pe cosiţă şi am

pălit amândoi la auzul acelei vorbe de alint. El nu-mi mai spusese astfel de la...

- îmi pare rău, mormăi Kane, iar apoi se îndepărtă, înfuriat.

Am tras în piept aerul cu iz de apă sărată şi de pini.

- Chiar că l-ai supărat acum! spuse Amelia, privindu-mă stăruitor. Asta da ispravă!

Apoi plecă şi ea.

M-am scuturat ca să scap de încordarea care mi se strânsese în umeri şi am strigat-o pe Leigh. Surioara mea, care rămăsese pe ţărm, nu mă băgă în seamă. Am strigat-o din nou, mai tare. în cele din urmă, Leigh o zbughi spre mine, împroşcând cu nisip peste tot în urma ei.

Scăpaserăm vreo patruzeci de inşi din Golful Sirenei... în mare parte, nobili din Peridot şi familiile lor, dar şi câţiva oşteni. Puteam doar să nădăjduim că mai rămăseseră şi alţii în viaţă, fugind prin pădurile tropicale şi ajungând în alte oraşe. Deşi acum regatul se afla în stăpânirea Chihlimbarului şi a lui Lazarus, ceea ce însemna că nici un oraş nu mai era un adăpost pentru cei rămaşi loiali lui Eryx şi fiicei lui.

Nu întrezăream nici o fărâmă din Oraşul de

*

Azur în cuprinsul întinderii nesfârşite de chiparoşi spre care ne îndreptam. Regatul de Citrin era un ţinut al apelor,

minunat de senin şi de luminos, încărcat de miresmele puternice ale lămâilor, portocalilor, măslinilor şi smochinilor. Apa călduţă, verde-albăstruie, înconjura un ţărm de basm, presărat cu pini şi cu stânci, cu conace zugrăvite în alb şi cu pescăruşi care străpungeau alene înaltul senin al văzduhului.

Ţinând-o de mână pe Leigh, m-am alăturat celorlalţi călători, urmându-l pe falnicul Griffin. Curând, am ajuns la un pod de lemn şi de frânshiL clădit neste o narte stâncoasă a ţărmului, ce se furişa într-o linie şerpuitoare printre copacii înmiresmaţi. Mi-am închipuit că ducea spre inima oraşului. Am trecut podul unul câte unul, strecurându-ne printre pinii falnici, iar apoi am ajuns într-o piaţă pardosită cu dale de gresie ce scăpărau în razele soarelui.

Un ţipăt îmi răsună în urechi şi n-am mai avut timp să mă întreb dacă fusese al meu, căci cineva îmi lipi de gât tăişul unui iatagan strălucitor.

CAPITOLUL 5

ARWEN

O ceată de oşteni din Citrin, purtând armuri de un violet-închis, sclipitoare,

ne despărţiră unul de altul. în clipa în care ostaşul din spatele meu îmi apăsă pe gât oţelul armei, am simţit că aveam să-mi vărs peste mâna lui şi puţinul rămas în stomac.

Ostaşii erau îndeajuns de numeroşi pentru ca doi, ba chiar trei dintre ei, să-l înşface pe fiecare dintre noi în parte. Noi, cei de pe corabie, eram pierduţi într-o mare violet, împestriţată cu albul şi argintiul coifurilor, suliţelor şi săbiilor ce străluceau în soare. Nu-i mai vedeam nici pe Leigh, Mari, Kane, sau...

Am căutat înăuntrul meu Lumina Fermecată reînnoită, căznindu-mă să-mi dezlănţui puterea ca să mă eliberez din strânsoare, dar nimic nu mi se înfiripă în degete. Folosisem până şi ultima picătură ca să-mi vindec genunchiul.

- Oare să fie cine cred eu? bubui un glas trufaş de bărbat.

Ostaşii se depărtară puţintel.

Aproape că mi se tăie răsuflarea la vederea priveliştii din faţa mea.

Curtea în care ne aflam, pardosită cu piatră de culoarea mierii, se deschidea spre un şir de trepte albe, scânteietoare, netede precum cochiliile melcilor de mare şi scânteind aproape orbitor în lumina soarelui. Deasupra lor se înălţa un palat măreţ, cu totul deosebit de conacul câmpenesc din Golful Sirenei sau de frumuseţea gotică, înnegurată, a Fortăreţei Umbrelor. Uluitorul palat săpat în stâncă avea

acoperişuri albe, ascuţite, şi era împodobit cu perle, aur şi rubine. Soarele amiezii facea să strălucească nestematele de pe fiecare fereastră, turn şi turnuleţ. Vuind de viaţă, Oraşul de Azur se întindea împrejurul palatului, dar eu tocmai mă încordam toată, încercând să mă depărtez de lama iataganului ce era pe cale să-mi taie gâtul, aşa că nu puteam să-i preţuiesc adevărata frumuseţe.

Pe treptele de piatră albă stătea un bărbat care avea un aer măreţ. Părul îi era încreţit, iar chipul îi părea dăltuit în marmură. Alături de el se afla o femeie trasă la faţă, cu un zâmbet dispreţuitor pe buze şi care purta cercei cu rubine, lungi de-i ajungeau până aproape de umeri. De o parte şi de alta a regelui şi a reginei se vedeau cel puţin o duzină de străjeri învesmântaţi în haine ostăsesti de culoarea safirului.

- Reee Broderick, ce-i cu caraghioslâcul ăsta?

Eryx părea aproape la fel de jignit pe cât era de înspăimântat.

- Majestăţile Voastre, cred că e o neînţelegere! spuse Kane, netulburat, de undeva din mulţime.

în ciuda furiei care mă mistuia, mă cuprinse un simţământ de uşurare la auzul acelui glas liniştit şi adânc. Chiar dacă vorbele rostite fuseseră respectuoase, acel glas falnic, răsunător, plin de o putere ucigătoare,

precum răgetul unei fiare, răsună prin toată curtea. Nu vedeam nimic peste ceata de oşteni, dar eram încredinţată că nici un străjer din Citrin nu-i atinsese lui Kane un fir de păr.

- Nu-i nici o neînţelegere, răspunse regele. îţi recunoaştem blazonul, Rege Ravenwood. Şi pe cel al Provinciilor de Peridot.

- Golful Sirenei a fost făcut una cu pământul, spuse Kane. A fost ars din temelii de regele Gareth al Chihlimbarului şi de regele Thales din Granat.

După ceea ce se putea citi pe chipul regelui şi al reginei, mi-am dat seama că fie nu aflaseră veştile, fie nu prea dădeau doi bani pe vestea pe care tocmai o primiseră.

- Haideţi, vă rog, să stăm de vorbă într-un chip mai prietenesc! strigă Eryx. Primirea asta duşmănoasă n-are nici o noimă. Cei care ne însoţesc sunt fugari goniţi de război. Nu vrem să facem nici un rău oraşului vostru.

- Cel puţin, nu încă, rosti Kane cu glas tărăgănat.

Mă trecură fiori reci. Acum ştiam de ce era el în stare. Cunoşteam uşurinţa cu care putea să măcelărească tot ce-i ieşea în cale, folosindu-şi puterea necruţătoare şi întunecată.

La capătul treptelor de marmură, regele şi regina se sfatuiră în şoaptă. Trăiam clipe de spaimă îngrozitoare,

întrezărind în minte silnicie, o baie de sânge, vaiete sugrumate... M- am străduit să-i zăresc în mulţime pe Leigh şi pe Ryder şi am simţit cum braţele unuia dintre oşteni se strânseră mai tare în jurul mijlocului meu. în locul ăsta mă aşteptau cel mult o altă temniţă, mai multe frânghii peste încheieturi, mai multă suferinţă a oamenilor dragi inimii mele, mai mult...

într-o clipită, străjerii ne dădură drumul şi tăişul lipit de gâtul meu intră din nou în teaca sa. Am răsuflat uşurată şi mi-am frecat gâtul. Apoi am văzut că regele şi regina coborau treptele albe. Pesemne că le făcuseră semn străjerilor să ne lase. Mi-am căutat fratele şi sora prin mulţime, până când, în cele din urmă, ochii mei întrezăriră o claie încâlcită de păr bălai. Mi-am croit drum printr-o mare de bărbaţi îmbrăcati în haine albastre şi am întins >33
mâna spre Leigh.

- Eşti bine?
- Da! răspunse Leigh, smucindu-se din strânsoarea mea.

I-am aruncat o căutătură năprasnică oşteanului de lângă ea şi mi-am luat privirea de la el doar după ce Leigh mă îndepărtă cu sila. Ne-am croit drum prin mulţime până când o mână caldă şi bătătorită mă apucă de braţ şi mă trase îndărăt.

- Rămâi lângă noi! mă îndemnă Kane. Ryder, o iei tu pe micuţă?

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Ryder străbătând marea de armuri

albastre şi de haine 3 cenuşii, ude.

- Da, am eu grijă de ea. Tu du-te să farmeci vreun os domnesc!

De când erau ei doi prieteni atât de buni? Kane îl ura pe Ryder.

Mi-am coborât privirea la Leigh.

- Vin numaidecât după voi.

împreună cu ceilalţi călători de pe corabie, fraţii mei o luară pe lângă treptele largi, strălucitoare, şi se făcură nevăzuţi dincolo de nişte uşi falnice de piatră, învăluite în cârcei de iederă şi flori sălbatice de culoarea piersicii. După ce i-am ştiut pe Leigh şi pe Ryder ajunşi la adăpost şi mi s-au mai domolit bătăile inimii, am urcat alături de Kane şirul nesfârşit de trepte care ne duceau la familia regală. Mi-am mai descoperit câteva firicele de nisip între dinţi şi le-am scuipat pe furiş pe piatra de culoarea opalului.

- Nu-i un lucru prea vrednic de o doamnă, nu? murmură Kane.

- N-ar fi mai bine să te duci şi să-l baţi la cap pe unul dintre străjerii ăştia cu săbii ascuţite?

- Ce nărăvaşă eşti, îngână el.

- Ce să zic? Am avut de la cine să învăţ!

>

- Cred că eşti îndeajuns de nărăvaşă din fire, rosti Kane cu un aer gânditor şi cu o scânteie de mânie în ochi, după ce ne-am oprit. Dar prostovanul ăla care ţi-a pus sabia la gât era cât pe ce să-şi piardă o mână.

Odată ajuns în faţa regelui şi a reginei, Eryx făcu o plecăciune. Trupul ca o pară aproape că i se revărsă din haine odată cu mişcarea aceea care se voia curtenitoare, însă cele două feţe regale ne priviră cu ochi plini de mânie.

- Rege Broderick, Regină Isolde! Nădăjduiesc că v-o mai amintiţi ne fiica mea. Amelia. Iată-l şi pe Griffin Boit, comandantul regelui Ravenwood. Iar aceasta e vindecătoarea regelui, Lady Arwen.

- Fiţi bineveniţi! ne spuse regina din vârful buzelor.

Am făcut o plecăciune, iar după ce m-am îndreptat de spate, privirea îmi lunecă îndărătul regilor din Citrin şi am zărit un bărbat de o frumuseţe uluitoare, care stătea sprijinit de un stâlp.

Era înalt şi zvelt, cu pielea ca de bronz strălucitor. în ciuda nepăsării cu care adăsta acolo, îşi ţinea braţele la spate, în semn de respect, dar asta nu făcea decât să-i pună într-o lumină bună braţele parcă dăltuite în piatră şi pieptul puternic. Chiar dacă îl vedeam de la depărtare, am simţit că nu puteam să-mi iau ochii de la zâmbetul lui plin de încredere în sine, liniştit, şi de la ochii de un albastru limpede, care oglindeau oceanul scânteietor şi nesfârşit dindărătul meu. Lângă el se afla o femeie micuţă, poate cu câţiva ani mai tânără decât mine. Şi ea era

atrăgătoare, dar de o frumuseţe mai puţin bătătoare la ochi. Avea acelaşi păr bălai, o faţă în formă de inimă şi ochi de un albastru uluitor, precum cel al mării.

Iar ochii aceia, în care se oglindea o umbră de tristeţe, erau aţintiţi la... I-am urmărit privirea şi am dat de Kane.

Dar-ar naiba în Pietre! Chiar *atât* de fermecător era?

Un muşchi îi zvâcni în falca puternică în clipa în care privirea lui o întâlni pe a mea. Părul negru, ciufulit, şi hainele lui falnice, în culori mohorâte, se deosebeau izbitor de palatul scăldat în razele soarelui şi de cerul albastru de deasupra. îşi răsuci pe degetul mic inelul cu sigiliu negru şi-şi îndesă mâna în buzunar cu o mişcare lină, care mă făcu să-i privesc picioarele lungi, cu muşchi frumos desenaţi.

Am înghiţit cu noduri şi mi-am zis că era mai bine să nu-mi răspund la întrebare.

Regele Broderick făcu semn spre tinerii din spatele lui şi spuse:

- Eryx, îţi mai aminteşti de fiul nostru, prinţul Fedrik, şi de fiica noastră, prinţesa Sera.

- Da! strigă Eryx cu glas mult prea prietenos. Ce-au mai crescut! Tin minte când...

- Nu, nu-i nevoie, îl opri Isolde, coborându-şi privirea la una dintre unghiile ei, care se ciobise.

Fedrik, acel bărbat chipeş – nici

măcar chipeş, ci de o frumuseţe maiestuoasă, după tipicul armoniei desăvârşite –, veni agale să ne întâmpine, îmi aruncă un zâmbet cald, neprefăcut, şi-mi luă mâna într-a lui.

- Lady Arwen, mă bucur să te cunosc! spuse el, făcând o plecăciune.

Fedrik răspândea în jurul lui bucurie şi seninătate, de parcă i se întâmpla în fiecare zi să dea în curtea palatului peste patruzeci de fugari uzi leoarcă şi bătuţi de vânt, pentru ca mai apoi, după ce stătea de vorbă cu ei, să plece la mijlocul amiezii ca să se dedea la vreun fel de desfătare bărbătească în aer liber şi apoi să facă o baie în oceanul scânteietor.

M-am simtit îmboldită să zâmbesc... Prinţul

> î

era ca un soare.

Prinţesa Sera făcu o plecăciune graţioasă şi îl privi pe Kane drept în ochi, însă chipul lui nu trădă nici o tulburare, iar ochii de culoarea argintului rămaseră aţintiţi, sastisiţi şi reci, la turnurile castelului.

Era chiar acel Kane pe care îl întâlnisem prima dată în Onix. Nu lăsa să i se vadă nici o urmă de slăbiciune sau de căldură, ci simţeai la el doar o nepăsare plină de răceală, pe dedesubtul căreia clocotea un izvor de venin ucigător.

Eryx înaintă şi-i făcu semn lui Kane să-l urmeze. Amelia dădu să i se alăture

tatălui ei, însă acesta îşi scoase un cot în afară şi-şi potrivi cingătoarea. Acea mişcare, menită s-o mustre pe tăcute, o trimise pe prinţesă înapoi lângă mine şi Griffin, iar obrajii i se îmbujorară de ruşine.

O furie neaşteptată prinse să-mi clocotească în vine. Din câte văzusem până acum, Amelia ocrotea Peridotul cu vădit mai multă înverşunare decât tatăl ei. Era singura care se frământase pentru soarta oamenilor din Golful Sirenei atunci când oraşul fusese prădat.

- Căutăm adăpost, spuse Eryx. Regele Ravenwood a spus adevărul. Peridotul a căzut în bătălia de la Golful Sirenei, iar regele Gareth din Chihlimbar a urcat pe tronul meu. Regatul de Onix o să fie următorul prădat. Citrinul e o putere de-a dreptul măreaţă. Avem nevoie de oastea voastră ca să readucem pacea în Evendell.

Regele Broderick nici nu clipi.

- Nu putem să vă ajutăm.

Kane se aplecă în faţă.

- Ei, haide, Broderick...

Dar regina făcu un pas în faţa soţului ei şi-şi ridică bărbia ascuţită.

- Din câte[3] îmi amintesc, rege Ravenwood, nu ţi-e îngăduit să păşeşti pe nisipurile Citrinului după ce ai făcut. Doar pentru că tragi în piept aerul nostru, aş putea foarte bine să-ţi înfig

capul într-un ţăruş!

Bineînţeles, Kane săvârşise ceva – fără îndoială, un lucru necinstit, viclean şi plin de răutate – care avea să ne lase pe toţi în voia sortii.

Aerul îngâmfat de pe chipul lui Eryx se risipi ca un fum. Ba chiar regele părea uşor tulburat.

- Regină Isolde, stărui Kane, încercând să nu- şi piardă răbdarea, era prea tânără pentru măritiş. Doar o copilă!

Prinţesa Sera păli şi-şi coborî privirea la sandalele ei trandafirii.

- Asta nu era o hotărâre pe care s-o iei tu! se răsti regina, cu glas ascuţit.

- Trebuia să fie soţia *mea.*

„Of, să dea naiba-n Pietre!”

- Eu m-am bucurat, adăugă iute prinţul Fedrik. Şi aşa, nu mă încânta nicidecum gândul ca surioara mea să se mărite cu un afurisit de Fermecat. Să-mi daţi de veste după ce pleacă din oraş, da?

El îi zâmbi larg lui Kane şi îl bătu zdravăn pe umăr, iar apoi trecu pe lângă el şi coborî treptele de un alb lăptos.

„Fermecat?!”

Un val de uimire mă străbătu ca un fulger din creştet până-n tălpi.

Kane se mulţumi să se încrunte.

- De ce ai primit să te însori cu fiica noastră, dacă n-aveai de gând decât s-o înjoseşti? stărui regina Isolde.

Nu-mi reveneam după vorbele prinţului. Poate că întreg Citrinul ştia despre Tărâmul Fermecat? Dar cum de vestea nu se răspândise niciodată pe restul continentului?

- Cu mine n-aveti decât să faceţi tot ce vă

poftește inima, spuse Kane, fără să ia în seamă întrebarea. Dar nu-i osândiţi pe fugarii din Peridot pentru greşelile mele! Răul cu care avem de-a face o să spulbere întreaga suflare de pe continent. Eryx n-a apucat să vă spună că regele Gareth şi regele Thales s-au aliat cu tatăl meu. Sunt pe deplin încredinţat că nu veţi lăsa ca mândria voastră să se facă vinovată de moartea tuturor locuitorilor Evendellului! Sau mă înşel?

Chipul reginei Isolde rămase nepăsător, în timp ce privirea ei tăioasă nu oglindea decât o furie nimicitoare. Regele Broderick, în schimb... ei bine, nădăjduiam ca el să ne scoată din încurcătura asta, care părea să se adâncească din ce în ce mai mult. O apucă de mână pe regină şi, cu toate că aceasta se smuci, el nu-i dădu drumul.

- Lăsând la o parte simţămintele noastre, nu putem să ne punem regatul în primejdie! Voi, fugarilor, puteţi să rămâneţi aici peste noapte, dar stăruim ca mâine să plecaţi cu toţii.

„Nu, nu, nu...”

Şi ce urma să fac? Nu puteam să-i duc

pe Leigh şi pe Ryder înapoi în Onix, ştiind că, pesemne, Lazarus ne aştepta. Şi ştiam prea puţine despre restul continentului ca să-mi dau seama în ce alte regate ne puteam găsi adăpost.

Kane stărui:

- Poate că am făcut o nedreptate familiei voastre, dar...

- Ne-ai *înjosiţi* răspunse regina, cu glas pătrunzător. I-ai întors spatele fiicei noastre, iar asta a întristat-o de moarte...

- Ştiu.

Ochii lui Kane erau aspri. Se săturase să se milogească.

Am înghiţit cu noduri.

- îngăduiţi-mi o întâlnire între patru ochi, ca să vă înduplec pe amândoi. Ceea ce am de spus merită timpul vostru.

înainte ca soţia lui să mai poată să-i dea înainte cu ocările, regele Broderick spuse:

- Prea bine.

CAPITOLUL 6

KANE

Trecuseră şase luni de la ultima mea vizită în Oraşul de Azur, dar sala tronului rămăsese neschimbată. Era la

fel de amănunţit îngrijită şi de bătătoare la ochi pe cât îmi aminteam. Numi plăcea neapărat, fiindcă eu preţuiam podoabele care aveau în ele mai multă măreţie. Dar dacă familiei regale îi plăceau scânteierile de opal şi de auriu ce puteau fi văzute pe fiecare mâner şi sfeşnic din încăpere, cine eram eu ca să-mi dau cu părerea?

Ceea ce *într-adevăr* se schimbase era felul în care mă priveau acum Broderick şi Isolde, de parcă aş fi fost o năpârcă peste care dăduseră din întâmplare în grădina lor. Cu o seară înainte de nunta cu fiica lor, atunci când pusesem ultima oară piciorul în sala tronului, regele şi regina erau ameţiţi de vinul spumos şi sărbătoreau unirea dintre regatele noastre printr-un ospăţ măreţ cu crabi uriaşi şi cu tentacule fripte de calmari violet.

Azi purtarea le era uşor schimbată.

- Ei bine, Kane... vorbeşte odată!

Aşezat pe tronul lui aurit, Broderick părea nespus de sastisit. Nu puteam să-l învinovăţesc. Regatul lui era de nepătruns. Regele n-avea de ce să ne ajute în năpasta noastră sau să-şi pună poporul în primejdie. Dacă aş fi fost în locul lui, nici eu n-aş fi facut-o. Aşadar, ca să-i fac pe el şi pe regină să ne ajute, trebuia să le spun aceleaşi lucruri care m-ar fi înduplecat pe mine.

- în primul rând, ca între prieteni..., am mormăit, uitându-mă prin sala

tronului, în care nu era nimeni în afară de noi trei şi de un străjer înarmat până-n dinţi.

Am tresărit văzând chipul reginei.

„Bine, poate că nu chiar *prietenii”*

- Ce ştiţi până acum? am întrebat.
- Ştim despre fată, răspunse Isolde. Despre *vindecătoare.* Ştim că este ultima Fermecată cu sânge neamestecat, despre care vorbeşte profeţia.

Iată că Arwen era în primejdie de moarte. Gândul că cineva ştia cine era cu adevărat mă înfurie, dându-mi fiori pe şira spinării, de parcă aş fi fost în forma mea de dragon.

Mi-am amintit că regii Citrinului ştiuseră dintotdeauna de existenta Tărâmului Fermecat. Mulţi dintre locuitorii Regatului de Citrin erau Mer, un soi de fiinţe crescute în străfundurile oceanului. Cei din familia resală era muritori. dar poporul – alcătuit din aceia care puteau să trăiască şi să răsufle pe sub apă fără ajutorul vreunei vrăji – era seva regatului şi avea cunoştinţe străvechi despre Lumera.

Citrinul nu era singurul regat care ştia despre ţara mea. Aveam bănuieli întemeiate că şi cei din Munţii de Perlă ştiau despre Fermecaţi. Nu părea cu putinţă ca oraşul plutitor – în care se căuta cu atâta patimă cunoaşterea şi se proslăveau Pietrele sacre – să nu ştie nimic despre Lumera. însă nu izbutisem

niciodată să capăt un răspuns răspicat din partea conducătorului lor, Yervan. Iar eu n-aveam de gând să-mi dezvălui secretele dacă el nu se arăta dornic să mi le împărtăşească pe ale lui.

în afară de Munţii de Perlă – şi de tatăl meu, care băgase în povestea asta Regatele de Granat şi de Chihlimbar preţ de mulţi, mulţi ani, doar Citrinul, Onixul şi Peridotul ştiuseră despre existenţa Tărâmului Fermecaţilor şi, prin urmare, despre profeţie.

Cu cincizeci de ani în urmă, atunci când ajunsesem în Onix, tocmai scăpasem dintr-o răzmeriţă ce se sfârşise jalnic şi le făgăduisem un adăpost sutelor de Fermecaţi. La acea vreme, în Onix stăpânea regele Oberon, atâta doar că vicleanul acela, cu pete de bătrâneţe pe faţă, avea peste nouăzeci de ani şi era cu un picior în groapă. N-avea copii, iar zvonuri despre un război se auzeau la tot pasul. Oberon nădăjduise ca unul dintre fraţii lui să-i ia locul pe tron. însă ticălosul izbutise să trăiască mai mult decât ei.

îi povestisem lui Oberon despre tărâmul din care mă trăgeam şi, cu ajutorul Luminii Fermecate, izbutisem să-i dovedesc că
spusesem adevărul. Ii dezvăluisem câte eram dispus să jertfesc ca să-mi răstorn tatăl de pe tron şi să-l ucid. Deşi nu-i cerusem regelui din Onix decât un adăpost bun pentru poporul meu, el îmi

oferise chiar regatul lui. îmi spusese că eram un prinţ cu drepturi depline şi că venise vremea să devin rege. Trei luni mai târziu, Oberon murise, iar apoi eu le spusesem tuturor supuşilor din regat că eram fiul lui din flori.

Unul dintre puţinele lucruri de preţ pe care le învăţasem de la tatăl meu era să-mi fac doar unul sau doi aliaţi pe care să mă pot bizui cu adevărat. Dacă aveai prea mulţi aliaţi, era de aşteptat ca vreunul dintre ei să te trădeze. Dacă aceştia erau prea puţini, n-aveai pe cine să te bizui. Spre lauda moştenitoarei lui Eryx, Amelia, care era cu mult mai strălucită decât tatăl ei, Peridotul şi Onixul încheiaseră o asemenea alianţă.

Cu vreo opt ani în urmă, pe vremea când Amelia avea doar nouăsprezece ani, îl chemase pe tânărul rege al Onixului în Golful Sirenei, iară ca măcar să-i ceară voie tatălui ei. Amelia arătase foarte limpede toate pricinile din care regatele noastre aveau o însemnătate de netăgăduit unul pentru celălalt, de la vecinătate până la deosebirea dintre recoltele noastre. Iată cum luaseră naştere o alianţă şi o prietenie. Iar eu îmi dezvăluisem obârşia de Fermecat abia câţiva ani mai târziu.

Citrinul era următoarea – şi ultima – strădanie a mea în privinţa alierii cu alt regat din Evendell. După ce îi cunoscusem pe Broderick şi pe Isolde şi-mi dădusem seama că- şi aveau

secretele lor. le împărtăşisem nădeidea mea de a elibera Tărâmul Fermecărilor, iar ei nu se împotriviseră. La urma urmei, era un tărâm despre care ştiau de zeci de ani, pe când eu aflasem despre Regatul de Citrin de mult mai puţin timp.

Abia atunci avusesem de ce să le făgăduiesc regelui şi reginei o căsătorie cu Sera, după ce ea avea să ajungă la vârsta măritişului, şi astfel să pecetluiesc o alianţă rodnică între cele două regate în anii ce aveau să vie. Isolde era o regină înţeleaptă. Ştia că dacă izbuteam să-mi nimicesc tatăl, fiica ei ajungea stăpână într-o bună zi şi peste Tărâmul Fermecat. Iar dacă nu izbuteam... ei bine, eu aveam să fiu osândit la moarte, iar văduva mea putea să se mărite cu oricine îşi dorea. Târgul era unul cinstit.

Sau aşa ar fi fost dacă aş fi dus lucrurile până la capăt. Dar aruncasem o privire la micuţa Sera, care avea doar treisprezece ani la acea vreme, şi-mi dădusem seama că eu şi Isolde înţelegeam foarte diferit ce însemna „vârsta măritişului”.

Poate că din pricina silei faţă de gândul de a mă însura cu o copilă, a unui simţământ de cinste sau a unei hotărâri luate la repezeală, mi- am luat vorba înapoi în privinţa căsătoriei şi am părăsit oraşul înainte de săvârşirea ceremoniei.

Uitându-mă acum la Isolde, tot ce-mi venea în minte era chipul ei înlăcrimat din acea seară de iarnă, biciuită de şfichiuirile vântului, când, la malul mării, îşi îmbrăţişase fiica îndurerată şi strigase cât o ţineau plămânii că n-aveam să mai pun în veci piciorul în regatul lor.

Şi iată-mă acum, la şase ani după aceea, făcând tocmai lucrul de la care fusesem oprit.

- Ai dreptate, am izbutit eu să îngaim. Arwen e Fermecata pomenită în profeţie. Iar taina asta nu trebuie să treacă niciodată dincolo de pereţii încăperii în care ne aflăm acum. Cine mai ştie despre Arwen?

- Doar eu, Isolde şi cel mai de seamă sfetnic al nostru, maestrul Aled, răspunse Broderick. El a auzit de vindecătoarea ce se adăpostise în Fortăreaţa Umbrelor acum câteva luni. Nişte iscoade ne-au povestit că ea semăna cu femeia care s-a dezlănţuit într-o izbucnire nimicitoare de putere în Golful Sirenei. Apoi, noi trei am pus laolaltă toate frânturile din poveste.

Mi-am frecat tâmplele.

- Ea e la adăpost în Citrin, mă linişti Broderick. Nu suntem nişte neghiobi, Kane. Pricepem foarte bine ce e în joc. Dar în afară de a-i da adăpost fetei, nu putem să te ajutăm. Neam străduit din greu să ne ferim regatul de primejdii. Să ne ferim de războaiele fără de noimă

ale muritorilor.

- Ştiţi prea bine că aici nu vorbim doar de muritori.

Plin de hotărâre, am făcut un pas în faţă. Străjerul din spatele lui Isolde îşi ridică sabia şi o scăpărare de lumină albăstruie dansă prin încăpere.

„Mermagia.”

Mai puternică decât oţelul, acea strălucire azurie putea să-mi spintece capul cât ai clipi.

Mi-am încleştat pumnii.

- Chiar şi aşa, nu putem să te ajutăm, spuse Broderick.

Străjerul se trase îndărăt, ca un câine ce pierduse urma prăzii.

în ciuda glasului adânc al lui Broderick, vorbele lui abia dacă se auziră prin încăperea scânteietoare şi pustie. Ce ins liniştit! M-am întrebat dacă îşi pierduse vreodată cumpătul.

M-am întors spre Isolde. Trebuia să găsesc o cale s-o înduplec.

- N-am putut să-i fac asta Serei! am recunoscut eu, iar apoi, înainte ca regina să poată să-mi curme vorba, am adăugat: Ştiu, ştiu prea bine ce vrei să spui: că eşti mama ei, că ştii ce e bine pentru ea, dar gândul de a o face soţia mea... De a zămisli un moştenitor cu ea... Era doar o *copilul*

- Aşa încerci să ne înduplecă să te ajutăm? Certându-ne pentru felul în care ne-am crescut fiica? Pentru cum am ales s-o măritam?

Bine. Trebuia s-o iau altfel.

Nici nu apucasem să-i împărtăşesc lui Griffin acest ultim plan de salvare. Oftatul lui mâhnit m-ar fi doborât din picioare.

- Isolde, dacă îl nimicim pe tatăl meu şi biruim în război, cineva o să trebuiască să urce pe tronul Lumerei. Eu sunt regele de drept, dar o să abdic ca să rămân în Onix, fiindcă regatul ăsta a devenit căminul meu.

Isolde nu spuse nimic. îşi încrucişă mâinile în poală şi strâmbă din nas. Nu mi-am dat seama dacă ăsta era un semn bun sau nu.

- Lumerienii o să jure credinţă doar unui stăpân Fermecat, dar o soaţă muritoare ar ajuta nespus de mult la unirea dintre neamuri. Mai ales după strădania tatălui meu de a fauri un neam numai al Fermecaţilor cu sânge pur. Ajutaţi-mă şi vă făgăduiesc pe ce am mai sfânt că o să urc pe tron un Fermecat vrednic de Sera!

După un răstimp îndelungat, în care tot ce am auzit era inima care îmi bubuia în urechi, Isolde îşi plecă uşor capul spre soţul ei şi vorbi, mai mult cu el decât cu mine:

- Nu vrem ca Lazarus să pună stăpânire pe Evendell şi să-l nimicească, aşa cum a făcut cu Lumera.

Am simţit că inima începea să mi se zbată în piept...

- Dar...

Iar apoi se prăvăli în mine precum un porumbel din înaltul cerului.

- Nu putem să-ţi dăm nici mermagia, nici oştile. N-o să-mi las supuşii să plece la război şi să se jertfească în lupta cu ostaşii Fermecaţi. în schimbul făgăduielii de a o mărita cu Sera cu viitorul rege Fermecat, le putem da adăpost bărbaţilor şi femeilor care au sosit azi împreună cu tine. însă trebuie să faci legământ că n-o să verşi *nici o* picătură de sânge pe nisipul Citrinului. Nu uita cât de bine te cunoaştem, rege Ravenwood! Să nu-ţi treacă prin minte să foloseşti Lumina Fermecată, să te prefaci în dragon sau să ne pui în primejdie poporul!

- Am priceput.

- Dacă faci un singur pas greşit, tu şi toţi călătorii de pe acea corabie o să fiţi azvârliţi în mare, şuieră Isolde.

Palatul din Oraşul de Azur mi se părea din cale-afară de împopoţonat, fiind garnisit peste tot cu nestemate, dar ceva dinăuntrul lui îmi plăcea la nebunie... măreţele săli de baie îmbrăcate în marmură.

Străjerii lui Isolde mă duseră în aceeaşi încăpere în care eram găzduit la fiecare venire a mea în capitală. Scăldat în razele soarelui, cu un pat pe care erau întinse aşternuturi mătăsoase, locul acela avea o privelişte minunată, care dădea spre străzile alburii ale oraşului şi spre strălucirea

oceanului clocotitor din depărtare.

în încăperea de baie, dincolo de albie, se afla locul de îmbăiere. Era ca un fel de dulap făcut din gresie lucioasă de culoarea smaraldului şi în care curgea o ploicică fierbinte.

Mi-am scos pantalonii şi tunica, murdare după atâta vreme petrecută pe corabie, iar apoi mi-am azvârlit hainele în coşul de rufe, cu mai multă putere decât ar fi fost nevoie. Oglinda îmi arătă o privelişte jalnică. Un chip prea uscăţiv, pământiu şi aspru. Cu fire răzleţe în barbă. Ochi adânciţi în orbite. Chiar nu trebuia să-mi mai înec amarul în atâtea butelci de whisky.

Am dat drumul la apă şi am lăsat-o să curgă din tavan până când aerul din cabină se făcu jilav şi lipicios. Am păşit înăuntru şi mi-am frecat fiecare părticică din trup până când m- am simtit curat ca lacrima.

»

După ce am isprăvit, am mai zăbovit sub răpăiala fierbinte a apei şi m-am sprijinit cu mâinile de plăcile de gresie din faţa mea. Mărgeluţe calde îmi picurau printre degetele răsfirate. Un şuvoi necontenit de apă mi se revărsa peste creştet şi peste ceafa. M-am străduit să nu-mi las gândurile să rătăcească aiurea.

îmi trebuia nişte apă mai fierbinte.

Asta avea să mă ajute.

Am răsucit mânerul până când am simţit că apa era de-a dreptul clocotită.

Apoi tot am facut-o să curgă tot mai fierbinte, până când pielea mi se înroşi mai ceva ca a unui nou-născut.

Degeaba! Tot nu puteam să-mi iau gândul de la Arwen.

Amânasem clipa asta zile întregi. La ce simţăminte nutrea ea acum faţă de mine, mi se părea prea necuviincios, prea josnic să mă descarc în timp ce mă uitam la ea cu ochii minţii. Ştiind cum mă purtasem cu ea.

Dar aveam nevoie de acea clipă de descărcare. Mai ales după făgăduielile deşarte pe care i le făcusem lui Isolde. Chiar dacă ieşeam biruitor din războiul ăsta blestemat, tot rămâneam cu o bătaie de cap dacă n-o măritam pe Sera cu cine ştie ce nobil Fermecat. Nici nu puteam să-mi închipui cine ar fi fost în stare să stăpânească peste Lumera dacă izbândeam. Nu-mi lăsasem niciodată gândurile să zboare atât de departe. Nimicirea lui Lazarus însemna că Arwen avea să...

Mi-am înfipt pumnul încleştat în peretele alunecos. Gresia se crăpă şi sfarâmăturile îmi alunecară la picioare.

Nu puteam să mă avânt în înaltul cerului sub forma mea de dragon, aşa cum făceam ori de câte ori mă simţeam atât de tulburat.

Zeii ştiau prea bine că n-aveam să mă culc în veci cu nici o altă femeie.

Şi... o visam. în fiecare noapte. Arwen îmi pătrunsese nu numai în gândurile

pe care le aveam în stare de trezie, ci şi pe cele de peste noapte. îmi pierdusem orice urmă de nădejde. Era de-a dreptul înjositor să mă sîmt mai încordat ca o strună după ce fusesem mistuit de dorinţă luni şi luni de zile, fără s-o pot face a mea.

Aveam să-mi îngădui să mă mai gândesc la ea o singură dată. Doar de astă dată.

Mi-am cuprins mădularul în palmă şi am început să mă frec cu mişcări înfrigurate. în minte îmi năvăli priveliştea sânilor ei plini, mai mari decât palma mea, cu sfârcuri trandafirii, precum şi şoldurile ei zvelte, arcuite, buzele şi limba umede. M-am gândit la cum ar fi fost dacă le-aş fi simţit dezmierdarea. Am încercat să-mi închipui că ea încă mai jinduia după mine, că mă călărea, că se zvârcolea deasupra mea, implorându-mă s-o pătrund mai tare, s-o înalţ dincolo de culmile plăcerii. M-am gândit la miezul ei alunecos şi umflat, care mă primea înăuntru. La mâinile ei lacome, care mă mângâiau, implorându-mă să-i dau tot mai mult şi *mai multl* Mi-am înteţit mişcările mâinii, sprijinind-mă cu cealaltă de plăcile umede de gresie, ca să rămân în picioare, iar apoi m-am descărcat năvalnic, rostindu-i numele.

Mă cuprinse o ruşine care era chiar mai aprigă decât dorinţa. îmi era silă de mine.

M-am clătit şi mi-am înfăşurat un ştergar în jurul şoldurilor. Avea să fie ultima oară când mai făceam una ca asta. Fusese o descătuşare de dragul vremurilor trecute.

Da, aşa ceva avea o oarecare noimă.

Din fericire, bătaia care se auzi în uşă îmi abătu mintea de la gândurile mele înfrigurate.

„O, de-ar fi cineva care să-mi tragă un pumn în fată!”

)

Am deschis şi am fost întâmpinat de chipul nepăsător al lui Griffin.

- Cât pe ce..., am îngăimat ca pentru mine.

El îmi aruncă o privire curioasă. Apoi se aşează în faţa vetrei, într-un jilţ acoperit cu o blană gălbuie de miel, şi luă în mână o scoică sidefie de pe masa de alături.

- M-am întâlnit adineauri cu maestrul Aled! spuse, întorcându-se spre mine şi privindu-mă cu ochi scânteietori. S-ar putea să avem o portiţă de intrare la Crawford.

Am ridicat din sprâncene. în sfârşit, nişte veşti bune.

- Chiar asa?
- Aici, în Oraşul de Azur. Astă-seară.
- Grozav!

M-am aşezat în jilţul din faţa celui al lui Griffin.

Acesta din urmă se uită la mine cu ochi iscoditori şi izbucni într-un râset neaşteptat.

- Pari dărâmat!
- Mă simt foarte bine.
- Nu te pizmuiesc defel, mormăi el, făcând semn spre faţa mea. Zici că ţi-a dat careva cu o secure în cap!
- Vai, îţi mulţumesc!

Pesemne că prietenul meu n-avea să sufere niciodată de pe urma unei sorţi jalnice precum era a mea. Nu credeam că Griffin avea să cunoască vreodată un simţământ precum dragostea. Nici nu avusese de la cine să înveţe. Crescuse într-un cămin mai lipsit de simţăminte decât al meu.

- în orice caz, era prea bună pentru tine, spuse el cu glas lipsit de orice veselie.
- Ştiu.
- N-am de gând să vorbesc despre simţăminte cu tine.
- Ştiu şi asta, am mormăit eu.

Mi-am lăsat capul pe spate şi am văzut că pe tavan era dăltuit un desen care închipuia nişte valuri.

- Bun, spuse Griffin.
- Regele şi regina ne dau voie să rămânem aici.
- Un alt lucru bun.
- A trebuit să le făgăduiesc că, dacă izbândim, o s-o mărit pe Sera cu cel care urcă pe tronul Lumerei.
- Asta nu mai e chiar atât de bine.

Am zâmbit.

- Şi cine o să se urce pe tron? întrebă Griffin. Tu?’

Mi-am ridicat capul şi am văzut un licăr de veselie în ochii lui.

- Bineînţeles că nu. Ce-ai zice să fii tu acela?

>

Licărul se stinse dintr-odată, fiind înlocuit de un dispreţ nimicitor.

- Atunci, ne mai gândim. Cum facem să ajungem la Crawford?

- E gazda unei mici adunări de prieteni în seara asta. Putem să ne ducem acolo împreună cu prinţul.

Griffin îşi lăsă capul în jos, cu ochii aţintiţi la scoica pe care o ţinea în mâini.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

- Ce-mi ascunzi?

- N-ai voie să-l măcelăreşti pe Crawford... decât după ce punem mâna pe sabie.

- Bine, am încuviinţat eu.

- Aled mi-a spus că nemernicul de Crawford adună fete Mer. Regele şi regina n-au ştiut nimic despre asta decât după ce el a apucat să vândă vreo treizeci. Fete *tinere.*

Amărăciunea făcu să-mi zvâcnească stomacul. Crawford merita deja o bătaie soră cu moartea pentru că amăgise şi jecmănise atâta lume. Iar acum chiar merita să moară.

- De ce nu l-au întemniţat?! De ce nu l-au judecat pentru fărădelegile lui?!

Griffin părea cuprins de aceeaşi furie cumplită ca şi mine.

- N-au destule dovezi. La rangul de

care se bucură în oraş, n-au vrut să se pripească. Unul dintre prietenii lui buni a fost scos drept ţap ispăşitor. Isolde şi Broderick l-au spânzurat în piaţa publică. N-a fost cine ştie ce mare pedeapsă, dacă e să mă întrebi pe mine.

Tatăl lui Griffin fusese comandant în oastea tatălui meu şi cel mai fioros bărbat din câţi întâlnisem vreodată, iar mama lui avusese o fire chiar mai rece decât cea a soţului ei. în lumea lui Griffin, spânzurătoarea era o moarte grabnică şi vrednică de cinste. Aproape un soi de onoare care i se făcea osânditului.

M-am ridicat, împroşcând jilţul cu picături de apă.

- Câtă vreme suntem în oraş, o să încercăm să aflăm tot ce putem despre sabie. Apoi o să le facem o favoare lui Isolde şi lui Broderick, scăpându-i de nişte inşi care sunt pleava supuşilor din regat.

Griffin se ridică şi el.

- Kane...
- Unde ne vedem cu Crawford?

El scoase un oftat plin de năduf.

- Asta *e* partea veselă a întregii poveşti!

CAPITOLUL 7

ARWEN

Nu izbuteam deloc să alerg pe plajă. Păşeam stângaci, simţindu~mi cizmele prea grele în amestecul jilav de nisip şi de apă de mare. Cosiţa mi se despletise, iar cârlionţii uzi de sudoare mi se lipeau de gât şi de frunte. Mi se părea că-mi sângerau plămânii din pricina ostenelii. îmi tremurau picioarele. Simţeam un fel de arsură surdă şi străpungătoare în fiecare muşchi, în încheieturi şi în glezne.

Cu toate astea, în inimă îmi stăruia acel gol, acea uitare mută.

Gândul mă înspăimânta mai mult decât voiam să recunosc. Gândul că – pentru prima oară în viaţa mea – nu-mi mai găseam alinarea în aerul sărat pe care-l trăgeam în piept sau în mişcările repetate ale braţelor.

Iar picioarele mele... încălţările care se afundau în nisip...

Dintr-odată, m-am împleticit, m-am oprit şi mi-am smuls cizmele una după alta, de parcă ele ar fi fost izvorul întregii suferinţe din viaţa mea. Ticăloasele de încălţări peticite, cu talpa roasă, parcă îmi râseră în nas de pe nisipul auriu, pârjolit de soare, al

ţărmului Oraşului de Azur.

Le-am privit lung, simţind cum îmi ardea fata. Nu mai aveam aer.

Cizmele astea îmi purtaseră paşii prin Pădurea Umbrelor. Cu ele oprisem loviturile lui Dagan pe câmpurile din Fortăreaţa Umbrelor.

Cu ele urcasem şi coborâsem treptele care duceau la bibliotecă, pe vremea când mă vedeam cu Mari.

Cizmele astea stătuseră lipite ore în şir de zidul rece al unei temniţe, în aşteptarea unui somn binecuvântat care să se îndure de mine şi să mă cufunde în uitare, iar apoi le aruncasem într-un colţ ca să mă cuibăresc lângă trupul cald al lui Kane. Cu ele fusesem încălţată în ziua în care o ţinusem în braţe pe mama, ce îşi dădea ultima suflare.

Inima îmi zvâcni în clipa în care le-am înşfăcat şi le-am azvârlit în ocean cu toată puterea de care mai eram în stare.

Desenând un arc subţiratic şi alburiu, cizmele zburară prin aer, după care, cu un sunet gingaş de stropi, îşi pierdură urma în străfundurile oceanului, la mare depărtare de ţărm.

Mi-am privit mâinile.

Erau la fel... roşii şi umflate, fiindcă alergasem sub razele dogoritoare ale soarelui.

Dar...

Simţisem ceva.

>

Şi mă înspăimântase puterea pe care o avusesem în acea clipă. Parcă îmi sfârâia pe sub

- Orice ce ţi-ar fi făcut acele încălţări, nu mă îndoiesc că ai avut pricini temeinice ca să le osândeşti la moarte!

La auzul acelui glas care parcă era ţesut din raze de soare, m-am răsucit pe călcâie şi l-am zărit pe Fedrik. în spatele lui, dincolo de plajă, se iţea un sătuc în culori blânde, iar pâlcurile de copaci de dincolo de case erau împestriţate cu pete portocalii. Nu-mi dădeam seama cât de departe ajunsesem alergând. Era limpede că nu ne mai aflam în apropierea portului.

Am făcut o plecăciune. Fedrik dădu din mână, nepăsător, iar apoi veni la mine.

- Trebuie să aflu neapărat! spuse el, arătând cu bărbia spre golful cu apă sticloasă din spatele meu, a cărui linişte nu era tulburată decât de legănarea înspumată a oceanului pe nisipul umed. De ce ai făcut asta?

- A fost o jertfa, am mărturisit eu.

- Pesemne că o jertfă trebuincioasă. Şi cred că acele încălţări au fost mândre să te slujească! spuse el, aruncându-mi un zâmbet care parcă umbri soarele de pe cer. Dar ia spune-mi, te... ascunzi?

Cu câteva ore în urmă, prinţul plecase de la scurta întâlnire de pe treptele

palatului anume ca să-l ocolească pe Kane. Iar acum se afla aici, la mare depărtare de inima oraşului, singur cu mine pe plajă.

- De ce m-aş ascunde?

- De regele Ravenwood. M-am gândit că...

Fedrik zâmbi din nou. împărţea zâmbete luminoase în stânga şi-n dreapta de parcă ar fi fost zaharicale. în privinţa asta, se deosebea de Kane ca de la cer la pământ. De fapt, se deosebea de Kane în toate privinţele.

- Aveam nevoie de o pricină ca să scap de îndeletnicirile mele politice, adăugă Fedrik. Viaţa e mult prea scurtă ca să ne pierdem vremea cu neciopliţi ca el, nu?

N-am răspuns. Picioarele îmi erau reci şi simţeam mâncărimi de la nisipul umed care începea să mi se usuce pe glezne.

- Lady Arwen, pot să te...

- Ar fi mai bine sa mă întorc. Pesemne că surioara mea mă caută.

- Bineînţeles, se învoi prinţul, cu o urmă de veselie în glas. Bucură-te de şederea ta în oraş!

Broboane de sudoare mi se adunau la tâmple şi apoi îmi alunecau de-o parte şi de alta a feţei, în timp ce mă furişam în odaia din palat pe care aveam s-o împart peste noapte cu Ryder şi cu Leigh. M-am şters la gură şi, în locul umezelii de deasupra buzei de sus, am

simţit răceala din aer.

Odaia m-a întâmpinat cu mireasma sărată a oceanului, care se strecura prin ferestrele deschise. Perdelele subţiri fluturau în adierea vântului. în acel iatac măreţ, rotund, fuseseră puse două paturi – unul pentru Ryder, iar altul pentru mine şi Leigh. Balconul de marmură dădea spre nişte conace minunat de frumoase, în spatele cărora se zăreau munţi presăraţi cu chiparoşi.

Colorată în albăstrui şi alburiu mai închis sau mai deschis şi având în mijloc o masă mare de lemn, încăperea era împodobită cu mari scoici argintii şi cu sticlă de mare brăzdată de tot felul de linii întortocheate. Mici podoabe de preţ, foarte frumoase, licăreau pretutindeni.

însă am dat cu ochii de o podoabă care trona pe masă şi care nu fusese acolo înainte să plec ca să alerg pe plajă.

Un mic mănunchi de flori, legat cu un şnur.

Am ridicat snopul firav şi am adulmecat mireasma florilor. Rozmarin, ambrozie şi maci portocalii. După ce citisem de o sută de ori cartea numită *Plantele din Evendell,* ştiam că ambrozia însemna harul Pietrelor, iar macii însemnau alinare sau părere de rău.

Mamei i-ar fi plăcut foarte mult culorile şi parfumul primăvăratic al

florilor. Le-ar fi pus într-un vas de sticlă pe care l-ar fi aşezat pe masă, iar apoi mi-ar fi vorbit în fiecare zi despre cât de frumos înfloreau.

Mi-am dorit să azvârl snopul pe ferestrele acelea mari şi să ajungă pe acoperişul de ţiglă al vreunei căsuţe.

Sub flori era vârât un bileţel scris cu cerneală neagră pe pergament. Literele erau citeţe, desenate de mâna unui bărbat. Am citit:

Draga mea fetişcană, îmi pare atât de rău! Pentru tot.

„Ce nemernic!”

încă o minciună gogonată, spusă de un ticălos prefăcut.

- Leigh! am strigat eu spre sala de baie, dar un clipocit îmi dădu de înţeles că surioara mea era afundată în albie. Ştiu că tu l-ai ajutat să facă asta!
- Nu te aud! îmi răspunse ea. Şi nu, nu l-am ajutat!

Am zdrobit florile în pumn şi am lăsat rămăşiţele pe masa de lemn de culoare deschisă. Leigh n-avea decât să se ducă la noul ei aliat şi să-i spună ce se întâmplase.

Câteva minute mai târziu, Mari intră în iatac cu pas domol. Era îmbrăcată cu o cămaşă verde-albăstruie, brodată, şi cu una dintre fustele largi de bumbac despre care îmi închipuiam că făceau parte din îmbrăcămintea pe care obişnuiau s-o poarte locuitorii acelui

regat al mării.

- Mergem? a întrebat Mari.

Nedumerită, am ridicat dintr-o sprânceană.

- Te întrebam dacă mergem să vedem oraşul! N-am fost niciodată împreună într-un loc plăcut. Pun rămăşag că nici tu n-ai mai văzut un astfel de oraş.

- Am avut o zi lungă. Ca să-ţi spun drept, am avut câteva săptămâni lungi. Abia aştept să mă odihnesc.

M-am uitat cu jind la aşternuturile înfoiate de pe pat şi la pernele pufoase. Mă îmbiau să-mi înec amarul în alinarea iute şi nestrămutată a somnului. Nici măcar gândul că Leigh avea să se foiască toată noaptea de pe o parte pe alta nu ştirbea cu nimic farmecul unui somn bun.

- Oricum, nu trebuie să plecăm mâine în zori? am întrebat.

- Umblă vorba că regele Kane i-a înduplecat pe Broderick şi pe Isolde să ne lase să rămânem aici.

Iată un mic semn de milostivire. Leigh şi Ryder aveau să fie la adăpost. Puteau să rămână aici şi să se ferească de războiul ce urma. Kane consimţise, poate, s-o ia de soţie pe Sera. Prinţesa era acum mai mare de vârstă şi foarte frumoasă. Fără îndoială că cei doi aveau să fie nespus de fericiţi împreună.

Un mincinos şi o prinţesă.

- Haide, Arwen! Ce-ai zice ca măcar

să luăm împreună masa de seară? Apoi te întorci şi dormi câte zile vrei tu.

Chiar îmi doream să văd oraşul, dar totul ar fi fost zadarnic, fiindcă aş fi văzut şi mi-ar fi plăcut nişte lucruri de care n-aveam să mă mai bucur în viitor.

- Nu ştiu ce să zic, am răspuns, trecându-mi degetele prin coada împletită.

- Nu-i de ajuns să rămâi în viaţă, Arwen! Trebuie să mai şi *trăieşti.* Nu vreau să te supăr, dar află că eu... cred cu tărie în asta.

- Arwen, să ştii că Mari are dreptate! Du-te cu ea! răsună strigătul înăbuşit al lui Leigh prin uşa sălii de baie.

După întâlnirea mea cu prinţul, mă gândisem să mă duc la infirmeria palatului ca să simt o clipă mirosul plantelor de leac... un iz care odinioară mă însenina şi-mi limpezea mintea.

Dar nu puteam să-mi silesc picioarele ostenite să străbată întregul palat. Mă simţeam atât de... vlăguită.

Poate că Mari şi Leigh aveau dreptate. Pesemne că ieşirea m-ar fi ajutat să-mi mai domolesc gândurile negre.

- Bine. Dar nu facem decât să luăm masa de seară, da?

Zâmbetul lui Mari aproape că mă răsplăti pentru osteneala pe care aveam să mi-o dau.

CAPITOLUL 8

ARWEN

M-am îmbăiat şi m-am îmbrăcat, căutând din răsputeri să nu ţin seama de simţămintele pe care mi le trezea chipul meu din oglinda scânteietoare, încrustată cu perle. Faţa aceea se deosebea într-un fel ciudat de strălucirea oglinzii. Sub ochi mi se desenau cearcăne jalnice, atât de adânci, încât ai fi zis că cineva mă snopise în bătaie. De multe, multe ori. Iar obrajii, la rândul lor, îmi erau traşi, palizi, sfrijiţi.

La vremea la care m-am încumetat să mă întâlnesc cu Mari pe treptele palatului, deja se înserase.

Marinarii îşi ancorau corăbiile în port, după care, ţinând de braţ femei îmbrăcate în frumoase veşminte de sărbătoare, prindeau să se plimbe agale prin inima oraşului, îndreptându-se spre locurile în care aveau să cineze. Cei de pe aici erau mai frumoşi decât toţi cei pe care îi văzusem în Chihlimbar sau Onix. Chiar şi în Peridot. Nimic nu părea să-i tulbure. Păreau binecuvântaţi cu o seninătate molcomă, de parcă soarele şi apa puţin sărată de prin părţile lor ar fi fost de ajuns ca fiecare

zi să merite trăită cu vârf şi îndesat şi ca orice li s- ar fi întâmplat, cu bune sau cu rele, să nu aibă prea mare însemnătate.

Eu şi Mari am hoinărit prin oraş în pas de plimbare. Nu-mi dădusem seama până acum ce mare fericire era să nu fii nevoit să lupţi mereu ca să rămâi în viaţă. Fiecare colţişor înverzit prin care ajungeam ne ducea la o mică piaţă rotundă sau pătrată, scăldată în luminile trandafirii şi aurii ale amurgului. Peste tot vedeam vase de lut, frunze înmiresmate de lămâiţă şi de mentă, pomi în care creşteau grepfruturi de un roşu ca de rubin.

Pe lângă fiecare tavernă sau cârciumă – cele mai multe dintre ele aflându-se în clădiri năpădite de vrejuri strălucitoare de flori-de- hârtie, care păreau să aibă o lumină a lor – se auzea zvon de lăută şi se simţeau miresme de usturoi, pătrunjel şi cimbru. Câteva coridoare înguste duceau spre ţărmul oceanului, dezvăluind privirii vălurelele liniştite din port, la fel cum mâneca unei rochii alunecând de pe umăr le-ar fi dezvăluit o privelişte aţâţătoare unor ochi încărcat! de dorinţă.

Câtă vreme am rătăcit fără ţintă prin labirintul de străduţe, pe lângă noi au trecut nenumărate căleşti. îţi atrăgeau privirea nu doar prin incrustaţiile aurite, şlefuite cu iscusinţă, precum şi prin alte părţi scânteietoare – fiecare

balama şi spiţă având podoabe mai strălucitoare decât nestematele purtate la gât de cele mai multe femei din nobilime –, dar şi prin faptul că nu erau trase de cai. Păreau mai degrabă să se mişte de unele singure, urnite de mermagia despre care ne povestise Kane, adică de o lumină albăstruie, un fel de putere ce învârtea roţile aşa cum ar fi facut-o magia unei vrăjitoare.

Zăreai prin tot oraşul frânturi din acele raze albăstrui, strălucitoare. Fărâme ici şi colo, dar acum, când le căutam cu luare-aminte, am văzut felinare în care scăpăra acea flacără albastră, iar apoi câte o licărire verde-albăstruie la o căruţă ce părea să se împingă singură. Oraşul era mai mare şi mai înaintat decât orice 9 »
cunoscusem până acum, dar aici nu vedeai cai, fântâni sau apeducte. Era limpede că puterea mării, care despărţea Citrinul de celelalte tărâmuri, făcea mai multe decât să ocrotească regatul.

în cele din urmă, Mari hotărî să intrăm într-o mică tavernă plină de lume, unde se serveau fructe de mare. Mă trase după ea, luându-mă din faţa unei prăvălii mirosind a mucegai, ticsită cu nenumărate cărţi care, fără îndoială, abia aşteptau să fie citite.

Pesemne că prietena mea murea de foame.

Cârciumarul, un jupân cherchelit, cu prea mulţi muşterii şi fără prea multe

ajutoare, ne aşează la o masă dintr-un pridvor acoperit cu iederă, de unde se vedeau marea şi portul pustiu, scăldat în razele apusului. Cât ai bate din palme, am cerut să ni se aducă atât de multă mâncare, încât abia dacă a încăput pe măsuţa noastră, pe care ardea o lumânare albă. Aveam acum în faţă paste cu cerneală de sepie, stridii fripte şi roşii de grădină coapte. Cu toatele aveau culori cum nu mai văzuserăm niciodată – auriu, verde-deschis şi trandafiriu –, la festin fiind apoi adăugat şi un minunat peşte fript, care încă ne mai privea cu ochii lui bulbucaţi, servit pe un platou făcut dintr-o scoică uriaşă.

Mai târziu, îmboldite de aburii vinului, am mai cerut să ni se aducă mâncare. Brânzeturi de un alb lăptos, sfeclă rubinie şi pâine. Aceasta din urmă îşi lăsa grăsimea sărată pe degetele mele de fiecare dată când rupeam câte un colţişor ca să-mi şterg din farfurie chiar şi ultima picătură de sosuri colorate.

Simţeam că dădeam pe afară de cât mâncasem.

- Dacă ar putea să mă vadă tata în clipa asta..., mormăi Mari, îndesându-şi în gură o ultimă bucată de pâine de casă.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

- Să te vadă cum mănânci peşte şi pâine ca o spartă?

Mari zâmbi şi-şi mângâie odorul pe

care-l purta la gât.

- Nu, dacă m-ar vedea cu amuleta! Mi-a spus mereu că aveam să fiu o vrăjitoare la fel de iscusită ca mama. Cum ea n-a mai apucat să mă înveţe nimic, iar el ştia atât de puţine despre strămoşii ei, nu mi s-a ivit prilejul să-i arăt că avusese dreptate. Dar Briar e cea mai mare vrăjitoare din toate timpurile, aşa că, poate, e chiar mai bine să mă folosesc de amuleta ei, decât de strămoşii mei. Totuşi, legătura cu strămoşii mă face să mă simt mai aproape de mama. îmi dau seama cât de ciudat sună spusele mele.

- Nu, nu sună deloc ciudat, am murmurat eu, sorbind din vinul de portocale.

îi simţeam înţepătura pe limbă, iar mintea amorţită de la câteva pocale facea să mi se pară mai puţin apăsător acel schimb de vorbe de care mă ferisem până acum. Ştiam cum te simţeai atunci când oamenii cei mai dragi îţi ascundeau adevărul. Mai ales dacă avuseseră nenumărate prilejuri să fie sinceri cu tine.

Ar fi trebuit să-i mărturisesc totul. Acum era clipa potrivită. Dar ea era atât de... *fericită*[1]. Mai mult decât atât, în sfârşit, *în sfârşit?* nu ni se mai întâmpla nimic cu adevărat îngrozitor. Cel puţin, nu lui Mari. De ce să-i răpesc încrederea? Pesemne că avea să-şi dea seama singură cât de curând. Mintea ei

era de-a dreptul strălucită...

Mi-am îngropat în adâncul inimii simţământul de vinovăţie şi m-am mulţumit să spun:

- Doar să fii cu băeare de seamă!

Mari clătină din cap şi-şi umplu gura cu o bucată de peşte alb, bine friptă.

- La ce să fiu cu băgare de seamă? Amuleta e o binecuvântare, nu un blestem. în fragedă tinereţe, n-am putut niciodată să fac parte dintr-o adunare a vrăjitoarelor, iar acum pot.

- Cum vine asta?

- Lumina Fermecată îşi trage puterea din elementele naturii, nu? Chiar din pământ şi din aer, iar apoi iese prin degetele tale. Cu magia, lucrurile nu stau aşa, fiindcă aceasta nu e un izvor de putere, un soi de fluid pe care să-l poţi atinge sau vreun elixir ce poate fi scurs de undeva şi apoi furat. Magia e un har, dat de obârşia unei vrăjitoare. Cu cât au fost mai puternici strămoşii ei, cu atât mai mari îi sunt puterile magice. întrunirile vrăjitoarelor au mare putere pentru că fiinţele astea îşi trag necontenit puterea una de la cealaltă.

Am încercat să iau aminte la ce spunea Mari, dar vinul începuse să-mi cam îngreuneze mintea. Văzându-mi nedumerirea zugrăvită pe faţă, prietena mea scoase un oftat şi veni mai aproape de mine.

- Ia gândeşte-te: Lumina Fermecată e

ca un vas în care se adună ploaia. Poţi să ai prea multă în timpul unei furtuni năprasnice, sau abia dacă ai o picătură într-un loc uscat. Deosebirea e dată de puterea, simţămintele şi starea ta sufletească. Poţi să iei apa aceea de ploaie din vas, s-o torni într-o butelcă şi s-o pui la păstrare, s-o dai la schimb sau s-o bei, şi aşa mai departe. E ca o merinde care sălăşluieşte în tine. Iar după ce ai folosit apa pe care ai adunat-o, trebuie să aştepţi să mai plouă ca să umpli iarăşi vasul. Cu maeia mea e ca şi cum ai cânta la lăută. E un har pe care-l şlefuieşti. Pot să mă simt sleită de puteri, bineînţeles, dar magia nu mi se isprăveşte niciodată şi o să cânt mai bine dacă la lăută au cântat şi mama mea, şi bunica, şi străbunica. Iar dacă îmi trag puterea de la alte vrăjitoare şi de la strămoşii lor, nu mai sunt doar o cântăreaţă, ci un întreg alai de muzicanţi.

Am clătinat din cap.

- De unde ştii toate astea?

Mari scoase un pufnet.

- Chiar că te-ai cherchelit de-a binelea!

Avea dreptate. De când îi povestisem despre Fermecaţi, cu trei săptămâni în urmă, pesemne că-şi petrecuse fiecare clipă ca să înveţe şi să stea de vorbă despre asta cu toţi cei care binevoiau s-o ia în seamă.

Poate că amuleta chiar avea putere.

Ce să ştie Kane? Iar eu oricum eram stoarsă de vlagă şi nu mai puteam să mă sfădesc.

- Chiar nu mai găseşti timp să-ţi cercetezi strămoşii? Să-ţi şlefuieşti harul fără să te foloseşti de amuletă? Poate că o să izbuteşti să înveţi meşteşugul puţin câte puţin, în loc să te bizui atât de mult pe...

- Arwen, de ce aş alege să fac lucrurile mai greoi şi mai anevoie, dacă deja am o legătură cu Briar Creighton? Oricare altă vrăjitoare ar face la fel ca mine.

M-a năpădit un simţământ de nelinişte. Uleiurile şi oţeturile de la cină îmi bolborosiră în stomac şi m-am foit pe scaun, stingherită.

- Vrăjitoria n-are cum să fie floare la ureche. Trebuie să înveţi şi e de la sine înţeles că poţi să faci şi greşeli. E nevoie de asta. E firesc. E...

- Cred că aşa ceva îşi spun mai ales vrăjitorii care fac multe greşeli, mormăi Mari cu un aer nepăsător, vânând, cu ultimele bucăţi de pâine, rămăşiţele de fructe de mare. Lasă asta, tu spune-mi de ce nu mi-ai povestit încă despre prinţ? întrebă ea, aruncându-mi o privire ştrengărească.

- De unde ştii despre prinţ?

- Am auzit nişte cleveteli de palat care zic că v-aţi petrecut *câteva clipe* între patru ochi.

Numai Mari putea să fi ajuns în Oraşul

de Azur de câteva ceasuri şi să ştie deja mai multe lucruri decât localnicii.

Mi-am băut restul de vin înţepător din pocal şi am încercat să-mi amintesc ce întrebare îmi pusese ea.

- N-am nimic de zis. L-am întâlnit din întâmplare, în timp ce alergam pe ţărmul oceanului. E foarte chipeş.
- Roşeşti cumva?!
- Nu prea cred, am răspuns eu, simţind cum vinul îmi clocotea în vine şi-mi facea obrajii să ardă. Şi ce dacă ne-am petrecut *câteva clipe* între patru ochi?
- Se spune că între voi e un soi de încordare şi că, ori de câte ori vă atingeţi, se simte o descărcare de putere.

Vorbele ei nu mă duseră cu gândul decât la Kane. Mi-am ridicat pocalul, dar apoi mi-am dat seama că era gol şi l-am pus înapoi pe masă.

- Dar tu, Mari, ştii că Griffin se holbează la tine de fiecare dată când eşti prin preajmă?
- Da, ştiu, răspunse ea, pufnind şi dându-şi părul peste umăr. Ce băiat simţitor şi drăgăstos!
- Că bine zici! am adeverit, rostind acele vorbe mai apăsat decât mi-as fi dorit. Cu totii sunt nişte nemernici, nu-i aşa?

Mari băgă de seamă că mă înnegurasem şi sorbi o gură zdravănă de vin. Apoi încercă, fără sorţi de

izbândă, să-i facă semn cârciumarului să-i mai toarne în pocal.

- Nu lăsa ca un mincinos să te facă să-ti pierzi încrederea în toţi bărbaţii, murmură ea.

După aceea, văzând că jupânul tocmai dădea fuga la bucătărie, prietena mea pufni şi începu să mormăie, uitându-se ţintă la pocalul ei, până când îl umplu ochi cu vin de portocale.

- Mari, am şoptit eu, aplecându-mă mai aproape, asta nu înseamnă să furi?

Am aruncat o privire de jur împrejur.

Vinul acela trebuia să fi fost şterpelit de undeva. Bineînţeles, pocalele de pe una dintre mesele strălucitoare din stânga noastră se goliră, iar ale noastre se umplură din nou, în vreme ce mesenii gălăgioşi stăteau la poveşti cu prietenii lor.

- Nu-i nimic, spuse Mari, sorbind prelung din vin. Nici n-au băgat de seamă.

Licoarea ce-mi susură pe limbă avu darul de a mă umple de un simţământ de recunoştinţă, ceea ce mă făcu să dau uitării gândurile mele virtuoase.

- Aşadar, tu spui că Kane e un mincinos, dar îi faci poţiuni ca să se trezească din mahmureală şi bei cot la cot cu el şi cu prietenii lui?

Mari se încordă.

- Ne-am apropiat în timpul călătoriei pe mare. Dar, dacă vrei, sunt gata să nu mai vorbesc în veci cu el.

- Nu ti-as cere niciodată una ca asta. Vreau să ai şi alti prieteni după ce eu o să...

Trebuia să mă astâmpăr. îmi dădeam seama ce apăsător era să mă ai prin preajmă.

- Hei, orice s-ar întâmpla, nimeni n-o să-ţi ia locul! mă certă Mari cu glas aspru.

Am clipit ca să-mi domolesc arsura din ochi.

Mari tâtâi din buze.

» »

- Nu poţi să gândeşti în felul ăsta!
- De ce nu? E adevărul gol-goluţ!
- Lupta nu se sfârşeşte decât atunci când nu mai ai nici o nădejde să birui. Dintre noi două, nu eşti tu cea care vede mereu jumătatea plină a pocalului?

Am izbucnit în râs... adică într-un pufnet încărcat de amărăciune, care arăta limpede că mă cherchelisem.

- N-am cum să mă lupt cu soarta, aşa că de ce să-mi mai dau silinţa? Nu ţi se pare că, gândind astfel, văd jumătatea plină a pocalului?

Mari clătină din cap, fără ca pe faţa ei să se citească vreo urmă de veselie. Ai fi zis că vorbele mele o jigniseră.

- Cum poţi să spui asta? Nu trebuie să te dai bătută! Chiar ai aflat un lucru îngrozitor în ceea ce priveşte soarta ta.

Am oftat.

- Asta e.
- Te-ai mai gândit la ce ţi-am zis?

Pe corabie, Mari îmi spusese că era gata să facă cercetări în privinţa adevăraţilor mei părinţi. Ea se gândise că, de vreme ce povestea mea nu mai era un secret, ar fi putut să-i ceară lui Dagan s-o ajute să găsească nişte scrieri despre Fermecaţi.

Asta, dacă aveam să ne mai întoarcem vreodată în Fortăreaţa Umbrelor şi să-1 > > revedem.

- Nu ştiu ce rost ar mai avea, am răspuns eu, îmbufnată.

Mă împăcasem de mulţi ani cu gândul că n- aveam să-mi cunosc niciodată tatăl. Acum nădăjduiam să pot face la fel şi în privinţa mamei. Oricine ar fi fost adevăraţii mei părinţi, era limpede că ei nu mă doriseră. Sau, mai rău, că avuseseră pricini întemeiate să mă părăsească, deşi nu voiseră s-o facă. Iar acum...

Ei bine, asta nu mai avea nici o însemnătate în clipa de faţă, nu-i aşa?

- Dacă tot veni vorba de Fermecaţi, află că prinţul ştie despre Tărâmul Fermecat. Şi ştie cine e Kane.

- Ce lucru de mirare! strigă Mari, făcând ochii mari. Mă întreb dacă o sti şi restul familiei regale. Broderick şi Isolde au vrut să-şi mărite fata cu Kane. Poate că a fost o mişcare politică... astfel încât să pună stăpânire şi pe Evendell, şi pe Tărâmul Fermecat.

La cât de necruţătoare era regina Isolde, asta nu m-ar fi mirat. Pesemne

că preţuia puterea la fel de mult cum preţuia mândria fiică-sii.
- Poate că o să-l întreb pe prinţ, am spus eu, ridicându-mi bărbia.
- Cred că ar trebui, murmură Mari, zâmbind

Preţ de o clipă, amândouă ne-am sorbit în linişte vinul şterpelit, ascultând forfota din cârciumă – trilurile blânde ale unui flaut, clinchetul de pocale şi sporovăială muşteriilor voioşi. La mică depărtare de pridvorul în care ne aflam, locuitorii Oraşului de Azur râdeau şi trăncăneau, preumblându-se agale pe caldarâmul cald şi bucurându-se de priveliştea acelor frânturi de lumină azurie. în depărtare. valurile neostoite se spărgeau molcom de ţărmul cufundat în tăcere.
- Aşadar, ce urmează să facem? am întrebat eu în cele din urmă, frecându-mi stomacul plin.

Slavă Pietrelor că rochia subţire de bumbac mă învăluia în nişte falduri largi. Mi-aş fi dat duhul într-una strânsă pe trup.
- Bănuiesc că trebuie să ne întoarcem la palat şi să mergem la culcare. Am zis că luăm doar masa de seară..., răspunse Mari, zâmbind cu gura până la urechi şi cu privirea luminată de un licăr de neastâmpăr.

Mi-am lipit buzele de marginea

pocalului ca să-mi înăbuş râsul. Vinul îmi amorţise mintea şi picioarele, în timp ce oraşul forfotea de viaţă în jurul meu. Mi-am dorit să mă cufund în acel freamăt. Să fiu altcineva, măcar pentru o seară.

Mari avusese dreptate: ieşirea noastră în lume mă ajutase, chiar dacă doar un pic, aşa cum ar fi facut-o o oblojeală oarecare, pusă peste o rană deschisă.

- Nu, nici gând! M-ai înduplecat, sunt gata de aventură! încotro?

- La dans! Ori vrei să mergem altundeva şi să mâncăm ceva dulce? Sau poate chiar amândouă!

Prietena mea se ridică şi mă apucă de mână, lăsând un pumn de monede pe masă, iar apoi am prins să străbatem o străduţă îngustă, mărginită de ghivece în care erau sădiţi lămâi.

Seara, mulţimea de lume de pe străzi facea mare hărmălaie. Localnicii intrau şi ieşeau în şi din prăvălii şi taverne, ducând în mâini coşuleţe pline cu butelci de vin, lumânări şi fructe.

Eu şi Mari ne-am plimbat în pas cu ei prin nişte prăvălii pline de dulciuri – mâncasem prea mult ca să mă mai uit măcar la bunătăţi – şi prin altele înţesate cu tot soiul de lucruri de piele, care miroseau a pin şi a citrice. Oraşul de Azur era un loc mai plin de viaţă, mai zgomotos şi înzestrat cu mai multă *vigoare* decât oricare dintre cele pe care le văzusem în viata mea.

Cotind pe o străduţă cu caldarâm alburiu, luminată în străfulgerări unduioase de mermagia felinarelor, am auzit zvon de tobe şi de instrumente cu strune.

- Pe aici! mă îndemnă Mari.

Prietena mea mă trase după ea şi mă făcu să intru într-o tavernă plină de căldură şi de zarvă veselă. Am dat acolo peste o învălmăşeală de petrecăreţi zgomotoşi, care dansau şi cântau de parcă ar fi fost sub puterea unei vrăji. Mari mi-a croit drum prin mulţime înainte să mai apuc să spun ceva.

Adieri de vanilie şi de lămâie se luptau cu aburii deşi de sudoare şi de băutură vărsată pe jos. Dar ritmul muzicii puse stăpânire pe şoldurile şi pe picioarele mele, facându-mi trupul să se legene şi mintea să mi se limpezească. Era ca şi atunci când alergam... cu cât dansam mai mult, cu atât puteam să gândesc mai puţin sau să-mi fac griji. Numai că de data asta muzica armonioasă, din ce în ce mai tare, izbuti să înăbuşe totul înăuntrul meu.

Sunetul strunelor îmi amuţi gândurile, iar versurile bardului îmi umplură hăul din suflet. Bărbaţi chipeşi, cu pieptul strălucitor şi cu părul asudat, lipit de frunte, mă învârteau şi mă lăsau ne snate. aclamându-mă şi bătând din palme ca să mă mişc mai voluptuos, să-mi unduiesc trupul, să mă rotesc în loc ca să-i încânt... Iar eu le-am ascultat

îndemnurile. M- am lăsat prinsă în iureşul petrecerii ceasuri de- a rândul, până târziu după miezul nopţii, până când timpul parcă încetini într-un căscat fremătător, până când părul mi se prefăcu într- o claie umedă în jurul feţei, rochia mi se rupse, iar picioarele doar că nu-mi urlau de durere.

Totuşi, nu m-am oprit din dansat.

Era minunat să-mi simt picioarele umflate. Am dănţuit şi am strălucit în lumina torţelor din sală, cântând tot felul de cântece din bătrâni pe care le cunoşteam şi de balade de care n- aveam habar, până când plămânii începură să- mi ardă. Să strige la mine. Să mă implore să le dau o clipă de răgaz.

Dar n-am putut să mă opresc. M-am lăsat în voia sunetelor săltăreţe ale muzicii, a ritmului ei, a freamătului care se auzea din port, unde apa oceanului scăpăra sub razele lunii. îmi doream să fiu una cu toate astea. Nu voiam să mai plec de acolo.

- Sunt frântă de osteneală, nu mai pot să fac un pas! strigă Mari, acoperind bătăile tobei.
- Nu, haide să mai stăm!
- Ce-ai spus?! ţipă ea, cu obrajii rumeni şi strălucind de sudoare.
- Nu vreau să mă întorc la palat! am strigat din nou.
- Mai vrei să mănânci ceva?

„Să dea naiba-n Pietre!”

- Haide! strigă Mari.

Ea m-a tras spre ieşire, strecurându-se prin îmbulzeala de bărbaţi şi de femei care se chinuiau să se anronie de mijlocul sălii, să se cufunde mai adânc în mulţime şi să devină una > > cu toţi ceilalţi, ca un mare întreg.

Am ieşit cu paşi împleticiţi şi am ajuns pe strada aproape pustie. Rochia îmi era udă leoarcă şi mi se lipea pe trup. Mi-am ridicat părul de pe ceafa, ca să mă răcoresc.

- A fost grozav! am mărturisit. Am urechile înfundate, de parcă aş fi sub apă.
- Şi eu, bolborosi Mari.

I se împleticea limba în gură de la câtă bere băuse în timpul dansului, în timp ce trupul şi mintea mea de Fermecată se dezmeticiseră din beţie mult prea repede.

- Să mergem acasă! am îndemnat-o pe Mari, luând-o de mijloc şi încercând s-o îndrept spre palat.
- Dar gustărica?
- Tu te auzi ce spui? Cred că e trecut de miezul nopţii. O mai fi ceva deschis?
- Cum să nu, Arwen! Suntem în Oraşul de Azur!
- O spui de parcă n-ai fi ajuns aici abia azi.
- Haide să găsim pe undeva o budincă de lămâie!

Acestea fiind spuse, Mari se eliberă din strânsoarea mea şi începu să

meargă pe stradă cu paşi poticniţi, după care se grăbi să deschidă uşa celei mai apropiate taverne.

- O, slavă Pietrelor! am strigat eu, oftând şi icnind de uşurare, după care m-am descălţat de sandale.

M-am simţit nemaipomenit de uşurată în clipa în care tălpile mele umflate s-au atins de dalele reci, care erau murdare şi minunate deopotrivă.

Taverna aceea liniştită nu se asemăna nicidecum cu locul gălăgios din care tocmai plecaserăm. Aici se aflau doar doi muşterii, un bărbat şi o femeie, care îşi şopteau vorbe dulci, aşezaţi la o masă din coltul sălii şi luminaţi de flacăra pâlpâitoare a unei lumânări ce se topea cu repeziciune. Un cârciumar singuratic stătea îndărătul tejghelei. Mari se cocoţase deja pe un taburet în faţa lui şi se înfrupta dintr-o budincă de lămâie cremoasă.

M-am aşezat lângă ea.

- Eşti bucuroasă?

- Sunt în al nouălea cer, răspunse prietena mea, cu gura plină.

- Ce vrei să-ţi dau, frumoaso? întrebă cârciumarul, care părea că abia mai putea să-şi ţină ochii deschişi.

Era limpede că se străduia din răsputeri să stea treaz la ora asta târzie din noapte.

- Vreau şi eu budinca pe care a cerut-o ea.

Am arătat-o cu degetul pe Mari, care

se chinuia să-şi lingă de pe braţ o bucăţică ce-i alunecase spre cot.

- Lasă-mă să te ajut! Vino mai aproape! am îndemnat-o eu.

- *Să nu îndrăzneşti!* răsună în tavernă un glas bărbătesc, plin de jale.

Cârciumarul rămase cu capul plecat. Glasul acela bubuitor se auzise de undeva dindărătul lui. M-am uitat la repezeală prin sală, dar nu vedeam pe nimeni în afară de cei doi îndrăgostiţi, care îşi ridicaseră privirea, înfricoşaţi.

Glasul strigă din nou:

- *Te implor, te rog... nu face asta!*

Ochii lui Mari îi întâlniră pe ai mei, plini de îngrijorare.

- Stai liniştită. Rămâi aici.

- Nu rămân nicăieri! răspunse ea, albindu-se la faţă. Ar trebui s-o luăm la sănătoasa! adăugă, ridicându-se valvârtej de pe scaun şi înşfacând budinca rămasă. Haide, repede!

- *Te rog! Fac orice!*

M-am răsucit din nou. în sfârşit, inima începu să-mi bată uşurel în piept.

- *Te rog!*

în clipa aceea am văzut uşa din spatele cârciumarului, care, fiind vopsită în acelaşi verde-salvie ca şi restul peretelui, era greu de desluşit dacă nu te uitai cu tot dinadinsul. N- am mai stat pe gânduri şi, dintr-o mişcare, am sărit iute peste tejghea, abia strecurându-mă printre butelci şi feliuţe de lămâie.

- N-ai voie acolo, domniţă...

Cârciumarul încercă să-mi taie calea, dar l- am ocolit, croindu-mi drum spre locul din care venea acel glas gâtuit de spaimă.

- Arwen! ţipă Mari.
- *Nu!* imploră glasul, înnebunit.
- *Ştii că astea-s rânduielile!*

Recunoşteam acel glas catifelat?

Am deschis uşa cu o bufnitură, pregătindu- mă sufleteşte pentru ce era mai rău.

CAPITOLUL 9

ARWEN

Mă aşteptasem să dau peste orice în miez de noapte, în odaia întunecoasă din spatele tavernei, mai puţin peste Kane, Griffin, Ryder şi prinţul Fedrik jucând un joc de noroc, învăluiţi într-un nor de fum şi într-un iz de rachiu.

Mi-a luat o clipă să-mi obişnuiesc ochii cu flacăra plăpândă a lumânărilor. în încăpere se afla o falnică masă ovală de lemn de mahon, cu o margine uşor înălţată, astfel încât monedele sau cărţile de joc să nu alunece de pe tăblie. Aceasta din urmă, acoperită cu o ţesătură verde-închis, era plină ochi cu pocale de tot felul. Unele aveau înăuntru o licoare chihlimbarie, iar altele erau goale, dar cu urme de bătură rubinii. în acea încăpere nu se vedea nici urmă de ferestre sau de

ceasornice. N-aveai cum să-ti dai seama câte ceasuri se scurseseră

>

sau câte monede fuseseră pierdute la joc. în afară de o usă lăturalnică şi cufundată în umbre, bogatele lambriuri de lemn de nuc de pe pereţi erau împestriţate doar de licăriri de lumină tulbure.

Cât despre fum... tot locul era plin de negura venită de la ţigările de foi ale bărbaţilor. Aceştia pufaiau norişori diafani, cufundând într-o ceaţă groasă strălucirea lumânărilor şi înţepându-mi nările cu izul lor puternic.

- Arwen?!

Ryder părea chiar mai uluit decât mine.

Cârciumarul cel istovit se apropie valvârtej de mine, cruţându-mă de la a mai bâigui un răspuns fâstâcit.

- Să-mi fie cu iertare, Lord Switch, se smiorcăi el către bărbatul vânjos aşezat în capătul îndepărtat al mesei. M-am străduit s-o ooresc, vă iur, dar a sărit peste teishea!

Kane chicoti, dar rămase cu ochii aţintiţi la cărţile lui. Oare îmi aruncase măcar o privire de când intrasem?

- Nu-i nimic. Femeile frumoase sunt oricând binevenite la jocul meu!

Lordul Switch, care trebuia să fi fost cel ce trăgea sforile pe acolo sau stăpânul tavernei, îmi aruncă un zâmbet neobrăzat, care nu-mi trezi defel simţămintele pe care şi le dorea.

Era un bărbat îndesat, voinic şi mătăhălos, cu o barbă neagră, ţepoasă, dinţi de un alb scăpărător şi haine frumoase, iscusit croite. îşi lăsă ochii mici, strălucitori ca nişte monede şi acoperiţi de sprâncene stufoase, să cutreiere peste trupul meu cu netulburată luare-aminte.

Mi-am înăbuşit un icnet, întrucât încă mai încercam să-mi domolesc bătăile nebuneşti ale inimii.

în cele din urmă, Kane îşi ridică din cărţile de joc ochii plini de o curiozitate plictisită şi urmări privirea bărbatului până când ajunse la mine.

Abia atunci mi-am simţit obrajii cuprinşi de flăcări. Eram asudată până la piele, cu picioarele băşicate şi murdare, cu părul zburlit din pricina nesfârşitelor ore de dans... Pesemne că arătam groaznic. Simţeam cum mă mâncau degetele să-mi îndes pe după urechi şuviţele răvăşite.

- Ce cauţi aici? întrebă Ryder.

M-am întors spre fratele meu, care tocmai scotea pe gură un nor gros de fum.

- Ar trebui să-ţi pun şi eu aceeaşi întrebare. Trebuia să ai grijă pe Leigh!

De ce eram eu mereu cea silită să aibă grijă de surioara noastră? Furia clocotea în mine. De ce Ryder putea să joace jocuri de noroc, să-şi facă de cap şi să *trăiască,* în timp ce eu trebuia să...

- Stai liniştită! E cu Barney. Pesemne

că acum salvează nişte căţeluşi sau ceva de felul ăsta.

înainte să-mi pierd cumpătul, Fedrik se aplecă în faţă.

- Seară bună, Lady Arwen!

Cu ceva întârziere, am făcut o plecăciune.

- Alteta Voastră!

- Nu-i nevoie de asemenea politeţuri. Nu după cele întâmplate de dimineaţă.

- Fedrik, atunci, am încuviinţat eu.

- Ce s-a întâmplat de dimineaţă?

Glasul lui Kane era nepăsător, dar ceva se aprinsese în ochii lui ca de argint.

- M-am întâlnit cu vindecătoarea ta chiar în clipa în care ea îşi oferea cizmele drept ofrandă mării.

- A fost o pedeapsă binemeritată! am spus eu în glumă.

Pe fata lui Kane nu se văzu nici urmă de zâmbet, dar Fedrik nu-l luă în seamă.

- Arăţi minunat! Cum ai aflat de jocul nostru de cărţi?

Obrajii mi se îmbujorară şi mai tare.

- Tocmai mâneam ceva dulce după dans şi... mi s-a părut că am auzit pe cineva care striga după ajutor.

Griffin îşi ridică privirea din cărţi.

- „Mâneam”... Care „noi”?

- L-ai auzit pe nătărăul ăsta! spuse Kane, smucindu-şi bărbia şi arătând spre un bărbat atât de uscăţiv, încât aproape că nici nu-l zărisem îndărătul

celorlalţi. Nu-i place deloc să piardă! Nu-i aşa, Trevyn?

Insul cel uscăţiv clătină din cao cu mâhnire.

- îţi vin eu de hac la jocul următor, frumuselule!

Kane ridică dintr-o sprânceană.

- Oare?

Griffin se aplecă în faţă şi mă privi cu luare- aminte.

- Arwen, care *noi*[7]

Am dat să răspund, dar bărbatul de lângă Trevyn scoase un chicot puternic.

- Dacă nu-ţi ia Trevyn jumate din gologani la jocul următor, ţi-i iau eu!

Cel care vorbise şi care avea un nas borcănat ca un mâner de uşă îl lovi pe Kane pe spate, rânjind.

Râsul lui Kane aduse mai degrabă cu un geamăt de durere.

- Iar domnul de aici este Rhett, mormăi el, iar apoi se întoarse spre insul aşezat în capul mesei, care tocmai facea cărţile.

>

- Crawford, iat-o pe vindecătoarea mea, Lady Arwen! Ryder e fratele ei.

L-am salutat şi i-am aruncat un zâmbet prevăzător.

Crawford se răsuci spre Ryder, cu un rânjet ameninţător pe buze.

- Ce bătaie de cap să ai o soră care arată precum domniţa, nu?

Eu şi Ryder ne-am strâmbat de silă.

- Păi...

Am dat să plec.

- O seară frumoasă, domnilor!
- Lady Arwen! strigă prinţul Fedrik. Bădărănia lui Crawford nu trebuie să-ti strice

*

seara. Veşmintele făcute după datina Regatului de Citrin îţi vin atât de bine, încât prietenul nostru a fost orbit de asta.

Am simţit cum căldura prinse să-mi urce de- a lungul gâtului şi, deşi nu voiam să rămân, mi- am trecut mâna peste pânzeturile albe şi subţiri ale rochiei şi am mulţumit în şoaptă.

La auzul vorbelor mele, pe chipul aurit de soare al lui Fedrik se ivi un zâmbet.

- Ba cred că noi toti ar trebui să-ti mulţumim.

Kane îşi trânti cărţile pe masă.

- Eu mă retrag!

Se ridică în picioare, iar jilţul lui zgârie cu zgomot podeaua de lemn.

- Lady Arwen, putem să stăm de vorbă o clipă?
- Ce se petrece aici? răsună glasul cântător al lui Mari de cealaltă parte a uşii.

Dintr-odată, Griffin se uită la mine mijind din ochi în chip primejdios.

- Luati-o de aici!

Am încruntat din sprâncene, plină de nedumerire. Inşii aşezaţi în jurul mesei, care, cu toată ivirea mea neaşteptată, îşi văzuseră de joc, se opriră şi-i aruncară priviri încordate.

Potoleşte-te, comandante! Doamnele pleacă, spuse Kane apropiindu-se de mine şi luându-mă de mijloc cu blândeţe, dar hotărât. Ia-o înainte, Lady Arwen!

însă Mari dădu buzna pe uşă şi apoi se trânti la masă, lângă Ryder, pe unul dintre cele două jilţuri rămase libere. Prietena mea mai avea un strop de budincă de lămâie pe cot, dar părea că se mai trezise puţin după ce mâncase.

- Ce jucaţi aici? îmi place la nebunie să joc cărţi!

Kane şi Griffin gemură în acelaşi timp. Crawford îsi desfată privirea cu fiecare mişcare a lui Mari, de parcă ea ar fi fost un dar primit numai de el. Chiar asudată şi plină de zahăr cu mireasmă de lămâie, Mari era nemaipomenit de frumoasă.

Griffin îsi înclestă falca. Parcă îi şi auzeam dinţii farâmându-se.

- *Noi* nu jucăm nimic, vrăjitoareo! spuse el, ţintuindu-mă cu o privire necruţătoare. Trebuie să plecaţi de aici! Acum!

- Sau poţi să rămâi, Roşcato! îi spuse Ryder lui Mari, plin de nerăbdare. Te învăţ eu să joci.

Ochii lui Mari străluciră, iar mie mi se adânci golul din stomac. Aproape că mă trezisem de-a binelea din beţie, dar amorţeala prindea să se pogoare asupra mea precum o ceaţă, înnegurându-mi mintea. Patul bogat din odaia mea mă

chema, ispititor, în braţele lui.
- De când eşti atât de acru, comandante? întrebă Trevyn, sorbind din pocalul plin ochi cu bere şi împrăştiind câteva picături pe faţa de masă. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât mai bine!
- Adevăr grăieşti, mormăi Crawford. Domniţa asta pare mai puţin sfioasă decât cealaltă.

Deşi ardeam de dorinţa să zâmbesc în zeflemea, n-am putut să nu mă uit cu pizmă la Mari. Prietena mea se bucura de noaptea vieţii ei. Râsese din tot sufletul, băuse şi era cât pe ce să joace cărţi cu nişte bărbaţi chipeşi, înstăriţi şi fără nici o grijă pe lume. Deja duceam dorul clipelor de mai devreme, când mă cherchelisem şi, pe deasupra, dansasem atât de mult încât făcusem băşici la tălpi.

Simţeam pe coaste mâna lui Kane ca pe o arsură înnebunitoare.
- Nu, Griffin are dreptate, ora de culcare a domniţei asteia a trecut de multă vreme! spuse el, făcând semn spre mine şi ridicând din umeri cu prefăcută amărăciune.

M-am simţit înjosită. Kane nu era paznicul meu.
- Ba eu cred că rămânem! am spus pe nepusă masă.

M-am eliberat din strânsoare, iar Kane mă sfredeli cu privirea. Asta fu de ajuns ca să-mi aprindă sângele în vine.

Aproape că am scos un geamăt.

- *Arwen...*

- Rege Ravenwood, oare Lady Arwen nu-i destul de mare ca să hotărască singură când se duce la culcare? îi curmă vorba prinţul Fedrik, iar eu mi-am înăbuşit un zâmbet la gândul că salvatorul meu era tocmai prinţul care-l dispreţuia pe Kane. Nu ţi-e frică să joci cu o femeie, nu? Făgăduiesc să nu râd de tine după ce o să-ti ia toti banii!

Trevyn şi Rhett chicotiră, în timp ce Ryder o învăţa deja pe Mari jocul de cărţi. Fratele meu se opri din vorbit doar ca să şteargă cu un deget crema de lămâie de pe braţul ei dezgolit, iar Griffin strânse cărţile atât de tare între degetele lui mari, încât aş fi pus rămăşag că le-a rupt.

- Bine. Dar mai întâi vreau să stau de vorbă cu tine între patru ochi, îmi spuse Kane, în ochii căruia se citea o poruncă ucigătoare, căreia n-am îndrăznit să mă împotrivesc.

- Bine, am îngânat eu.

Apoi am trecut pragul în urma făpturii lui falnice şi am ieşit amândoi, oprindu-ne în sala cea mare.

CAPITOLUL 10

ARWEN

Taverna se închisese. Toate lumânările erau stinse, iar uşa de la intrare fusese încuiată. Fireşte, cei doi porumbei îndrăgostiţi de mai devreme plecaseră, pesemne ca să se unească trup şi suflet în taina iatacului lor. Mi-am ridicat privirea la Kane şi mi s-a tăiat răsuflarea. Ca de fiecare dată, n-am mai putut să-mi iau ochii de la el. Părul negru, răvăşit, nu se rânduia defel sub mâna pe care şi-o trecea atât de des prin el, acea mână mare, mereu împodobită cu inele de argint, bărbăteşti, de preţ, care se potriveau de minune cu ochii lui pătrunzători.

El îmi aruncă o privire scurtă, în care se citea aceeaşi sastiseală, dacă nu chiar o uşoară supărare, privire pe care ajunsesem s-o urăsc în Fortăreaţa Umbrelor.

- Dulciuri după cină şi dans, zici? Cum a rămas cu poftirea pe care ţi-am facut-o?

- Avea cine să-mi tină tovărăşie. Bărbaţii de
prin partea locului dansează minunat. Sunt foarte *înfocaţi.*

Privirea lui Kane era aspră şi

scăpărătoare, dar chipul îi rămase încremenit.

- Iată ceva de-a dreptul aţâţător! spuse el, iar un astfel de dispreţ mă uimi, făcu să-mi piară graiul şi să nu pot să mă gândesc la un răspuns usturător. Mă bucur că am stat de vorbă, dar acum e timpul să pleci!

- Ce ai cu mine? am şuierat. Eu şi Mari nu putem să luăm parte la joculeţul tău de băieţi? Nu ştiam că Amelia e singura femeie cu care stai la masă!

După falca înţepenită a lui Kane, mi-am dat seama că el era pe cale să mă ocărască, dar în cele din urmă i se aprinse în ochi un licăr de veselie. îşi trecu o mână peste faţă – un obicei care încă mai trezea simţăminte necuviincioase în mine – şi răsuflă adânc ca să se liniştească.

- Ce-ar fi să ne întoarcem mai târziu la gelozia care te roade fiindcă îmi petrec vremea cu Amelia? Aş vrea să vorbim mai pe îndelete despre asta. Mâine-seară la cină, poate?

Am râs zeflemitor, mi-am dat ochii peste cap şi pasămite chiar am pufnit – doar ca să-i arăt că nu-mi păsa de cererea lui. Dar el îşi reluă vorba de parcă n-aş fi făcut nimic:

- Oamenii ăştia sunt primejdioşi. Crawford Switch nu e doar un simplu nobil din Citrin, ci şi un tâlhar. Iar Rhett şi Trevyn sunt măcelării pe care-i

plăteşte ca să se ocupe de treburile lui murdare.

După ce-mi dădu acele lămuriri, faţa i se mai se îmblânzi un pic.

- N-aş vrea ca tu şi vrăjitoarea să staţi prin preajma lor.

- Şi tu de ce eşti aici? Cum de ai ajuns să joci cărţi cu nişte borfaşi?

Zâmbetul lui deveni fioros.

- Păi, nu aşa se poartă un monstru ca mine?

N-aveam de gând să-l învrednicesc cu un răspuns. Ar fi fost prea uşor.

Fălcile i se încleştară.

- Credem că Crawford s-ar putea să ştie unde se află Sabia Soarelui. Insul ăsta e un fel de... culegător de raritătţi, care adună lucruri de preţ. Partida de cărţi a fost singura cale să ajungem la el fără să-i mâniem pe Broderick şi pe Isolde, întrucât Crawford e un apropiat de-al lor.

- Ce caută Fedrik aici?

- Căţeluşul tău ia parte la jocurile astea lună de lună, răspunse Kane, ţâţâind din buze şi potrivindu-şi inelul de pe degetul mare. Păcătos năravţ!

îmi dădusem ochii peste cap de atâtea ori, încât eram sleită de puteri şi mă temeam că în curând aveam să rămân sasie.

- Şi Ryder?

- Eu l-am poftit. Mi s-a părut că i-ar prinde bine câteva clipe de răgaz.

- L-ai adus aici doar ca să-l supui pe

Griffin la cazne, nu?

- N-am ce-i face... Mă înveseleşte straşnic să- i văd geloşi unul pe celălalt din pricina vrăjitoarei.

- Chiar că eşti un monstru!

- Mi s-a mai spus, mormăi el, după care se apropie de mine, zâmbind ştrengăreşte. Iar acum ia-ţi prietena cherchelită şi daţi fuga la palat!

Dar eu nu voiam să mă întorc acolo. Nu voiam să mă mai cufund într-un somn adânc preţ de zile întregi. Sau să stau trează în pat, cu Leigh adormită alături, şi să nu mă gândesc la nimic, ci să mă zvârcolesc de pe o parte pe alta, de parcă astfel aş fi putut să scap de golul acela lăuntric.

Nu, voiam să simt scânteia nespus de plăcută ce-mi învolbura sânsele de fiecare dată când Kane era supărat pe mine, de fiecare dată când mă sfredelea cu o privire mustrătoare sau cu una în care dospea o mânie abia ascunsă. Căldura uşoară şi diafană pe care o simţeam în preajma lui Fedrik era ca o ploicică de vară pe lângă furtuna zguduitoare ce fremăta între mine şi Kane. Trecuseră mai puţin de două zile de când începuserăm să vorbim din nou, iar asta deja mă răscolea grozav pe dinăuntru.

- Haide, Arwen! spuse el, luându-mă de încheietură cu blândeţe, dar îndeajuns de hotărât ca să se simtă asprimea din strânsoarea lui.

Acea atingere îmi aprinse stele prin vine, facându-le să freamăte. Să ardă. Pesemne că el îmi simţea pulsul înteţindu-se.

- Ţi-am spus să nu mă atingi!

M-am eliberat din strânsoare şi m-am strecurat înapoi în sala de joc, care acum era şi mai înecată în fumul ţigărilor de foi.

- în sfârşit, te-ai hotărât să ni te alături? Am nişte cărţi grozave! spuse Trevyn ţintuindu-mă cu privirea şi ridicând din sprâncene.

- Da! am ciripit, aşezându-mă. Joc şi eu!

- Aşa te vreau!

Mari bătu din palme.

După ce rămase o clipă îndărătul meu, nemişcat ca o stană de piatră, Kane se aşează din nou lângă comandantul lui.

- Banii pe masă, doamnelor, mormăi Rhett cu glas tărăgănat. Miza e de zece mii.

Am rămas cu gura căscată.

„Zece mii?!”

Trebuia să-mi fi dat seama că ăsta era un joc între nişte inşi care făceau parte din crema nobilimii şi a familiei resale...

„La naiba, la naiba, la naiba!”

Am cotrobăit prin pungă şi am descoperit câţiva firfirici rămaşi de la cină. Şaptesprezece, poate, sau cam aşa ceva.

- Ăştia-s destui? am întrebat, încercând să-mi flutur genele

ademenitor.

Văzându-mi mărunţişul, Rhett şi Trevyn râseră cu gura până la urechi, dar faţa îngheţată a lui Crawford îmi făcu stomacul să se strângă.

Kane chicoti.

- Ei bine, a fost hazliu să te văd încercând, Lady Arwen!

Griffin oftă de uşurare.

- Vă împrumut cu mare plăcere pe amândouă. Kane a plătit datoriile fratelui tău, îmi spuse Fedrik.

Era mărinimos din parte-i, dar nu voiam să iau bani de la el. Nu după ce Kane îl numise *căţeluşul* meu. N-aveam nevoie de ajutorul nici unuia dintre ei.

- Trebuie să mai fie vreun fel de a plăti, nu-i asa?

Crawford se uită la Rhett, iar apoi se întoarse spre mine şi spre Mari.

- Singura cale ca s-o faceţi e, de bună seamă, prea neruşinată pentru femei ca voi.

Am înghiţit cu noduri.

- Pune-mă la încercare!

- Veşmintele tale, răspunse el, aruncându-mi un zâmbet mârşav.

M-a străbătut un fior la vederea acelei strâmbături şi la auzul unor astfel de vorbe.

- Nimeni nu-şi doreşte să vadă aşa ceva, gemu Ryder.

- Gata, rosti Kane cu glas ucigător de liniştit.

Apoi se ridică în picioare, făcând masa

să se zguduie şi să împroaşte pe podea o ploaie de cioburi.

- Fii cu băgare de seamă, amice! se răsti Rhett.

M-am uitat la Kane. O furie necruţătoare îi clocotea în ochi. Nu-mi dădeam seama dacă se mâniase fiindcă nemernicul de Crawford se juca astfel cu mine, ori din pricina gândului că aş fi putut să mă dezgolesc în faţa acelor bărbaţi, sau fiindcă se simţea atât de neputincios în clipa aceea, când nu era stăpân peste nimeni... nici peste mine, nici peste altcineva. însă oricare ar fi fost pricina, eram *încântată.*

- Ne-am înţeles! am strigat, uimită de hotărârea din glasul meu.

- Vreau şi eu! Să jucăm cărţi pe dezbrăcatelea... Asta da desfătare! strigă şi Mari, sughiţând.

- Ce-ar fi ca tu să stai deoparte de data asta? i-am şoptit eu prietenei mele, astfel încât să mă audă doar ea.

Socoteam că era prea ametită ca să se joace cu focul.

- Ei, haide, Arwen, ţie totul ţi se pare de viaţă şi de moarte! Nu ziceai tu că ar mai trebui să călcăm şi strâmb din când în când?

- Voiam să spun că... Of, las-o baltă!

Rhett ne împărţi cărţile. I-am aruncat o privire lui Griffin, ai cărui ochi de un verde- deschis îi sfredeliră pe ai mei. Fusese mai liniştit pe vremea când eram sub asediu.

Am ridicat din umeri. N-aveam nici o vină că Mari avea o fire atât de iute. Era destul de limpede că urma să se descurce de minune şi că, fără să-şi scoată măcar un condur, avea să ne ia toti banii.

Tocmai descoperisem că, dintre toate lucrurile de pe continent, Mari era groaznică la unul singur. Poate că asta se întâmpla din pricina vinului de portocale, a berii şi a zahărului care îi curgeau prin vine, însă prietena mea nu era în stare să joace la cacealma nici s-o tai. De fiecare dată când avea o mână aproape bună, o strălucire trandafirie i se răspândea pe obraji. Dacă avea o mână proastă, se încrunta la cărţile ei de parcă acestea ar fi vrut cu orice preţ s-o mâhnească.

Eu nu eram chiar atât de nătăfleaţă ca ea, dar nici mai bine nu mă descurcam. îmi pierdusem deja mărunţişul din pungă, cei doi conduri, un cercel şi panglica de mătase albă cu care îmi legasem părul.

De la începutul partidei, Kane – care era un jucător desăvârşit şi care conducea în clipa de faţă, câştigând peste jumătate din banii de pe masă, dar şi cele mai multe dintre lucrurile mele şi ale lui Mari – se mulţumise să se încrunte la mine în timp ce chipul îi rămăsese parcă dăltuit în oţel. Nu-mi păsa. îmi plăcea să joc şi gustam din plin trăirile furtunoase pricinuite de

rămăşaguri, la care se adăuga presimţirea fremătătoare a biruinţei. îmi plăcea să văd ochii acelor bărbaţi primejdioşi aţintiţi asupra mea, să simt fiorul lucrurilor neîngăduite. Mă simţeam cu atât mai bine cu cât vedeam furia şi gelozia lui Kane ori de câte ori mai scoteam de pe mine câte un lucru ca să li-l dau celorlalţi jucători hrăpăreţi.

Rhett ne mai aduse un rând de băuturi. Am dat pe gât dintr-o răsuflare tăria amară şi înţepătoare, după care am mai cerut încă un rând. La mâna pe care o jucam acum, doar Mari şi Griffin rămăseseră în joc. El avea mult mai multe monede decât hainele care rămăseseră pe Mari. Acum alese să mărească miza şi, ajuns la capătul răbdării, îi spuse prietenei mele:

- Ieşi din joc!
- Dar am o mână straşnică! răspunse ea, zâmbind cu sfială.
- Judecând după faţa ta, îmi dau seama că nu-i chiar aşa.
- Nu te lua după el, păpuşă! se băgă Rhett în vorbă, iar apoi, nu atât de încet pe cât şi-ar fi dorit, mormăi spre Trevyn: Vreau să văd cum zboară cămaşa aia de pe domniţă…

Ryder îi aruncă o privire aprigă lui Rhett şi se aplecă în faţă, ca s-o ferească pe Mari de privirile lor. Dar ea nici nu-i auzise, aşa că se apucă să-şi cerceteze cărţile, după care se uită şi la

cele cinci de pe masă.

Griffin se aplecă mai aproape de ea.

- Ai vrea să ieşi din joc, te rog?

- Aşteaptă şi o să vezi! răspunse Mari, încă încercând să adune cărţile în gând.

De parcă şi-ar fi dat seama că chiar *ştia* ce facea, ea zâmbi, fericită.

-Ei, joc la sec!

Faţa lui Griffin împietri.

- Ce-ai zice să joci la sec punând la bătaie colierul tău cel frumos? mormăi Crawford, dus pe gânduri.

M-am întrebat dacă, fiind împătimit după lucruri rare şi de oret ştia ceva desore biiuteria lui Mari.

Pentru prima oară în toată noaptea aceea, zâmbetul lui Mari se stinse.

- *Nu!* răspunse ea iute.

Ceilalţi jucători se foiră, într-o tăcere stânjenitoare.

- *Nu,* repetă ea cu glas mai mieros. Joc la sec punându-mi la bătaie cămaşa.

Griffin căscă nişte ochi mari cât monedele de pe masă.

- Ia-o uşurel, Roscato! Chiar vrei să faci asa ceva? întrebă Ryder.

- Bineînţeles! răspunse Mari, arătându-şi cărţile cu mândrie. Nu-i rău, aşa-i?

La drept vorbind, cărţile erau chiar bune. Doi şeptari. Cu ceilalţi de pe masă, avea trei cărţi de un fel.

Ea îşi ridică privirea la Griffin, cu un licăr de provocare în ochi.

- Tu ce cărţi ai, comandante?

Toată lumea din încăpere se întoarse spre ei. Până şi Crawford părea vrăjit de sfada lor. Falca lui Griffin era încleştată, iar ochii verzi ca sticla îi scăpărară în clipa în care spuse, fără să se mai uite la cărţi:

- M-ai bătut.

îşi împinse uşurel teancul de monede spre ea şi apoi strecură cărţile la loc în pachet.

Am ridicat dintr-o sprânceană şi m-am uitat tintă la el.

Rhett gemu.

Mari chiui de bucurie şi răcni cât o ţineau plămânii:

- Nu mă aşteptam la asta!
- Bravo, Roşcato! spuse Ryder, cu un zâmbet în coltul surii.

Kane mă privi în ochi. Se uită şi la Griffin, iar apoi clătină uşor din cap, adeverindu-mi bănuielile. Comandantul nu avusese mâna cea mai mică.

- Unde e prinţesa Amelia în noaptea asta? îl întrebă Fedrik pe Kane, sorbind apoi din pocalul cu bere.

„O, nu şi el!”

- De unde să ştiu?
- Mi-am închipuit că sunteţi...?

M-am chinuit să-mi întipăresc pe faţă un zâmbet prefăcut, în timp ce Rhett împărţi un nou rând de cărţi.

Dar gândurile mele o luară razna.

Kane răspunse scurt:

- Te-ai înşelat.
- Of, atunci e greşeala mea!

Prinţul Fedrik aruncă o privire scurtă la cărţile lui, iar apoi le azvârli în mijlocul mesei şi ieşi din joc.

- O îndrăgeşti? întrebă Kane. M-am gândit că regele Eryx avea să facă târgul în privinţa nunţii voastre de îndată ce punea piciorul în oraş.

- Mă rog..., murmură Fedrik, lăsându-se uşurel pe spătarul jilţului şi dând la iveală o fâşie de piele de pe pântecul lui aurit de soare. Părinţii mei şi-au luat gândul de la căsătoriile aranjate. Din câte îmi amintesc, n-a ieşit prea bine ultima oară când au încercat.

îi aruncă lui Kane un zâmbet slab.

- Şi..., spuse el mai departe, ea pare cam... aprigă.

- E aprigă, am adeverit eu. Dar astfel îşi ocroteşte regatul şi poporul. E o stăpână de o sută de ori mai bună decât tatăl ei.

Kane ridică din sprâncene şi-şi aţinti privirea la mine. Am dat uşor din umeri. Spusesem adevărul curat.

- Mai mult de-atât, prinţesa asta e de o frumuseţe răpitoare, îi spuse Crawford lui Fedrik. Ce noroc să ai o asemenea femeie! Eu n-as mai lăsa-o niciodată din braţe.

- N-ar fi a *lui,* spuse Mari, iar eu mi-am amintit că prietena mea nu ştia cât de primejdios era Crawford. Ar fi uniţi prin căsătorie ca având *acelaşi* rang atât din naştere, cât şi ca rege şi regină.

Crawford îi aruncă lui Mari o privire curioasă, de parcă acum o vedea pentru prima oară în viata lui.

- Comandantul te-a numit *vrăjitoare* mai devreme pentru glasul ăsta care-ţi zgârie urechile, sau tu chiar faci vrăji?

- E o vrăjitoare iscusită! se băgă Ryder în vorbă. Are o putere cum n-am mai văzut niciodată!

în ochii lui Mari se ivi o privire plină de căldură, dar apoi îşi dădu seama de gogomănia care îi scăpase fratelui meu şi prinse să se uite stăruitor la cărţile ei.

- Ce ştii tu despre asta, hoţule?! se răsti Griffin, străpungându-l cu privirea pe Ryder.

Nu ştiam dacă era furios din pricina ochilor dulci pe care şi-i făceau, cu nevinovăţie, Mari şi Ryder, sau dacă chiar voia să tăinuiască harul lui Mari. Ori amândouă. Iţele încurcate ale jocului dintre ei începeau să-mi dea dureri de cap. Am mai tras o duşcă din băutura mea cu gust îngrozitor.

- Ai vrea s-o laşi mai moale? pufni Ryder. Asta s-a întâmplat o dată!

- A furat de la tine? îl întrebă Crawford pe Griffin, cu vădită uimire.

- A furat de la *mine,* răspunse Kane, zâmbindu-i strâmb lui Ryder.

Fratele meu se foi în jilţ, stingherit.

Privirea lui Crawford era acum lipsită de orice veselie.

- Eu am jupuit bărbaţi pentru mai

puţin de- atât!

în aer plutea o încordare pe care ai fi putut s- o tai cu cutitul. Nu mai auzeam decât sunet de monede şi de cărţi de joc.

- începi să te descurci binişor, Arwen! schimbă vorba Fedrik, iar eu m-am bucurat de uşurinţa cu care o făcuse. Joci des, domniţă?

Kane îşi goli pocalul dintr-o suflare şi răspunse în locul meu:

- Nu. Nu e vreo destrăbălată ca tine, prinţe!

Fedrik nu-l luă în seamă.

- Ce părere ai despre Oraşul de Azur?

Am tras aer în piept ca să răspund, dar Kane îmi curmă vorba din nou:

- Nu cine ştie ce.

- Regele vorbeşte mereu în locul tău? întrebă Fedrik cu glas voios.

- Nu! am răspuns eu şi Kane într-un glas.

M-am uitat urât la el, străduindu-mă să-i tai limba cu puterea minţii.

- Oraşul tău e de o frumuseţe care-ti taie răsuflarea, am izbutit să îngaim. N-am mai fost niciodată într-un asemenea loc.

Păi, trebuie să-ţi arăt cândva împrejurimile...

- Noi plecăm mâine, îi reteză vorba Kane.

M-am răsucit spre el.

- Chiar asa?

- Da, răspunse el, strâmbându-şi

buzele într- un rânjet încordat. Aici e prea cald pentru gustul meu.

- Ei bine, eu rămân.

- Tu eşti *vindecătoarea* mea. O să faci ce zic eu.

Sângele începu să-mi clocotească în vine.

- Plusez! strigă Crawford, aruncând cincizeci de monede pe masă.

M-am uitat la cărţile mele. Două cupe. Alte două erau deja pe masă. Mai aveam nevoie doar de încă o carte pentru chintă de culoare.

- Şi eu! am strigat, împingându-mi spre mijlocul mesei toţi banii pe care-i câştigasem.

- Plusez! spuse Rhett, adăugând cel puţin o sută de monede.

Am rămas fără vorbe.

- Eu joc la sec.

- Cu ce? întrebă Crawford uitându-se cu ochi scăpărători la răscroiala tivită cu dantelă a rochiei mele.

Puteam să mă răzgândesc. Să le spun că mă înşelasem şi să văd dacă mă lăsau în pace. Dar uitându-mă la feţele acelor pungaşi, mi-am dat seama cât de mult îsi doreau să mă vadă încolţită, iar asta nu făcu decât să-mi sporească hotărârea. Cutezanţa.

Mi-am cercetat veşmintele din priviri. Nu puteam să mă dezbrac de rochie şi să rămân dezgolită în faţa lor. Nici n-aveam cămăşuţă sau pieptar, care nu se purtau în regatul ăsta. îmi mai rămânea

doar...

- îmi pun la bătaie rufaria!
- Pentru nimic în lume! răbufni Kane.

Ultima oară când mai încercasem un asemenea simţământ mistuitor, răscolitor şi înflăcărat... fusesem în braţele lui. M-am lăsat pradă amintirilor.

- Eu nu sunt vreun bun de-al tău! Şi nici rufaria mea nu e!

Ochii lui Crawford scânteiară de bucurie răutăcioasă.

- Nădăjduiesc că ştii ce faci. Eu am ful de aşi.

Acum chiar că aveam nevoie de acea cupă. Orice carte de cupă era nimerită. Rhett împărţi şi ultima carte.

„Să dea naiba-n Pietre!”

Era un patru de ghindă.

CAPITOLUL 11

KANE

Arwen se ridică în picioare, îşi strecură cu graţie mâinile pe sub rochie şi-şi scoase rufaria de dantelă, după care o azvârli pe masă.

- Poftim! spuse ea.

Se aşează la loc, iar jilţul zgârie podeaua.

M-am muşcat de partea de dinăuntru

a obrazului până când am simţit gust de sânge. N-ar fi trebuit ca o cârpă să trezească un asemenea iureş de simţăminte înăuntrul unui bărbat. Şi totuşi, o dorinţă ameţitor de puternică îmi făcu sângele să clocotească. Nu puteam să mă uit la ceilalţi, fiindcă n-aş fi izbutit să-mi stăpânesc furia.

- Arwen, obrăznicătură mică! strigă cu glas plin de veselie vrăjitoarea, dând apoi drumul unui hohot de râs.

- N-aş fi zis că păpuşica poate să dea dovadă de o asemenea cutezanţă, mormăi Crawford, cu ţigara de foi între buze.

Dar ochii îi licăreau de încântare. Mi-am dorit să i-i scot din găvane.

Neputând defel să mă preschimb în forma mea de dragon în Oraşul de Azur, îmi era mult mai greu să-mi stăpânesc astfel de imbolduri. Ori de câte ori mă prefăceam în dragon, simţeam o eliberare care-mi zăgăzuia singurătatea, izbucnirile de mânie şi toate celelalte porniri abraşe ale firii mele. Deşi era nevoie de multă Lumină Fermecată ca să-mi iau înfăţişarea de dragon, merita cu vârf şi îndesat. Astfel, izbuteam să mai ocolesc împrejurările în care trebuia să-mi folosesc puterea pumnului.

„Trage aer în piept!”

Monedele lui Rhett zornăiră, puternica mireasmă dulceagă a romului

lui Griffin îmi umplu nările, iar, lângă mine, fumul scos de ţigara de foi cea groasă a lui Trevyn începţoşa lumina lumânării.

Am măsurat-o pe Arwen din priviri, băgând de seamă îmbujorarea trandafirie a obrajilor şi a nasului ei, buzele pline, întredeschise ca într-o şoaptă, ochii luminaţi de bucuria izbânzii şi de mândrie, deşi pierduse mâna aceea.

Se simţea... bine. Poate că era puţin înspăimântată. Dar îndrăzneaţă. Atrăgătoare. *Vie.*

Două săptămâni la rând o privisem pe Arwen hălăduind prin lume ca o vedenie, iar în noaptea asta se întorcea printre cei vii. Nu eram vreun nătâng care să se lase înşelat de chemarea amăgitoare a dorinţei, a băuturii şi a primejdiei. Le fusesem pradă ani de-a rândul.

Fratele ei mormăi, plin de silă:

- N-o să-mi mai şterg niciodată priveliştea asta din minte.

Arwen izbucni în râs. Chiar *râse.* Trecuseră săptămâni de când nu mai auzisem acel tril limpede şi melodios precum clopotele unui templu. Am simţit cum dulceaţa lui mi se revărsa prin tot trupul.

Nu eram ferit de nimic în preajma ei. Nici de zâmbetul fermecător atunci când era veselă, nici de căutăturile ucigătoare atunci când mă străpungea

cu privirea. Zi de zi, aveam nevoie şi de ultimul meu dram de Lumină Fermecată şi de voinţă ca să nu mă prăbuşesc în genunchi şi să n-o implor să-mi curme suferinţa.

- Ai putea să-ţi câştigi foarte bine traiul în anumite case de plăceri, fetişcano!

în cele din urmă, ea catadicsi să se uite la mine, dar o făcu doar ca să-mi arunce o privire mânioasă, iar eu am strâns din dinţi, înăbuşindu-mi un rânjet, după care m-am uitat din nou la cărţile mele.

O pereche de aşi. Minunat!

L-am iscodit cu privirea pe Crawford. Băuse toată noaptea, azvârlind cu monede în stânga şi-n dreapta, iar acum tocmai îşi încrucişase pe piept braţele vânjoase, luându-şi un aer gânditor. Cu câteva ceasuri mai devreme, îmi dădusem seama că facea acea mişcare ori de câte ori avea o mână proastă. Era clipa pe care o aşteptasem încă de când ne aşezaserăm la masa de joc.

- îmi pun toţi banii la bătaie, am murmurat, împinsând în miilocul mesei stive erele de monede şi de vesminte femeieşti.

> > >

- Eu plusez! răspunse Crawford, ai cărui ochi erau reci, deşi o nerăbdare încordată i se aprinse în privire preţ de o clipă, după care se întoarse spre Arwen, ultima rămasă în joc.

- Domnita ce zice?

Arwen îşi privi cărţile, gânditoare, iar apoi se uită la noi.

- Nu-mi mai rămâne decât rochia.

- Te-ai descurcat bine până acum! am spus, neputând să mă înfrânez, fiindcă era cel mai încântător lucru din viata mea să-i fac ochi

»

dulci. O să-ţi câştig înapoi rufaria de dantelă!

în ochi îi pâlpâi o sclipire aţâţătoare.

- Intru în joc!

- Arwen, o să fii goală, am bolborosit eu.

- Să dea naiba-n Pietre! se răsti Ryder, azvârlindu-şi cărţile pe masă în semn că ieşea din joc.

- Dar nu-mi doresc doar banii tăi ca să mă dezbrac de ultima mea haină, îi spuse Arwen lui Crawford, fără să ne ia în seamă.

El ridică dintr-o sprânceană, ameninţător.

- Tot ce vrea neînfricata domnită e al ei!

- Ce poţi să-mi dăruieşti?

- Rubine? Diamante? Spune-mi ce vrei! răspunse el cu glas ademenitor.

Crawford îşi lăsă privirea să lunece peste gâtul lui Arwen. Acum totul era doar o joacă pentru el.

- Păi, călătoresc alături de un rege, aşa că n- am nevoie de alte nestemate, murmură ea, lovindu-se cu degetul peste buze, dusă pe gânduri. Poate că m-am înşelat în privinţa averii tale?

Nădăjduiam să mă îmbii cu un lucru mai... ales.

îşi privi cărţile, încruntată, aşteptând. Se asemăna cu un vânător care întindea capcana şi-şi aştepta prada.

- Averea mea e nesfârşită. Ce ţi-ar dori inimioara? Scrieri? Arme? Ceva mai... vânjos?

Arwen strâmbă din buze la auzul acelei ultime vorbe rostite de Crawford.

Aş fi putut să-l jupoi de viu în locul ăsta şi în clipa de faţă. Să-i pricinuiesc atâta suferinţă câtă le pricinuise şi el altora. Sau fetelor Mer. Gândul că n-avea să plătească în veci pe deplin pentru fărădelegile săvârşite era strigător la cer.

Dar Arwen îsi ascunse sila sub o încruntătură îngândurată.

- Ce fel de arme? Ai ceva vrednic de luat în seamă? Rogu-te, nu mă sastisi cu vreo spadă lucitoare!

De la locul lui, Crawford se aplecă în faţă.

- Am chiar ceea ce vrei. Dar e mai nepreţuită decât o femeie goală.

Griffin înţepeni lângă mine.

- Ai grijă, Crawford, am murmurat eu.

Puţin îmi păsa mie dacă avea sabia în buzunarul de la piept... ticălosul nu merita să se uite la Arwen, darămite să-i spună astfel de vorbe.

însă ea se lăsă pe spate, arătând precum întruchiparea desăvârşită a seninătăţii.

- Nu, rege Ravenwood, domnul are dreptate. Oare aş putea... să văd un lucru atât de însemnat?

Crawford rânji.

- Se face numaidecât. Dacă ai să câştigi.
- Atunci, haide să jucăm!

Rhett ne împărţi cărţile... mie, lui Crawford şi lui Arwen.

O mână straşnică să faci culoare... patru din cinci erau de pică.

Degeaba aveam aşii de caro şi de ghindă.

Ochii lui Crawford se întunecară, plini de răutate.

- Culoare! spuse el, dându-şi la iveală riga şi asul de pică. îmi pare rău, drăguţă!

Veninul i se strecură în rânjetul strâmb.

- Iar acum, *dezbraca-te* în faţa mea!

Dacă Arwen se ridica să se dezbrace, aveam să prefac în cenuşă toată încăperea înainte ca ea să-şi dezvelească măcar genunchiul.

Arwen se mulţumi să surâdă. Nu era un

rânjet prefăcut şi de ochii lumii, ci zâmbetul sincer, strălucitor şi orbitor de care numai ea era în stare, cel care facea să mi se taie picioarele.

- Ba nu, *mie* îmi pare rău! Cred că am un ful.

Arwen întinse cărţile în faţa ei. Chiar avea un ful... singura mână care putea

să bată cărţile lui Crawford.

Trâmbiţa biruinţei îmi vui în urechi. Fetişcana mea minunată şi sireată!

Crawford rămase tăcut, dar Rhett scoase un fluierat prelung.

- Bravo, Arwen, şopti Fedrik.

Fetişcana trase spre ea grămada de monede şi de haine, iar apoi îi întinse lui Mari condurii şi cingătoarea şi-şi îmbrăcă rufaria pe sub masă. Crawford rămase nemişcat.

- Iar acum, haide să stăm de vorbă despre răsplata aceea, gânguri ea.

Un nor întunecat păru să se pogoare peste adunătorul de raritäţi împătimit după provocări.

- Vino mâine-seară la conacul meu şi ti-o

arăt!

- Mâine plecăm din Oraşul de Azur, după cum prea bine a spus regele meu.

„Regele meu!”

- Mă tem că n-o am la mine acum, răspunse el, smucindu-şi bărbia ca să arate spre tunica lui vişinie, împodobită cu fireturi de aur meşteşugite şi cu o droaie de nestemate grosolane.

- Atunci, vin la conacul tău în seara asta, stărui Arwen.

Tovarăşii noştri de joc se foiră, stingheriţi. Ryder îşi privi unghiile, îngândurat, Fedrik aruncă o privire la pereţii luminaţi de scânteierea palidă a lumânărilor, iar eu m-am mulţumit să mă las, liniştit, pe spătarul jilţului.

- Haide, Crawford, nu-i înşela aşteptările doamnei, am spus, rânjind. înţelegerea e înţelegere!
- N-o am la conacul meu, răspunse Crawford, izbindu-se cu genunchii de masă în clipa în care se ridică în picioare.

Arwen se ridică şi ea, având pe faţă o urmă de îmbuj orare.
- Dar unde o păstrezi?

Griffin se îndreptă de spate. Crawford îşi plimbă privirea de la mine la Griffin, iar apoi se uită la Arwen şi la Mari. Mi-am dorit să-i dau
una peste ceafă lui Ryder, fiindcă o lăudase pe cea din urmă drept o vrăjitoare iscusită. Vădit lucru, Crawford îşi cântărea acum sorţii de izbândă ca să scape teafăr din încăpere. Mi-am încleştat pumnii, înfiorat, în aşteptarea răfuielii care avea să izbucnească.

Crawford făcu un salt în faţă, iar apoi îşi înşfacă banii şi se repezi spre peretele din fundul încăperii, urmat de Rhett şi de Trevyn.

La asta chiar că nu mă aşteptasem.

Crawford se mişca sprinten pentru o matahală vânjoasă, dar l-am prins din urmă în câteva clipe. Am întredeschis cu umărul uşa prăpădită prin care el şi ceilalţi doi fugiseră din încăpere, iar lemnul se îndoi sub apăsarea mea.
- Să te ia naiba, Ravenwood! se răsti Crawford prin crăpătură.

Aş fi râs cu poftă, însă tocmai atunci Arwen se năpusti valvârtej spre odaia ascunsă.

- Rămâi acolo! am strigat eu.

- Nici în ruptul capului! pufni ea, se strecurându-se cu o graţie uluitoare prin crăpătura îngustă.

Uitasem cât era de mlădioasă.

Făgăduiala făcută lui Isolde se duse pe apa sâmbetei. Am deschis uşa folosindu-mi puterea şi trimiţând în lemn umbre negre, ascuţite, care o scoaseră din balamale, iar apoi i-am doborât la pământ pe Crawford şi pe tovarăşii lui.

Acesta dintâi tăbărî pe mine, aproape schilodindu-l pe Trevyn, dar degeaba îşi luă avânt, fiindcă nu mă nimeri. I-am tras iute o lovitură în pântec, facându-l să se dea de-a dura pe covorul ponosit al odăii lui de lucru ascunse.

Pereţii acelei încăperi întunecoase erau smălţaţi cu străvechi picturi în ulei şi cu foi înrămate, rupte de prin gazetele Citrinului. în afară de un raft ticsit cu cărţi roase de vreme, mai vedeai aici doar un jilţ cu perne de un verde spălăcit, un butoi strâmb de metal – plin cu rachiu sau cu whisky furat, nici nu mă îndoiam de asta – şi un iilt mai mic, îmbrăcat în piele, aflat lângă o masă de lucru odinioară bogat împodobită cu fel şi fel de cioplituri, dar care acum era doar veche şi tocită.

Am auzit cum Mari, încă aşezată la

masa de joc, ţipă în clipa în care Grifiin năvăli cu paşi mari în odaia de taină a lui Crawford.

- Vrei să-i fac praf pe ceilalţi doi ticăloşi? mă întrebă el.

- Nădăjduiesc că glumeşti, se amestecă
Fedrik, vorbind cu glas glumeţ, a cărui mlădiere pieri de îndată ce ni se alătură şi-mi întâlni privirea. Părinţii mei pot să ajungă la un fel de învoială care să fie pe placul vostru, al tău şi al vindecătoarei. Cum să stârniţi atâta zarvă J >
doar pentru o datorie la un joc de cărţi?

Pămpălăul nu era doar un molâu cu capul în nori, ci şi o păpuşă pe sfori, mânuită de părinţii lui. Asa fusese întotdeauna.

- Ia seama la vorbele prinţului, gemu Crawford, încă prăbuşit pe covorul cel negru. Putem să ajungem la o învoială.

- Ba eu nu cred că putem!

Mi-am suflecat mânecile şi m-am apropiat de Crawford. Rhett tresări, iar Trevyn se năpusti într-un colţ, mergând în patru labe.

- Fedrik, pleacă de aici cu vindecătoarea mea, cu fratele ei şi cu vrăjitoarea! am tunat eu. Mergeţi la palat, venim şi noi numaidecât!

Crawford încercă să se târască spre masa de lucru, dar mi-am înfipt cizma în degetele lui răsfirate şi am ţinut-o acolo până când am auzit trosnetul, plăcut la auz, de oase sfărâmate.

Geamătul de durere al lui Crawford

mă făcu să zâmbesc.

Nu plec nicăieri! spuse Arwen, încrucisându-şi braţele oe oieot Mi se datorează o sabie.

- Arwen! o mustră fratele ei.

I-am aruncat o privire flăcăului. Era încă în sala de joc, cu un braţ petrecut pe după umerii lui Mari.

- Haide odată! îsi chemă el sora.

>

- întoarce-te la palat, Ryder! strigă Arwen. la- o şi pe Mari cu tine!

N-a fost nevoie să-l mai roage o dată.

Ryder şi Mari plecară în grabă, iar Fedrik ne mai aruncă o ultimă privire, după care îi urmă.

M-am întors cu faţa spre Griffin.

- Să te încredinţezi că nu se duce de îndată ca

>

să-i spună reginei!

- Bine! se învoi el.

Apoi arătă cu bărbia spre Arwen, de parcă ar fi vrut să întrebe: „Şi ea?”

- O să fie bine.

Nu eram prea încredinţat de asta, dar, preţ de o clipă, mi se păru că ochii lui Arwen străluciră de mândrie.

CAPITOLUL 12

ARWEN

Mugind, Kane îl înşfacă pe Crawford de tunică şi îl azvârli cât colo prin încăpere, iar apoi se întoarse spre Rhett şi Trevyn. Cel dintâi înghiţi cu noduri, iar gulerul începu să-i tremure la gât.

- Să nu care cumva să strigaţi după ajutor! Nu dati nimănui de veste că suntem aici! Altminteri, nu mai apucaţi ziua de mâine nici voi, nici stăpânul vostru.
- Nu, stai un pic..., bolborosi Rhett cu glas stins.

Kane trânti uşa folosindu-se doar de puterea cumplită a ceţii lui întunecate, zgâlţâind pereţii subţiri şi facându-l pe Trevyn să scoată un ţipăt Acesta se târî de-a buşilea până la uşă, o deschise cu mâini tremurânde şi se repezi buluc afară din odaie.

- Tu ce mai aştepţi?

Rhett nu mai pierdu vremea şi îl lăsă pe Crawford în voia sorţii, ba chiar închise uşa în urma lui, plin de bună-cuviinţă.

Kane rânji.

- Eşti smintit de-a binelea, mormăi Crawford, în ai cărui ochi se zări un licăr de spaimă în clipa în care Kane se

apropie de el cu paşi apăsaţi.

Crâmpeie învolburate de putere i se învârtejeau în jurul picioarelor.

Nobilul cel vânjos nu mai aşteptă să vadă ce avea de gând Kane. Se duse valvârtej la peretele din fundul încăperii şi doborî două dintre acele tablouri străvechi, care se prăbuşiră pe podea, cu o bufnitură. Scăldat în lumina tulbure a lumânărilor, încercă să se caţăre spre fereastră, de parcă ar fi fost un şobolan lovit de streche. Dar fereastra era prea sus – nici un bărbat de statura lui n-ar fi ajuns până acolo –, iar picioarele îi alunecau pe lemn.

Kane se apropie, îl întoarse pe Crawford cu faţa spre noi, îşi înfipse o mână în gâtul lui şi îl tintui de peretele pe care încercase să se

- Vreau Sabia Soarelui! spuse Kane. Acum! Altminteri, o să prefac taverna asta într-un morman jalnic de piatră şi de cărţi de joc!

- N-am auzit în viata mea de asa ceva.

- Pe naiba! strigă Kane cu glas bubuitor, izbindu-l pe Crawford cu capul de perete.

Nu mi-am putut înăbuşi o tresărire.

Dar n-am mai auzit restul vorbelor pe care le rosteau cei doi. în schimb, am băgat de seamă că furia lui Kane desprinsese câteva tablouri şi sfărâmături de pe pereţi. Ceva se desluşea printre cioburile împrăştiate pe podea. Părea să fie...

Nu era cu putinţă.

Părea să fie un desen.

Un desen care mă înfăţişa *pe mine.*

în timp ce pocnetele surde ale loviturilor umpleau odaia, am îngenuncheat şi am privit foaia de gazetă căzută pe jos. Pe pergamentul din mâinile mele scria: „Aţi văzut-o pe

această femeie?”, iar mai jos: „Căutată pentru trădare”, lângă un chip desenat, care semăna cu al meu într-un fel aproape desăvârşit.

„Nu, nu, nu…”

Un fior îmi zvâcni prin vine.

am aflat de sabie, dar nu e la mine. N-a fost niciodată.

- Dar la cine?
- Şi dacă aş şti, de ce ţi-aş spune?

Kane îşi ridică pumnul învăluit în spinii şi în umbrele negre ale puterii ce izvora din el şi care i se învolbura de-a lungul palmei, urcându-i spre braţ, iar apoi şi-l înfipse în falca lui Crawford, făcând asta cu destulă putere ca să-i frângă oasele ticălosului, dar să nu-l doboare la pământ sau să-l omoare.

Crawford îşi înăbuşi un geamăt. Tuşind, scuipă o gură de sânge pe cealaltă mână a lui Kane, pe care acesta i-o ţinea încleştată în jurul gâtului.

întorcându-mi privirea de la faţa însângerată şi umflată a lui Crawford, i-am şoptit lui Kane:

- Are aici o foaie de gazetă în care se spune că sunt căutată. Foaia a fost înrămată şi atârnată pe perete.

Kane îmi întâlni privirea şi am văzut că acum în ochii lui ca argintul nu mai clocotea furia, ci frica. Se întoarse spre Crawford, iar acel simţământ i se vărsă în glas precum o otravă atunci când zise:

- Din păcate, în clipa de faţă preţuieşti pentru mine mai mult mort decât viu.

Ochii bulbucaţi ai lui Crawford se umplură de groază la gândul că avea să moară în noaptea asta. Că nu mai avea cum să scape cu viaţă, ci că era osândit

să îndure suferinţa şi spaima, iar apoi să-şi dea duhul.

Că totul se sfârşise pentru el.

Se zbătu în strânsoarea lui Kane, iar ochii lui îngroziţi se aţintiră la mine, plini de rugăminţi mute. Am tresărit în clipa în care Kane îsi trase iarăşi pumnul îndărăt şi îl izbi în vintre, iar apoi în rărunchi, facându-l să bolborosească şi să gâfâie până când izbuti să tragă aer adânc în piept, după care scoase un geamăt de durere.

- De ce?! întrebă el printre acele răsuflări opintite, în timp ce pe dinţi şi pe buze îi năvăli un val de sânge de un roşu aprins. Din pricina *eiV.*

Mai scuipă o gură de sânge, dar strânsoarea lui Kane se înteţi. Rămas fără suflu, ticălosul se chinui să smulgă mâna care i se strângea în jurul gâtului.

Kane avea să-l omoare înainte să mai aflăm ceva despre sabie.

Şi toate astea, pentru că nemernicul acela ştia că eu eram...

Poate... poate că de asta trebuia să mă folosesc.

M-am apropiat de ei, cu pielea înfiorată de frică şi de... nerăbdare, de un soi de extaz care mă zguduia până în străfundurile fiinţei.

- Tu ştii cine sunt?

- *Arwen...*

I-am aruncat o privire lui Kane, străduindu- mă să-i dezvălui pe tăcute

şiretlicul meu. Acum nu mai eram vindecătoarea supusă şi regele atotputernic, ci o neînfricată Fermecată şi o fiară cu chip de om.

Deşi Crawford rămase tăcut, în ochii lui bulbucaţi apăru o curiozitate ciudată, pe care n- o mai văzusem până acum. Cum de nu-mi dădusem seama? Ticălosul ăsta se uitase la mine la fel ca locotenentul Bert. Ştiuse de la bun început că eram Fermecată.

Kane îsi înteti iarăşi strânsoarea.

3 3 3

- Ai ştiut tot timpul!
- Da, mârâi Crawford. Am un prieten care e înalt dregător în Regatul de Granat. El mi-a spus că eşti… *deosebită.*
- Regele meu nu minţea adineauri. O să te sugrume!
- Asta ar fi foarte uşor, ca şi cum ai stoarce o lămâie, mormăi Kane, *dar* o să-ţi fac ceva mult, mult mai rău. Dacă vrei să scapi cu viaţă, spune-ne unde e Sabia Soarelui!

Crawford mă cercetă din priviri şi, chiar dacă inima îmi bătea să-mi sară din piept, mi-am înăbuşit dorinţa de a mă foi, vădindu-mi neliniştea. Apoi ticălosul se uită la Kane şi-mi ceru:

- Spune-i fiarei tale să-mi dea drumul!

I-am făcut semn lui Kane să-l elibereze, iar acesta şovăi preţ de o clipă înainte să-i dea drumul din strânsoare. Crawford se prăbuşi pe podea ca o băşică dezumflată şi se izbi cu faţa de covorul mâncat de molii,

bolborosind şi opintindu-se să tragă aer în piept.

Kane îşi şterse de pantaloni mâinile pline de sânge.

- Acum un an am auzit că sabia era în Peştera Secerătorilor, spuse Crawford după ce-şi trase sufletul. Nimeni n-avea cum să pună mâna pe ea şi să rămână în viaţă. Aşa că le-am zis tuturor că arma era la mine. Lumea m-a crezut şi am câştigat preţuirea tuturor. Asta e tot ce ştiu.

Apoi el scuipă sânge pe podea şi-şi frecă falca şi gâtul.

Kane străbătu încăperea şi se sprijini de masa de lucru împodobită cu cioplituri, care scârţâi sub greutatea lui.

- Credeam că Peştera Secerătorilor e doar o născocire.

M-am apropiat în grabă de trupul chircit al lui Crawford.

- Dacă încerci să ne tragi pe sfoară...
- Nu! strigă el, facându-se şi mai mic de frică. Nu încerc să vă trag pe nici o sfoară! Sabia nu-i la mine.

Una fusese să mă joc cu Kane. Tulburarea puternică, dorinţa... dar ce simţeam acum nu mai simţisem niciodată. Groaza care se citea în ochii bulbucaţi ai lui Crawford parcă îmi trimise un val de nebunie încântătoare prin vine.

îi *era. frică* de mine.

De *mine.*

îi era frică de ce puteam să-i fac. Toată viaţa mea mă simţisem o învinsă a sorţii. Nu, mă simţisem de parcă trăiam într-un coşmar. Un *coşmar* primejdios, cumplit de chinuitor.

- Peştera se află lângă oraşul Ochi de Broască, în Provinciile de Peridot. Treizeci dintre oamenii mei au intrat acolo ca să pună mâna pe comoară şi nici unul dintre ei nu s-a mai întors în Oraşul de Azur.

- încep să mă satur de-a binelea de flecăreala ta, Crawford! strigă Kane cu glas atât de aspru, încât aproape că mă făcu pe *mine* să tremur de spaimă. Cum ajungem acolo?

- Eu de unde să ştiu? Oamenii mei aveau singura hartă a peşterii, care s-a pierdut odată cu ei.

Kane se ridică de pe masa tocită şi se apropie de noi, suflecându-şi iarăşi mânecile. îl izbi pe Crawford cu un picior, atât de tare, încât îl lipi din nou de perete.

- Şi unde mai găsim o *afurisită* de hartă?!

Crawford se făcu ghem. Printre umbrele negre ale puterii ce izvora din Kane, banditul vărsă pe podea un şuvoi de bere râncedă şi de fiere. Kane clocotea de mânie şi de silă.

- N-o să afli în veci, bombăni Crawford. Dregătorul din Granat, cel care mi-a spus ce eşti tu, de fapt... Ei sunt pe urmele tale, urâciune

nefirească... Chiar şi după ce n-o să mai fiu pe lumea asta, fagăduiala pe care mi-au facut-o rămâne în picioare: o bucată din fata Fermecată o să ajungă printre lucrurile nepreţuite pe care le-am adunat de-a lungul vremii!

Ochii lui Crawford se aţintiră într-ai mei. în ei se citeau furie, frică şi... împăcare cu soarta.

„Nu, nu, nu...”

- Mi-au făgăduit *inima* ei! adăugă ticălosul.

Se întoarse cu faţa spre Kane şi rânji, schimonosindu-şi obrazul alb ca varul, plin de sânge ce picura necontenit.

Simţeam că nu mai aveam aer. M-am uitat la Kane.

- Stai, nu...!

Dar Kane scoase un mârâit şi-şi dezlănţui puterea pe care încercase cu atâta înverşunare să şi-o ţină în frâu toată noaptea. O coardă subţiratică de fum îi izbucni din încheietura

»

mâinii şi se încolăci în jurul gâtului lui Crawford. Ticălosul încercă să se împotrivească... mâinile şi picioarele prinseră să i se zvârcolească nebuneşte, întinzându-se spre Kane şi spre mine, sau încercând să se agaţe de covor. Dar totul era în zadar. Kane îşi arătă dinţii cu o plăcere sălbatică, în timp ce firul acela negru ca miezul de noapte se strânse, se strânse şi se tot *strânse...*

Până când Crawford se prăbuşi la

podea, pământiu la faţă şi rece. Monedele începură să-i curgă din buzunare precum un şuvoi hapsân de sânge aurit.

Tăcerea se aşternu peste încăpere.

Am vrut să-mi abat privirea.

Să mă uit oriunde, numai nu la acei ochi josnici, năpădiţi de sânge şi lipsiţi de suflet.

Dar chipul lui Kane arăta şi mai cumplit. Crawford era un ins mârşav şi meritase să moară. însă Kane era cel care părea... *viu.* Mai înviorat decât în ultimele săptămâni. Iar asta, pentru că luase viaţa unei alte fiinţe. Pentru că o nimicise.

Kane izbutea să facă, fără strădanii sau păreri de rău, ceva care pe mine mă zdruncinase din temelii, îmi sfârtecase şi-mi sfărâmase sufletul cu o asemenea putere, încât acum nu mai eram decât o nălucă umblătoare.

Iar apoi, el rânji.

Acea strâmbătură fioroasă, împietrită, i se strecură în falcă şi pe buze în timp ce Lumina Fermecată îi alunecă pe braţe şi i se întoarse în trup.

Iar eu venisem valvârtej în odaia asta după un astfel de bărbat? După tot ce-mi făcuse? Dintr- o blestemată de nevoie de a mă încredinţa că *el* nu era în primejdie?

- Cum... cum ai putut să faci una ca asta?!

Nu-mi dădeam seama cu care dintre

noi vorbeam.

Kane trase aer adânc în piept.

- Cruţă-mă de cuvântări dojenitoare! Harta e aici. Adu-ti aminte că blestematul de Crawford se tot uita prin încăpere!

Buimăcită, am măsurat odaia din priviri.

- Poate că pereţii... sunt acoperiţi cu...

Dar Kane se duse cu paşi molcomi la masa aceea de lucru veche şi scârţâitoare. L-am privit, aşteptându-mă ca el să scormonească prin sertare, fără să se atingă de teancul de hârtii şi de călimara din colţ. în schimb, o lovi de câteva ori. Cu mişcări uşoare, părea să cerceteze... să caute ceva. O împinse din nou şi mi-am dat seama că voia să vadă de ce se clătina, să găsească acel picior şubred care nu putea să ducă marea greutate a lemnului. După ce-l dibui, îngenunche şi il smulse dintr-o mişcare, răsturnând masa, care se lovi de podea cu o bubuitură puternică, ce mă făcu să tresar.

Hârtiile se împrăştiară pe jos, iar cerneala se vărsă pe covor.

Kane se întoarse lângă mine, ţinând în mână piciorul pe care-l rupsese, un ţăruş acoperit cu o mulţime de cioplituri măiestrite, şi mi-l întinse aşa cum un câine i-ar fi întins stăpânului un os. Mâna îi tremura.

Am dat să vorbesc, dar uşa din spatele

nostru se deschise larg şi Trevyn dădu buzna în odaie, ţinând în mână un pumnal de argint, a cărui lamă scăpăra în lumina lumânărilor.

- Lasă-l în pace! strigă el, roşu la faţă şi asudat de mânie.

- La naiba, mormăi Kane, scoţându-şi sabia din teacă.

Dar Trevyn încremeni, cu ochii aţintiţi nu la Kane, ci la trupul prăvălit al lui Crawford, iar apoi scoase un icnet de spaimă. îşi îndreptă pumnalul spre noi de parcă ar fi vrut să ne ţină la deoărtare, nu să ne atace, cu groaza întipărită pe faţa-i colţuroasă şi cu picioarele tremurându-i.

- Trevyn, să le spui tuturor că Crawford s-a înecat la cină şi a murit! i-am cerut eu. Ne-am înţeles? Să zici sus şi tare că aşa l-ai găsit. Dacă vrei să te cruţăm, păstrează secretul tot restul vieţii tale!

- Ba n-o să facem una ca asta, spuse Kane, care acum părea ostenit de-a binelea.

Mă năpădi un simţământ de vină. Chiar şi un slugoi ca vai de lume, aşa cum era Trevyn, avea o viaţă pe care voia s-o trăiască. Avea nădejdi, visuri şi, poate, fiinţe pe care le iubea şi care-l iubeau. Mai mult de-atât, nu-mi doream să-l mai văd pe Kane ucigând. Cu atât mai puţin pe un ins care încercase doar să-şi apere stăpânul.

- Ba putem, dacă Trevyn făgăduieşte

să nu dezvăluie niciodată ce a văzut! i-am spus lui Kane cu toată asprimea de care eram în stare.

- Şi de ce să facem asta?

Ochii lui Kane îl priveau pe pungaş cu o căutătură de fiară ieşită să prade.

- Pentru că aşa zic eu!

îmi puneam toată nădejdea în gura spartă a lui Crawford. Fără îndoială că ticălosul îi dezvăluise slugii sale cine eram eu cu adevărat şi care-mi erau puterile.

- îţi jur, bâigui Trevyn. O să fac aşa cum zici tu!

Pumnalul lui zăngăni pe covorul zdrenţăros.

M-am apropiat tiptil de el, simţind cum mi se zburlea părul de pe cap.

- O să ştiu dacă minţi. Eu ştiu *totull*
- Te cred, şopti el.
- Dacă aflăm că ne-ai dus de nas, o să vin la tine şi o să-i scald într-o baie de sânge ne toti cei care-ţi sunt dragi. O să ţi-i cureţi de sub unghii săptămâni de-a rândul!

- Cred că a înţeles ce-ai vrut să spui, o, măreaţă fiinţă atotputernică! strigă Kane, mânios. E timpul să plecăm!

CAPITOLUL 13

ARWEN

- Nu trebuia să stai după noi! i-am spus eu lui Fedrik.

Străzile erau pustii la ceasul acela din noapte, fiind prea târziu pentru petrecăreţii istoviţi de desfătările de până acum, şi prea devreme pentru cei care se trezeau dis-de-dimineaţă. în afară de noi, de un cerşetor care dormea dus şi de o pisică rătăcită, nu mai era nimeni prin împrejurimi. Din tavernele aflate în apropiere venea miros de peşte proaspăt şi de portocale de grădină. Am răsuflat adânc.

- Eram prea îngrijorat ca să mă întorc la palat cu fratele tău şi cu prietena voastră, răspunse Fedrik, punându-mi o mână pe spate.

Griffin se dezlipi de coloana de piatră de care stătuse sprijinit şi ni se alătură. Chipul lui încordat arăta limpede că nu voise să-şi petreacă noaptea alături de Fedrik, aşteptându- ne.

Prinţul mă îndemnă să apuc pe o alee îngustă, care ducea la palat. Am nădăjduit ca palma aşezată pe spatele meu să mă liniştească sau să- mi trezească vreun fior de plăcere, dar nici vorbă de aşa ceva. în oase mi se

prelinse din nou aceeaşi înăbuşitoare pustiire lăuntrică.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Fedrik.

- Am descoperit o hartă care o să ne ducă la sabie, îi răspunse Kane, ajungându-ne din urmă şi începând să meargă în rând cu noi.

El îşi şterse fruntea în aerul blând al nopţii. Cămaşa descheiată îi dezvăluia pieptul lat, care lucea în lumina felinarelor, iar mânecile suflecate lăsau să i se vadă braţele vânjoase. Părul negru ca pana corbului, atât de potrivit cu numele lui, i se încreţea, asudat, pe gât. Kane arăta deopotrivă ca un coşmar năprasnic şi ca un vis fermecător.

- Şi l-am ucis pe Crawford, adăugă el, arcuindu-şi buzele în felul acela ucigător al lui.

Am rămas mută de uimire. Kane se bucura de fapta lui?!

Fedrik păru uluit.

- Ţi-am spus eu, îi şopti Griffin lui Fedrik.

Ne-am strecurat printre câţiva pescari cheflii care ieşeau dintr-o tavernă, pesemne că după o noapte de beţie crâncenă, dacă te luai după mirosul puternic de rom ce plutea în jurul lor.

Mă cuprinse un simţământ de gelozie. Nici mie nu mi-ar fi stricat încă un pocal de vin de portocale.

- Pentru nişte inşi care ar putea să fie judecaţi pentru uciderea cuiva, păreţi

foarte mândri de voi! spuse prinţul Fedrik cu o urmă de sfială, dar cu glas tăios.

M-am apropiat de el, iar Kane mă privi de parcă mişcarea mea l-ar fi supărat amarnic.

- Pentru cineva care tocmai şi-a pierdut un tovarăş de ioc, tu nu pari chiar atât de îndurerat, i-o întoarse el lui Fedrik.

- Nu mi-a fost niciodată tovarăş. Era prieten cu părinţii mei.

- N-aş crede că e vreo deosebire, şuieră Kane printre dinţi, iar apoi, înainte ca Fedrik să mai apuce să se apere, adăugă: Nu ştiai că facea negoţ cu lucruri furate?

- Crezi că hoţii de mărunţişuri merită să fie ucişi? Bag seamă că eşti chiar atât de necruţător pe cât umblă vorba!

- Să faci negoţ cu fete Mer nu-i un *mărunţiş!*

Mintea mi-a fost năpădită de gânduri cumplite, pe care m-am silit să le alung de îndată. Nici Fedrik nu mai spuse nimic, amuţit de silă.

Kane se mulţumi să dea din cap, ţintuindu-l pe prinţ cu o privire ca de gheaţă.

- Mare cârmuitor de regat mai eşti şi tu! Comandantul Griffin te poate însoţi până la castel. Eu am nevoie de ajutorul vindecătoarei mele, spuse el, ridicându-şi mâna cu degete însângerate.

- Vrei să rămân? întrebă Fedrik,

întorcându- se spre mine.

- O să fie *binel* răbufni Kane, mânios la culme.

Dar Fedrik nu-şi luă privirea de la faţa mea. Aproape că am izbucnit într-un chicot de râs pe care nici eu nu mi-l înţelegeam. Poate că mi-l stârnise gândul la furia pătimaşă care l-ar fi cuprins pe Kane dacă aş fi spus „da”, sau, pesemne, gândul năstruşnic că, dacă el ar fi vrut să-mi facă vreun rău, Fedrik n-ar fi avut cum să mă apere.

- Aşa-i, am spus eu în cele din urmă. Sunt bine, mulţumesc!

Fedrik îmi sărută mâna, iar apoi, fără să se uite la Kane, se îndreptă spre palat. Griffin îl petrecu din priviri, dar nu-l urmă.

- Jalnic, mârâi Kane.

Flăcările verzi-albăstrui ale felinarelor scăldau oraşul în sclipiri fremătătoare, albastre, negre şi aurii, lumina aceea împodobind cu contururi puternice întreaga făptură a lui Kane.

Mi-am încrucişat braţele pe piept, apărându- mă de vântul ce prinsese să bată pe străzile oraşului.

- Ce-i jalnic? Că a plecat atunci când l-am rugat? E jalnic să ţii seama de dorinţa cuiva? Poţi măcar să pricepi ce înseamnă asta?

- Nu, mormăi el. Nu atunci când vine vorba să fii ocrotită.

- E limpede că tu eşti singura fiinţă împotriva căreia trebuie să fiu ocrotită,

am spus, făcând semn spre taverna între zidurile căreia se răcea acum acel trup neînsufleţit.

Kane oftă, trecându-şi o mână peste frunte.

- Trebuia să moară.

- Ce ciudat, te-am mai auzit spunând asta şi cu alte prilejuri!

- N-am făcut decât să spun adevărul.

- Sau poate că te dai în vânt după aşa ceva. Pentru că-ţi lipseşte o doagă.

Kane se apropie de mine şi mă privi cu ochi întunecaţi, care acum erau de un negru otrăvit, precum inima nopţii. în clipa în care fu atât de aproape încât i-am simţit izul de sudoare şi de piele, el murmură:

- îţi arăt eu după ce mă dau în vânt...

- Gata, gata! strigă iute Griffin, facându-mă să tresar şi risipind încordarea dintre noi.

Uitasem cu totul de el.

- Cred că e de ajuns pentru seara asta! adăugă comandantul.

- Du-te acasă, Griffin, mârâi Kane, fără să-şi ia ochii de la buzele mele strânse. Eu şi Arwen ne descurcăm şi singuri!

- Puteai să-l laşi pe Crawford în seama regelui şi a reginei. De ce l-ai ucis? am stăruit, îţi place să faci asta?

- Nemernicul ăla ştia cine eşti. De asemenea, facea negoţ cu fetiţe Mer de parcă le-ar fi dat zaharicale tovarăşilor lui. Nu crezi că un astfel de ins merită

să moară?

La auzul vorbelor lui, m-am răsucit pe călcâie şi am luat-o din loc, ieşind pe un drum mai larg, unde simţeam că puteam să răsuflu.

- Nu despre asta e vorba. O să-i găseşti mereu pe cei mai groaznici inşi şi o să-i ucizi, nu pentru că o meritã, ci pentru că *vrei* să faci rău.

Kane îşi potrivi pasul după mine. Griffin o luase deja înainte cu câţiva paşi, sătul de ciorovăiala noastră.

Şi eu eram sătulă.

»

- Şi ce?! Vrei să salvezi orice ticălos care tremură-n pantaloni şi te imploră să-i cruţi viaţa, până când unul dintre ei o să te facă bucăţele? stărui Kane.

- Nu se întâmplă nimic dacă le arăţi *milă* semenilor tăi. însă nu trebuie să mă aştept ca un sălbatic ca tine să priceapă asta!

- Ştii ce? E foarte bine aşa! N-ai decât *sa fii* supărată pe mine. Şi *eu* sunt supărat pe mine. Pentru cele întâmplate în Golful Sirenei. Pentru profeţie. Pentru mama ta...

M-am oprit locului, încremenită.

- Să nu îndrăzneşti să *vorbeşti* despre ea...

- Primesc cu bucurie furia ta, ba chiar îţi cer s-o laşi să se dezlănţuie! E de-o mie de ori mai bine aşa, decât să te văd umblând prin lume ca o moartă vie. N-ai decât să-mi arăţi ce e mai rău. O să

îndur orice. însă trebuie să încetezi să cauţi primejdia doar ca să *simţi* ceva!

Ruşinea mă făcu să mă îmbujorez ca para focului.

- Ce fel de primejdie?
- Păi, să bei fără măsură, să iei peste picior ticăloşi precum Crawford, să-ţi dai jos hainele de pe tine... încercarea de a te simţi în viaţă o să te ducă la moarte!
- Crezi că *vreau* să mi se întâmple ceva rău?
- încep să cred că tocmai asta îţi doreşti.
- Ba nu... Nu-mi doresc asta... Tu nu ştii nimic despre mine!

Am încercat să mă strecor pe lângă el şi aproape că m-am izbit de pieptul lui. Am aruncat o privire de jur împrejur şi mi-am dat seama că rămăseserăm singuri. Ne mai ţineau tovărăşie doar freamătul îndepărtat al valurilor care se spărgeau de ţărm şi ţârâitul greierilor ascunşi în chiparoşii falnici.

- Chiar crezi asta? Ştiu de ce îti e frică. Ştiu

» > » pentru ce te rogi. Ştiu cum îţi place să fii atinsă, ce *gust* ai...

în ochii lui se aprinse un licăr aprig, sălbatic. Am dat să-l plesnesc. Să-mi vărs furia lovind un lucru pe care să pot să-l ating şi să-l simt, aşa cum era chipul lui trufaş, cu trăsături pline de bărbăţie. Dar în loc să-l nimeresc în falcă, pumnul mi se înfipse în palma lui.

Kane îmi ţinu mâna în aer şi se apropie de mine atât de mult, încât parcă îmi luă cu asalt toate simţurile.

- Ţi-am îngăduit să faci asta o dată, fetişcano, murmură el. N-o să se întâmple şi a doua oară.

Acum trupurile ne erau lipite, iar eu îl simţeam pe al lui înfierbântat de dorinţă şi puternic de parcă ar fi fost dăltuit în marmură. Degetul lui mare îmi mângâie alene pumnul rănit. Am gemut, ameţită de năvala fiorilor de plăcere.

Argintul parcă dispăru din ochii lui, deveniţi ochi de prădător.

Puteam să recunosc fată de mine însămi cât

J

de mult îmi lipsise trupul lui. Mireasma lui. Pieptul lui vânjos... deopotrivă liniştitor şi de o voinicie ucigătoare.

Dar acum mai era ceva. Mă simţeam îmboldită să mă las învăluită de patimă. Eram fermecată şi atâtată de fierbinţeala care mă facea să trag aer adânc în piept, de focul ce-mi fremăta în vine sub privirea lui plină de dorinţa arzătoare a unei fiare ieşite la vânătoare.

M-am ridicat pe vârfuri, copleşită de nevoia de a-i simţi mădularul puternic, care mă apăsa în dreptul stomacului. Voiam să-l simt un pic mai jos, aşa că m-am săltat, iar apoi m-am împins în faţă. Dezmierdarea mă făcu să scot un

alt geamăt.

Kane mormăi:

- Cum a rămas cu „Să nu mă mai atingi!”?

- Cine a zis că mă atingi *tu* pe *mine?*

- O, fetişcană rea şi lipsită de inimă!

- Poate că sunt astfel, am îngăimat, după care, fără să ştiu prea bine ce spuneam, am adăugat: Te rog, Kane!

- Fir-ar să fie, gemu el.

în sfârşit, *slava Pietrelor,* îmi eliberă pumnul şi-şi trecu mâinile – care păreau făurite anume pentru mine – de-o parte şi de alta a trupului meu, după care gura lui o cuprinse pe a mea într-un sărut mistuitor.

Nu mai simţeam decât dansul nebunesc al limbilor noastre, împletirea răsuflărilor şuierătoare, mâinile lui puternice răsucindu-mi părul şi apucându-mă de ceafa, în timp ce sărutul mă făcea să scot scâncete puternice…

Ştiam că dusesem dorul buzelor lui, ştiam că tânjisem după el ca după un obicei de care nu puteai să te descotoroseşti, dar nu mă aşteptasem niciodată – nu *ştiusem* niciodată – că avea să fie aşa. Mă simţeam de parcă răsuflăm din nou după săptămâni şi săptămâni în care îmi lipsise aerul.

Kane mă lipi de zidul de piatră al unei case, chiar sub un balcon închis. Rochia lungă mi se învălătuci peste glezne în timp ce el mă muta după bunu-i plac.

Apoi, cu mişcări lacome, îmi cuprinse fundul şi şoldurile în palme, ridicându-mă şi lipindu-mă de trupul lui. Prinse să mă sărute de-a dreptul sălbatic, de parcă aş fi putut să mă răzgândesc în orice clipă. Stânjenitorul adevăr era că nici prin gând nu-mi trecea să mă opresc. Puterea cu care-l doream mă făcea prea umedă între picioare şi fiecare geamăt înăbuşit ce izbucnea din pieptul lui lat mă umezea şi mai mult, în vreme ce zvâcnetul din locul acela mi se înteţea în chip înnebunitor.

Kane adânci sărutul, răscolindu-mi gura cu putere şi facându-mă să ameţesc de-a binelea, iar apoi îşi încetini mişcările limbii, ca să intre mai adânc. Degetul lui începu să-mi deseneze cerculeţe molcome în jurul sfârcului întărit, frecându-mă prin ţesătura rochiei, ceea ce mă făcu să gem în gura lui.

El scoase un şuierat de plăcere, lipindu-şi trupul de al meu astfel încât mădularul să i se împingă şi mai tare în mine.

M-am frecat de el, înfigându-mi unghiile în gâtul lui şi zgâriindu-l atât de adânc, încât m- am temut să nu care cumva să-i dea sângele. Un astfel de gând mă făcu să mă înfierbânt şi mai tare. Sub iedera care ne acoperea, învăluiţi în umbrele nopţii, mi-am împletit limba cu a lui, înghiţindu-i gemetele şi suspinele, simţind cum îşi

lăsa mâinile să alunece mai jos, mai jos, tot *mai jos...*

- Mă laşi? îngăimă el pe buzele mele, în timp ce degetul lui mare prindea să-mi dezmierde locul tăinuit dintre coapse.

„Da, da, da!”

Scântei şi flăcări îmi năpădiră trupul, parcă făcându-mă să iau foc.

Sălbatică, nesăbuită, nătăfleaţă, dar *vie...*

Am încuviinţat dând din cap cu putere, fără să-mi dezlipesc buzele umede de ale lui. El nu mai putea să răsufle în clipa în care îmi rosti numele, aşa că-l preschimbă într-un geamăt, de parcă ar fi fost mistuit de chinuri nesfârşite.

Cu degete tremurătoare, i-am căutat cheutorile de piele ale pantalonilor. Nu mai simţeam nici urmă de stânjeneală... Kane mă dorea, iar acel adevăr îmi năvăli ca un fulger prin tot trupul.

Buzele lui îmi lunecară până la rădăcina gâtului, iar apoi el mă linse, mă alintă cu dinţii şi mă mângâie cu răsuflarea în timp ce-mi tot dezmierda locul acela fierbinte dintre picioare, facându-mă să scâncesc. Am semut din nou în clipa în care prinse să-mi sugă pielea de pe gât, luându-mi sânul în căuşul palmei şi ţinându-mi trupul de parcă ar fi fost un lucru nepreţuit...

Gingaş...

Un lucru căruia merita să i te închini.

Sărutul începea să fie cotropit de simţăminte. Kane îmi ţinea faţa cu multă luare-aminte, lipindu-şi, plin de patimă, trupul de al meu. Mă facea să mă simt atât de liberă şi, în acelaşi timp, atât de tulburător de apropiată de el, încât mi se părea că-i auzeam bătăile inimii...

- Opreşte-te, am îngânat, scrâşnind. Dă-mi drumul!

El se cutremură, dar, cu pantalonii încă descheiaţi pe jumătate, puse capăt îmbrăţişării într-o clipită. Răsuflarea îi erau la fel de pripită ca şi a mea.

M-am uitat lung la el. Simţeam în piept o durere străpungătoare, care mă împiedica să vorbesc.

- Nu te mai uita aşa la mine, murmură Kane. Nu pot să *răsuflu* atunci când mă priveşti în felul ăsta.

Din ochi îi dispărură fără urmă atât cutezanţa, cât şi dorinţa. Luna arunca scântei pe părul lui de un negru ca de tăciune, pe fruntea-i încruntată, pe pieptul care se opintea să răsufle.

- Ce vrei de la mine? întrebă el cu glas prea jos.

în ochi începură să-mi ardă lacrimi de furie. Am înghiţit cu noduri. Buzele mă usturau.

îmi venea să urlu.

Kane clătină din cap şi privi spre portul în care acum se stingeau razele lunii, lăsând locul celor ale soarelui, care tocmai începeau să-şi croiască

drum pe cer.

- Nu ştiu..., am răspuns eu, trăgând cu greu aer în piept. Tu... mi-ai frânt inima.

El tresări la auzul vorbelor mele. Cu un ceas în urmă, uluirea de pe chipul lui ar fi fost cu adevărat de nepreţuit. M-ar fi desfătat triumful unei clipe în care să-l fi lăsat mut de uimire, în care să-i fi trezit un asemenea simţământ.

Nu şi acum.

- M-ai întrebat cândva dacă iubirea mi se pare a fi o slăbiciune, şopti el cu glas chinuit. Tu, Arwen. *Tu* eşti slăbiciunea mea.

- Atunci, îţi fac o favoare, am spus eu cu un glas care sună rece chiar şi în auzul meu.

Toată viaţa fusesem prea plângăcioasă. Obişnuiam să izbucnesc cu prea mare uşurinţă în lacrimi în clipele de bucurie, dar şi în cele de deznădejde.

Iar acum nu puteam să-mi storc nici măcar o lacrimă.

Am răsuflat adânc, ca să domolesc iureşul ce clocotea în mine. Simţămintele ameţitoare > > începeau deja să mi se ostoiască şi să se strecoare, supuse, sub negura amorţelii care mă copleşea.

Privirea lui Kane era împietrită precum granitul şi la fel de tăioasă.

- Te temi să fii cu mine, te temi să

simţi ceva în clipa de faţă, când trebuie să înfrunţi toate primejdiile de care am încercat să te feresc, spuse el răsuflând adânc, ca şi mine, şi trecându-şi prin păr, cu deznădejde, o mână tremurătoare. Pricep, chiar pricep! Dar nu-mi spune că faci asta ca să mă cruţi pe *mine* de durere! E prea târziu în ceea ce mă priveşte.

Am vrut să-i spun că era prea târziu şi pentru mine. Că eram osândită. Că nu mai aveam timp de ajuns ca să mă vindec de minciunile lui, de trădarea lui, de suferinţa pe care mi-o pricinuise în ultimele săptămâni, şi ca apoi, după ce mi-aş fi înzdrăvenit toate bucăţelele zdrobite din mine, să văd dacă mai rămânea înăuntrul meu vreun simţământ care să mă ajute să-mi revin.

Care să ajute povestea *noastră* să-şi revină.

în timp ce ne luminau ultimele dâre ale razelor de lună, am mai putut doar să spun:

- îmi pare rău.

CAPITOLUL 14

ARWEN

în ziua următoare, bătaia care răsună la uşa odăii mele mi se păru neobişnuit

de cunoscută. Puternică şi stăpânită, nu suna deloc cântător... Aşadar, în spatele uşii nu se afla Mari. Ciocănitul lui Kane era mai aspru. Pumnii micuţi ai lui Leigh nu erau atât de zgomotoşi. Ryder ciocănea cu mai multă nerăbdare.

După ce m-am spălat pe mâini în sala de baie, am deschis uşa. M-au întâmpinat acei ochi blânzi, cu încreţituri la colţuri, de care îmi fusese nespus de dor în ultimele săptămâni.

Mi-am deschis braţele larg şi m-am aruncat în cele ale lui Dagan, cuprinzându-l într-o îmbrăţişare care ni se păru neaşteptată amândurora.

- Ce cauţi aici? am întrebat, cu faţa lipită de tunica lui.

Mirosea a piper negru şi a apă de mare. Pesemne că ajunsese de dimineaţă în Oraşul de Azur.

- Bună ziua şi ţie, Arwen! spuse el, bătându- mă cu putere pe spate, de parcă am fi fost tovarăşi de-o viată.

Era bine şi aşa, fiindcă voiam să mă bucur de toate lucrurile bune care mi se iveau în cale.

După ce Dagan începu să se simtă cam stingherit de îmbrăţişarea noastră, i-am dat drumul şi mi-am ridicat privirea la el. Părea fericit să mă vadă, dar în ochi i se citea o tristete adâncă.

- îmi pare foarte rău de moartea mamei tale!

- Mulţumesc, am murmurat eu. Vrei să intri?

- A trecut ceva vreme de la ultimul nostru antrenament. Bănuiesc că ţi-ai ieşit din mână. Facem o lecţie înainte să pleci în Provinciile de Peridot?

Bătrânul se întoarse ca să-mi arate cele două săbii strălucitoare de argint pe care le avea prinse la spate.

- Cum adică?

După cele întâmplate peste noapte, gonisem până la castel şi apoi mă vârâsem iute în pat, dorindu-mi să dau totul uitării. în clipa în care mă trezise vânticelul ce învolbura draperiile albe de în, facându-le să semene cu nişte năluci ţesute din raze de soare, Leigh şi Ryder nu se mai vedeau pe nicăieri prin încăpere. în micul răvaş pe care mi-l lăsaseră pe masă, îmi souneau că încercaseră să mă trezească, dar că dormeam buştean, aşa că ei doi se duseseră să- şi petreacă ziua pe ţărmul mării.

- Regele pleacă astă-seară în Peştera Secerătorilor, ca să caute Sabia Soarelui. Tu ai aflat de însemnătatea săbiei din profeţie, nu-i aşa? mă întrebă Dagan, iar eu am dat uşor din cap. Arwen..., adăugă el cu glas blând, dar neînduplecat. Mergem să ne antrenăm?

M-am dus în sala de baie şi mi-am schimbat hainele, iar apoi l-am urmat pe coridorul deschis, deasupra căruia se vedea cerul. Slujnice şi slujitori forfoteau printr-o sală mărginită de ghivece în care creşteau lămâi şi de

fântâni sidefii, din care se revărsa o apă proaspătă şi limpede. Printre coloane, în depărtare, se zăreau golfurile înconjurate de pini şi satele cu case acoperite de iederă. Vântul de dimineaţă purta prin palat miresmele sărate ale nelipsitului ocean... amestecate cu mirosuri plăcute de carne de porc friptă şi de năut.

Dar ziua asta vuind de viaţă şi plină de izuri îmbietoare nu izbutea să-mi domolească neliniştea.

Noaptea din urmă fusese o adevărată grozăvie.

Eu şi Kane...

Amintirile îmi treziră un fior.

- Doar Kane şi Griffin pleacă în Peridot? Nu iau cu ei şi ostaşi? l-am întrebat pe Dagan.

- Comandantul rămâne aici, în capitală. Regele Ravenwood pleacă împreună cu Mari. S- ar putea să fie nevoie de puterile ei ca să pătrundă în peştera în care se află sabia. Regele şi prietena ta trag nădejde să călătorească până acolo fără să facă vâlvă, fiindcă acum regatul se află sub stăpânirea Chihlimbarului, aşa că pleacă neînsoţiţi de ostaşi.

Aşadar, Griffin nu-l însoţea pe Kane în Peridot?

- Dar tu? Tocmai ai ajuns aici!

- Deocamdată rămân în Citrin, alături de Eryx şi de Amelia, ca să întocmesc un plan pentru bătălia ce ne aşteaptă.

Pe vremea când trăiam pe Tărâmul Fermecat din Lumera, planurile din vreme de război faceau parte din slujba mea de căpetenie a gărzii lui Kane.

- Tu şi Kane aţi fost mereu apropiaţi?

Dagan zâmbi cu blândeţe în timp ce coboram un şir de trepte la capătul cărora se afla o curte de un verde uluitor. Nu era vreun ungher retras, precum luminişul nostru din Fortăreaţa Umbrelor, dar acea poieniţă acoperită cu iarbă era ceva mai ferită de drumurile umblate ale palatului.

- Kane e regele meu în primul rând şi prietenul meu în al doilea.

- Aşadar, fiindcă a fost prea lipsit de cutezanţă ca să mă întrebe chiar el, regele tău te-a rugat să mă îndupleci să plec cu el şi cu Mari în Peridot?

Ştiam că vorbele mele fuseseră pline de amărăciune. Soarele strălucea pe cer şi mă dureau ochii. Voiam să mă vâr la loc în pat.

- Eu am cerut să-ţi vorbesc despre asta.

M-am uitat chiorâş la Dagan.

- De ce?

- Dacă rămâi, o să avem timp berechet să-ţi şlefuim iscusinţa, atât în privinţa luptei cu sabia, cât şi în cea a Luminii Fermecate, răspunse Dagan, privindu-mă cu toată blândeţea de care era în stare. Dar mă tem că nu antrenamentul e pricina din care vrei să te ţii departe de călătorie.

- Nu vreau să vorbesc despre el... despre asta. Nu vreau să vorbesc despre *astal*
- Ştii că mă feresc din răsputeri să mă amestec în aşa ceva, spuse Dagan, strâmbându- se. Legătura dintre voi doi nu e nici pe departe cea mai mare dintre frământările mele.
- Chiar nu vreau să plec cu ei, am murmurat, parcă încercând să mă agăţ de ceva, fără să ştiu de ce anume. O să aştept aici, la soare, pe nisip. Kane o să-mi dea de veste după ce el şi Mari găsesc sabia şi după ce sunt gata planurile de luptă. Atunci o să vină vremea să lupt şi eu.

M-am prefăcut că ţineam o armă în mână şi că primeam o lovitură năprasnică de la un duşman nevăzut, după care m-am prăbuşit la pământ, maimuţărind nişte chinuri cumplite şi, la sfârşit, moartea. Nici una dintre scălâmbăielile mele nu trezi vreo umbră de surâs pe buzele lui Dagan.

O, pe Pietre, ce dor îmi fusese de el!

- Sabia o să te cheme precum un porc care adulmecă nişte trufe.
- Vai, îţi mulţumesc!
- E mare nevoie de tine.
- Iar eu am nevoie să rămân alături de Leigh şi de Ryder. Abia ne-am regăsit.

O slujnică străbătu poieniţa, ducând un vraf înalt de aşternuturi, iar apoi se strecură pe sub arcada sidefie

dindărătul nostru. Dagan îmi cercetă faţa din priviri, aşteptând să-mi sfârşesc vorba. Simţea, pesemne, că nu-i dezvăluisem totul.

- Fratele şi sora mea au pierdut atât de mult...

Nu voiam să-mi amintesc de chipul mamei. De părul ei castaniu. De rochia ei care răspândea o mireasmă de salvie şi de ghimbir...

- Haide să-ţi punem la treabă Lumina Fermecată! Iar apoi, dacă vrei, putem să vorbim despre Peridot.

Dagan scoase săbiile din tecile lor de piele şi le propti de o coloană de piatră de culoarea bronzului. Apoi se aşează pe iarbă şi-şi încrucişă picioarele.

M-am mutat de pe un picior pe altul.

- Nu ţi se pare că e în zadar?
- în zadar?!

El îşi întinse gâtul ca să se uite la mine, mijind dintr-un ochi în lumina orbitoare a soarelui.

- Cu cât îti foloseşti mai mult Lumina, cu atât o să fii mai puternică, iar ea o să se reînnoiască mai repede înăuntrul tău.
- Chiar şi aşa, tot ce trebuie să fac e să-i înfig o sabie în inimă lui Lazarus. Nu ştiu dacă o să- mi fie de ajutor harul meu de vindecătoare, sau ceea ce... am făcut în ziua aceea, pe corabie.
- Chiar crezi că stăpânirea aerului şi a soarelui şi mânuirea lor pentru ţelurile tale sunt nişte lucruri zadarnice

în străduania de a-l ucide pe cel mai puternic Fermecat din lume?

Ei bine, dacă el spunea lucrurile astfel, totul se schimba.

- Ai dreptate, Dagan!

M-am aşezat cu băgare de seamă în faţa lui, iar firicelele moi de iarbă îmi îmbrăţişară gleznele.

- De unde să începem? am întrebat.

El mă privi cu luare-aminte. în ochii lui se citea o urmă de curiozitate şi poate că şi de... milă. Apoi, de parcă i s-ar fi aprins o luminiţă în minte, răsuflă adânc şi ridică din sprâncene.

- Ce-i? am întrebat eu cu mai multă nelinişte decât mi-ar fi plăcut să arăt.

- Te-ai dat bătută.

Acestea fiind spuse, Dagan se ridică în picioare, îşi prinse iarăşi săbiile la spate şi dădu să plece.

M-am ridicat iute din iarbă.

- Hei, unde pleci? Ce vrei să spui?

Dar el prinse să străbată poieniţa cu paşi hotărâţi, trecând pe sub cascadele de flori-de- hârtie şi de bujori. Totuşi, se îndură să-mi strige peste umăr:

- Arwen, dacă n-ai puterea să lupţi, eu n-am ce să te învăţ! Iar acum abia aştept să gust din delicatesa aceea cu scoici uriaşe, pe care o găseşti numai în Oraşul de Azur!

Am fugit la el şi l-am tras de mânecă.

- Stai, Dagan!

El se răsuci pe călcâie mai grabnic decât mă aşteptasem şi atunci mi-am

amintit că era cel mai sprinten bătrân pe care-l întâlnisem vreodată. Sau poate că era cel mai sprinten bătrân din toate timpurile. Mă privi în ochi vreme îndelungată, iar eu, stânjenită, m-am străduit să nu mă foiesc.

- Dacă tot eşti atât de hotărâtă să stai lipită de frate şi de soră, te-ai gândit ce urmări o să aibă delăsarea ta în ceea ce-i priveşte?

Mă năpădi un val de vinovăţie.

- Nu..., am murmurat. Vreau să spun că Ryder, Leigh şi chiar şi Mari... sunt bine.

Scurta licărire din ochii căprui ai lui Dagan, care îmi arăta limpede că-i înşelasem aşteptările, tăie în mine mai adânc decât un pumnal.

- Nu e crud să-i faci să sufere fiindcă le pasă de tine?

Mi-am înăbuşit imboldul de a mă strâmba şi m-am silit să nu cad din picioare.

- Dar eu nu fac pe nimeni să sufere!
- Oare?
- încetează să-mi mai răspunzi cu întrebări! Şi dacă nu mai vreau să am grijă de nimeni? Nu vreau decât să fiu singură, să mă bucur de o clipă de libertate înainte să se isprăvească toate astea. E chiar atât de greşit?
- îmi spui că a rămâne aici, câtă vreme Kane şi Mari pleacă fără tine, înseamnă, mai nou, libertate? Să rămâi singură, retrasă, aşteptându- ţi moartea

în linişte? Dorindu-ţi să mori?
- Dagan, vrei s-o laşi baltă? Pur şi simplu, nu vreau să mă duc! Eu...
El făcu un pas spre mine.
- Să-i sileşti pe toţi să se lepede de tine fiindcă eşti prea lipsită de cutezanţă ca să te lepezi de ei pe faţă? Să le întorci spatele şi să fugi până când ei aleg să...
- încetează! am urlat eu, mai tare decât mi-aş fi dorit.
Două păsări o zbughiră din chiparosul care ne scălda în umbră. Preţ de o clipă, n-am mai auzit decât răsuflarea mea şuierătoare şi apa ce clipocea în fântânile din depărtare.
Dagan îmi aruncă o privire iscoditoare.
- După ce ai ajuns pentru prima oară în Fortăreaţa Umbrelor, eu, Griffin şi Kane am făcut tot ce ne-a stat în putere ca să ne ţinem departe de tine. Ştii de ce?
- Pentru că tu eşti un bădăran, Kane încerca să-şi stăpânească pornirea de a mi se strecura pe sub fuste..fără sorţi de izbândă, aş putea să adaug..iar lui Griffin nu-i plac semenii lui?
Fără să scoată o vorbă, Dagan mă ţintui cu privirea. îmi zădărnicea orice strădanie de a păstra tăcerea în privinţa unor simţăminte dureroase, care nu-mi dădeau pace.
- Bine, recunosc că nu ştiu răspunsul, am murmurat eu în cele din urmă.

- Doar noi trei ştiam ce soartă te aşteaptă. Ne dădeam seama că avea să fie nespus de dureros să-ţi spunem într-o bună zi despre toate astea. Despre faptul că cele două tărâmuri îşi puneau toată nădejdea în tine, adică într-o fată în vârstă de doar douăzeci de ani, venită dintr-un orăşel din Chihlimbar, care, iată, purta povara lumii pe umerii ei firavi.

Mi-am înghiţit nodul care mi se pusese în gât.

- Nu voiam în ruptul capului să te slăbim în vreun fel, fiindcă tu erai arma noastră.

Gândindu-mă la el, inima mi se strânse de durere... îşi pierduse soţia şi fiica, iar acum nu mai voia să primească pe nimeni în inima lui. De asemenea, Lazarus le ucisese familiile lui Kane şi lui Griffin. Dintr-odată, mi-am dat seama că o asemenea nenorocire era izvorul poticnelilor de care dădea dovadă Griffin ori de câte ori se afla în preajma lui Mari sau a altora.

- La fel cum te fereşti acum să pleci din Citrin de frica tuturor lucrurilor pe care ai putea să ţi le doreşti după călătoria asta. Ţi-am spus cândva că stăpânirea fricii poate să fie un izvor de putere. La fel e şi în privinţa slăbiciunii. Asta ne întregeşte şi ne dă un ţel pentru care merită să luptăm. Iar pentru anumite teluri merită să şi murim.

Mi-am frecat gâtul.

- Nu pot să-mi doresc să trăiesc, Dagan! Nu pot să dau uitării profeţia. După cum ai spus şi tu, uită-te la toţi oamenii care se bizuie pe mine!
- Ştiu cât e de înfricoşător să-ţi doreşti ceva ce ştii că n-o să ai niciodată. Uneori, ne spunem că-i mai uşor să nu ne pese deloc.

Mi-am încrucişat braţele pe piept şi mi-am lăsat privirea să rătăcească în zare, pe întinderea mării. Mi-am închipuit că mă aflam acolo, departe, singură pe o insulă, fără să mai fiu nevoită să dau piept cu vreuna dintre greutăţile despre care vorbea profeţia.
- Dar poţi să-ţi tragi puterea şi din nădejde! spuse Dagan. Nu ştii ce te aşteaptă cu adevărat. Cu sau fără profeţie, cu toţii trebuie să pornim pe un drum lung şi întortocheat. Nu-ţi fereca chiar tu porţile inimii, petrecându-ţi în deznădejde puţinul timp care ţi-a mai rămas pe lume!
- Nu mai pot să..., am murmurat, scoţând un suspin tremurător, fiindcă, fără să-mi dau seama, rămăsesem fără aer. Nu mai pot să fiu slabă. Am fost slabă şi înfricoşată toată viaţa mea. Mă simt mai bine la gândul că trebuie să-mi primesc soarta, să fiu puternică!
- Ori de câte ori recunoşti că nu-ti doreşti

soarta asta, nu mai eşti aceeaşi fată sfioasă care a ajuns cândva în Fortăreaţa Umbrelor.

- Ei bine, eu nu simt astfel, am spus, privind la firicelele de iarbă de sub condurii mei. Prefer să rămân cu capul plecat şi să trec în zbor de fiecare zi, până când vine ceasul în care să-mi împlinesc menirea.
- *Să treci în zbor* prin ultimul an din viaţa ta?

Mi-am muşcat limba ca să-mi stăvilesc durerea sfredelitoare din inimă. Acea învinuire nu se deosebea cu mult de cele ale lui Kane: „E de-o mie de ori mai bine aşa, decât să te văd umblând prin lume ca o moartă vie”.

Şi chiar de cele ale lui Mari: „Nu-i de ajuns să rămâi în viată, Arwen! Trebuie să mai şi *trăieşti”*

- Bine, am îngăimat, privindu-l pe Dagan. O să plec cu ei.

Dar pe chipul lui nu se citi mulţumirea.

- Şi cum rămâne cu Kane?

Am oftat.

- Ce-i cu el?
- O laşi mai moale şi în privinţa lui?

Mânia îmi sfârâi prin vine.

- N-am isprăvit de vorbit?! Doar am primit să plec!

Dar Dagan stărui:

- Tăgăduieşti simţămintele dintre voi ca să nu-ţi deschizi inima, fiindcă te temi să nu fii rănită din nou?
- îi iei partea?! După toate câte mi-a tăinuit?!
- Nici eu nu ţi-am spus nimic despre

soarta sau despre strămoşii tăi, Arwen.

- Da, pricep, dar nu m-am îndrăgostit de tine!

Dagan rămase tăcut şi lăsă ecoul vorbelor mele să răsune în aer.

Un vânticel uşor, plin de mireasma proaspătă a pinilor, îmi zburli părul în jurul feţei. Mi-am ridicat privirea şi am văzut un pescăruş sinsuratic, care zbura în văzduhul albastru.
senin. Pasărea se înălţă peste turnurile strălucitoare ale castelului şi apoi se repezi spre mare.

Niciodată nu mai rostisem cu glas tare acele vorbe.

Nici măcar de fată cu Mari.

Simţămintele mele nu pieriseră odată cu trădarea lui Kane. Odată cu toti oamenii lui Lazarus pe care-i măcelărisem. Odată cu moartea mamei. Cicatricile lăsate de ceea ce simţisem pentru Kane erau la fel de adânci precum cele lăsate de Powell pe spinarea mea.

- Ai făcut asta dinadins, am spus în cele din urmă, cu glas mâhnit.

- Dacă eşti cu adevărat *osândită,* după cum tot spui, asta înseamnă că mai am foarte puţin timp să te învăţ câte ceva despre viaţă. Eu doar încerc să-ţi grăbesc devenirea, murmură Dagan, având pe buze cea mai uşoară umbră de zâmbet.

- Acum cine face glume nesărate?

Dagan izbucni într-un râs viclean şi se

aşează din nou pe iarbă. După o clipă, m-am aşezat şi eu lângă el.

CAPITOLUL 15

KANE

Totul mă durea cumplit. Capul, inima, găvanele ochilor.

Era mai groaznic decât fusese în zilele chinuitoare petrecute pe corabia care ne ducea spre Regatul de Citrin, zile în care Arwen abia catadicsise să-mi arunce o privire şi în care voisem să mă arunc în mare fiindcă o minţisem. Atunci pricepusem, în sfârşit, că nu eram bun pentru ea.

Acum ştiam că eram o fiinţă îngrozitoare.

„Tu mi-ai frânt inima.”

De fiecare dată când mi-o închipuiam rostind acele vorbe, mă cufundam într-un nou hău de suferinţă nesfârşită. Şi aproape că o făcusem *a mea* – prima oară pentru ea –, pe o străduţă oarecare din Oraşul de Azur. Jalnic!

Mă uram la nesfârşit din pricina faptelor mele.

Dar, cumva, clipele în care revedeam cu ochii minţii cele petrecute cu o seară în urmă nu erau nicidecum cea mai

cumplită parte a zilei ăsteia.

- Ce mai aşteptăm? întrebă Mari cu glas văicăreţ, trecând pe lângă mine şi târşâindu-şi picioarele prin nisipul zgrunţuros.

Nu păream să fiu în stare să mai fac un singur pas, ci rămăsesem cu ochii aţintiţi la priveliştea capitalei Regatului de Citrin, la gresia şi la perlele de pe zidurile clădirilor ei, care scânteiau în culorile amurgului.

Arwen rămânea în Citrin.

Nădăjduisem ca Dagan s-o înduplece să ni se alăture, dar nu primisem veste de la nici unul dintre ei toată ziua. Iar după ceea ce-i făcusem lui Crawford... nu mai puteam să rămân în oraş nici o clipă. Familia regală avea să afle cât de curând.

- Nimic, am bâiguit drept răspuns, chiar dacă Mari era prea departe ca să mă audă.

Nu puteam s-o învinovăţesc pe Arwen. Poate că era mai ocrotită în Oraşul de Azur.

Cu toate astea, puteam să jur că alături de mine era mai ferită de primejdii decât în oricare alt colţ de pe continent. Dar familia ei se afla aici şi-mi dădeam seama din ce pricină nu voia nici în ruptul capului să se apropie de mine, darămite să străbatem împreună un ţinut duşman, căutând o sabie care, fără îndoială, ajunsese deja în mâinile Granatului.

îi cerusem lui Grifiin să rămână aici şi să aibă grijă de ea. Aveam o încredere oarbă în Dagan, dar el nu era Fermecat. Acum, când Lazarus se afla în căutarea lui Arwen, era nevoie ca eu sau Griffin să fim mereu în preajma ei. Mă mai alina gândul că prietenul meu urma s-o păzească în timp ce eu cercetam Peştera Secerătorilor. Pesemne că nu meritam o astfel de alinare.

însă Griffin era nefericit din pricina asta, ceea ce însemna încă o pricină pentru durerea cumplită care îmi sfârteca ţeasta în două. Comandantul meu îmi spusese că nu voia să găsesc sabia de unul singur, punându-mă în primejdie de moarte, dar eu ştiam adevărul. Trebuia să plec împreună cu vrăjitoarea şi îl sfâşia gândul de a fi departe de ea. Cunoşteam simţământul, fără îndoială.

Dar Griffin nu-mi mărturisise niciodată astfel de lucruri. Aşa că bombănise toată ziua, cu o furie care o oglindea de minune pe a mea. Ne dondăniserăm ca doi bătrânei, până când eu şi Mari ne văzuserăm de drum.

Valurile liniştite se loveau molcom de lemnul docului din spatele meu şi de puzderia de corăbii ancorate în oort. Deşi apunea, soarele era îndeajuns de puternic ca să-mi învăluie ceafa într-o strălucire călduţă.

Cu un aer foarte mâhnit, Mari mai citi o dată pergamentul regelui Eryx, după

care prinse să murmure incantaţia pentru vraja ce avea să ne ajute să răsuflăm pe sub apă. însă rosti vorbele cu atât de puţin avânt, încât magia abia dacă îi răscoli nisipul din jurul gleznelor.

- Poate că ai nevoie de o duscă de băutură ca să te dregi după mahmureală? am întrebat eu.

Privirea ei tăioasă mă arse precum nişte tăciuni aprinşi. Nici o umbră de zâmbet nu-i apăru pe buze.

- Haide, vrăjitoareo, ne ducem şi ne întoarcem cât ai zice peşte! am strigat eu, căutând s-o înveselesc.

- O să ieşim din tunel chiar în mijlocul oceanului?

- Cam asa ceva.

- Ce se întâmplă dacă nu mai găsim corabia? Dacă a fost atacată de piraţi sau nimicită de vreo furtună?

- S-ar putea să n-o mai găsim, am spus eu în timp ce ne îndreptam spre peştera prin care se intra în Regatul de Citrin. Dar n-o să avem nevoie de ea, am adăugat, aplecându-mă spre urechea vrăjitoarei, cu aerul că ştiam eu ce ştiam. Dragonii pot să zboare!

Ea nu scoase o vorbă, ci se mulţumi să strângă din buze şi să-şi vadă de drum, cu mintea în altă parte.

Pesemne că glumiţa mea i-ar fi plăcut lui Arwen. Dacă aş fi fost cinstit cu ea pe vremea când ne aflam în Fortăreaţa Umbrelor, am fi putut să râdem

împreună de forma mea de fiară înaripată. As fi putut să-i arăt cum se vedeau Pădurile Umbrelor din nori. Aceea era priveliştea pe care o îndrăgeam cel mai mult...

- Stati!

Nădejdea îmi întunecă vederea la auzul acelui glas bine cunoscut, care răsună prin portul cufundat în tăcere şi scăldat în scânteierile apusului.

M-am răsucit pe călcâie şi am văzut-o pe Arwen alergând într-un suflet pe doc, cu părul lung, castaniu, dansând în jurul ei, purtându-şi hainele de piele şi ducând o desagă mică pe umăr.

- Staţi! repetă ea, gâfâind uşor şi împroşcând nisip de sub tălpi.
- Bună ziua, fetişcano!

Arwen se uită la mine cu luare-aminte. Privirea ei sfredelitoare mi se plimbă pe falcă şi pe buze. Dacă băgă de seamă că mă bărbierisem, nu spuse nimic.

- Vin cu voi!

Purtarea lui Mari se schimbă ca prin minune, de parcă norişorul întunecat ce îi plutea deasupra capului s-ar fi prefăcut în raze de soare la auzul vorbelor lui Arwen.

- O, slavă Pietrelor! strigă ea, cuprinzându-şi prietena în braţe.

Mi-aş fi dorit s-o pot îmbrăţişa şi eu.

- Asta înseamnă că...

Nici n-a mai fost nevoie să-mi sfârşesc spusele.

Comandantul meu străbătea plaja cu paşii lui chibzuiţi, deşi avea un licăr în ochi. Nu mai era străjerul închis într-un oraş străin, fără prietenul sau iubita lui, ci un bărbat pregătit să plece într-o aventură împreună cu singurii inşi care-i plăceau cât de cât. Aş fi zis că Griffin părea aproape zglobiu în clipa de faţă.

El dădu scurt din cap, iar eu mi-am trecut o mână peste faţă ca să-mi ascund zâmbetul larg.

- Şi suntem patru! am strigat, aruncându-i o privire piezişă lui Arwen, ai cărei obraji trandafirii străluceau în lumina apusului. Ce te- a făcut să te răzgândeşti?

- Dagan. Păziţi de el şi de Barney, Ryder şi Leigh o să fie la adăpost aici. Cred că fratele meu vrea să înveţe câte ceva despre felul nostru de a lupta în războaie, aşa că i-am spus să se aţină pe lângă Amelia şi Eryx. E cel mai bine pentru el şi pentru Leigh. Iar cel mai bine pentru mine e să plec împreună cu voi.

Am simţit că-mi creştea inima în piept de mândrie. Arwen era cutezătoare ca întotdeauna, grijulie şi hotărâtă...

- Bine, am spus eu.

Am mers mai departe, îndreptându-ne spre peştera cea întunecată. Griffin trecu în faţă, iar Mari rămase la câţiva paşi în urma lui. Arwen, la rândul ei, mă urmă la o depărtare de câţiva paşi. Dintr-odată, ea mă întrebă:

- De vreme ce Dagan a venit în Regatul de Citrin, cine o să vegheze peste Fortăreaţa Umbrelor?

Buzele mi se arcuiră într-un zâmbet slab. La urma urmei, poate că fetişcanei încă îi mai păsa de fortăreaţă. De căminul meu.

- După bătălia din Golful Sirenei, i-am trimis vorbă locotenentului Eardley. Şi-a împărţit oastea între cele mai mari oraşe din Onix, palatul din Piscul cu Sălcii şi Fortăreaţa Umbrelor.

Arwen rămase tăcută. Aproape că simţeam cum mintea ei ageră punea lucrurile cap la cap în clipa de faţă.

- Tatăl meu trebuie să ştie că am izbutit să ajungem în Citrin, am adăugat eu. îmi fac mai puţine griji pentru căderea Onixului decât mi- am făcut în ziua aceea de pomină, în grădinile din Fortăreaţa Umbrelor.

Amintindu-mi de acea zi, am înghiţit în sec. Atunci mă zgâisem la chipul ei ca un flăcău îndrăgostit lulea şi-mi înăbuşisem fiecare imbold şi fiecare zvâcnet din trup care-mi cereau s-o ating. S-o sărut. Dar bineînţeles că până la urmă făcusem toate astea, ca un ticălos ce eram.

„Eşti rău pentru ea!”, îmi tot spuneam acum în gând.

- Cum asa? întrebă Arwen.

- Oastea noastră e cea mai vitează de pe continent. Lazarus o să piardă mulţi oameni ca s-o biruie. A pierdut cel puţin

o sută din pricina puterii nimicitoare ce a izbucnit de curând din fiinţa unei anumite Fermecate. Şi ştie că, spre deosebire de Regatul de Peridot, Regatul de Onix nu i s-ar supune niciodată. A vrut să cucerească Fortăreaţa Umbrelor doar ca să ajungă la noi. Dar acum suntem aici.

- Doar că noi o să fim în Peridot.
- Ai dreptate, dar el n-o să ştie asta. Dacă nu facem mare vâlvă, n-o să afle.
- Ai dreptate, murmură ea, privind firicelele de nisip care i se mişcau sub tălpi. Bine.

Apa oceanului clipocea plăcut pe ţărmul nisipos. în zilele următoare, fiind atât de aproape de Griffin şi de Mari, n-aveam cum să stau de vorbă ne îndelete cu Arwen. Mi-am luat inima-n dinţi şi am făcut un pas în faţa ei, oprind-o locului.

- Arwen...
- Nu face asta!

Am înghiţit cu noduri.

- Vreau doar să-ţi spun un lucru.
- Ce parte nu pricepi din „Nu face asta!”?

Fetişcana mea isteaţă! Am încercat să nu-mi las gândurile să zăbovească asupra ultimului nostru sărut, să nu mă gândesc defel la buzele ei flămânde, care mi le frământaseră pe ale mele. La mâinile pe care mi le trecuse înnebunitor prin păr.

Degetele mele tânjeau s-o atingă, aşa

că le-am strâns în pumni de-o parte şi de alta a trupului.

- Ai avut dreptate, am spus, încercând să vorbesc cu cel mai liniştit glas de care eram în stare.

Ea strânse din buze, aşteptând restul vorbelor mele.

- N-ar trebui să fim împreună. A fost o greşeală să încerc, după... Vreau doar să ştii că n-o să te mai mint niciodată. Tin la tine şi vreau să-ţi spun că-mi pare rău pentru cele petrecute ieri, am murmurat, clătinând din cap. Pentru tot ce s-a întâmplat. N-o să te mai necăjesc... şi nici n-o să te mai sărut.

Totul era adevărat, până la ultima vorbă simplă, neşlefuită, pe care o rosteam. Nu voiam s-o mai rănesc şi voiam să-mi schimb purtarea, ca să mă încredinţez că asta n-avea se mai întâmple niciodată. Gata cu barba pe care mi-o lăsam să crească din amărăciune. Gata cu amarul pe care mi-l înecam în băutură. Gata cu clipele în care îi faceam ochi dulci. Gata cu eâlceava. Cu săruturile neaşteptate...

- Kane..., dădu ea să spună.
- Stati!

>

Ne-am răsucit amândoi la auzul acelui glas plin de nerăbdare şi am văzut că prinţul Fedrik alerga în salturi spre noi.

Zei preamăriţi, avea o desagă cu el!

- Măi să fie, Arwen! spuse el după ce ajunse în dreptul nostru. Ce frumoasă eşti!

- Fedrik, noi doi tocmai stăteam de vorbă! m- am otărât eu.

„la-ţi tălpăşiţa! Acum!”

- Regele şi regina mi-au cerut să vin cu voi în căutarea Săbiei Soarelui.

- îmi pare rău, nu mai avem loc pentru tine în ceată. Poate că o să ai mai mult noroc data viitoare.

Nu voiam nici în ruptul capului să-l iau cu noi pe neghiob, ca să mă insulte şi să-i facă ochi dulci lui Arwen în următoarele câteva zile.

- Ar fi înţelept să nu te sfădeşti cu mine pentru asta, rege Kane! Până şi sfătuitorul tău, Sir Dagan, a fost de părere că trebuie să mă alătur vouă! Dincolo de lipsa ta bine cunoscută de purtări frumoase şi de năravurile pe care ţi le ştim cu toţii, ne dorim amândoi acelaşi lucru.

După ce mă întorceam, aveam să-l muştruluiesc straşnic pe bătrânul meu sfătuitor.

- Şi care ar fi lucrul despre care vorbeşti?

- Fără oastea noastră, n-ai sorţi de izbândă în lupta cu Lazarus. Iar dacă pierzi tu, pierdem cu totii.

- Părinţii tăi n-o să-şi pună în primejdie nici oamenii, nici avuţia.

- Dacă le aduc sabia, o să le fie greu să nu îndeplinească cererea pe care le-ai facut-o. Ei vor doar să ştie că putem să-l biruim pe Lazarus fără doar şi poate.

- Oare Broderick şi Isolde nu mă cred în stare să găsesc sabia de unul singur?
- Au spus mai degrabă ceva precum: „N- avem încredere în el nici cât negru sub unghie!”

Mi-am ieşit din fire la auzul râsului cântător şi jucăuş al lui Arwen şi la vederea zâmbetului strălucitor pe care ea i-l aruncă prinţului. Dar Fedrik ar fi putut să le spună părinţilor lui cu ce anume mă îndeletnicisem eu cu o noapte în urmă. Totuşi, el n-o făcuse. Iar dacă se gândea că putea să-i înduplece cumva pe rege şi pe regină să ne dea oştile lor, ar fi fost o prostie din partea mea să-i întorc spatele.

- Bine. Călătoria o să fie groaznică. Nădăjduiesc că-ţi place să te murdăreşti pe mâini.

Fedrik rânji.

- O să mă descurc, dar sunt înduioşat de grija pe care mi-o porţi, rege Ravenwood!
- Kane n-are nimic împotrivă să ni te alături.
- Fedrik, să ştii că le port de grijă doar celor pe care-i plac cu adevărat, am şuierat eu.

Acestea fiind zise, prinţul se îndepărtă cu paşi mari, lăsându-ne pe mine şi pe Arwen singuri pe nisip.

Un licăr viclean scăpără în ochii ei în clipa în care spuse:

- Călătoria asta o să fie una veselă!

Am zburat prin inima nopţii până când

am ajuns în Peridot. Călătoria aceea de unsprezece zile pe o mare furtunoasă ne luă acum, mie şi lui Griffin, doar o noapte de drum prin văzduhul liniştit.

Aşa cum mi se întâmpla adesea într-o astfel de împrejurare, zborul mă ajuta să-mi limpezesc mintea. Gelozia care mă rodea în clipa de faţă era un simţământ nou pentru mine. Pe vremea când Arwen avusese o slăbiciune pentru Halden, furia îmi vuise până în măduva oaselor. Ştiam că insul acela era un ucigaş, un mincinos, un mârşav. M-aş fi bucurat ca ea să tină la oricine altcineva. Să tină chiar şi la afurisitul de Barney.

Dar ceea ce simţeam acum nu se asemăna deloc cu mânia rece şi perfidă care muşcase din mine pe atunci, mânie ce mă stăpânise încă de pe vremea când tatăl meu îşi prigonea poporul, mânie ce izbucnise ori de câte ori fusesem trădat şi chiar învins de tovarăşii mei cei mai apropiaţi. Acum nu simţeam acea furie care stătea să izbucnească la fiecare pas, mârâind înăuntrul meu şi implorând să fie descătuşată, ca să pot să zdrobesc şi să nimicesc.

Chiar dacă îmi închipuiam că-l schilodeam pe Fedrik în mii de feluri, fiecare mai iscusit decât celălalt, nici una dintre acele plăsmuiri nu mă mulţumea pe deplin. Nu pentru că nu mi-aş fi dorit cu adevărat să-l schilodesc

pe prinţ – fiindcă, la drept vorbind, mi-o doream din toată inima ci pentru că ceea ce simţeam nu era furie, era... *durere.*

Nu puteam să îndur gândul că Arwen ar fi putut să fie cu alt bărbat. N-aveam atâta tărie. Nu avusesem niciodată atâta tărie încât să pot s-o pierd.

Şi chiar dacă prinţul încă nu-i făcea curte lui Arwen, asta avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Ea era nespus de frumoasă, aorieă în dăruirea şi în mila ei. Avea cea mai mare inimă dintre toţi cei pe care-i întâlnisem vreodată. De-a lungul vieţii, n-avea să ducă lipsă de bărbaţi care să-şi dorească să-i fie alături şi, în cele din urmă, trebuia să ajungă să împărtăşească simţămintele vreunuia dintre ei.

Acum n-avea nici o însemnătate ce anume îmi faceau mie astfel de gânduri, ci lucrul de căpetenie era să găsesc o cale ca ea să-şi poată trăi viata alături de altcineva.

Ca să-mi iau mintea de la sorţii potrivnici şi de la durerea pe care aveam s-o simt chiar dacă ieşeam biruitori din toată povestea asta, mă gândisem la Fortăreaţa Umbrelor şi la cât de minunat ar fi fost să mă întorc acolo într-o bună zi. Eram plecat de prea multă vreme şi fortăreaţa îmi lipsea cumplit.

Nu-mi era dor numai de Ghindă, de

biblioteca mea colbuită sau de odaia de lucru în care se afla jocul meu de şah din copilărie.

Nu-mi era dor numai de tăcerea deplină, de faptul că nimeni nu-mi vorbea decât dacă o doream, sau de măreţia deosebită a Pădurilor Umbrelor.

îmi era dor de simţământul de a fi *acasă.*

De îndată ce ne înălţaserăm deasupra regatului duşman, ne şi năpustiserăm spre pământ, zburând la adăpostul umed al copacilor ca să ne ferim de priviri iscoditoare sau de turnuri de veghe. Ne ascundea şi vălul nopţii, dar începea să se crape de ziuă. Acum, după ce Peridotul fusese cotropit de oastea lui Gareth, nu puteam să-i lăsăm pe oştenii din Chihlimbar să ne zărească. Era timpul să revenim la forma noastră de oameni.

Mi-am legănat coada spre Griffin, facându-i semn să coborâm.

Am coborât în inima unei jungle adânci, cufundate în umbre. Chiar dacă soarele dădea să răsară, copacii de deasupra erau atât de deşi, încât înghiţeau aproape toată lumina zorilor. Aerul era umed. Plămânii mei simţeau fiecare răsuflare ca pe o gură de aburi. Dacă era atât de umed dis-de-dimineaţă, m-am cutremurat gândindu-mă la ceea ce avea să aducă soarele amiezii. Ghearele mi se înfipseră în

pământul la fel de umed al pădurii, acoperit cu liane răsucite şi cu muşchi de culoarea smaraldului.

Arwen şi Mari dormeau, dar se treziră dintr- odată şi descălecară, încă somnoroase. Fedrik sări şi el pe pământul noroios, înainte ca eu şi Griffin să ne luăm înfăţişarea omenească, recunoscători pentru vrăjile aruncate asupra noastră încă din vremea copilăriei, care ne făceau să ne păstrăm veşmintele curate.

- Unde suntem? întrebă Mari.

Palmierii şi nucii din jur aveau trunchiuri atât de groase, încât ar fi încăput în ele nişte căsuţe, iar de pe frunzele lor verzi, strălucitoare şi acoperite cu ceară, rouă şi umezeala cădeau la pământ precum picăturile de ploaie. în mijlocul tuturor soiurilor de verde care se vedeau de jur împrejur, răsăreau alţi stropi vii de culoare... fructe lunguieţe de un albastru pal, flori cu ţepi rozalii şi molii galbene, cu aripi mai late decât palma mea.

- Ne aflăm la câteva mile depărtare de oraşul Ochi de Broască, am răspuns eu.
- Suntem aproape de Golful Sirenei? întrebă Arwen.

Văzându-i chipul abătut, m-am silit să nu mă încrunt. Mi-am dat seama că îşi amintea, înfiorată, de cumplita bătălie care se dăduse în capitala Regatului de Peridot.

- Nu, suntem în celălalt capăt al

regatului. Ţinutul ăsta nu e la fel de bogat. Pe aici bântuie mai ales piraţi, marinari şi contrabandişti care cutreieră Marea Mineralelor, la câteva mile spre soare-apune, am răspuns eu în timp ce treceam pe lângă doi fluturi monarh, care-şi împleteau zborul de parcă ar fi dansat. Aşa că fii cu băgare de seamă şi să nu care cumva să-ţi treacă prin minte vreun plan năstruşnic!

- Vreun plan năstruşnic? Bineînţeles că nu vorbeşti despre noi! spuse Arwen, făcând un semn spre ea şi spre Mari.

- Amuleta furată, grozăvia cu lupul din Pădurile Umbrelor, evadarea lui Halden..., am înşirat eu, numărând pe degete toate urzelile ei nesăbuite din trecut. Mai zic?

- Grozăvia cu lupul din Pădurile Umbrelor i s-a datorat doar ei! strigă Mari, arătând spre Arwen.

- Eşti o trădătoare, mormăi aceasta din urmă, deşi buzele îi zvâcniră în încercarea de a-şi înăbuşi un zâmbet.

- Pot să întreb ce a fost grozăvia cu lupul din Pădurile Umbrelor? o întrebă Fedrik pe Arwen, dându-i un ghiont în joacă.

- Nu! am răbufnit eu.

Apoi m-am îndepărtat de ei şi am pornit-o prin junglă, cu ochii-n patru ca să nu mă împiedic de rădăcinile sau de lianele semănând cu nişte şerpi, care acopereau pământul pădurii.

Am auzit-o pe Arwen spunându-i prinţului câteva vorbe liniştitoare, iar după aceea mi-am văzut mai departe de drum. împresurat de larma făcută de pălăvrăgelile maimuţelor şi de ciripitul păsărilor exotice.

- Eu aş zice că mai trec vreo trei zile până să-l descăpăţânez, nu? l-am întrebat pe Griffin, plesnind un ţânţar lacom, care mi se lipise de braţ.

- N-aş vrea să câştig rămăşagul ăsta.

Avea dreptate. Dacă putea să-şi înduplece cumva părinţii să ni se alăture în luptă, Fedrik ne era mai de folos în viaţă, decât mort.

îndărătul nostru, râsul lui Arwen izbucni prin junglă odată cu strigătul năvalnic al unui tucan. Am privit cu ochi mijiţi la încâlceala de copaci de deasupra noastră, încercând să zăresc pasărea – voiam să fac orice, numai să nu văd cum Fedrik o facea pe Arwen să zâmbească –, dar n-am zărit decât o boltă deasă de frunziş, care semăna cu un vitraliu de smarald.

Razele dimineţii începeau să se furişeze printre frunze, iar căldura mă făcu să asud pe spate şi pe gât. Nu puteam să mergem mai departe, fiindcă în curând ni s-ar fi făcut rău din pricina soarelui prea puternic.

- Mergem să căutăm un iaz în care să ne răcorim până la lăsarea nopţii? Sunt lac de apă!

Griffin oftă la auzul vorbelor mele,

aruncând o privire la restul tovarăşilor noştri de drum.

- Şi crezi că putem să ne bizuim pe Fedrik ca să le ocrotească pe Mari şi pe Arwen?

M-am uitat la cei trei, care acum se apucau să ridice o tabără. Mari le porunci lui Arwen şi lui Fedrik să ţină o foaie de cort mai sus, iar după aceea şi mai sus, apoi mai la stânga şi tot *mai* la stânga. I-am aruncat o privire prietenului meu... Ochii lui, aţintiţi la vrăjitoare, erau auroare îndureraţi.

M-am întrebat cât avea să-l mai chinuie pe Griffin groaza pe care i-o stârnea apropierea de o altă fiinţă, împiedicându-l să-şi dezvăluie simţămintele faţă de vrăjitoare. Aducându-mi aminte că, de când îl cunoşteam, nu avusese nici o ibovnică, nu mi-am făcut nădejdi deşarte. Totuşi, chiar şi pentru cineva care urmărea povestea de pe margine, era groaznic să-l vezi pe Griffin prins între datoria de a-şi apăra regele şi dorinţa de a nu se îndepărta nici o clipă de Mari.

- Bine, tu rămâi cu ei! l-am îndemnat eu.

Griffin ridică din sprâncene, plin de silă.

- Nici în ruptul capului! Vin cu tine, fiindcă cineva trebuie să-ţi ţină spatele. Eşti regele Onixului... Mi se pare că uneori uiţi asta.

O rafală de vânt se stârni din senin,

iar noi ne-am uitat din nou la locul în care tocmai se clădeau cele trei corturi. Pânza se întinse deodată, raniţele şi desagile parcă se goliră de la sine, iar saltelele de paie se desfaşurară lângă o sfoară de rufe, care se înşiră de una singură între trunchiurile copacilor. Un văl alburiu, subţire, se aşternu în jurul corturilor şi al focului de tabără. Cu părul arămiu învolburându-i-se în jurul feţei, Mari îşi murmură vraja până când colbul şi frunzele se domoliră încetul cu încetul, după care în faţa ochilor ni se ivi o tabără de toată frumuseţea.

Mari îşi cercetă isprava, mângâind duios bijuteria lui Briar, care-i atârna la gât.

- Crezi că amuleta are magia pe care crede ea că o are? mă întrebă Griffin în şoaptă.
- Nu. Nu din câte ştiu eu.
- Bazaconia de amuletă se joacă de zor cu mintea ei, mormăi Griffin. Tine prea mult la podoaba asta.
- Frumoasă ispravă! îi spuse Fedrik vrăjitoarei.
- O, a fost o nimica toată! Chiar aveaţi nevoie de o mână de ajutor.
- Ce-i cu vălul ăsta alburiu? întrebă Arwen, uitându-se la ceaţa cu care Mari înconjurase tabăra.
- E un văl care ne ascunde de priviri iscoditoare. Cei care sunt în afara lui n-o să ne vadă nici pe noi, nici locul în care ne-am ridicat corturile... cei

precum oştenii din Chihlimbar, vânătorii de răsplăţi, tâlharii, piraţii, pisicile sălbatice din junglă, Lazarus....

- Gata, gata, mulţumesc! strigă Arwen, înghiţind cu noduri. Acum pricep la ce ne foloseşte.

Mari zâmbi cu sfială.

- Nu-ţi face griji! spuse Fedrik. O să te ocrotesc de cel puţin trei dintre aceştia!

Eşti eroul meu, răspunse Arwen, aruncându-i un zâmbet dulce.

Simţind cum mi se întorcea stomacul pe dos, m-am îndreptat spre adâncul pădurii.

Aveam nevoie de nişte apă rece.

Sau de o duşcă de tărie.

CAPITOLUL 16

ARWEN

- Cu ce pot să te ajut? am întrebat-o pe Mari, care îşi folosea magia ca să rânduiască restul taberei.

Trebuia să poposim în junglă ca să ne ferim de oraşele înţesate de ostaşii din Chihlimbar, aflaţi pe urmele noastre. Mie nu-mi păsa prea tare, dar lui Mari nu-i plăcea asta deloc.

- Cu nimic. Simte-te în largul tău! Eu mă descurc, spuse Mari, care, sprijinită de trunchiul unui copac, împăturea blănurile fiecărui cort şi agăţa câte un felinar.

Două oale de fier se iviră ca din senin,

iar apoi câteva căni de tablă se aşezară una peste alta, în aer.

M-am bâţâit de pe un picior pe altul şi mi-am încrucişat mâinile pe piept.

- Chiar n-ai nevoie de ajutor?

Nu-l mai văzusem pe Kane de câteva ceasuri. Nu-mi făceam griji să-l ştiu singur prin Peridotul pustiit de război. Eram doar neliniştită şi-mi era foarte cald. Oare când avea să se întoarcă? Cât mai aveam de aşteptat până când o porneam spre peşteră? Şi cum avea să mă cheme sabia? Nu trecuse nici măcar o zi de când ajunsesem aici, şi mă săturasem până peste cap de toate gândurile astea frământate.

- Ce face Griffin? am întrebat eu, făcând semn spre spinarea vânjoasă a comandantului aplecat spre foc.

- Chiar că-i un pescar iscusit! îl lăudă Mari, îmbujorându-se. A prins nişte peşte în locul în care s-a dus cu Kane. Acum îl curăţă. Dar n-a pescuit nici un cod, bineînţeles.

Am încercat să-mi înăbuş zâmbetul.

- Bineînţeles! Pentru că ţie nu-ţi place deloc codul.

- Nimănui nu-i place. N-are nici un gust, vezi bine, spuse Mari, încruntând din sprâncene.

M-am uitat la Griffin, care tăia peştele în bucăţi cu mişcări încete şi migăloase. Peşte pe care-l prinsese fiindcă îl rugase Mari. Mi l-am închipuind azvârlind fiecare cod înapoi în apă, ca

să-i facă pe plac prietenei mele, iar inima mi se strânse uşor. Dar comandantul părea mai vesel ca niciodată. I se potrivea de minune o îndeletnicire care cerea migală şi lucru de unul singur.

- Dacă vrei să te mai dezmorţeşti umblând pe lângă tabără, eu plec să culeg nişte lemne pentru foc. Ai vrea să vii cu mine? spuse prinţul Fedrik, ieşind din cortul lui, ceva mai mare şi mai falnic decât ale noastre, cu părul bălai fluturând în lumina pestriţă care se cernea printre frunze.

Ca să mă îmbărbăteze, Mari făcu o asemenea faţă, încât ar fi putut la fel de bine să fluture deasupra capului un steag pe care să fie scris: „Du-te, nătăfleaţă ce eşti!”

- Bineînţeles.

>

Am înşfăcat toporul şi l-am urmat în adâncurile pădurii tropicale.

După ce, urcată pe spinarea de dragon a lui Kane, zburasem pe deasupra câmpiilor roditoare şi a dealurilor verzi care parcă nu se mai sfârşeau, mă aşteptasem să găsesc o clipă de linişte şi pace. Dar colţul ăsta de Peridot nu era nici pe departe la fel de plăcut precum Golful Sirenei. Era un loc sălbatic, întortocheat şi înverzit, care mi se părea un pic copleşitor.

îmi era dor de albastrul limpede al golfului şi de nisipul lui trandafiriu,

scânteietor. M-am întrebat dacă cineva apucase să adune resturile luptei cumplite care avusese loc acolo. Dacă se puteau curăţa urmele de sânge din nisip, sau dacă valurile molcome din Golful Sirenei îsi luaseră cumplita sarcină de a duce cu ele, în legănarea lor neostoită, fiecare trup, fiecare pată.

- Eşti tulburată din pricina a ceea ce am putea să descoperim la noapte? întrebă Fedrik, smulgându- mă din mreaj a gândurilor mele întunecate.

- Nu, am răspuns eu, păşind printre rădăcini, liane şi mici făpturi care îmi năvăleau la picioare.

Am ales să las deoparte adevărul: că nu mai simţisem mare lucru de săptămâni întregi, până noaptea trecută, când luasem acele hotărâri cumplite.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Fedrik murmură:

- Cu Crawford... a fost...

Se scărpină pe braţ.

- Cât de des te vâră regele tău în asemenea încurcături?

- Niciodată! am mintit eu.

Fedrik îmi aruncă o privire tăioasă. M-am înfiorat, iar apoi am adăugat:

- Uneori.

- Cum se face că tu, o femeie minunată, ai ajuns vindecătoarea unui astfel de rege?

- Să fi fost vorba de nenoroc?

Zâmbetul lui larg dădu la iveală două

şiruri de dinţi albi, care scânteiară în razele soarelui.

- Nenorocul tău e norocul meu!

Un zâmbet mi se înfiripă pe buze. îmi era atât de uşor să stau de vorbă cu prinţul! Atât de uşor să mă prefac că eram doar o simplă vindecătoare de castel şi că toanele regelui erau cea mai mare pacoste pentru mine!

- De ce nu-ţi laşi slujba? Eu m-am ales cu câteva răni de pe urma antrenamentelor pe care le fac. Te iau în slujba mea, ca vindecătoare.

Luată pe nepregătite preţ de o clipă, am şovăit, căutând un răspuns cuviincios.

- N-aş face una ca asta. Nu l-aş părăsi nici din pricina unor nemulţumiri care să fie numai ale mele, nici din altele care n-au legătură cu mine.

- Ei bine, spuse Fedrik după un răstimp de tăcere, îţi trebuie multă cutezanţă ca să rămâi alături de regele Ravenwood! Să călătoriţi împreună, adăugă el, oprindu-se lângă un copac prăbuşit şi luându-mi uşurel toporul din mână. Mai ales într-o împrejurare atât de primejdioasă.

Ce amuzant! Nu fusesem cutezătoare nici o clipă în cei douăzeci de ani de viaţă ai mei, fiind mereu bântuită de nelinişte şi apăsată de griji, iar de câteva luni ajunsesem să înfrunt, fără ca măcar să clipesc, spaime venite din toate părţile.

Fedrik se trase îndărăt, înfipse toporul în lemnul subţire, presărat cu muşchi, şi despică buşteanul dintr-o lovitură. Spinarea i se încordară sub cămaşa albă, asudată, în clipa în care lovi din nou, icnind. Apoi el îngenunche şi-mi întinse bucăţile de lemn.

- De obicei nu sunt aşa, am spus eu, dregându-mi glasul. Fratele şi sora mea sunt cei cutezători, nu eu.
- Adevărat? Iar tu eşti...

M-am muşcat de partea de dinăuntru a obrazului, îngândurată, şi i-am întregit spusele:

- ... cea îndatoritoare?

în ochii lui apăru o sclipire de înţelegere.

- înseamnă că noi doi semănăm. Fraţii tăi chiar sunt cutezători, sau doar nesăbuiţi?
- De cele mai multe ori, Ryder nu pricepe o împrejurare îndeajuns de bine încât să-şi dea seama că *ar trebui* să-i fie frică. Iar Leigh e prea micuţă ca să ştie de câte lucruri ar trebui să-i fie teamă.

Mi-a părut rău pe loc că rostisem acele vorbe. Surioara mea văzuse deja cât de josnică putea să fie lumea.

Simţind că gândurile mele deveneau întunecate, Fedrik mă apucă de umăr cu mâna lui mare. Strânsoarea îi era caldă şi alinătoare. Puternică şi statornică precum lemnul care se odihnea în braţele mele.

- Cu preţul de a-ţi părea necioplit, lasă-mă să-ţi spun că atunci când te-am cunoscut aveai un aer cam... mohorât. îmi pare rău pentru tot ce aţi pătimit, tu şi familia ta. Dacă ai nevoie vreodată să-ţi deschizi inima, o să fiu prin preajmă. Vindecătorii sunt prea adesea siliţi să fie martori la măcelul războiului.

Mi-a venit să izbucnesc în râs. *Eu* eram măcelul războiului.

- Mulţumesc, am murmurat.
- Am şi eu o soră mai mică, pe Sera. Cred că ai cunoscut-o în treacăt în Oraşul de Azur, nu?
- Da. Sunteţi apropiaţi?
- Foarte, răspunse el în timp ce înaintam printr-o fâşie de pământ mlăştinos. Pe vremuri, ne sfădeam ca şoarecele şi pisica... Sau poate ca lupul şi pisoiul. Dar, orice s-ar întâmpla, sora mea e pentru mine fiinţa cea mai însemnată din lume.

I-am aruncat un surâs care, nădăjduiam, avea să-i dezvăluie cât de bine îi pricepeam simţămintele.

- Care dintre voi e lupul şi care, pisoiul?
- O, eu sunt pisoiul, fără îndoială! Ea mă asupreşte ori de câte ori i se iveşte prilejul.

Am izbucnit într-un hohot de râs, lucru pe care-l faceam atât de rar în ultima vreme, iar apoi am zâmbit amândoi. Un simţământ nou se înfiripa

înăuntrul meu. Era mai mult decât simpla încântare pe care mi-o trezeau bărbia lui ca dăltuită în marmură, ochii albaştri, strălucitori, sau faptul că bunătatea lui faţă de mine îl scotea din sărite pe Kane. Duioşia, precum o înghiţitură de ceai cald, mi se prelinse în inimă. îl plăceam pe prinţul ăsta ca un soare. Chiar destul de mult.

- îmi pare rău pentru logodna ei cu Kane. Ştiu că povestea a avut un sfârşit îngrozitor.

Fedrik ridică din umeri.

- Ba a însemnat o binecuvântare! N-ar fi fost fericiţi împreună.

Am cântărit în minte vorbele pe care voiam să le rostesc, întrebându-mă dacă chiar îmi doream să aflu răspunsul. în cele din urmă, curiozitatea învinse.

- Te-ai împotrivit căsătoriei fiindcă regele Ravenwood e...

- Un ticălos? Sau un Fermecat?

Am dat scurt din cap, lăsând să se înţeleagă că mă gândeam la firea de Fermecat a lui Kane.

- Aş minţi dacă aş spune că nu mi s-a părut ciudat, murmură prinţul. El nu e om, nu? Ar fi trăit mai mult decât sora mea, decât copiii lor...

Mi-am ţuguiat buzele şi am dat iarăşi din cap.

- Eu nu sunt vreun habotnic, spuse el cu glas liniştit. Dacă era un bărbat de treabă, nici nu mi-ar fi păsat că era Fermecat, adăugă, zâmbind din colţul

gurii, deşi privirea îi era mâhnită. Dar nu era, vezi bine.

- De asta ni te-ai alăturat? Ca să te încredinţezi cu ochii tăi?

Fedrik lăsă jos buştenii şi se apucă să spargă încă unul dintre trunchiurile prăbuşite la pământ. Muşchii i se încordau la fiecare lovitură şi am încercat să nu mă zgâiesc la pielea ca bronzul de pe braţele lui, ce scânteia, asudată.

- Poftim! pufni el, dându-mi două sau trei bucăţi de lemn şi oprind restul ca să-l care de unul singur. Să ştii că nu minţeam ieri, pe plajă, îmi doresc ca Regatul de Citrin să lupte de partea binelui, iar părinţii mei o să fie mai uşor de înduplecat dacă găsim sabia.

- însă nu ştii dacă regele Ravenwood e de bună-credintă.

- *De bună-credinţă...* Iată nişte vorbe care nu spun mare lucru. Cred că regele Ravenwood e un ins bun la suflet? Nu, nu neapărat. Cred că dorinţa lui de a pune capăt domniei tatălui său şi de a zădărnici cucerirea Evendellului e sinceră? Da. Şi o să aibă nevoie de oastea noastră ca să facă asta.

M-am luptat cu neliniştea care-mi facea stomacul să se frământe.

- Dar părinţii tăi n-au vrut să-l ajute.

- Sunt foarte aspri de felul lor.

- Şi asta te supără?

- Mie nu mi-e frică de schimbare, însă

lor, da. Totuşi, mă tem de ei.

- Şi ce putem să facem?

- Dacă găsim sabia, o să Ie fie mai greu să nu ţină seama de faptul că regele Ravenwood şi Fermecata din profeţie chiar au sorţi de izbândă. Iar dacă nu izbutim să punem mâna pe armă, nădăjduiesc să-i fac să se răzgândească în privinţa lui Ravenwood ca om.

O răsuflare domoală îmi alunecă printre buze.

- Nu cred că el ti-a arătat încă cea mai bună parte a firii lui.

Buzele Iui Fedrik se arcuiră într-un zâmbet.

- Are o parte bună?

Am încercat să-i dau un răspuns cinstit:

- Da, are o parte mai bună, dar nu mă aştept s-o vezi în decursul călătoriei ăsteia.

Regele Kane Ravenwood nu mă înspăimântă.

Eram gata să-i spun că *ar fi trebuit,* dar m-am mulţumit să dau din cap. Era mai bine ca Fedrik să nu ştie ce însemna cu adevărat să fii Fermecat. Să nu ştie ce-i putea face Kane, dacă voia.

- Iertată-mi fie îndrăzneala, murmură Fedrik, parcă încercând să se îmbărbăteze, dar ce legătură e între voi? Ştiu că îl slujeşti ca vindecătoare, însă uneori se poartă de parcă ai fi... a lui.

„Of, pe Pietre!”

-Noi...

în minte îmi apăru o privelişte mistuitoare, cu mâna lui Kane pe mijlocul meu, apăsându-mă peste mădularul lui, pe o potecă luminată de razele lunii.

Poate că era mai bine să spun o jumătate de adevăr.

- Ne-am sărutat.

Fedrik ridică din sprâncene.

- Şi acum?

Am vrut să-i mărturisesc că-mi puneam aceeaşi întrebare. Dar adevărul spus pe jumătate ieşi din nou învingător:

- încercăm să trecem peste asta. Pesemne că nu trebuia să ne lăsăm pradă imboldului pe care-l simţim unul fată de celălalt.

- N-am cum să-l învinovăţesc, spuse Fedrik, fără să-şi ia ochii de la frunzele lucioase dimprejurul nostru.

încă mai simţeam fierbinţeala care îmi » » potopise obrajii.

- Şi cum stă treaba cu Griffin şi cu Mari?

- Povestea lor e chiar mai încurcată, am răspuns, uşurată că nu mai vorbeam despre mine şi Kane. Mari pare să înceapă să simtă ceva faţă de comandant, dar încă nu cred că poate să-şi înţeleagă simţămintele.

- Ar trebui să-i spui.

- Am încercat. în ultima vreme, nu

sunt chiar cea mai potrivită fiinţă care să-şi dea cu părerea în privinţa dragostei. Nici eu n-aş vrea să primesc sfaturi de la mine.

- Şi Griffin?

- O, el e îndrăgostit până peste urechi! De fiecare dată când e şi ea pe aproape, se freacă pe piept şi face faţa cea mai nedumerită din lume, de parcă s-ar întreba: „Ce-i simţământul ăsta pe care îl am doar în preajma vrăjitoarei?”

Fedrik râse pe înfundate, de parcă vorbele mele ar fi fost o adevărată încântare pentru urechile lui, iar eu i-am zâmbit, recunoscătoare, adăugând:

- Nici nu vrea să-i spună pe nume!

Cu zâmbetul încă pe buze, am ocolit un copac şi am dat nas în nas cu un Griffin cărându-şi uneltele de pescuit şi cu un Kane asudat şi fără cămaşă. Chipul lui Griffin părea împietrit. Era limpede că auzise fiecare vorbuliţă. Kane chicoti pe înfundate şi se aplecă să-şi scoată cizmele. în spatele lui se zărea un mic iaz scânteietor.

Am încercat să mă gândesc la orice, mai puţin la trupul asudat şi strălucitor al lui Kane, care avea să se cufunde curând în apa rece.

- Vai, Griffin... Ştii, doar glumeam! am strigat, spăsită.

- Nu-i nimic.

Dar comandantul o luă din loc cu paşi împleticiţi, de parcă nu se simţea tocmai bine.

Kane tâtâi din buze.

- Fetişcano[1], ce gheruţe avem azi!

Mi-am dat ochii peste cap.

- Eu?! Tu îl chinui mai mult decât oricine altcineva!

- Eu *îl provoc.* Tu eşti doar o prigonitoare.

Dar nu-l prea mai ascultam, fiindcă nu puteam să-mi iau ochii de la muşchii lui încordaţi, strălucitori şi parcă dăltuiţi în piatră, iar auzul îmi era vrăjit de glasul lui răguşit şi adânc...

în cele din urmă, mi-am ridicat privirea şi am văzut că zâmbea ca un lup. Am vrut să-i spun ceva necuviincios, dar mintea mea trădătoare încă mai căuta vorbele potrivite.

în schimb, Fedrik îl întrebă:

- Unde ti-e cămaşa?

Kane făcu semn spre iazul verzui din spatele lui şi dădu să-şi scoată pantalonii de piele.

- Vreţi să rămâneţi şi să vă desfatati ochii?

în sfârşit, am putut să vorbesc.

- O să ne lipsim de priveliştea asta. Cei care au văzut-o n-au prea avut vorbe de laudă despre ea.

- Ghiduşă şi frumoasă! strigă Fedrik, ridicând dintr-o sprânceană. S-ar putea să fii primejdioasă!

- Nu-ţi face griji, pe tine o să te cruţ, am glumit eu.

- Şi milostivă, pe deasupra? Suntem

pierduţi cu totii!

- Ba nu! se împotrivi Kane, din ai cărui ochi mijiţi, îndreptaţi spre Fedrik, pierise toată veselia de mai înainte. Doar tu eşti pierdut.

Glasul lui era încărcat de o fagăduială atât de ucigătoare, încât păru să înghită tot aerul cu mireasmă de flori din jungla Peridotului. Eu şi Fedrik am amuţit pe loc.

însă prinţul nu făcu decât să se încrunte.

- Mogâldeaţă, lasă-mă să duc eu buştenii ăştia la tabără!

Am zâmbit strâmb, încercând să-mi ascund supărarea, iar apoi i-am întins buştenii lui Fedrik.

- *Mogâldeaţă?!* întrebă Kane cu glas spart şi plin de silă, după ce prinţul ajunse îndeajuns de departe ca să nu ne mai audă.

M-am zburlit.

- Şi ce dacă-mi zice asa?
- Parcă ar fi un nume de cal.

L-am fulgerat cu privirea.

- „Fetişcană” chiar pare un nume potrivit pentru o căţea.
- Ai dreptate, răspunse el, zâmbind.
- Prinţul e cumsecade, am adăugat eu. Nu se uită la mine cu milă.

Kane făcu o faţă lungă şi-şi trecu, dus pe gânduri, o mână peste piept. Trebuia să-şi pună neîntârziat cămaşa aceea pe el. Mi-am abătut privirea de la umerii lui lăţi... de la pieptul puternic şi ars de

soare, care strălucea... Apoi am plecat, mergând cu paşi ţepeni, şi m-am aşezat lângă focul care trosnea molcom.

Şi mie mi-ar fi prins bine o baie rece.

N-aveam nevoie de foc, căci arşiţa înmiresmată a junglei dogorea şi după apusul soarelui, dar Griffin îşi fripse peştele deasupra flăcărilor. Ne-am stropit cina cu ceai şi cu bere, înainte să aprindem focul, Mari făcuse ca vălul acela ocrotitor să fie de două ori mai puternic. Strălucirea flăcărilor în jungla întunecată ne-ar fi dat de gol faţă de oaspeţii nepoftiţi.

- După ce ajungem la Peştera Secerătorilor, spuse Kane în timp ce mâneam, cred că Arwen ar trebui să stea de veghe afară.

Peştele căpătă un gust acru pe limba mea.

- Cum? De ce?

Kane răspunse, fără să se uite la mine:

- Trebuie să stai afară câtă vreme ne încredinţăm că nu-i nimic primejdios în peşteră.

- De ce? am întrebat din nou, cu glas ascuţit.

- Se zice că, odată intrat, nu-ţi mai găseşti calea de ieşire, răspunse el cu glas rece, deşi privirea lui arăta limpede că vorbea despre o primejdie cât se poate de mare.

- Legenda spune că o iei razna până să găseşti ieşirea, adăugă Mari.

O sudoare rece îmi învălui ceafa. Kane

mârâi încet la Mari, iar ea îmi aruncă o privire plină de păreri de rău.

- Vreau să las semne în urma noastră pe măsură ce înaintăm, ca să nu ne pierdem, spuse Kane. Mi-aş dori doar să ştiu că peştera o să mă şi lase să fac asta.
- Să te *lase*[7].
- Se spune că... are un fel de minte a ei.

„Grozav. Ce veşti minunate!”

- Şi noi ce facem?
- Nu-mi fac mari griji că cele spuse în legende ar atinge doi Fermecaţi şi o vrăjitoare. Iar ceea se întâmplă cu Fedrik n-are nici o însemnătate.

Fedrik aproape că izbucni în râs. Poate că aş fi făcut şi eu la fel, dacă nu mi-aş fi simţit inima în gât.

- Dar îmi fac griji pentru tine, din pricină că te temi de locurile închise, adăugă Kane cu atâta căldură în glas, încât mi-am dat seama că nu mă lua în zeflemea.

Ştiam ce voia să spună. îşi facea griji pentru mine, dar...

Nu era vorba doar despre frica mea, ci şi despre ce nu putea să dezvăluie de faţă cu Fedrik.

Era vorba despre *însemnătatea* mea.

Kane nu putea s-o piardă pe Fermecata cu sânge pur despre care vorbea profeţia, înainte ca aceasta să-şi împlinească soarta. înainte ca ea să fie dată morţii.

-Nu!
- Arwen, asta nu e...
- Ba nu. Am venit să ajut.
- Arwen, nici mie nu-mi place să mă gândesc la o peşteră ce îi prinde în capcană pe toţi cei care se încumetă să intre în ea! spuse Mari.
Haide să intrăm şi să ne încredinţăm că mai şi putem să ieşim de acolo!
- Ea chiar trebuie să intre? N-ar putea să rămână în tabără? întrebă Fedrik
- Nu, o luăm cu noi doar ca să facem haz! răspunse Kane. Ce glumă bună, nu-i aşa?

Pe faţa lui Fedrik nu se vedea pic de veselie. Şi nici pe cea a lui Kane.

M-am ciupit de nas şi am încercat să trag aer în piept ca să mă liniştesc.
- Mi-am petrecut toată viaţa fiindu-mi frică. N-am de gând să rămân afară, în vreme ce voi vă puneţi viaţa în primejdie....

Ţipătul pătrunzător al unei bufniţe răsună printre copacii din dreapta mea. Kane sorbi din ceai.
- Bine, cum zici tu!

Am simtit că mi se tăia răsuflarea. Mari mă

> strânse de umăr.

„Afurisitul!”
- Ce semne o să lăsăm în peşteră? întrebă Griflin.
- Ce-ar fi să presărăm petale? fu de părere Fedrik, făcând semn spre un

mănunchi de flori de plumeria din spatele lui.

Kane îl privi pe prinţ cu ochi mijiţi, în care se citea o asemenea dojană, încât acesta din urmă aproape că rămase mut de uimire.

- Folosim vraja mea, spuse Mari. Lăsăm o dâră de lumină care să ne călăuzească în timp ce ne întoarcem.

Am simţit că-mi recăpătăm suflul. Era liniştitor să ştiu că urma să avem o lumină care să ne scoată din întuneric. Nu mai voiam să-mi închipui în câte feluri isprava noastră din ziua următoare outea să se încheie cu moartea mea.

Acum aveam de mâncat un peşte minunat gătit şi mă aflam alături de nişte prieteni în tovărăşia cărora mă simţeam bine. După cum mă învăţase Dagan, trebuia să încerc să mă bucur de clipele astea atât cât îmi mai era dat.

M-am lăsat pe spate şi m-am frecat în dreptul stomacului.

- Pestele e uimitor de bun!

- Mă simt onorat! spuse Griflin, luând o ultimă îmbucătură şi apoi azvârlindu-şi strachina peste desagile noastre.

Zăngănitul puternic făcu o broască să ţopăie în frunzele de lângă tabără.

- Pentru că n-avem cod, pesemne, adăugă Fedrik, aruncându-mi o privire cu subînţeles.

Era limpede că auzise ce vorbisem mai devreme cu Mari.

Prietena mea zâmbi cu gura până la urechi.

- întocmai! Cui îi place codul?

- De fapt, mie chiar îmi place, spuse Griffin.

Mari îşi dădu ochii peste cap.

- Cum să nu!

în ochii lui Kane se oglindea din plin strălucirea focului.

- Atunci, cum se face că n-ai prins nici un cod pentru noi, domnule comandant?

M-am străduit să-mi înăbuş zâmbetul, însă Mari îl cruţă pe Griffin de un răspuns.

- De ce n-am putut să poposim în oraşul Ochi de Broască? întrebă ea în timp ce încerca să se cuibărească între rădăcinile unui copac lat, încovoindu-şi picioarele dedesubtul trupului, dar neizbutind să se aşeze aşa cum îşi dorise. într-un han în care să ne bucurăm de nişte saltele cumsecade?

- Suntem duşmani ai regatului, vrăjitoare©! spuse Griffin, dând cu piciorul într-un morman de rufării de pânză, pe care Mari şi-l strecură de îndată între spinare şi copacul cel noduros. Nu ne putem încumeta să poposim într-un loc în care să fim văzuţi de oştenii din Chihlimbar.

„Iar asta, în vreme ce întreg oraşul şi chiar întreg regatul sunt înţesate cu desene ale feţei mele, pe care scrie *Trădătoare.”*

Mi-am aţintit privirea la chipul lui Fedrik şi la picăturile de apă pe care căldura de afară le facea să se prelingă pe cana lui de tablă. Deşi mă bucuram că habar n-avea cine eram, îmi dădeam seama că el nu ştia, de asemenea, cât de primejdioasă era călătoria noastră. Vinovăţia şi pizma se războiau înăuntrul meu.

- Arwen ar putea să-i taie pe oşteni în bucăţi într-o clipită! pufni Mari.

- Ştii să mânuieşti o sabie? întrebă Fedrik, tulburat.

M-am înroşit puţin.

- Ştiu doar câteva mişcări simple.

- Nu fi atât de sfioasă, Arwen, îndemânarea ta l-a făcut până şi pe Griffin să te preţuiască! spuse Mari, apropiindu-şi uşurel capul de comandant.

Kane ridică din sprâncene.

- Unde şi când v-aţi antrenat voi doi?

- La Izvorul Şarpelui, în drum spre Peridot, prima oară când am venit aici, am răspuns eu.

- A fost mai bună decât mă aşteptam! adăugă Griffin, cu o sclipire veselă în ochi. Dar eu am fost mai iute.

- Griffin a zis la fel şi despre femeia pe care a azvârlit-o azi-dimineaţă din patul lui! glumi Mari.

M-am întors cu faţa spre ea. Griffin n-ar fi dezvăluit un lucru atât de îndrăzneţ nimănui, darămite lui Mari.

- Glumesc! strigă prietena mea,

zâmbind ştrengăreşte. Cu toţii ştim că Griffin n-a atins o femeie în viaţa lui.

în jurul focului izbucniră râsete. Chiar şi Griffin îşi ridică unul dintre colţurile gurii.

- Vrăjitoarea e binevenită să mă însoţească în toate păcătoasele mele de aventuri! spuse Kane, trecându-şi o mână peste faţă ca să-şi ascundă râsul.

Mari îi aruncă o privire de parcă i-ar fi zis: „Ce mare noroc pe mine!”

Inima îmi crescu în piept. Poate că prietenia lor nu mă mâhnea atât de mult pe cât crezusem.

- Ştii, îmi spuse Kane în şoaptă, dacă vrei, pot să-ţi arăt cum să-l birui în lupta cu sabia.

- Pe cine? Pe Griffin?

- Pe el sau pe oricine altcineva care mânuieşte sabia cu mai mare măiestrie decât tine, răspunse Kane, iar ochii ca argintul-viu îi străluciră în lumina lunii, ce părea atrasă numai de el, ca noi toţi, de altfel. Nu sunt la fel de bun ca Dagan, dar pot să te ajut oricând, dacă ai nevoie.

- Mulţumesc, am răspuns eu, înghiţind în sec şi simţind că pacea pe care o facuserăm pe nepusă masă era una destul de înşelătoare. Altă dată, poate.

Kane dădu uşurel din cap, încuviinţând, dar privirea îi rămase potolită şi adâncă.

- Nu ţi-am mulţumit niciodată că i-ai

cruţat viaţa lui Trevyn, am murmurat, rostind acele vorbe ca oe o îmbiere de a cădea la pace cu adevărat. Că m-ai lăsat să-l *las* pe Trevyn în viată.

3

- N-am facut-o pentru tine, mărturisi el, cu ochii aţintiţi la gura cănii de tablă. Ticălosul ăla nu era o ameninţare, iar noi n-aveam să mai rămânem multă vreme în Citrin... Nu credeam defel că urma să stau treaz nopţile, facându-mi griji ca nu cumva să te înhaţe Trevyn.
- Ţi se întâmplă să faci asta? Să stai treaz nopţile, îngrijorându-te din pricina celor care ar putea să mă înhaţe?

Am simţit tăcerea lui ca pe un pumnal înfipt în inimă.

- Ai adus cu tine o lăută? îl întrebă Griffin pe Fedrik.

Mi-am ridicat privirea pe neaşteptate şi l-am văzut pe prinţ scotocind prin desagă.

- M-am gândit că ne-ar putea ajuta să ne mai trecem vremea, răspunse Fedrik, scoţând instrumentul la iveală. Dar nu sunt prea iscusit la cântat.
- Kane e iscusit, am mărturisit eu. Cântă minunat!

M-am gândit la noaptea petrecută în iatacul lui, când aiurasem din pricina frigurilor, iar el îmi cântase un cântec de leagăn minunat de duios.

Mari se răsuci spre Kane.

- Nu pot să cred... Tu te desfeţi cu aşa ceva?!

Kane izbucni într-un hohot de râs mohorât.

- Da, dar n-am mai cântat de multă vreme.

- Cântă-ne ceva, te rog! l-am îndemnat eu.

îmi dorisem ca vorbele să sune ştrengăreşte şi jucăuş pe buzele mele, dar le rostisem cu atâta patimă, încât aproape că m-am simţit stânienită.

Privirea pe care mi-o aruncă regele era arzătoare precum arşiţa. Fără să mai scoată o vorbă, el se ridică şi se duse la Fedrik.

- îmi dai voie?

Prinţul îi întinse instrumentul de lemn, iar Kane se aşează din nou lângă mine.

La început zdrăngăni cu mişcări tremurate, căutând să-şi lase mâinile mari să lunece lin pe strune. Inelele îi scânteiau în lumina focului, mai cu seamă sigiliul de argint şi onix care îi împodobea mereu degetul mic de la mâna stângă. Degetele i se tot mişcară şi i se tot opriră, încercând strunele şi acordându-le, până când prinseră să cânte cu adevărat. Din lăută izvorî un cântec blând, melodios, care pluti prin noaptea înmiresmată, însoţit de ţârâitul greierilor, de ţipetele liliecilor şi de orăcăitul broastelor. Simţeam muzica lăutei lui

Kane până în măduva oaselor, ca pe o poveste pe care o cunoşteam de-a fir a păr.

Am privit faţa lui îngândurată, fruntea lui senină, dar încordată, în vreme ce degetele-i îndemânatice cântau o melodie care părea să ne depene o poveste despre coline vălurite şi triluri de păsări, după o furtună îngrozitoare. Despre iertare şi renaştere.

Poate că băusem prea multă bere.

însă toată lumea amuţi câtă vreme ţinu cântecul. Iar după ce acesta se sfârşi şi nimeni nu rosti nici o vorbă, Kane ne mai desfată cu încă unul. De astă dată ne încântă cu o melodie ce te făcea să te gândeşti la o plimbare veselă, la dans, la clinchet de pocale şi la râuri peste râuri de licori. Urmă încă un cântec, iar apoi Kane prinse să cânte încă unul, şi încă unul... Am adormit în sunetele lăutei lui. cu capul sprijinit pe muşchiul moale ce creştea pe pământul pădurii.

CAPITOLUL 17

ARWEN

Harta pe care Kane o descoperise gravată pe piciorul mesei de lemn era o

taină de nedesluşit pentru mine. însă Mari avusese nevoie doar de câteva clipe ca să-i dea de cap. Vârâse ţăruşul în noroi şi apoi îl rostogolise peste un pergament, dând la iveală o hartă destul de simplă a Peşterii Secerătorilor şi a ceea ce trebuia să facem ca să găsim comoara ascunsă înăuntru.

Am pornit la drum înainte de răsăritul soarelui, când mai era îndeajuns de răcoare pentru o drumeţie, iar jungla era deja destul de luminată ca să putem să ne croim drum prin hăţişuri. Călătoria ne purtă paşii printr-o întindere aproape de nepătruns, presărată cu palmieri şi cu coline povârnite, acoperite cu iarbă de un verde viu. După ce am trecut cu greu peste un râu cu apă călduţă şi m-am căţărat peste buşteni prăbuşiţi la pământ şi acoperiţi cu alge, eram murdară şi udă, cu trupul acoperit de tot soiul de zgârieturi şi de muşcături de gângănii şi cu părul şi hainele de piele pline de ciulini şi de crenguţe. Chiar dacă plecaserăm la un ceas la care luna încă se mai vedea în văzduh, arşiţa aceea pătrunzătoare ne copleşea acum, aşa că eram lac de apă.

în tot acest răstimp, fusesem cu gândul în altă parte. Mă trezisem cu un mănunchi de flori de junglă – două orhidee roz şi o pasăre-a- paradisului – legat la intrarea cortului meu, deşi

eram încredinţată că aţipisem lângă foc. Simţind că nu puteam să păstrez mănunchiul, îl azvârlisem în junglă atunci când plecasem din tabără, neputând nici să rup florile în bucăţele, aşa cum făcusem cu celelalte.

- Am ajuns!

Glasul lui Kane îmi curmă gândurile rătăcitoare şi mă făcu să mă uit la gura peşterii din faţa noastră. Intrarea în grotă era o întindere mare, cufundată în beznă, semănând cu fălcile căscate ale unei fiare de la începuturile lumii. În jurul ei se încolăceau liane ofilite şi fire bătrâne de muşchi, de un verde-salvie.

Griffin scoase din desagă trei torţe şi le aprinse. Pe două li le întinse lui Kane şi lui Fedrik, iar ultima o păstră pentru el.

- Nici nu arată atât de ameninţător! spuse Mari, iar apoi intră în peşteră.

Griffin nu şovăi să i-o ia pe urme, cu Fedrik după ei.

Kane se apropie de mine, umbrindu-mă cu statura lui falnică.

- Cum te simţi?

>

- O să fiu bine. De ce întrebi? m-am otărât eu, gândindu-mă că şi aşa eram destul de neliniştită. Ţi se pare că nu sunt bine?

- Ai primit florile de la mine?

- Care flori?

- Oricare dintre cele două mănunchiuri pe care ti le-am dăruit în

ultima vreme.

- Nu. Iar acum, răsounde-mi la întrebare!

El ridică din umeri.

- Vreau doar să mă încredinţez că eşti bine. Dacă leşini, trebuie să te car prin tunelurile astea.

M-am strâmbat la el.

- Ţi-ar plăcea la nebunie s-o faci, nu-i aşa?

O spusesem doar în glumă, dar buzele lui Kane se strânseră într-o linie aspră.

- Uneori, neştiinţa ta într-ale vieţii mă năuceste!

Vorbele lui m-au durut, ca de fiecare dată când îmi nimereau o strună gata să sune la cea mai mică atingere.

- Odinioară, socoteam că e mai bine să nu ştiu adevărul, am recunoscut eu.

- Sunt pe deplin încredinţat de asta, spuse el, cufundat în gânduri, cu ochii aţintiţi la jungla din spatele meu. E mult mai simplu să mă vezi ca pe ticălosul din poveste, mai ales dintr-una din care lipsesc atâtea pagini.

Sângele îmi îngheţă în vine. Era adevărat. Nu fusese mai simplu să-l văd doar ca pe un salvator sau ca pe un duşman? Şi nu mă ajutase asta să îndur mai lesne năvala tuturor acelor simţăminte care fremătau înăuntrul meu?

- Ai dreptate, am răspuns, cu suflarea tăiată. Acum abia dacă mai pricep pe ce lume trăiesc, şi cu atât mai puţin ce loc

am eu în ea. E mai greu să vezi totul într-o lumină trandafirie după ce ţi-ai dat seama cât de încurcate şi de îndoielnice sunt lucrurile cu adevărat, am adăugat, muşcându-mi buzele. Până şi tu obişnuiai să-mi preţuieşti nădejdea oarbă!

- într-adevăr... Şi încă o mai preţuiesc, murmură el, trecându-şi mâna, tulburat, peste fruntea asudată. Nu ştii de ce-ţi spun „fetişcană”?

- Pentru că mă vezi ca pe o fiinţă copilăroasă?

Ochii lui ca de argint îmi aruncară o privire arzătoare.

- Pentru că, atunci când te-am întâlnit, am simţit nădejde pentru prima oară după multă vreme. Şi nu doar nădejdea că puteam să-mi birui tatăl, deşi, bineînţeles, nu pot tăgădui asta.

Am simţit un junghi în stomac, dar Kane se uita drept în ochii mei, aşa că n-am putut să-mi abat privirea.

- Tinereţea ta e un izvor de putere. Iată de ce îţi spun „fetişcană”. Şi eşti liberă să-ţi arăţi puterea, liberă precum o pasăre. Marinarii rătăciţi pe ape privesc păsările din văzduh şi se lasă călăuziţi înapoi spre ţărm. în fiecare dimineaţă, zburătoarele se avântă în tăriile cerului asemenea soarelui ce răsare, iar asta seamănă cu făgăduiala unui nou început, orice ar fi fost înainte, spuse Kane, oftând şi trecându-şi mâna prin păr. Nădejdea are mereu

aripi.

Am căutat să găsesc un răspuns şi n-am izbutit. Kane se apropie cu paşi greoi de gura căscată a peşterii şi se făcu nevăzut în pustietatea întunecoasă. Mi-am luat inima-n dinţi şi m-am dus valvârtej după el.

încălţările mele răsunară cu bufnituri întretăiate între pereţii de piatră, în vreme ce ochii mi se obişnuiau cu bezna din acel loc pustiu şi umed. îmi simţeam degetele zvâcnind, iar neastâmpărul îmi curgea prin vine pe măsură ce mă cufundam tot mai adânc în temnita tunelului.

>

Am trecut pe lângă Kane, Griffin şi Fedrik ca s-o ajung din urmă pe Mari, încă aflată în fruntea alaiului, cu harta de pergament în mâini. în urma ei se zărea un ghem săltăreţ de lumină, care lăsa o dâră strălucitoare pe podeaua soioasă a peşterii. Sclipirea ghemului nu se deosebea prea tare de Lumina mea, deşi în loc să semene cu razele unui soare năvalnic şi orbitor, vraja lui Mari semăna mai degrabă cu scânteierea înceţoşată a unei stele.

- Cred că o să ne fie de ajutor, am spus eu, făcând semn spre ghemul scăpărător care îi dansa printre glezne.
- E frumos, nu-i aşa? O să vedem dâra asta de oriunde din peşteră!

Mari zâmbi, iar nasul pistruiat i se lumină de la flacăra tremurătoare a

tortelor dindărătul nostru.

- Ce vrajă e?

- Se numeşte *strălucire.* Poate să ţină şi zile întregi.

Ea prinse să se joace cu lumina aceea blândă, care îi scăpăra printre degete şi care apoi cobora şi se aşternea în urma noastră, pe podeaua peşterii.

- Urma asta e mult mai bună decât cea de firimituri de pâine!

- Harta ne spune cât de adânc trebuie să mergem în peşteră?

Mari strâmbă din nas, aşa cum făcea ori de câte ori era întrucâtva nedumerită, dar nu voia să recunoască.

- Nu mi-e foarte limpede. Fără îndoială că harta ne-a ajutat să găsim peştera, dar înăuntru sunt atâtea meandre întortocheate, atâtea fundături...

Am simţit cum mi se ridica un val de fiere în

- Vrei să spui că tu, cea mai isteaţă fiinţă din câte cunosc, nu prea ştii cum o să ieşim de aici?

- De asta avem *strălucirea*[1], răspunse ea, fluturând o mână luminoasă prin aerul jilav. Trebuie să ai încredere!

Simţindu-mi inima în gâtlej, am înaintat pe sub stalactitele scânteietoare, ascuţite ca nişte creste de munte aşezate cu susul în jos. Le-am privit cu băgare de seamă, descoperind că nu erau făcute din minerale de rând,

ci mai degrabă din cristale de preţ, ca, de pildă, adamitul de apă şi piatra-lunii.

Peştera asta era una sfântă şi strălucitoare, iar învăţătorii mei din Chihlimbar ar fi izbucnit în lacrimi dacă ar fi văzut asemenea privelişte.

Am cotit la dreapta, iar apoi la stânga, ajungând în cele din urmă la o răscruce de forma unei limbi de şarpe. Cristalele încrustate în stâncile din spatele nostru învăluiau locul într-o lumină ceţoasă, liliachie. Ne-am strecurat printre bolovani cu forme ciudate, încercând să ne ferim de picăturile de apă ce cădeau din tavan. Cu toate că nu-mi doream neapărat să ştiu de unde venea acea apă, am aflat curând, de îndată ce am trecut pe lângă un iaz sclipitor, ce lumina peştera cu albastrul lui ca din altă lume.

Uitându-mă la apă cu luare-aminte, am zărit un pâlc de meduze strălucitoare, care se mişcau alene. Aşadar, de la ele venea lumina! Poate că aş fi izbutit să le preţuiesc frumuseţea, însă mă chinuia gândul că s-ar fi putut să rămân închisă în grota aceea şi, pe deasupra, îmi era atât de frig... Aerul se facea tot mai rece pe măsură ce înaintam prin peşteră.

Mai rău de-atât, trăsesem de prea multe ori aer în piept ca să-mi domolesc bătăile năvalnice ale inimii, iar acum mă simţeam ameţită.

„Legenda spune că o iei razna până să

găseşti ieşirea.”

Am răsuflat adânc, iar Fedrik mă cercetă cu ochi iscoditori.

- Ţi-e frică de monştrii din peşteră?
- Nu.

„Minunat răspuns, Arwen!”

- Am cutreierat fiecare regat din Evendell de cel puţin două ori, am urcat pe culmile munţilor, am coborât de pe stânci înalte şi am mers de-a buşilea prin noroi. Crede-mă, peşterile astea sunt o joacă de copii!

Vorbele lui chiar mă ajutară să-mi domolesc tulburarea clocotitoare. Aveam nevoie de ceva care să-mi mai curme firul gândurilor ce nu-mi dădeau pace.

- Cauţi să găseşti tot soiul de desfătări, nu?

Mi l-am închipuit pe Fedrik hoinărind în lung şi-n lat pe tot continentul, un frumos prinţ al soarelui, plecat în căutarea aventurilor vieţii lui.

- Oarecum. Dar ţie îţi pasă de asta cât de cât?

Am văzut cu coada ochiului o gânganie luminoasă, care a zbughit-o degrabă, vârându- se apoi într-o firidă îngustă. Inima începu să- mi bată cu putere.

- Ce te atrage pe tine, Arwen? Călătoriile? Mişcarea în aer liber? adăugă Fedrik ridicând din umeri, de parcă s-ar fi îndoit că-mi plăcea ceva din toate astea.

- La drept vorbind, n-am călătorit prea mult. Mi-ar plăcea să urc pe un munte. M-aş bucura ca măcar să văd un lanţ de munţi.
- Ei bine, cândva, dacă o să ai vreme, o să te duc să vezi munţii.

Iată de ce era bine că Fedrik nu ştia că eram Fermecata din profeţie. Cu el, aveam timp să plec în aventuri pe munte. I-am zâmbit larg în întuneric, privindu-i cu plăcere părul bălai, luminat de scânteierea cristalelor.

- Unde ne-am duce?
- Regatul de Chihlimbar are nişte creste muntoase nemaipomenite. Cele mai multe dintre ele împresoară Valea Corbului.

Acea vale se afla la o depărtare de doar trei ceasuri de mers cu caleaşca de la Abbington, înspre miazănoapte. La o aruncătură de băţ de casa mea. Ce departe părea să fie acum viaţa pe care mi-o petrecusem într-un colţ uitat de lume!

Am clătinat din cap.

- Staţi! spuse Mari, facându-ne să ne oprim dintr-odată, înconjuraţi de strălucirea pe care ea o lăsa în urmă. Cred că trebuie să ne întoarcem! Am ajuns într-o fundătură.

Vorbele ei făcură să mi se strângă stomacul.

- Ia-o înainte, vrăjitoareo! spuse Griflin, cu privirea aţintită la ceva care se furişa printr-o crăpătură a zidului de

piatră.

M-am întins şi am luat-o de mână pe Mari, simţindu-mi inima cât un purice.

Un glas răsună prin abisul întunecat.

Dintr-o mişcare, Griflin ajunse în faţa noastră. Trupul lui uriaş ne ferea acum pe mine şi pe Mari de cel al cărui glas răsunase prin peşteră.

- Ar putea să fie ostaşii din Granat despre care vorbea Crawford, spuse Kane, ivindu-se dintr-odată lângă comandantul lui.

Nici nu-l auzisem păşind îndărătul meu.

- Sau oameni obisnuiti, care caută comori, îsi dădu Fedrik cu părerea. Oare n-ar fi mai bine ca, înainte să ne apucăm să smulgem capete şi alte cele, să ne ducem la el şi să-l întrebăm ce face aici? Zic şi eu...

Kane îşi dădu ochii peste cap.

- Dacă-i pe-aşa, ia-o înainte, rogu-te!

Spre uimirea mea, Fedrik făcu întocmai şi o luă la pas prin tunel, întinzându-şi în faţă braţul în care ţinea torţa. Curând, l-am auzit schimbând un salut cu un bărbat ascuns vederii de umbra cea deasă a peşterii.

Ne-am dus după prinţ şi am dat curând, alături de acesta, de un bărbat voinic, care trebuia să fi avut în jur de treizeci de ani, cu pielea tăbăcită de la munca sub soarele arzător şi presărată cu tatuaje marinăreşti. Bărbatul ţinea în mână o hartă.

- latã-i şi pe oamenii mei! zise Fedrik, făcând un semn spre noi, iar apoi ne spuse: El e Niclas.
- Ce vă aduce în Peştera Secerătorilor? întrebă Niclas, al cărui glas era la fel de aspru precum pielea lui bătucită.
- Căutam o mică aventură, răspunse Kane cu glas atât de liniştit, încât ar fi putut să mă păcălească şi pe mine. Dar tu cu cine vorbeai?

Niclas îl privi cu luare-aminte pe Kane, de parcă ar fi vrut să-l pună la încercare.

- Cu peştera! răspunse el, batjocoritor. Uneori îmi răspunde.
- Se pare că ai mare nevoie de tovarăşi de drum! strieă Mari plină de veselie. Eşti binevenit să ni te alături! Totuşi, harta noastră vine de pe un picior de masă pe care a trebuit să-l trec prin noroi, picior de care am făcut rost de la un nobil mârşav, răposat între timp, dar asta e cu totul altă poveste. însă ticălosul ăla facea contrabandă cu bunuri furate în Regatul de Citrin, de unde era el de fel, Citrinul fiind un tărâm ascuns sub ape, aşa că n-avem de unde să ştim cât de mult călătorise nemernicul *în afara* regatului, ceea ce ne face să punem întrucâtva la îndoială harta asta! spuse Mari, fluturându-şi pergamentul.

Apoi prietena mea o porni valvârtej pe coridorul de piatră, iar *strălucirea* licări

în urma ei precum colbul unui stele căzătoare.

Niclas ne privi lung, încurcat şi îngrijorat întrucâtva, dar Griffin, sătul de aşteptare, scoase un oftat şi o luă pe urmele lui Mari, zicându-i noii noastre cunoştinţe:

- Ea doar a vrut să spună că harta asta are oarece neajunsuri. Nu... lua în seamă restul vorbelor pe care le-a rostit!

- De unde ziceaţi că sunteti? întrebă Niclas, bănuitor. Dintr-un loc... de sub apă?

- Eu am crescut pe lângă Piscul cu Sălcii, în Regatul de Onix! îi strigă Mari peste umăr. Dar tu?

- în Pitney.

- Asta e în Cuarţul de Trandafir, nu-i aşa? în partea de miazăzi?

Nu era deloc de mirare că Mari ştia unde se afla acea aşezare pe nume Pitney şi că putea să se împrietenească atât de uşor cu un necunoscut precum Niclas.

- Da. N-am mai cunoscut niciodată vreun locuitor al Redatului de Onix. Sunteti... mai veseli decât mă aşteptam!

- Regatul nostru nu-i chiar atât de rău pe cât crede lumea, spuse Mari, întorcând harta pe toate părţile şi privind-o cu luare-aminte.

M-am oprit locului şi mi-am frecat ceafa, până când ea alese un drum şi o luă înainte.

- Mă cam îndoiesc! pufni Niclas. Regele vostru e întruchiparea cruzimii!

Mi-am pus palma peste gură ca să-mi înăbuş chicotelile, şi am văzut cu coada ochiului că umerii lui Fedrik tremurau de râs.

- Groaznic, nu-i aşa? întrebă Kane, făcându-l pe Niclas să se întoarcă spre el. Cineva chiar ar trebui să-l dea jos de pe tron!

- O, să n-ai nici o grijă, o să se facă şi asta! se jurui Niclas.

- De la cine ai auzit aşa ceva? am întrebat eu.

- De la toată lumea.

Aşadar, avusesem dreptate să-l cred pe Niclas marinar sau contrabandist. Ce noroc că noul nostru tovarăş de drum nu era din Onix şi nu putea să-l recunoască după înfăţişare pe aprigul rege Ravenwood!

- Ce comoară te-a adus aici? întrebă Mari.

Niclas scoase un hohot de râs.

- Nu cred că vreţi să-mi auziţi povestea.

- Aşa-i, nu vrem, mormăi Griffin.

- Ba cum să nu! spuse Fedrik în acelaşi timp cu el, ocolind un bolovan.

- După ce partea de miazăzi a Cuarţului de Trandafir a fost cucerită de către locuitorii celei de la miazănoapte, Regina Stacojie i-a pedepsit pe toţi cei care luptaseră împotriva ei. Familia mea încă trăieşte

în sărăcie din pricina acelor pedepse. Dar se spune că cei mai mari cronicari ai noştri au păstrat două catastife. într-unul au fost scrise numele celor care biruiseră în războiul dus în numele ţinuturilor de la miazănoapte, iar în celălalt se află numele fiecărui răzvrătit din ţinuturile de la miazăzi. După cum puteţi să vă închipuiţi, acest al doilea catastif a căpătat o mare însemnătate... de vreme ce în el erau scrise numele celor care s- au făcut vinovaţi de răzmeriţă, povesti Niclas, iar rânjetul lui se ivi ca o străfulgerare alburie în întunericul luminat de torte. însă bunicul meu era un om paşnic. N-a curmat niciodată viaţa vreunui locuitor de la miazănoapte. Era meşter făurar de clopoţei, pentru numele Pietrelor! Cel de-al doilea catastif, care se află aici, în peştera asta, o să ajute la dezvinovăţirea familiei mele.

Pricina din care Niclas se afla aici era mai onorabilă decât oricare alta la care m-as fi aşteptat.

- Ce să caute catastiful aici? am întrebat eu.

- Ai auzit de Drake Alcott?

Am clătinat din cap.

- A fost cel mai strălucit hot din toate timpurile. De loc, era chiar din Pitney. Mai mult decât un tâlhar, omul ăsta a fost un *meşter.* A furat deopotrivă de la boieri şi de la nelegiuiţi şi a scăpat neprins vreme de mai bine de patruzeci

de ani. E unul dintre puţinii care au izbutit să iasă teferi din Peştera Secerătorilor şi le-a spus oamenilor din oraşul nostru că, atunci când a văzut comoara piratului din Peridot, a văzut şi catastiful.

- De ce nu l-a luat cu el? întrebă Fedrik.

- N-a luat nimic din peşteră. Nu venise aici pentru aur, ci doar pentru faimă.

- Şi ce s-a întâmplat cu el?

- Până la urmă, a făcut o greşeală. Am auzit c-a fost trimis pe Insula de Cucută acum cinci ani, aşa că acum e mort, fără îndoială. Ai grijă! îmi strigă el, schimbând vorba.

Mi-am coborât privirea chiar la timp ca să văd că eram pe cale să strivesc sub talpă rămăşiţele unui Ies.

- Să dea naiba-n Pietre!

Am ocolit oasele sfărâmicioase şi am mărit pasul, neliniştea facându-mi palmele să asude ori de câte ori îmi aminteam cât de adânc ne aflam sub pământ.

- Măcar noi am ajuns mai departe decât...

Un huruit groaznic izbucni sub picioarele noastre, curmându-mi vorba.

Kane apăru lângă mine într-o clipită. Fără să mai stau pe gânduri, l-am apucat strâns de braţ, în vreme ce pereţii tremurau şi vuiau în jurul nostru, iar inima mi se zbătea năvalnic

în piept.

- Ce se întâmplă?! strigă Mari.

O mulţime de sfarâmături se desprinseră din stâncile care ne înconjurau, căzând peste noi ca o ploaie.

- Peştera se mişcă, spuse Niclas, netulburat.

în urma noastră, vuietul se făcea tot mai puternic.

M-am răsucit pe călcâie la auzul unui bubuit cumplit şi am văzut, spre uluirea şi groaza mea, cum o lespede cenuşie se prăbuşi îndărătul nostru, astupând tunelul şi tăind cărarea strălucitoare închipuită de Mari – singura noastră cale de ieşire –, ca un cuţit ce trecea printr-o bucată de carne macră.

CAPITOLUL 18

ARWEN

- Nu! am strigat eu din răsputeri, iar apoi m- am năpustit cu paşi împleticiţi spre ieşirea ce se închidea în urma noastră.

Kane mă trase înapoi chiar înainte să fiu zdrobită de bucata de stâncă.

- O să fie bine, îmi şopti el în păr.

„Nu, nu, nu!”

Era prea târziu. Rămăseserăm închişi

în peşteră.

Urma pe care o lăsase Mari...

Lumina mea în întuneric...

N-aveam să mai ieşim niciodată.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept, precum aripile chinuite ale unui colibri. Singurul meu gând era: „Să ies cumva de aici! Trebuie să ies chiar acum! Afară, afară, afară...”

M-am lipit cu spinarea de piatră şi m-am prăbuşit la pământ, simţind pe spinare, prin cămaşa largă, zimţii cei reci ai stâncii. Deznădăjduită, am încercat să trag aer în piept, am scos un oftat...

Ochii mi se umplură de lacrimi, iar apoi acestea mi se prelinseră pe faţă. Tot luând o gură uriaşă de aer după alta, am simţit pe buze înţepătura sării.

Mi-am acoperit ochii cu palmele şi, după ce m-am mai potolit, mi le-am coborât pe pântec ca şi cum acea atingere ar fi putut să-mi domolească greaţa, să mă ajute să răsuflu sau chiar să-mi liniştească tremurul mâinilor.

Dar nimic nu părea să mă aline cu adevărat, nimic nu părea să mă ajute...

O frântură din mintea mea buimacă şi înnebunită auzea cum Grifiin şi Mari încercau să mişte lespedea de piatră. Ciorovăiala şi mormăielile lor pline de mâhnire nu făceau decât să-mi sporească teama.

Eram prinşi în capcană. Aveam să

rămânem aici. Ca nişte gângănii prinse în răşină.

„Nu, nu, nu…”

Kane se ghemui în faţa mea şi-mi luă de pe piept mâna cu care încercam să-mi potolesc bătăile nebuneşti ale inimii, ţinându-mi-o apoi într-a lui şi mângâindu-mi-o cu mişcări alinătoare.

- Nu trage aer prea adânc în piept! Răsuflă încet, Arwen! Ca şi cum ai sorbi o gură de apă.

Un junghi dureros mi se răspândi în picioare cu iuţeala fulgerului. Inima avea să mi se oprească în piept. Nu puteam să stau liniştită, ci mă tot mişcăm, tresărind şi tremurând. Nodul care mi se pusese în gâtlej nu mă lăsa să scot nici o vorbă.

- Ce se întâmplă cu ea? întrebă Fedrik, venind lângă noi.

- Nu se întâmplă nimic cu ea. E îngrozită. Nu-i place să fie închisă în locuri strâmte.

- Eşti bine, Mogâldeaţă, spuse Fedrik cu glas cald. Mă îndoiesc că o să rămânem multă vreme aici. Şi, chiar dacă suntem prinşi înăuntru, avem destulă mâncare şi apă.

„O, Pietrelor, vă implor, vă implor, vă implor! Trebuie să ies de aici, fie-vă milă!”, m-am rugat eu în gând.

- Vorbele tale nu-i sunt de nici un ajutor, şuieră Kane printre dinţi. Pleacă de aici înainte să înrăutăţeşti şi mai tare lucrurile!

- îmi pare rău, Arwen. Eu..., murmură Fedrik, cu privirea aţintită la mine.
- Cară-te de aici în clipa asta, nătângule! Spune-le celorlalţi să meargă mai departe. Vă prindem din urmă.

Ocărât, prinţul se trase înapoi, cu ochii plini de părere de rău.

Mai târziu, aveam să mă simt îngrozitor pentru asta. Dar acum nu puteam să mă gândesc la nimic, chinuită de nevoia copleşitoare şi înnebunitoare de a ieşi din peşteră şi de a *răsufla* din nou.

- Eşti atât de... aspru... cu el! am bâiguit, tot încercând să trag aer în piept.

Kane scoase un chicot răguşit.

- O merită.
- E bun la suflet! am strigat, gâfâind. Mult mai bun decât tine!
- Da, dar nu e hazliu să-l vezi cum tremură din toate încheieturile ori de câte ori am eu chef?
- Eşti atât de crud! Nu-mi vine să cred că te- am îndurat vreodată în preajma mea. Şi că te- am sărutat, fir-ar să fie!
- Nici mie nu-mi vine să cred, mormăi el.

îşi trecu mai departe degetul mare peste palma mea, cu mişcări molcome, urcând apoi de-a lungul încheieturii şi plimbându-şi-l în sus şi-n jos, după care îmi frământă degetele până când mâna

mi se lăsă moale într-a lui.

- Care a fost cel mai neizbutit sărut al nostru? Cel pe care ni l-au curmat atunci, în Peridot?

Eu nu puteam să răspund. Nu puteam să răsuflu. îmi doream să-mi pierd cunoştinţa. Orice, numai să nun capăt chinului...

- Vai, de vreme ce ţi-ai dat seama ce prostie ai făcut încurcându-te cu mine, o să trebuiască să mă întorc în patul Ameliei! adăugă Kane. Nădăjduiesc că ba ţinut călduţ pentru mine.

O furie năprasnică îmi înceţoşă privirea.

- N-ai decât, am mârâit. Vă meritaţi unul pe altul, sunteţi nişte împieliţaţi nestatornici!

- Amelia chiar că e o împieliţată. S-a întâmplat să plec uneori cu urme de muşcături din patul ei.

- Nădăjduiesc că o să te descăpăţâneze într-o bună zi!

Furia mea mă uimi, cu atât mai mult cu cât abia dacă puteam să mai gândesc. Am răsuflat adânc ca să-mi potolesc mânia. Şi ce dacă el avea darul de a mă scoate din minţi? Era un ticălos sâcâitor, plin de răutate. Din partea mea, putea să facă ce-l tăia capul.

Kane mă cercetă cu ochi iscoditori, lăsându-şi privirea să-mi lunece pe chip, pe gât şi pe piept. Ţinându-mi încheietura în mână ca şi cum ar fi fost cea mai gingaşă floare din lume, apăsă

cu degetul mare pe locul în care pulsul îmi zvâcnea nebuneşte.

- O, e mult mai bine acum! spuse el, iar apoi se ridică, întinzând mâna spre mine. Să mergem!

Am clătinat din cap. Oare el...?

- A fost... precum în prima noapte pe care mi-am petrecut-o în Onix, întemniţată alături de tine? l-am iscodit eu.

- Neliniştea îşi are sălaşul doar în minte. Dacă eşti cu gândurile în altă parte, n-ai cum să te laşi cuprinsă de ea. O astfel de gândire îl ajuta întotdeauna pe fratele meu.

De îndată ce o spuse, feţele ni se îmblânziră, iar bătăile inimii mele se liniştiră şi mai mult.

- Ai un frate? am întrebat, punându-mi mâna tremurătoare peste a lui şi trăgând încetişor aer în piept.

- Am avut, răspunse el.

„Aduc durere oriunde merg. Rănesc. Adeseori, pe cei la care ţin cel mai mult... Sunt morţi, Arwen. Din cauza mea."

Amintindu-mi de clipele petrecute în iatacul meu din Fortăreaţa Umbrelor, am simtit cum

> * > mi se strângea inima în piept.

- Fratelui meu nu-i plăceau înălţimile, la fel cum ţie nu-ţi place să fii închisă în locuri strâmte.

Voiam să aflu mai multe, dar acum nu mi se părea potrivit să-i pun întrebări

despre familia lui. Nu după ce tocmai îl certasem din pricina unei femei cu care nu se mai culcase de ani de zile. Şi după ce mă ajutase din nou să-mi potolesc neliniştea care mă rodea pe dinăuntru. Nu ştiam cum să-i spun că gelozia mea avea mai mult de-a face cu mine, decât cu el sau cu Amelia.

Kane mă cruţă de chin, ridicându-mă în picioare, iar apoi am înaintat amândoi cu luare- aminte prin tunelul rece de piatră, pe urmele celorlalţi. Mi-am păstrat răsuflarea liniştită şi egală chiar şi în clipa în care un fâşâit de aripi, venit de undeva de deasupra noastră, mă făcu să-mi mişc picioarele mai repede. Tăcut, Kane se mulţumi să ţină pasul cu mine. Mai degrabă aş fi văzut nişte ochi galbeni sau nişte semne ciudate, gravate pe ziduri, decât să aud tot felul de sunete nepământeşti. Mai degrabă aş fi dat cu ochii de făpturile care stăteau la pândă în peşteră, decât să fiu silită să-mi închipui ce se ascundea în bezna aceea de nepătruns.

După ce răsuflarea mi se linişti atât cât să pot vorbi, m-am uitat la Kane.

- Mulţumesc!
- Cu plăcere.

El rămase cu privirea aţintită la cei care ne deschideau calea şi pe care tocmai îi ajunseserăm din urmă. Tovarăşii noştri înaintau, stând de vorbă şi aruncând din când în când câte o privire la hartă.

Deasupra noastră se iviră şi mai multe stalactite de nestemate, iar la picioare ne zburau o puzderie de gângănii scăpărătoare.

Tăcerea lui Kane îmi străpunse inima.

- îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat în Citrin, am spus eu, încercând să îndrept lucrurile care ne învrăjbiseră, îmi pare rău că m-am dezbrăcat, că l-am întărâtat pe Crawford şi că...

„Şi că m-am aruncat în braţele tale!”

- Nu dau doi bani pe toate astea. Vreau doar să fii la adăpost. Restul a fost ceva de neuitat, răspunse Kane, zâmbind galeş acelei amintiri. Ca, de pildă, cuvântarea pe care i-ai ţinut-o lui Trevyn, ameninţându-l că avea să-şi scoată rămăşiţele celor dragi de sub unghii săptămâni de-a rândul! spuse el, scoţând un hohot de râs aspru şi răguşit. Asemenea vorbe m-au îngrozit până şi pe mine!

- Am putea să încercăm ceva nou! am spus eu, râzând şi uitându-mă la el.

Ochii lui Kane sclipiră în lumina tremurătoare a tortelor.

- La ce te gândeşti?

- Hopa, am mers pe un drum greşit! strigă Mari din faţa noastră, după care se răsuci pe călcâie şi trecu pe lângă noi.

Am rămas din nou în urmă şi am încercat să- mi amintesc ce-mi spusese Kane despre cum să trag aer în piept de

parcă luam o gură apă.

- Crezi că am putea să fim doar prieteni? l- am iscodit eu, încercând să-mi fac glasul să sune cât mai nepăsător.

Un licăr de durere pâlpâi în ochii lui Kane, dar dispăru într-o clipită. El dădu din cap cu voită nepăsare, încuviinţând.

- Fac tot ce-şi doreşte fetişcana! Mi-ar prinde bine să am mai mulţi prieteni. Ştii că sunt foarte singur.

- Adevărat?

Kane răsuflă încet pe nas.

- Un pic.

Spusele lui erau mereu atât de greu de priceput! Aş fi vrut să-i despic ţeasta cu un târnăcop şi să mă strecor înăuntru.

- Ce-i cu privirea asta? întrebă el.

- Mă gândeam să iau un târnăcop şi să-ţi despic ţeasta în două.

M-am înroşit. Un astfel de gând părea mult mai nătâng atunci când îl rosteam cu glas tare.

- Pe toţi zeii, am înnebunit-o de tot pe fetişcana asta!

Mi-am plecat capul. Mai auzisem astfel de vorbe în Fortăreaţa Umbrelor, dar niciodată în copilăria petrecută în Regatul de Chihlimbar.

- La asta te închini? La zei?

Kane îşi scărpină falca.

- Răspunsul poate să fie mai mult decât eşti în stare să înduri acum, fetişcane.

Am oftat. Oare mai aveam multe de

aflat?

- Pune-mă la încercare!

Cufundat în gânduri, el cercetă din priviri întinderea întunecată din jurul nostru.

- în Evendell, legenda spune că nouă pietre, fiecare dând numele unui regat, au alcătuit miezul continentului. Voi vă închinaţi la Pietre, înălţaţi temple în cinstea lor, le blestemaţi, vă rugaţi la ele şi aşa mai departe.

Am dat din cap, încuviinţând. Chihlimbarul era cel mai pios dintre regate. Avea mai multe temple, preoţi şi preotese decât oricare alt regat, în afară de Munţii de Perlă. Crescusem > învăţând despre Pietre la şcoală.

- Fermecaţii, poporul meu... poporul nostru... cred în Zeii Fermecaţi, adică în nişte fiinţe nemuritoare care au zămislit tărâmul nostru şi pe toate celelalte, cu tot cu Evendell.

N-am fost atât de uluită pe cât se aştepta Kane. Poate fiindcă lui i se părea că rostea un mare adevăr despre naşterea lumii lui. Dar pentru mine era doar o poveste.

- Aşadar, Fermecaţii nu cred deloc în Pietre?

- Ba nu, credem. însă avem credinţa că muritorii greşesc atunci când socotesc că Zeii Fermecaţi sunt Pietrele pe care aceştia, de fapt, le-au izvodit. La început au fost nouă Zei Fermecaţi. Ei au făurit Sabia Soarelui şi tot ei i- au

încrustat pe mâner cele nouă pietre.

- Primii Zei Fermecaţi au fost nouă la număr? Acum sunt mai multi?

- Aşa se zice, răspunse Kane, ridicând din umeri. Dar nu e ca şi cum s-ar plimba în Lumera, printre noi, iar eu nu ştiu prea multe despre ei.

Istoria şi legendele Fermecaţilor – istoria şi legendele *mele,* la urma urmei – mă atrăeeau nespus de mult, aproape la fel de mult ca povestirile lui Kane despre lucrurile rare şi de preţ pe care le îndrăgea el. Mă întrebam cât din toate astea învăţase în copilărie, la şcoală, şi cât citise în acele cărţi mari ale lui, roase de trecerea vremii.

Un miros puternic de leş mă izbi ca un val, întorcându-mi stomacul pe dos. Mi-am acoperit iute faţa cu mâna.

Kane se apropie cu paşi repezi de cei aflaţi în faţa noastră. Toată lumea se oprise lângă... ceva. Neavând o torţă, nu puteam să văd ce anume zăcea acolo, în bezna ce ne împresura din toate părţile.

Dar *auzeam* colcăiala trupurilor acoperite de solzi şi scrâşnetul înfricoşător al unor falei nemiloase... Şi adulmecam miasma stârvurilor putrezite ale celor pe care-i uciseseră.

- Ce-i asta?!

- Habar n-am, murmură Mari, ceea ce mă tulbură pe dată.

- Sunt secerători. De la ei vine numele peşterii, răspunse Niclas.

- Ce-i un secerător, la urma urmei? mârâi Fedrik.
- Are vreo însemnătate dacă ştiţi sau nu? se stropşi Niclas. N-o să ne oprească din drum! adăugă el, dând să se îndrepte spre locul de unde veneau şuierăturile şi scrâşnetele acelea
9 9 9
îngrozitoare.
- Dacă aş fi în locul tău, eu n-aş face asta! spuse Kane.

Tocmai el, un bărbat pe care nu-l auzisem niciodată prevenind pe cineva despre vreo primejdie... în afară de mine, bineînţeles.

Tocmai el, insul căruia îi era cel mai puţin frică dintre toţi cei pe care îi cunoscusem vreodată.

Niclas pufni, plin de dispreţ:
- Ajungem aici şi faci pe tine în pantaloni de îndată ce auzi nişte şopârle foindu-se?

Dojana aceea aprigă mă făcu să casc ochii mari.

Cum nu obişnuia să se sfădească defel cu cei pe care îi socotea mai prejos decât el, Kane nu spuse nimic. Niclas ne măsură cu o privire sfredelitoare, dar nici unul dintre noi nu îndrăzni să se mişte.
- Prea bine. O să mă duc singur.

Pe măsură ce el înaintă, tovarăşii mei şi ai lui Kane se dădură deoparte ca să-l lase să treacă, iar în faţa ochilor mi se ivi priveliştea luminată de flăcările

tortelor.

înaintea noastră se întindea o groapă uriaşă, tăiată pe din două de o muchie teşită de piatră, care închipuia un pod îngust şi pe care nu puteai să păşeşti decât punând un picior în faţa celuilalt. O punte ucigătoare, ce ducea spre cealaltă parte a gropii căreia nu i se vedea fundul, dar din care răzbătea duhoarea leşurilor celor ce nu izbutiseră să treacă peste ea. Şi auzeam zgomotul făcut de făpturile care, fără îndoială, îi sfâşiaseră pe acei îndrăzneţi.

Dincolo de hăul cumplit ce părea să nu aibă fund, se afla pricina cutezanţei de care dăduse dovadă Niclas. în depărtare, de cealaltă parte a gropii, se zărea o arcadă săpată în stâncă, intrarea unui tunel din care izbucnea o lumină orbitoare, venită de la un morman de aur, de diamante şi de alte nestemate scăpărătoare, a căror strălucire îti lua ochii.

Comoara. însă, din păcate, era cu neputinţă să ajungi la ea.

- Nu poţi să faci una ca asta, i-am spus eu lui Niclas, cu răsuflarea tăiată.
- Stai să vezi!
- Nimeni nu-şi doreşte mai mult decât noi ceea ce se află dincolo de groapă, şopti Fedrik. Dar nu merită să-ţi dai viaţa pentru asta.

Niclas păru să cântărească vorbele prinţului, cercetând cu ochi iscoditori dihăniile ce se târau prin groapă.

- Şi acum ce facem? întrebă Griffin, uitându- se chiorâş la Kane.

Acesta din urmă strânse din dinţi.

- la-i pe ceilalţi cu tine şi căutaţi ieşirea! Eu încerc să trec peste groapă.

Genunchii au prins să-mi tremure.

Kane îmi aruncă o privire pătrunzătoare şi- mi făcu semn ridicând dintr-un umăr, aducându-mi aminte pe tăcute că el n-avea nevoie să străbată cu pasul podul acela îngust.

- N-am de gând să te las să-mi iei ce-i al meu! strigă Niclas, smulgându-se din strânsoarea lui Fedrik.

Deşi am prins să strigăm cu toţii, îndemnându-l să aştepte şi să nu fie lipsit de judecată, Niclas prinse să păşească pe pod, punând un picior în faţa celuilalt. în clipa în care se legănă, împleticindu-se, Mari scoase un ţipăt scurt şi înhăţă braţul lui Griffin, strângându-i-l ca într-o chingă de fier.

- Pe Sfintele Pietre, o să vărs, şopti ea.

Izbutind cu greu să se ţină pe picioare, Niclas prinse să înainteze din nou. în tot acest răstimp, pocnetele, fâşâielile şi ţipetele scoase de fiarele cu solzi vuiau între pereţii peşterii.

- Pe cincizeci de galbeni că o să cadă în groapă înainte să ajungă la jumătatea drumului! spuse Kane, strâmbându-se.

- Ţin rămăşagul! răspunse Griffin, privindu-l lung pe marinarul care se clătina pe pod.

- Sunteţi doi nebuni, am şuierat eu printre dinţi.

Niclas înainta mereu. O facea destul de iute ca să nu se clatine, dar destul de încet ca să fie chibzuit în mişcări. M-am întrebat dacă anii în care fusese nevoit să rămână în picioare pe puntea unei corăbii îl înzestraseră cu iscusinţa de care dădea dovadă acum. Era cu putinţă să izbutească să ajungă de cealaltă parte a gropii şi să dea de catastif. Şi poate chiar de sabie...

Iar apoi, ce urma să se întâmple? Kane, pesemne, i-ar fi smuls sabia din mâini şi l-ar fi azvârlit între fălcile secerătorilor.

- Am câştigat cincizeci de galbeni, mormăi Griffin.

Kane se mulţumi să scoată un mormăit. Niclas aproape că ajunsese la capătul podului. Era limpede că-i lipsea o doagă, dar eu îi strigam vorbe de îmbărbătare. Apoi au început s-o facă şi ceilalţi, în timp ce el înainta pas cu pas.

Până când călcă greşit cu piciorul stâng.

N-a fost nevoie de mai mult. Niclas încercă să se îndrepte din mers... întinse mâinile după un sprijin pe care nu putea să-l găsească în golul din jur, fluturându-şi-le prin aer ca pe nişte panglici... Iar apoi căzu în groapa în care se zvârcoleau fiarele.

într-o străfulgerare de lumină a torţelor, am văzut preţ de o clipă un

secerător, în timp ce acesta se înălţă spre marinar. Monstrul avea trupul lucios, sprinten, mlădios şi alunecos al unui şarpe uriaş. Faţa îi era ca de piranha, cu un bot plin de mai multe rânduri de dinţi zimţaţi, înspăimântători, iar ochii roşii, vicleni şi fioroşi, înfundaţi adânc în găvane, pesemne că nu mai văzuseră lumina zilei de mii de ani...

Apoi se auzi scrâşnetul cumplit al dinţilor care-l sfâşiau în bucăţi pe Niclas, în vreme ce trupul de abanos al reptilei se cufundă iute în umbrele negre ca smoala din groapă. Mari închise ochii şi-şi puse palmele peste urechi ca să nu mai audă sunetele acelea groaznice, iar Fedrik îşi întoarse privirea, tresărind. Moartea lui Niclas fusese fulgerătoare, secerătorul sfâşiindu-l într-o clipită, iar eu mi-am spus că, din fericire, nu avusese timp să simtă durere, însă asta nu mă împiedică să vărs pe podeaua peşterii.

Kane mă frecă pe spate cu o mână alinătoare, dar nu spuse nimic. Nici o vorbă de duh, nici o glumă seacă, iar eu le-am mulţumit Pietrelor în gând. N-aş fi putut să îndur.

înainte ca vreunul dintre noi să rostească vreo vorbă despre grozăvia pe care tocmai o văzuserăm, pământul începu să duduie din nou. Am întins mâna spre Kane şi l-am apucat atât de strâns, încât degetele mi se albiră ca

varul.

Oare stalactitele din tavanul peşterii aveau să se prăvălească peste noi ca nişte suliţe grele?

Oare vreo ţandără de stâncă desprinsă de la locul ei avea să ne facă una cu pământul?

Două bucăţi gemene de piatră ţâşniră din pereţii gropii şi se prăvăliră peste podul pe care Niclas încercase să-l străbată. Stâncile huruiră şi vuiră. facându-mă să le simt zsomotul asurzitor drept în dinţi şi în oase, până când astupară groapa cu totul. Ceea ce mai devreme fusese o adâncitură de mărimea unui iaz era acum pământ neted. Nu se mai vedea nici urmă de groapă, de secerători, de Niclas.

- Cum...? îngăimă Fedrik, neputând să-şi sfârşească vorba.

încă mai auzeam scrâşnetele şi ţipetele înăbuşite ale secerătorilor de sub podeaua de piatră. Kane trecu încet pe lângă Mari şi Griffin, iar apoi puse un picior pe întinderea proaspăt apărută. Mi se tăie răsuflarea... Dar piatra nu se clinti sub greutatea lui, iar el păşi sprinten şi ajunse de cealaltă parte, după care se întoarse cu faţa spre noi.

- Haideţi! Apa e bună.

Am tras cu greu aer în piept, încercând să-mi alung din minte gândul că Niclas fusese un soi de jertfa care ne ajutase să trecem de pragul

secerătorilor. Tropotind pe noua întindere de piatră, l-am urmat cu toţii pe Kane şi am ajuns curând de cealaltă parte a fostei gropi, faţă în fată cu scânteierile de la intrarea în tunel.

- Mergem? întrebă Kane, înainte să facă primul pas către arcada de piatră.

Mă cuprinse un simţământ înspăimântător şi, fără să mai stau pe gânduri, am întins mâna spre pieptul lui, ca să-l opresc.

- Nu! am icnit. Nu te mişca!
- Ce s-a întâmplat?!
- Ceva nu e bine, am răspuns, cercetând arcada din priviri. Tunelul ăsta e o înşelătorie! O capcană.
- înşelăciunea ar fi una fi prea bătătoare la ochi, fu de părere Griffin.
- O capcană pentru cineva care ar izbuti să treacă de secerători, spuse Fedrik, ţâţâind din buze. Groaznic!
- Acolo! răsună glasul lui Mari între pereţii peşterii.

Ea tocmai îngenunchease lângă o gaură care se căsca în peretele de piatră din stânga noastră, una acoperită de pânze de păianjen şi ascunsă îndărătul unei stânci zimtate. Golul acela era prea mare ca să fie bârlogul unei jivine, dar prea mic ca să lase să treacă trupul unui ins în toată firea. Era un soi de tunel.

- Nu, vrăjitoareo...

Dar vorbele de prevenire ale lui Griffin veniră prea târziu. Trupul micuţ

al lui Mari, luminat de torţele care stăteau să se stingă, dispăru iute prin intrarea strâmtă. Am simţit că mi se căsca un gol în stomac. Cel mai cumplit coşmar prindea viaţă.

- Cineva trebuie să se ducă după ea! spuse Griffin, ghemuindu-se.

însă umerii lui lăţi n-aveau cum să se strecoare pe acolo.

- Pe Sfintele Pietre! se auzi, din stâncă, glasul înăbuşit al lui Mari.

- Ce-i?! am strigat eu.

Trupul lui Griffin aproape că intrase cu totul în peretele de piatră.

- Comoara... E... totul e aici!

Fedrik se ghemui lângă Griffin şi cercetă intrarea îngustă.

Din toate lucrurile pe care aş fi putut să le fac pe continent, pe ăsta mi-l doream cel mai puţin, dar... dacă se afla acolo, sabia avea să mă cheme.

Ochii lui Kane îi întâlniră pe ai mei, iar el pricepu numaidecât ce anume aveam de gând să fac.

- Nu poţi să te strecori înăuntru. Locul e prea strâmt.

- Sunt singura fiinţă cu care o să vorbească sabia, am spus eu cu glas şoptit, chiar dacă Fedrik era prea departe ca să ne audă.

- Bine, se învoi Kane, căruia prinse să-i zvâcnească un muşchi în falcă. O să fiu chiar îndărătul tău.

Dar amândoi ştiam că nici el, nici Griffin şi nici Fedrik n-aveau cum să

încapă.

Doar eu.

în micul meu mormânt.

Am îngenuncheat şi m-am strecurat pe lângă Fedrik şi Griffin, râcâind noroiul şi colbul cu coatele şi cu genunchii. Am simţit că ameţeam de la duhoarea de argilă, de mucegai şi de putregai. Inima îmi bătea să-mi sară din piept, iar fruntea îmi era lac de sudoare. Locul acela se dovedea a fi atât de strâmt! Şi, pe deasupra, cufundat într-o mare de întuneric ca de smoală. Am prins să tremur, dar nu de frig, ci de frică. Aproape că mă înăbuşeam. Iată cel mai cumplit soi de sfârşit de care puteam să am parte, prinsă în capcană, fără pic de aer.

„Nu, nu, nu te gândi la asta!”

Râcâind pământul cu degetele, m-am strecurat din ce în ce mai adânc, dar tunelul nu facea decât să se îngusteze pe măsură ce înaintam. Ajunsesem în inima stâncii şi parcă nu mai izbuteam să trag pic de aer în piept. Cu fiecare răsuflare, pătrundeam mai adânc, tot mai adânc… până când am cotit şi am văzut unde anume ducea tunelul. Târându-mă oe coate cât puteam de iute şi înfigându-mi unghiile în pământ, am izbutit să mă strecor de cealaltă parte, ajungând într-o încăpere în care totul strălucea.

Scăldat în lumina unei sumedenii de lumânări, locul acela îţi lua ochii.

Pasămite, era întesat cu comori aurite.

- Arwen..., murmură Mari, copleşită.

Am mijit din ochi ca să mi-i obişnuiesc cu strălucirea şi ca să cuprind cu privirea tot ce se afla acolo.

Stive peste stive de bani de aramă, de argint şi de aur. Statui de marmură de mărimea unui om în toată firea, întruchipând bărbaţi puternici şi femei înveşmântate în pânze diafane. Diademe bătute cu nestemate şi sceptre şerpuitoare. Candele de jad şi manuscrise străvechi, cu foi subţiri ca nişte petale. Arme cumplite, sclipitoare. Mărgele, vase pentru flori şi coroane.

Comoara aceea era atât de mare şi de falnică, încât privirea mea abia dacă putea să cuprindă cămăruţa înţesată de minunăţii. Mi-am înăltat 9 9 > 9 ochii şi am văzut nişte străvechi candelabre făurite din fier forjat, agăţate de tavanul de piatră. Fără îndoială că lumânările din ele erau fermecate, fiindcă, pesemne, ardeau neîntrerupt de sute de ani.

- *Arwen!* se auzi glasul lui Kane, răzbătând prin tunel.
- Da! am răspuns. Comoara... e aici!
- Şi sabia?

Cu ochii aproape orbiţi de strălucirea şi de sclipirile pâlpâitoare, am sorbit din priviri cei patru pereţi îmbrăcaţi până sus în stivele de bosătii şi am cercetat cu luare-aminte fiecare

colţişor. Nici una dintre săbiile lungi, pumnalele sau iataganele de aici n-aveau un mâner încrustat cu cele nouă pietre. Şi n-am auzit nici un cântec menit doar urechilor mele. Nu era nici urmă de sabie.

- Nu cred că-i aici! am strigat, iar înjurătura trântită de Kane n-a întârziat să se facă auzită. Dar mai caut!

- E atât de multă istorie aici, şopti Mari, părând cu totul uluită. Poveşti, pergamente şi cărţi din vremuri de demult... îmi vine să plâng. Oare plâng?

- Să nu atingi nimic, am murmurat, privind cu lăcomie un şir nesfârşit de suliţe strălucitoare, încrustate cu nestemate.

Deşi Oraşul de Azur era cel mai falnic loc în care poposisem în toată viaţa mea, iar fiecare lucru din palatul regal – chiar şi micile vase pentru săpun făurite din aur şi împodobite cu şiruri fine de perle – preţuia mai mult decât toată casa mea din Abbington, nimic, *nimic* din ceea ce văzusem acolo nu se asemuia cu minunăţiile de aici.

- O, pe Pietre..., şopti Mari.

M-am răsucit pe călcâie.

- Ai găsit sabia?

- Catastiful e chiar aşa cum a spus Niclas. Cu toate numele...

înainte să pot s-o previn, Mari întinse mâna şi apucă scoarţele de piele

colbuită, iar lumânările din odaie se stinseră dintr-odată.

CAPITOLUL 19

întunericul mă împresură din toate părţile. Din tavan prinse să plouă cu fărâme de piatră şi cu colb, pământul dudui şi mi se ridică sub tălpi, iar scrâşnetul pietrei frecate de piatră mă asurzi de-a binelea.

Ţipătul lui Arwen străpunse tumultul asemenea unor colţi care-mi străpungeau pielea.

Mi-am înfipt pumnul în piatra care ne despărţea, cu destulă putere încât să se caşte o crăpătură în stânca ce tremura din temelii.

- Arwen!

Ea şi Mari îmi strigau ceva, iar glasurile abia dacă li se auzeau, înăbuşite de vuietul groaznic al peşterii care se prăbuşea.

Mi-am lipit urechea de stânca rece, mişcătoare, dar nu puteam să desluşesc vorbele celor două.

Pământul mi se zguduia atât de tare sub tălpi, încât mă ţineam cu greu pe picioare. Mi-am încordat genunchii şi mi-am sprijinit palmele de stânca tare, care ameninţa să mă înăbuşe.

Puterea mea de Fermecat era gata să mi se dezlănţuie în pumni. M-am pregătit să frâng stavila ce apăruse între mine şi locul în care se aflau Arwen şi Mari.

Dar n-am mai apucat să lovesc.

Am simţit un imbold să mă mişc spre stânga şi m-am îndreptat spre un mănunchi ţepos de pietre străvezii precum cleştarul. într-o clipită, un

bolovan mare cât o caleaşcă se prăbuşi în locul din care tocmai plecasem.

- Kane! se auzi glasul lui Griflin.

M-am răsucit pe călcâie. Griflin şi Fedrik încercau să-şi croiască drum spre mine, ferindu-se de tăndările de piatră şi de stalactitele colţuroase care se prăvăleau peste noi.

- Trebuie să vă întoarceţi! le-am strigat.

O altă bucată ameninţătoare de stâncă se

desprinse chiar din tavanul de deasupra capetelor lor. Am alergat într-un suflet spre ei, dar mi-am dat seama că n-aveam cum să ajung la timp...

înainte ca bolovanul să se prăvălească pe podea, Fedrik îl împinse pe Grifiin într-o parte, iar piatra cea uriaşă se abătu asupra prinţului, cu un trosnet îngrozitor.

Priveliştea aceea făcu să mi se strângă inima.

Fedrik urlă de durere, căci piciorul îi fusese prins sub sfarâmăturile bolovanului.

- Du-te de aici! i-am strigat lui Grifiin, odată ajuns lângă el şi lângă Fedrik. Ia-le cu tine pe Arwen şi pe Mari!

Griffin o luă la fugă drept înainte, trecând iute prin ploaia de pietre. Nu mai auzeam glasurile celor două. Mă năpădi groaza, Lumina Fermecată care îmi sfârâia pe sub piele cerându-mi să zdrobesc, să frâng, să *sfâşii* totul în

calea mea, până când ajungeam la ele. Până când ajungeam la *ea.* Imboldul acela era atât de sălbatic, încât aproape că a trebuit să mă sprijin de pietrele prăbuşite peste piciorul lui Fedrik.

Am încercat să măsor nenorocirea din priviri: nici dacă mă foloseam de toată puterea mea, nu puteam să ridic cea mai grea dintre acele pietre. Trebuia s-o înlătur pe cea mai mare, poate chiar sfârtecându-i piciorul.

Fedrik mă apucă de cizmă.

- Kane, lasă-mă pe mine! strigă el. Ştim amândoi că nu mai e nimic de...

- Nu face pe martirul! îţi închipui cât o să mă urască părinţii tăi *dacă te las aici?*

Am împins piatra cu toată puterea de care eram în stare, trăgând Lumina Fermecată din pământul de dedesubtul stâncilor. în clipa în care bucata aceea de piatră îi trecu peste picior, sfarâmându-i oasele, Fedrik se înăbuşi de durere. în cele din urmă am izbutit să înlătur pietroiul, în timp ce pământul se cutremura mai departe.

- Poţi să te mişti? l-am întrebat pe rănit.

Nu mai aveam timp să-l ajut în alt fel. Trebuia să ajung la Arwen.

- Da, răspunse el. Fugi!

Fedrik se aruncă pe pântec, încercând să se târască spre...

Spre ce...?

N-avea unde să se pună la adăpost,

fiindcă stâncile se prăvăleau, iar zidurile se surpau. Prinţul avea să fie strivit ca un melc.

>

Trebuia să iasă din peşteră. Ca noi toţi, de altfel.

- Griffin!

Lumina de smarald a puterii lui de Fermecat abia dacă săpase o adâncitură în piatra vrăjită dinspre încăperea în care se afla comoara.

- Ia-l pe Fedrik şi întoarceţi-vă în tabără! Le găsesc eu pe fete! am strigat, iar comandantul meu aruncă o privire îngrozită la stânca pe care încerca s-o sfărâme. Acum! am urlat.

Griffin veni în fugă la noi şi-şi trecu braţul lui Fedrik pe după gât, luând-o la sănătoasa cu tot cu rănit, fără să se mai uite în urmă. Cei doi se năpustiră împreună pe podeaua de piatră ce acoperea acum groapa secerătorilor, grăbindu- se să străbată poteca luminată de *strălucirea* lui Mari. Aveau să ajungă doar până în locul în care se surpase peştera prima oară, iar apoi...

Nu mai aveam timp să mă gândesc la ce se putea întâmpla.

Sărind peste mormane de bolovani şi de sfarâmături, am alergat într-un suflet până la zidul de piatră dinspre încăperea comorii, iar apoi am început să dau deoparte, una câte una, bucăţile de stâncă desprinse de Griflin. Sudoarea prinse să-mi curgă pe frunte, iar muşchii mi se încleştară din pricina

sforţării. Lumina Fermecată se revărsă dinăuntrul meu în şuviţe ţepoase de fum, spintecând piatra în care puterea lui Griflin scrijelise şanţuri adânci. Braţelor mele fireşti li se adăugaseră încă şase, alcătuite din şuviţe de putere. Toate cele opt lucrau neîncetat, făcându-mă să semăn cu o făptură din basmele de demult.

- Arwen, mă auzi?! am strigat, dar nu mi-a răspuns decât tăcerea, ceea ce a făcut să mi se taie răsuflarea. Mari! am răcnit, înfuriat. Arwen!
- Kane!
- Da, iubirea mea!

„O, ce uşurare!”

- Suntem prinse aici! ţipă Mari.

Stânca dintre noi se subţiase îndeajuns de mult încât să le aud glasurile, în vreme ce Lumina Fermecată spărgea piatra, îndepărtându-mi din cale bolovani mari cât o roabă.

- încercaţi să nu vă pierdeţi cu firea!

Pielea mi se jupuia de pe mâini în fâşii mari cât nişte monede. Era prea multă piatră, mult prea multă piatră, chiar şi pentru cele şase braţele ale mele izvodite din fum fermecat. presărate cu spini şi cu aripi. Am dat la o parte piatră după piatră, până când am izbutit să sap o cărăruie pe deasupra tunelului prin care intraseră Arwen şi Mari.

Totuşi... Ca din senin, în faţa mea se

ivea şi mai multă piatră. Tot mai multă piatră. Fiecare bucată era mai mare decât ultima, cu cât spărgeam mai mult... Oare zidul care ne despărţea se *reclădea* de la sine?

„La naiba!”

Nu puteam să mă descurc de unul singur.

- Arwen, trebuie să-ţi foloseşti Lumina Fermecată!
- Nu pot... încerc, dar nu pot!
- Răsuflă! Povestea asta e floare la ureche pentru tine! Ai o putere nesfârşită! Trebuie s-o tragi din aer!

Dar eu nu eram Dagan. Lumina soarelui nu ajungea până aici, şi nici nu mai era mult aer din care Arwen să-şi tragă puterea. Nu mai nădăjduiam decât ca ea să nu-şi dea seama de toate astea. încă.

- Kane, pleacă de aici! Pune-i la adăpost pe Fedrik şi pe Griffin!
- Nu vă las!
- Trebuie. Toată peştera o să se prăbuşească. Găsim o altă ieşire!
- Aproape că am isprăvit cu îndepărtarea pietrelor!

Dar erau vorbe goale. Nici nu mă furişam bine într-o crăpătură pe care o făcusem în piatră, că aceasta şi începea să se astupe la loc. Trebuia să sap din nou în blestemata de stâncă tare, străveche. Am izbit în ea cu toată Lumina Fermecată, umplând-o de crăpături mici, asemănătoare firelor

unei pânze de păianjen. iar apoi am lovit din nou. Oasele mâinilor îmi trosniră, iar sforţarea îmi trimise junghiuri dureroase prin muşchii spinării.

- Ba n-ai isprăvit nimic! Uite, peretele se reclădeşte! strigă Arwen.
- Kane! se auzi glasul lui Griffin.

M-am răsucit, dar mi-am dat seama că strigătul acela nu era unul care cerea ajutor, ci unul care mă prevenea.

Groapa secerătorilor prindea să se deschidă, iar podeaua de piatră care o astupase începu să se desfacă în bucăţile de stâncă ce o mărginiseră la început. Ţipetele monştrilor se împletiră cu vuietul asurzitor al stâncilor care se aşezau la loc.

„Fir-ar să fie!”

Această capcană a morţii, uitată în tăriile pământului, fusese o mare pierdere de timp, iar acum avea să ne înghită pe toţi.

- Kane! urlă Griffin din nou.
- Te-am auzit! am strigat eu.
- Ascultă-mă..., se auzi glasul liniştit al lui Arwen, aproape înăbuşit de piatră, deşi mă aflam atât de aproape de încăperea comorii. Am găsit o altă cale de ieşire, iar tu nu mai ai timp să ajungi la noi. N-o să te iert în veci dacă mori încercând să mă salvezi pe mine, m-ai înţeles? Nu te iert în veci! Tu trebuie să-i scoţi pe ceilalţi de aici. Noi

o să fim bine.

Da, trebuia să mai fie o cale de ieşire din încăperea în care se afla comoara, una pentru piraţi, zei, vrăjitori, sau pentru oricine grămădise acolo acele bogăţii, sute de ani de-a rândul. Luptându-mă cu fiecare imbold de a mă împotrivi, cu fiecare părticică din trupul meu, mi-am înfipt mâna în piatra crăpată şi am strigat:

- Bine, grăbiţi-vă!
- Grăbeşte-te *şi tul*

3 J

Arwen nu mai spuse nimic, iar eu mi-am dat seama că se mişca. Am ştiut că trebuia să fac şi eu la fel.

Am sărit pe rămăşiţa podelei de piatră ce astupase până nu demult groapa secerătorilor şi care acum era preschimbată într-o punte subţire, aruncată peste hău. Cărarea aceea se cutremura, legănându-se dintr-o parte în alta şi îngustându-se necontenit. Am prins s-o străbat în fugă, iar cumplita miasmă de leşuri putrezite îmi înţepă ochii şi limba. M-am ferit în ultima clipă de colţul mânjit de sânge al unui secerător, care îmi zgârie cizma.

Ajuns de cealaltă parte a gropii, abia răsuflând printre gâfâieli, m-am rostogolit pe podeaua peşterii, tocmai la timp ca, întorcându-mi capul spre hău, să văd cum puntea de piatră se făcea una cu peretele de stâncă din care ieşise.

Mi se strânse inima la vederea gropii

în care se zvârcoleau secerătorii şi care acum mă despărţea de Arwen. O părăsisem. Iar dacă ea nu izbutea să iasă teafară de acolo, aveam de gând să nimicesc lumea din temelii. începând cu mine.

Cu paşi împleticiţi, am făcut calentoarsă prin aceleaşi tuneluri pe care eu şi tovarăşii mei le străbătuserăm după ce intraserăm în peşteră. Am urmat linia de lumină a lui Mari până când am ajuns la Griffin şi la Fedrik, aflaţi lângă zidul de piatră ce ne prinsese în capcană cu câteva ceasuri în urmă.

Prinţul era lungit la pământ, iar Griffin izbea, cu săgeţi de Lumină Fermecată verde, în zidul de stâncă ce punea capăt *strălucirii* lui Mari.

- Piatra se reclădeşte de la sine! am strigat eu.
- Unde sunt cele două fete? întrebă Griffin, cumplit de îngrijorat.
- O să fie bine.
- Le-ai lăsat *să moară*V. întrebă Fedrik, albindu-se la faţă şi răsucindu-se iute spre Griffin. Trebuie să ne întoarcem după ele!
- Le-am lăsat fiindcă Arwen m-a implorat să- ţi salvez viaţa! am răspuns eu, simţind gust de zgură pe buze în timp ce rosteam acele vorbe. Ea mi-a spus că au găsit o altă ieşire.
- Cum ai putut să..icni Fedrik.
- încetaţi! se răsti Griffin. Arwen şi

> > vrăjitoarea o să rămână în viaţă! Sunt puternice. Am nevoie de ajutorul tău, Kane, ca să ne salvăm şi noi!

Folosindu-mi şi ultimul dram de Lumină Fermecată, pe care l-am tras chiar din măduva oaselor mele, am izvodit un uriaş pumnal de ceaţă neagră şi l-am îndreptat spre zidul de piatră ce ne stătea în cale. Griffin făcu la fel, folosindu-se de Lumina lui verde, limpede, care-i fremăta în palme precum sticla suflată. Astfel izvodit, pumnalul lui se lipi de al meu, umplând golurile acolo unde puterea mea era ciobită, răzleaţă, şovăielnică...

încet, *chinuitor* de încet, puterile noastre săpară în stâncă şi o sparseră, până când apăru o crăpătură care se prelungi, despicând piatra în două.

M-am opintit, sprijinindu-mi mâinile pe genunchi. L-am auzit pe Griffin scuipând în colbul de sub noi.

Totuşi, acea cutremurare necruţătoare şi nimicitoare a peşterii ne zguduia mai departe pământul de sub picioare.

- Să ne mişcăm repede! am strigat eu, cu răsuflarea tăiată. Nu trebuie să-i lăsăm timp stâncii să se reclădească!

Griffin îl ajută pe Fedrik să se ridice şi scoase un mârâit încordat în timp ce Lumina Fermecată ţâşni din el încă o dată, strălucitoare, iar apoi prinse să împingă cu umărul una dintre laturile crăpăturii pe care noi doi izbutiserăm s-

o facem în stâncă, încercând s-o deschidă de parcă ar fi fost o uşă înţepenită.

M-am dus lângă el şi am făcut acelaşi lucru, înfigându-mi tălpile cât am putut de bine în podeaua care se zdruncina. Mi-am lipit urechea de stâncă şi mi-am încordat auzul, dar piatra rămase tăcută, deşi simţeam că era trează... Asculta. Răsufla. N-avea astâmpăr.

Şi nu se urnea din loc. Simţământul ciudat

> >

care-mi spunea că stânca era vie mă îndemnă să împing mai tare, tot mai tare, până când, dintr-odată, în ea se căscă o deschizătură, mare cât să putem trece. Eu şi Griffin ne-am oprit din împins şi am tras în piept câteva guri mari de aer.

Simţeam miresmele pădurii tropicale şi uşoara căldură care se furişa prin tunelul dinspre ieşire.

Fără să aibă nevoie de nici un îndemn, Fedrik înaintă, şchiopătând cu piciorul lui cel zdrobit, iar Griffin îl urmă. Eu am ieşit ultimul, aruncând încă o privire la peştera ce se prăbuşea îndărătul nostru. Dar cumplita teamă care facea să mi se strângă gâtlejul nu mă părăsi nici o clină.

Arwen avea să izbutească să iasă de acolo.

Trebuia să izbutească.

Am alergat toţi trei spre gura peşterii, fiecare pas purtându-ne mai aproape de

ciripitul unei păsări, de o gură de aer proaspăt, de o adiere înmiresmată şi jilavă, până când am ieşit pe unde intraserăm.

Am tras în piept cu lăcomie aerul umed, cu iz de flori, încercând să mă liniştesc.

Griffin îl aşează pe Fedrik pe pământ, sprijinindu-l de trunchiul unui palmier, iar apoi îngenunche lângă el ca să-i cerceteze piciorul.

Abia ne mai trăseserăm sufletul, când, după nici măcar un minut, din gura peşterii răbufni un huruit adânc, asurzitor. Vaiete cumplite răzbătură printre copaci, făcându-le pe jivinele care hălăduiau în pădure s-o ia la fugă, zburând deasupra capetelor noastre sau alergându-ne printre picioare.

Peştera se... închidea.

Se astupa...

Am ţâşnit de pe loc fără să mai gândesc, miscându-mă mai iute decât o făcusem vreodată în viaţa mea...

Mai mare şi mai grea decât stânca pe care tocmai o spărsesem folosindu-mă de toată puterea mea, o lespede din vârful gurii căscate a peşterii se izbi de pământ cu mult înainte ca eu să ajung la intrare. După aceea, nu-mi rămase decât să-mi înfig pumnii în ceea ce, cu doar câteva *clipe* înainte, fusese crăpătura larg deschisă dintre fălcile Peşterii Secerătorilor.

Da, mi-am înfipt pumnii în piatra unui

munte.

CAPITOLUL 20

ARWEN

Căderea următoarei bucăţi de stâncă mă făcu
să mă prăvălesc peste Mari. Zguduitura îmi făcu şira spinării să trosnească, dar, fără să preget, m-am încovoiat deasupra prietenei mele, ocrotind-o.

Ţipetele lui Mari se amestecau cu vuietele stâncilor care se cutremurau, căzând peste tot în jurul nostru. Bucăţile de piatră şi colbul ce mi se aşternea pe limbă veneau dinspre tunelurile care se surpau, prăbuşindu-se la pământ şi îngropându-ne de vii.

Pe deasupra, mai eram şi cufundate într-o beznă de nepătruns, în care zăceam de minute sau poate chiar de ceasuri întregi, nici eu nu-mi mai dădeam seama.

Huruitul asurzitor din jurul nostru îmi acoperea glasul, aşa că rugăminţile pe care i le făceam lui Mari, implorând-o să se liniştească, să nu mai ţipe, nu răzbăteau până la urechile ei.

- O, pe Sfintele Pietre, o să murim aici!
- Ba n-o să murim!

Gâfâiam cumplit, nu vedeam nimic şi

nu mai puteam să răsuflu...

- Nu ştiu nici o vrajă pentru împrejurarea în care eşti îngropat sub pământ! strigă Mari, zvârcolindu-se sub mine.

Din fericire, Lumina mea Fermecată nu simţea la ea nici urmă de rană, de oase rupte, sau vreo sângerare înăuntrul trupului.

în cele din urmă, m-am ridicat, străduindu- mă să răsuflu încet, după cum mă sfătuise Kane. Să sorb aerul.

- O să ne înăbuşim şi o să murim! Sau o să ne dăm duhul după ce ne zdrobesc stâncile! se jelui Mari, care habar n-avea cum să le vorbească celor ca mine, care se temeau de locurile închise. O să ne aflăm sfârşitul aici şi apoi o să putrezim, iar într-o zi cineva o să ne găsească oasele, laolaltă cu toată comoara asta!

- Mari! m-am răstit eu, răsuflând mai încet decât o faceam de obicei. N-o să se întâmple una ca asta!

- De ce l-ai minţit pe Kane? Aproape că ajunsese la noi!

- Ba nici vorbă să ajungă. Ar fi murit încercând să ne salveze. Noi două n-avem decât să ne adunăm şi să găsim o altă ieşire. Trebuie să mai fie una!

- Am nevoie de grimoarele mele!

Dar eu n-aveam nevoie de ele. Am tras în piept aerul înecăcios din jurul meu, mi-am îndreptat mâinile spre locul în care credeam că se apucase Kane să

spargă piatra – o simplă bănuială, dată fiind bezna ce ne împresura – şi am încercat să-mi invoc Lumina Fermecată. O scânteie, o rază scăpărătoare de putere, un licăr, orice.

„Haide, haide...”

Mi-am ţinut mâinile întinse până când au început să mă doară de la atâta încordare şi m- am luptat cu groaza ce ameninţa să mă copleşească. Oare ce-mi spusese Dagan de curând, în Oraşul de Azur? Nu puteam să-mi amintesc, fiindcă mintea îmi stătuse doar la necazurile mele şi nu-i ascultasem vorbele cu luare-aminte. Nu, nu-mi aminteam defel ce-mi spusese...

Un vânt puternic făcu să zornăie în jurul nostru lucrurile acelea făurite din metal subţire, de preţ, iar paginile cărţilor străvechi prinseră să foşnească.

>

- Ce vrajă faci?! am strigat în întuneric.

Mari se afla acum în celălalt capăt al încăperii.

- *Strălucirea!*

Iată un lucru binevenit. Lumânările fiind stinse de-o veşnicie, puteai să tai bezna cu cutitul. Aveam nevoie de...

Am văzut, cu coada ochiului, un firicel de lumină ce dansa peste mormanele de odoare de aur încă zguduite de cutremurul ce cuprinsese întreaga peşteră.

- Opreşte-te! i-am strigat lui Mari. Vad o lumină care vine de undeva! De

acolo...

Mi-am trecut mâna de-a lungul pereţilor crăpaţi, pipăind pe îndelete. O auzeam pe Mari făcând la fel. Amândouă ştiam o mulţime de lucruri şi eram nespus de hotărâte. N-aveam nevoie de Lumina Fermecată sau de magie. Puteam să găsim calea de ieşire de aici făcând totul ca două fiinţe obişnuite.

- Stai o clipă, vino aici! strigă Mari.

Mi-am croit drum spre colţul din care se auzea glasul ei. Dar nu mi-a fost uşor, fiindcă m-am agăţat de sfeşnice şi de coroane ascuţite, iar apoi m-am izbit cu şoldul de o armură, tresărind din pricina durerii care mă săgetă în coastă.

- Ce-i? am întrebat eu în mijlocul larmei făcute de căderea lucrurilor ne care le răsturnasem.
- Cred că simt...

Lovindu-mă cu genunchiul de umărul lui Mari, m-am strecurat pe lângă ea şi mi-am întins mâna peste a ei, spre locul prin care pătrundea lumina.

Nădejdea îmi făcu inima să bată nebuneşte.

- Sunt nişte balamale!
- Cred că am dat de o uşă secretă!

Am pipăit crăpătura cu degetele, până când am simţit un mâner ghimpos, care se afla în partea de jos a uşii. L-am rotit cu toată puterea. Ghimpii ruginiţi îmi străpunseră carnea, dar uşa scârţâi şi

se mişcă puţintel.

în ciuda durerii mistuitoare pe care o simţeam în palmă, am răsucit mânerul o dată şi încă o dată.

Cu un huruit stins, care abia dacă se auzea în mijlocul vuietului făcut de stâncile ce se prăbuşeau în jurul nostru, uşa se întredeschise îndeajuns de mult încât eu şi Mari să ne putem strecura prin crăpătură.

Am ajuns într-un coridor îngheţat.

Vuietul încetă.

Locul în care ne aflam acum, cufundat într-o tăcere nefirească, era luminat de nişte candelabre de fier în care stăteau înfipte lumânări al căror foc era la fel de nefiresc – soiul acela de flacără ce nu pâlpâia dacă bătea vântul. Un coridor întunecos şi ameninţător se căsca la stânga, iar unul ceva mai luminat, la dreapta. în acesta din urmă se aflau lumânări aprinse, înşirate cât vedeam cu ochii, iar pardoseala era de piatră cioplită. De la picioarele noastre începeau nişte trepte ce parcă ne chemau în ios, în ios, *în ios...* ca şi cum peştera, precum o gazdă simţitoare şi uşor de supărat, ne poftea să rămânem.

- încotro? întrebă Mari.

Ne-am oprit şi am privit întunericul din hruba ce ni se căsca nu departe de tălpi. Acea pivniţă îngrozitoare la vedere avea să ne ducă, pesemne, atât de adânc sub junglă, încât aerul de acolo ar fi putut să fie prea greu ca să

mai putem răsufla. Unde mai pui că era cu putinţă ca el să fi intrat în acele adâncuri încă de pe vremea când Pietrele zămisliseră continentul.

Gândul îmi întoarse stomacul pe dos. însă celelalte căi păreau prea uşor de urmat. Iar peştera avea duhul unui şarlatan, căutând tot timpul să ne mintă, să ne înşele...

Dar dacă hotărâm să coborâm acele scări mohorâte, ca de coşmar, oare urma să ne petrecem veşnicia în străfundurile pământului? Oare ceilalţi...?

Nu puteam să mă gândesc la Kane, Griffin sau Fedrik... Nu puteam să mă întreb dacă nu cumva fuseseră şi ei amăgiţi de Peştera Secerătorilor. Sau zdrobiţi de ea. Dacă n-aveam să-i mai văd niciodată...

Mari scoase un oftat.

Am încercat să fac la fel, după care i-am spus lui Mari:

- Cred că trebuie să încercăm. Aşteaptă-mă aici şi te chem dacă...

- Arwen! strigă ea.

Nu vedeam mare lucru împrejur, fiindcă ochii mei încă încercau să se deprindă cu întunericul, dar am auzit şi eu freamătul venit din străfunduri, huruitul asurzitor precum vuietul unui val care te cufunda în adâncul mării. O avalanşă de bucăţi de stâncă prăbuşită venea spre noi din coridorul aflat la stânga.

- Să dea naiba-n Pietre..., am îngânat, cu răsuflarea tăiată.

Mari mă apucă iute de mână şi ne repezirăm să coborâm pe treptele mucegăite, străbătând un adânc ce părea să nu aibă capăt şi care ne duse, în cele din urmă, într-un coridor chiar mai întunecat şi mai umed decât cel dintâi. Am alergat prin acel tunel săpat în piatră – care semăna cu vechile labirinturi din lanurile de porumb ale copilăriei mele gonind de zor, cu tălpile alunecându-ne pe podeaua plină de mâzgă. Ne-am repezit la stânga, la dreapta, la dreapta din nou, am cotit dintr-odată la stânga... până când am nimerit într-o fundătură, aşa că ne-am întors ca s-o luăm la dreapta, *nu* la stânga, iar apoi am cotit iarăşi la stânga.

- De ce ai luat-o pe scări, Mari? am întrebat, îndoindu-mă de alegerea noastră şi simţind fiori de gheaţă prin vine.

- Fiindcă părea atât de greşit... încât *trebuia* să fie drumul cel bun?

Avalanşa se înteţi, bubuind şi răsunându-mi în glezne şi în fluierele picioarelor. O auzeam pe Mari şoptind îndărătul meu, încercând să facă, pasămite, un fel de vrajă, dar nu se înfiripă nimic. înaintam prea încet. Trebuia să alergăm, să ne mişcăm, în ciuda nenumăratelor cotituri pe care peştera ni le tot scotea în cale.

Eu alergam mai iute decât Mari şi începeam s-o trag după mine ca pe o păpuşă de cârpă. Dar nu puteam să ne oprim. Nu îndrăzneam să înfrunt tumultul din urma noastră şi nici gândul că trupurile noastre puteau să ajungă îngropate sub pământ vreme de sute de ani.

Mă năpădi o spaimă cumplită, de-a dreptul otrăvitoare, un simţământ mult mai puternic decât frica şi mult mai îngrozitor decât ameninţarea trecerii în nefiinţă, a încremenirii în starea de Ies.

Nu voiam să rămân îngropată în stâncă.

Nu voiam să mor.

Trebuia să ieşim de aici.

Să ajungem *afară...*

Lumea, peştera, avalanşa – cu toatele păleau în faţa acelei vorbe. Trebuia doar să ajungem *afară.*

Drumul nostru se îngustă, aşa că am împins- o pe Mari în faţa mea. îmi simţeam picioarele istovite. Aveam nevoie doar de un răgaz, de un colţişor în care să-mi trag sufletul, să mă gândesc, să încropesc un soi de...

- Arwen, ai grijă!

Ne-am oprit dintr-odată, aproape prăbuşindu-ne una peste alta în clipa în care, după ultima cotitură, am ajuns în faţa unei noi răscruci luminate de aceleaşi candelabre străvechi, cele despre care ştiam prea bine că fuseseră aici cu mult înainte ca vreuna dintre noi

să fi fost măcar un gând.

Am luat-o, cu paşi împleticiţi, spre stânga. Simţeam că mâna lui Mari era rece şi alunecoasă în strânsoarea mea. Lacrimile îmi ardeau ochii, simţeam, dincolo de orice îndoială, că-mi năvălise sângele în plămâni, şi...

Era acolo!

Lumina.

O lumină binecuvântată şi frumoasă.

Aceasta intra printr-o arcadă aflată în capătul din stânga al coridorului în care ajunseserăm. Lumina aceea nu putea să fie decât cea a soarelui. Genunchii mi s-ar fi înmuiat de uşurare, însă eram silită s-o trag pe Mari după mine, noi amândouă fiind îmboldite de groaza cumplită care, neînduplecată, ne silea să înaintăm.

Acum eram atât de aproape...

Atât de aproape de aerul proaspăt... de *orice* soi de aer. Să ieşim *afară* de aici...

Dar vuietul dindărătul nostru se înteţi, ajungând de-a dreptul asurzitor, ca şi cum peştera ar fi fost o făptură vie, avându-şi cugetul ei. Un duşman care tocmai văzuse nădejdea din ochii noştri.

Am făcut greşeala de neiertat de a privi dincolo de cârliontii răvăşiţi ai lui Mari.

3 33

Valul de stâncă fărâmiţată se zdrobi în labirintul întortocheat din urma noastră, lunecând tot mai iute, ca im potop. Un bolovan uriaş, mai mare

decât capetele noastre, se desprinse din avalanşa înspăimântătoare şi ţâşni spre noi.

„Nu, nu, nu…”

Nimbul de Lumină Fermecată pe care îl izvodisem în jurul meu şi al lui Leigh cu săptămâni în urmă, în Golful Sirenei, ne cuprinse pe mine şi Mari, unduindu-se, scânteind şi ocrotindu-ne de ghiuleaua de piatră. Mari scoase un ţipăt – nu-mi dădeam seama dacă din pricina uşurării sau a fricii –, iar bulgărele acela uriaş de lumină, strălucitor şi mlădios, se îngroşă de parcă puterea lui ar fi fost sporită de nevoia mea de a-mi ocroti prietena. Un roi de pumnale ascuţite şi de schije de piatră se năpustiră asupra noastră, izbindu-se chiar de vârful bolţii mele de Lumină Fermecată.

Slavă Pietrelor mereu iubitoare!

Eram foarte aproape acum.

Lumina unei zile frumoase din jungla verde şi plină de viaţă răzbătu până la noi, parcă facându-ne semn, învăluindu-ne în mireasmă de muşchi şi de ploaie…

Iar eu mi-am dat seama că n-aveam cum să ne mişcăm destul de repede ca să scăpăm cu viaţă, că urma să fim zdrobite înainte să putem coti şi să ieşim din coridor. Aveam să fim nimicite. Făcute pulbere şi îngropate într-un ocean de piatră sfărâmată.

Nu era decât o singură ieşire din peştera asta.

Am trecut valvârtej prin coridorul fără tavan, care lăsa să se vadă cerul. Preţ de o clipă, razele soarelui se strecurară prin peşteră, sărutându- mi faţa, iar ieşirea mă chemă, îmbietoare...

Şi, cu ultima fărâmă de putere care-mi mai rămăsese, am împins-o cu toată puterea pe Mari prin ieşirea îngustă. înainte, tot înainte.

Abia dacă i-am mai auzit răcnetul de împotrivire, abia dacă îi mai desluşeam faţa pe care se citea descumpănirea, capul cu păr zburlit, îndărătul căruia se vedea frunzişul verde al junglei, prin care răzbăteau razele soarelui. Am alergat mai departe, înfundându- mă în adâncul coridorului înăbuşitor, urmărită de valul învolburat de piatră sfărâmată.

Aici nu erau cotloane în care să te ascunzi, nici nu puteai s-o coteşti la stânga sau la dreapta. Acel coridor îngust era nesfârşit, din ce în ce mai întunecat, din ce în ce mai strâmt, iar eu îl străbateam cu avalanşa bubuitoare pe urmele mele.

Am simţit că picioarele mi se făceau grele, nespus de grele. Dacă pâlpâirea nimbului scânteietor din jurul meu era un semn, însemna că Lumina mea începea să slăbească. Nu mai puteam să mă servesc prea multă vreme de acel scut.

Şi eram foarte, foarte istovită.

Clipa de faţă era la fel de bună ca

oricare alta ca să mă dau bătută. O salvasem pe Mari. Nu puteam să fug veşnic de tumultul acela ucigaş... Picioarele îmi slăbeau...

Totuşi, am văzut o fărâmă de lumină, ca o semilună, licărind în depărtare.

Şi poate că-mi era frică de durere, nevrând să fiu strivită de prăvălirea unor bucăţi uriaşe de stâncă. Sau poate că aveam nevoie de o fărâmă de nădejde ca să mă lupt să rămân în viaţă. Dar orice m-ar fi îmboldit, mi-am pus toată puterea în ultimii paşi şi m-am rugat în gând ca lumina din depărtare să însemne într-adevăr o ieşire din peşteră.

Apropiindu-mă, am văzut că în locul acela era un vârf de stâncă.

Tunelul ducea la o stâncă înaltă, al cărei vârf închipuia un fel de jgheab, unul prin care peştera îşi vărsa afară oaspeţii nepoftiţi.

Nu mai aveam vreme să stau pe gânduri. Am alergat cu toată puterea spre lumina de un alb orbitor a soarelui, simţind cum îmi intra în plămâni aer fierbinte, greu şi proaspăt. înainte să-mi dau seama că ajunsesem pe marginea stâncii, m-am aruncat în gol, valul de piatră sfărâmată din urma mea prăbuşindu-se şi el, cât ne ce să mă lovească în cao.

Preţ de o clipă parcă nesfârşită... am plutit în aer, cu braţele şi cu picioarele zbătându-mi-se încet pe lângă trup. Am

simţit o mâncărime între umeri, de parcă aş fi avut înfipte pe sub piele nişte ace care acum încercau să iasă, străpungându-mi-o.

Am alunecat mai departe, în jos, în jos, în jos, pe lângă palmieri, pe lângă un papagal care zbura, iar apoi m-am cufundat în apele verzi ale unui iaz adânc, odată cu valul de piatră sfărâmată care mă urmărea şi care se prăvăli în iaz împroşcând cu picături mari. Apa rece mă înghiţi cu un pleoscăit şi mi-am pierdut cunoştinţa.

CAPITOLUL 21

ARWEN

Nu recunoşteam mâna de pe pieptul meu. Pielea ei era mâzgălită cu o cerneală albastră, ştearsă, ce închipuia desene care fuseseră odinioară nişte tatuaje falnice. Mâna aceea, care avea unghii pline de noroi şi un ciot în locul degetului mijlociu, se înălţă în aer şi apoi mă lovi din nou în piept, facându-mă să scuip şi mai multă apă.

M-am rostogolit pe pântec, am vărsat şi mi- am scuipat măruntaiele în iarbă.

- Bravo, fetiţo!

Am tuşit din nou până când aerul, umed şi îmbălsămat cu miros de

plumeria şi de alge, îmi năvăli în plămâni.

Frecându-mă la ochi, am dat să mă ridic din iarba umedă şi aproape că m-am prăbuşit înapoi în întinderea uriaşă de apă de lângă mine. Era un iaz limpede, de un verde ca de smarald, tot atât de adânc pe cât era de întins, nutrit de şuvoaiele de apă care se revărsau în cascadă dinspre stânca povârnită de pe care mă prăbuşisem.

Cârâitul unei păsări mă făcu să privesc în sus, la strâmtoarea îmbrăcată în verde viu şi în albăstrui suav, iar apoi la văzduhul presărat ici şi colo cu câţiva nori purpurii, ameninţători. Soarele lunecase îndărătul unuia dintre ei, făcând să-i strălucească marginile. Am căutat cu privirea piscul de pe care sărisem, dar stâncile din faţa mea semănau între ele şi nu mi-am dat seama pe unde ieşisem din peşteră.

Apoi m-am uitat la bărbatul care îmi salvase viaţa. Avea o claie de păr ciufulit, ce încadra o faţă blândă pe care soarele, vântul şi colbul săpaseră cute adânci, iar sprâncenele cu fire răzleţe îi erau crescute peste măsură. Era înveşmântat în haine de piele, purta nişte coliere cu mărgele colorate şi avea cercei în amândouă urechile. Zâmbetul lui larg dădea la iveală o gură în care mai rămăseseră doar câţiva dinţi.

>

Era un pirat.

M-am tras îndărăt ca un crab şi m-am lovit cu noada de nişte cizme. Mi-am ridicat privirea.

Am văzut mai mulţi bărbaţi. Vreo şapte sau opt, îmbrăcaţi cu toţii în tunici şi în pantaloni ale căror culori fuseseră vii odinioară, şi purtând pălării menite să-i ocrotească pe mare de soarele năprasnic. Unii dintre ei aveau tatuaje întortocheate, aşa cum vedeai la tot pasul în Peridot, iar alţii purtau în nas şi în buze cercei desucheati, cum nu mai zărisem în viaţa mea.

Oare unde ajunsese Mari? Fără îndoială că nu în luminişul ăsta ascuns în inima stâncilor. Puteam doar să nădăjduiesc că se descurcase mai bine decât mine şi că nu era pierdută pe undeva prin junglă.

M-am chinuit să mă ridic în picioare şi am spus, cu toată puterea de care mai eram în stare:

- Să nu vă atingeţi de mine!

Capul îmi zvâcnea.

- Ia te uită, aşa ştii să mulţumeşti tu? întrebă piratul cel ştirb, ridicându-se de jos şi apropiindu-se de mine.
- Să ştii că nu glumesc! Dacă te apropii, te omor!

Râsetele cu jumătate de gură ale bărbaţilor răsunară printre stânci.

- Las-o în pace, amice! strigă cineva.
- Nu crezi că dacă voiam să-ţi facem rău, o făceam în timp ce dormeai? întrebă piratul cel ştirb, începând să

înainteze încet, de parcă aş fi fost o jivină sperioasă.

Vorbele lui mă izbiră cu atâta putere, încât am simţit că parcă mă cufundam din nou în apă. Mi-am pipăit pantalonii şi cămaşa ude leoarcă. Toate păreau să fie la locul lor.

- O, pe Sfintele Pietre, nici nu ne-am atins de tine! N-am făcut decât să-ti salvăm viata!

Mă străbătu un fior de ruşine. Nu-mi făcuseră nici un rău. Nici măcar nu mă lăsaseră să mă înec.

- Mulţumesc!
- Ia te uită, ţi-ai amintit de bunele purtări! Eu sunt Studs.

Mi-am stors părul cu amândouă mâinile şi am spus:

- Eu sunt Arwen.
- E o plăcere să te cunosc! Ai sărit de pe stâncă de parcă nu ţi-ar fi fost frică de moarte, Arwen.

Trebuie să mă fi îmbujorat de mândrie, fiindcă piratul clătină din cap.

- N-am vrut defel să te laud. Ceea ce ai făcut tu a fost curată prostie!

Am simţit cum roşeaţa aceea îmi cobora pe gât.

- N-am avut de ales.

Lui Studs nu păru să-i pese prea tare de răspunsul meu. El trecu pe lângă mine şi se întoarse la oamenii lui.

Mi-am îndreptat privirea spre luminiş. Nu mai văzusem niciodată acele stânci, acele coline joase, acel iaz. Habar n-

aveam unde mă aflam sau cum să-i găsesc pe ceilalţi.

- Staţi! le-am strigat lui Studs şi tovarăşilor lui, care o luaseră deja spre junglă. Unde vă duceţi?

- Ne întoarcem pe Plaja Contrabandiştilor, spuse Studs, oprindu-se locului. Mâine o pornim spre Cuarţul de Trandafir.

- Fugiţi din Peridot?

Un pirat cu o faţă ca de buldog mârâi la mine:

- Nu/wgim!

- Regatul s-a dus de râpă de când Chihlimbarul a furat tronul, adăugă un altul.

- Ştiu că nu-mi datoraţi nimic şi că, pe deasupra, mi-aţi salvat viaţa, am spus eu. Şi am mai făcut şi prostia să vă învinovăţesc că... Dar mă puteţi ajuta să-mi găsesc tabăra? Pe drumul vostru de întoarcere, poate?

Studs cumpăni în minte rugămintea mea, mângâindu-şi bărbia şi scărpinându-şi nasul.

Unul dintre bărbaţi îmi strigă:

- Câte parale au la ei?

- Ştii, fato, tu n-ai nici un sfanţ prin buzunare, spuse un alt pirat, stânjenit, întorcându-şi faţa ascunsă de o pălărie cu boruri mari.

Mi-am încrucişat braţele pe piept şi i-am aruncat o privire sfredelitoare lui Studs.

- Aşadar, v-aţi atins de mine!

- Doar ca să te căutăm de gologani, răspunse piratul, ridicând din umeri. Nu ne-am atins de rufaria ta cea drăgălaşă.

Trebuia să-mi dau seama că avuţia era cea mai uşoară cale ca să ajungi la inima unui pirat.

- Călătoresc împreună cu un lord înstărit, care o să vă răsplătească regeşte dacă mă duceţi teafară înapoi la el.

începusem să mint cu o asemenea iscusinţă, încât aproape că eram mândră de asta.

Studs strânse din dinţi, ca să nu lase să i se vadă nimic pe faţă, dar sclipirea din ochii tovarăşilor lui mă făcu să pricep că dădusem lovitura.

- Unde erau însoţitorii tăi ultima dată când i- ai văzut?

- într-o tabără din junglă, undeva pe lângă oraşul Ochi de Broască.

Studs chicoti.

- Putem să te ducem acolo până la apusul soarelui!

- V-aş fi nespus de recunoscătoare!

Piratul se întoarse către ceilalţi.

- Ce ziceţi, băieţi, mai poposim o noapte în Ochi de Broască şi o luăm la pas mâine?

- Cine-i lordul cu care călătoreşti? E cumva soţul tău?

Studs călcă într-o băltoacă noroioasă, iar eu m-am tras într-o parte, ca să mă feresc de stropi, în timp ce cumpăneam

în minte întrebarea lui. Călătoria până la oraşul Ochi de Broască avea să dureze câteva ceasuri. Nu voiam să mă afund într-o urzeală de minciuni, dar nici nu-mi doream să fiu prea sinceră, de vreme ce eram o fugară. Cel mai bine era să vorbim despre ei, nu despre mine.

- Mda! Aşadar, voi cu ce faceţi negoţ? Cu podoabe?

Doi dintre piraţi izbucniră în râs, de parcă aş fi fost o *mare* nătăfleaţă. Mi-am plecat capul către Studs, cu un aer întrebător.

- Ţi se pare că suntem tare pricopsiţi? mă luă el peste picior.

Am clătinat din cap, nădăjduind că ăsta era răspunsul menit sa-i supere cel mai puţin.

- Facem negoţ cu tării, mai ales. Uneori şi cu blănuri şi piei, prin ţinuturile mai reci.

Un pirat care mergea în faţa noastră şi care avea o barbă albă, împletită, râse dispreţuitor.

- De asta mai muncim acum, la bătrâneţe!
- Stai potolit, Gage!
- Eu doar zic că-s şi lucruri mai bănoase.
- Tu numai asta zici.

Mi-am întors capul spre ei.

- Ce alte lucruri?
- Nimic dintre cele pentru care să-ţi frământi mintea din căpşorul ăla

frumos!

Gage se uită la căpitanul lui şi izbucni într-un hohot de râs.

- Ţi-e teamă că leşină fetiţa? Sau că se apucă să scâncească?

Toate privirile se aţintiră asupra mea şi am simţit cum mi se umplea spinarea de broboane înţepătoare de sudoare. Nu erau decât câteva lucruri care ar fi putut să mă facă să scâncesc. Mi-am luat inima-n dinţi şi am spus:

- Puneti-mă la încercare!

Studs veni mai aproape de mine. Chiar şi în aerul umed al junglei, îi simţeam răsuflarea fierbinte şi stătută pe lobul urechii.

- Ai auzit vreodată de Lumina Fermecaţilor? întrebă el.

Mă cuprinse groaza.

-Nu.

- Bineînţeles că n-ai auzit. Nu-i vina ta, nu vă învaţă din astea pe la şcolile de domniţe drăguţe la care ai fost tu.

- Ce-i Lumina Fermecaţilor? am întrebat, regăsindu-mi graiul în timp ce păşeam peste rădăcinile late ale unui arbore de capoc.

- E o putere întâlnită la un soi de vrăjitori care se cheamă Fermecati. Puterea asta a lor nu-i magie, ci ceva ce pot revărsa din ei aşa cum ne uşurăm noi doi. Se vinde pe Plaja Contrabandiştilor, pe mai mulţi bani decât ţi-ai putea închipui. Şi costă chiar mai mult dacă se vinde pe sub mână în

regate precum Cuarţul de Trandafir sau Granatul.

Oare nu-mi povestise Kane despre asta? Numi aminteam limpede, vorbele lui fiind învăluite în aburii vinului pe care-l băusem atunci, dar ţineam minte că el mă lămurise în privinţa asta cândva, în crama lui.

„Putea fi închisă în sticle sau în altceva de soiul ăsta şi vândută, fiind folosită drept izvor de putere pentru orice. Putea să vindece, să clădească, să nimicească."

- Dar n-o vinzi, chiar dacă Gage vrea să faci asta?

- Nu-mi pare cinstit. E ca şi cum te-ai apuca să vinzi sânge. Bărbaţii trebuie să se călăuzească după nişte legi ale onoarei, nu?

- Dar cum fac rost de ea cei care o vând? De la vrăjitorii care se numesc Fermecaţi?

- Eşti un bursucel curios, nu-i aşa? glumi Studs, ciufulindu-mi părul cu putere. Mai sunt şi unii care vânează Fermecaţi. E treabă grea să le culegi Lumina. Şi primejdioasă, pe deasupra. Fermecaţi! ăştia-s tare puternici.

Orice ar fi însemnat „a culege", nu părea un lucru plăcut. La gândul de a fi stoarsă de Lumină împotriva voinţei mele, am simţit un fel de mâncărime prin vine.

- Păi, atunci, ei... culegătorii... vând singuri Lumina Fermecată? Păstrează

toate foloasele?

Studs scoase un mormăit de încuviinţare şi am băgat de seamă că avea ceva argintiu încrustat pe limbă.

- Trebuie să fii *cunoscut* pe Plaja Contrabandiştilor. Nu poate orice culegător, oricâtă vechime ar avea într-o astfel de îndeletnicire, să poposească acolo la voia întâmplării şi să-şi vândă marfa. Prea mulţi încearcă să vândă bunuri măsluite. Tata era contrabandist şi marinar, iar bunicul, la fel. Eu mi-am clădit un negoţ înfloritor împreună cu ceata asta de piraţi. Avem o corabie micuţă... înţelegi tu?

Râsul meu fu uimitor de sincer.

- Ei bine, atunci vă mulţumesc din nou că v- aţi schimbat planurile ca să-mi faceţi pe plac!

- Pentru puţin! îmi place să călătoresc mai încet, atunci când se poate. Să-mi mai petrec încă o zi în junglă, în Ochi de Broască. Cine ştie câte zile ne-au mai rămas de trăit? îmi place să mă uit la iguane şi la alte cele. Să văd femei frumoase. Să beau bere.

- De ce spui asta? Pentru că Peridotul e mai primejdios acum, te temi pentru viaţa ta?

Hohotul lui Studs răsună ca un zbieret.

- Pe Pietre, nicidecum! în meseria noastră, orice un pas greşit poate să te lase fără o mână sau un picior.

- Şi totuşi, ai putea să te ocupi de

orice altceva, dar alegi să faci contrabandă. Pentru că asta a fost îndeletnicirea tatălui tău?

- Dacă eram cioban, atunci mi-ar fi fost teamă să nu-mi pierd una dintre capre. Mereu ai o pricină din care să te temi. Ăsta-i preţul pe care-l plăteşti dacă faci un lucru care merită cu adevărat.

- Ce spui tu e foarte profund, Studs..., am murmurat, căutând în minte vorbele cele mai potrivite.

Tocmai ocoleam un bananier, iar piratul îşi întoarse faţa spre mine.

- Şi tu, care credeai că suntem doar o adunătură de...

în clipa aceea, vârful argintiu al unei săgeţi îi străpunse ochiul lui Studs, împroşcându-mă pe faţă cu sânge cald şi roşu. Am simţit gust de aramă pe limbă şi am prins să scuip, buimăcită... M-a cuprins o groază ameţitoare... în vreme ce piratul acela cumsecade se nrăbusi. chircit, în iarbă.

Fără suflare.

Mă străbătu un fior rece ca gheaţa.

Săgeata i se înfipsese în ţeastă, iar gura întredeschisă îi rămăsese încremenită.

Strigătele de durere ale celorlalţi mă făcură să-mi iau privirea de la Studs...

Piraţii se împrăştiară, alergând spre dealurile acoperite de muşchi, spre copaci, spre stâncile de calcar... cu săbiile scoase din teci, cu pumnalele în

mâini... Dar rafala de săgeţi se năpusti peste cei mai mulţi dintre ei, facându-i să se prăbuşească la pământ precum nişte trandafiri ofiliţi de căldură.

Aproape că nu le mai auzeam ţipetele peste vâjâitul din urechile mele. M-am răsucit pe călcâie şi m-am izbit de o platoşă, cutremurându-mă până în măduva oaselor. Cunoşteam acel soi de platoşă ca pe buzunarul meu. Nestematele aurii încrustate în metal, filigranul de culoarea ruginii, care închipuia desene întortocheate...

Era armura ostaşilor din Chihlimbar.

Purtătorul armurii mă apucă de umeri şi mă azvârli la pământ. Noroiul şi durerea îmi înceţoşară privirea în timp ce mă izbeam cu capul de tăpşanul acoperit cu iarbă.

- Chiar nu trebuie să mai dăm nas în nas astfel, Arwen!

Glasul acela avu un răsunet ciudat, care-mi ajunse până în inimă, poposind acolo ca o mângâiere sluţită de nesfârşite coşmaruri. Cizmele ostaşului se apropiară de faţa mea, capul fiindu-mi ţintuit la pământ de un altul. Cel dintâi se lăsă în genunchi şi se apropie de mine până când i-am văzut părul bălai, aproape alb.

- *Halden?!*

CAPITOLUL 22

KANE

Parcă trecuse o veşnicie de când rămăsesem cu privirea pironită la intrarea pecetluită a Peşterii Secerătorilor. Deşi jalea mă ademenea cu cântecul ei de sirenă, încă nu voiam să mă dau bătut. în schimb, eram mut de uluire. Cum de putusem să fiu atât de nătâng? Cum de putusem să le las pe Arwen şi pe Mari să-mi scape printre degete?

îndărătul meu, Griffin încerca să-i îndrepte piciorul lui Fedrik. Prinţul gemu. După câteva gâfâieli prelungi şi opintite, am auzit zgomotul unor paşi apăsaţi şi Griffin se ivi lângă mine, încă eram năucit de cumplita mea hotărâre de neiertat, dar am băgat de seamă că Griffin cerceta stânca din priviri, aşa cum făceam şi eu.

- Cum merge cu uitatul în gol?
- Cum se mai simte prinţul?
- Are nevoie de ajutor.
- Trebuie s-o aşteptăm pe Arwen. Nu putem să-l ducem pe Fedrik la vreun alt vindecător, fiindcă oraşele sunt înţesate de ostasi din

» > > Chihlimbar...

Se auzi un geamăt jalnic. Eu şi Griffin

văzurăm cum Fedrik încerca să se sprijine mai bine de copacul dindărătul lui. Griffin avea dreptate. Prinţul era cenuşiu la faţă, chinuit de durerea rănii de la picior, pe care i-o legaserăm cu o faşă strânsă sub genunchi.

- Rana o să se umple de puroi în curând, spuse Griffin. Ar trebui să-l ducem înapoi în tabără.
- Nu putem. Nu încă.
- Crezi că eu *vreau* să le las aici?

Ştiam că trebuia să-l ajutăm pe Fedrik, dar nu puteam să mă mişc din loc. De fapt, nu-mi dădeam seama dacă nu puteam sau nu voiam. Dar stânca prăbuşită în faţa mea parcă îmi râdea în faţă. Şi n-aveam cum să plec, nu eram în stare s-o fac nici în ruptul capului fără ca...

Glasul lui Mari îmi străpunse gândurile ca o săgeată.

- Slavă Pietrelor, sunteţi aici!

„Slavă zeilor...!”

Griffin se avântă spre ea de parcă ar fi fost apucat de streche şi ajunse la Mari chiar în clipa în care aceasta ieşea dintre copaci. Comandantul meu se opri şi rămase cu un picior ridicat în aer. Se lăsă o tăcere încordată, după care el se scărpină la braţ, iar apoi, cu glas plin de uşurare, rosti în chip de salut:

- Vrăjitoareo!

Mari trecu pe lângă el, mulţumindu-se să pufnească.

- Fedrik, te simţi bine?

Prinţul se strâmbă, abătându-şi privirea. Ca şi mine, rămase cu ochii atintiti la hăţişul din care se ivise Mari.

Am aşteptat.

O clipă...

Şi încă una.

Apoi am simţit că mă usturau ochii. Am strâns din numnL iar un val de fiere m-a ars oe

- Unde-i Arwen?

Mari fu prima care puse acea întrebare, cu un glas mai stins decât i-l auzisem vreodată.

Fedrik părea înspăimântat.

- Nu e cu tine?!

întreg trupul îmi încremeni. Inima mi se opri în piept.

- Doar eraţi împreună, Mari! am strigat, văzând roşu înaintea ochilor, de parcă mi s-ar fi pus un văl de sânge peste ei. Cum poţi să ne întrebi pe *noi* unde-i Arwen?!

Griffin păşi încet în faţa lui Mari. Chipul lui părea o mască făurită cu migală, vădind linişte şi nimic altceva.

- La naiba, Griff, n-o să-i fac nici un rău, am mârâit eu. Mari, spune-mi ce s-a întâmplat!

Vrăjitoarea înghiţi cu noduri.

- Am izbutit să scăpăm din sala comorilor şi am străbătut un labirint de piatră înfricoşător, după care am trecut printr-o ploaie de bucăţi de stâncă. Eram *vlăguitei* n-am mai alergat în viaţa mea atât de mult! Şi mi-am dat

seama că până şi Arwen era istovită..., povesti ea cu glas sugrumat. Valul acela de sfarâmături de stâncă era îngrozitor! Venea pe urmele noastre, mişcându-se mai iute decât noi. Aşa că n-am făcut decât să intrăm tot mai adânc în peşteră, până când am ajuns într-un coridor care dădea spre junglă, iar Arwen...

„Isprăveşte-ţi povestea înainte să-ţi smulg eu vorbele de pe limbă!”

- Ea m-a salvat. Şi-a folosit Lumina Fermecată, şopti Mari. Mai întâi a izvodit-o ca să ne ocrotească pe amândouă, iar apoi, ca să mă împingă îndărăt, către ieşire, însă n-a mai avut timp să iasă şi ea. Dacă o facea, ar fi fost strivită, aşa că a alergat mai departe. Eu am încercat să mă întorc, dar nu mai puteam să pătrund în tunel, fiindcă era închis de stânca surpată. Am încercat să fac o vrajă ca să sfărâm stânca, o vrajă folosită cel mai adesea pentru lemnul năpădit de termite, dar magia mea n-a avut nici o putere asupra pietrei. Dacă n-am cărţile mele de vrăji, nu..., bâigui ea, înghiţind iarăşi cu noduri. Am nădăjduit că Arwen a reuşit să iasă cumva şi că s-a întors la voi, dar acum... Nu ştiu unde e!

O linişte mormântală se aşternu peste noi preţ de o clipă. Nu se auzea nimic în afară de ciripitul păsărilor şi de foşnetul frunzelor ca de ceară din jurul nostru, mişcate de un vânticel jilav.

- Trebuie să mă întorc în peşteră!

Nici nu ştiam dacă rostisem vorbele acelea cu glas tare.

- Ai auzit ce-a zis vrăjitoarea, spuse Griffin. N-ai cum să mai intri acolo.

- Pesemne că Arwen a rămas prinsă înăuntru. Cea *mai groaznică frică* pe care o are! Trebuie să...

Nu mai eram în stare să gândesc. Ce puteam să fac? M-am răsucit spre Mari. Ochii ei îmi spuneau că faţa îmi era la fel de îngrozitoare pe cât mi-o simţeam. Am încercat să mă liniştesc cât de cât.

- Mari, trebuie să faci ceva!

- Ce anume...?

Ea strânse în mână amuleta lui Briar.

- O vrajă prin care s-o găseşti, gemu Fedrik de lângă copac, cu faţa neînchipuit de palidă.

- Tocmai v-am spus că n-am grimoarele la mine, mormăi ea, ca scoasă din minţi. Nu ştiu vrăjile pe dinafară. Nu sunt atât de învăţată.

Nu era vreme ca Mari să înceapă să se îndoiască de harul ei.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Griffin o privi în ochi şi-i spuse cu glas hotărât:

- Ştii destule. Ce-i zice să...

- Da, tu ştii toate vrăjile! Nu mai bine le faci tu în locul meu?!

Aproape că mi-am pierdut cunoştinţa.

- Mari, te rog să-l pui *mai târziu* pe comandant la locul lui cu răspunsurile

tale usturătoare! *Acum* trebuie să-ţi pui mintea la lucru!

Plin de cutezanţă, pehlivanul de Griffin făcu un pas spre vrăjitoare.

- Limpezeşte-ţi mintea şi gândeşte-te la grimoarele tale! Doar le-ai citit pe toate din scoartă-n scoarţă.

Mari[1] îşi prinse buza între dinţi.

- Să fac o vrajă de legare, poate? Să-l leg de ea pe unul dintre noi. Ar fi ca şi cum ai alerga legat la ochi, dar Arwen ar şti dacă ne apropiem de ea. Ar putea s-o simtă.

- Pe mine! Leagă-mă pe mine. *Acum!*

- Am nevoie de o amintire cu voi doi. Ca să vă leg împreună.

Un nor întunecat trecu peste soarele strălucitor şi un fior îmi străbătu şira spinării.

- Ce fel de amintire?

Mari închise ochii.

- Orice se leagă de o tulburare puternică.

Ea îşi ridică mâinile spre cer, cu degetele răsfirate spre coroana unui copac, iar apoi prinse să murmure nişte vorbe într-o limbă pe care n-o cunoşteam.

Mi-am dres glasul.

- S-a întâmplat într-o seară, acum câteva luni, când Arwen a vorbit în faţa unei adunări care s- a ţinut la curtea mea, în Regatul de Onix. Arwen a dat dovadă de o mare înţelegere. îmi amintesc că m-am simţit nemaipomenit

de mândru de ea, de cutezanţa cu care i-a înfruntat pe toţi cei din sală. Ştiam că oamenii mei încă o speriau, dar chiar şi aşa...

Mari deschise un ochi.

- O să am nevoie de mai mult de-atât, Kane! Chiar *trebuie* să simţi ceva!

Un val de fierbinţeală îmi năvăli în obraji şi pe gât... Aşa ceva mi se întâmpla foarte rar, fiindcă nu eram un ins care să fie stânjenit prea lesne.

- Bine, am spus eu printre dinţii încleştaţi.

Amintirea de care avea nevoie Mari îmi bântuia mintea de câteva luni, oricât de mult m-aş fi străduit eu s-o alung.

- în noaptea în care fiara aceea în formă de lup a atacat-o pe Arwen, am murmurat, simţind că luam foc sub privirile curioase ale lui Fedrik şi Griffin, mă întorceam de la Piscul cu Sălcii. Pe tot drumul spre casă m-am blestemat pentru că o lăsasem singură. Aveam o... presimţire. Simţeam că avea să i se întâmple ceva rău câtă vreme eram plecat. Că urma să fiu pedepsit cumva. Poate pentru că ne apropiaserăm atât de mult cu o seară înainte. Sau pentru că se întâmpla atât de des să moară tocmai oamenii care-mi erau dragi. După ce m- am întors, m-am dus într-un suflet în iatacul ei. Aveam de eând să născocesc o nricină oarecare pentru vizita mea, dar Arwen

nu mai era acolo, am spus eu, iar degetele mi se încleştară în clipa în care mi-am amintit de odaia ei pustie. M-am simţit ca şi cum mi-aş fi pierdut o mână! Alergând prin pădure, cred că i-am făcut câte o fagăduială fiecărui zeu, pentru ca ea să se întoarcă teafără. Iar după ce am găsit-o în acel luminiş, după ce i-am văzut *sângele* prelingându-se pe pământul pădurii, în acea clipă am crezut că-mi ieşea inima din piept. Pur şi simplu, o priveam cum pălea şi murea. Mi-aş fi dat viata de zece ori ca s-o cruţ de acea

durere. De fierbinţeală, de coşmaruri, de suferinţă. A fost cea mai lungă noapte din viaţa mea. După ce ea s-a trezit a doua zi, de dimineaţă, înzdrăvenită, râzând, a fost ca şi cum s-ar fi ivit zorii după mii de ani de întuneric. Ea a...

- Gata!

Nici nu băgasem de seamă că vântul se învolbura în jurul nostru, sau că închisesem ochii, dar după ce i-am deschis, am văzut că lui Mari i se aşeza din nou părul în jurul feţei, încet, şi că prin aer fluturau nişte frunzuliţe care se îndreptau spre pământ.

Şi am simţit că duhul lui Arwen zbura prin pieptul meu, potopindu-mă pe dinăuntru cu un val de lumină şi de căldură.

„E în viaţă...!”

Arwen trăia.

Mi-am pus mâna în dreptul inimii.

- E bine.

- Slavă Pietrelor! strigă Mari, răsuflând uşurată. Ar trebui să poţi simţi unde se află. Simţământul de a fi legat de ea se va înteţi pe măsură ce te apropii. După ce vă atingeţi, vraja o să ia sfârşit.

Mi-am luat sabia şi mi-am pregătit desaga.

- Ne întâlnim în tabără, spuse Griffin. Nu putem să ne încumetăm să căutăm o vindecătoare în Ochi de Broască decât dacă trebuie neapărat.

Am dat din cap, încuviinţând, iar apoi m-am îndreptat spre hăţişurile verzi din faţa mea.

Simţind dintr-odată că aveam mâinile legate, m-am oprit locului. Ţipetele maimuţelor şi ciripitul păsărilor fură înghiţite de o tăcere ucigătoare. Mi-am privit braţele. îmi atârnau de-o parte şi de alta a trupului, în ciuda simţământului care îmi spunea altceva.

- Ce-i?! strigă Griffin.

Frica... O frică nimicitoare îmi bubui în inimă.

- Cred că...

Puteam să simt ce simţea Arwen. Simţeam că era pironită de ceva. Spatele meu era spatele ei, şi astfel mi-am dat seama că Arwen era legată de un fel de stâlp.

- Cred că *a prins-o cineva*| am strigat cu glas răguşit.

Groaza se înstăpâni pe chipurile lui Mari şi Fedrik.

Fără să mai pierd nici o clipă, m-am repezit spre copaci.

CAPITOLUL 23

ARWEN

Tabăra ostaşilor din Chihlimbar făcea

corturile noastre să arate precum... ei bine, precum trei corturi stinghere.

Am încercat să-mi tîn bărbia ridicată în vreme ce căpetenia lui Halden mă silea să trec pe lângă străjerii care păzeau porţile fortăreţe! de lemn, dar îmi dădeam prea bine seama de ceea ce mă aştepta. Ştiam că acesta era sfârşitul. Ma uimea faptul că nici unul dintre ei nu mă ucisese încă. Oare nu rămăsesem singura piedică în calea domniei veşnice a cârmuitorului lor?

Halden ne călăuzi pe o potecă largă de pământ. Părul îi era mai scurt acum, dar îşi păstrase culoarea deschisă. Avea faţa împietrită, iar armura îi era împodobită cu mai mult aur şi filigran, dar era acelaşi băiat cu care obişnuiam să prind broaşte la Abbington, pe vremea copilăriei noastre. Primul băiat pe care- 1 sărutasem.

Acelaşi băiat care-i dezvăluise regelui sau unde să ne găsească pe mine şi pe Kane. Cel care adusese în Golful Sirenei oştile duşmane, precum şi fiarele care

suflau flăcări. Cel din cauza căruia muriseră bărbaţii, femeile şi copiii...

Şi mama mea.

Ostaşii din jurul nostru îşi ascuţeau săbiile şi cărau stive de scuturi şi de coifuri printre corturi de pânză şi printre vetre în care trosnea focul. Am trecut pe lângă un grajd înjghebat ca vai de lume, prea mare pentru cai obişnuiţi. După fumul care se umfla în rafale deasupra acoperişului deschis, am înţeles că era plin de salamandre. Mirosul ca de cenuşă şi mârâielile răguşite ce răzbateau dinăuntru treziră în mine o groază rece precum un iaz întunecat.

Trăgeam nădejde ca măcar moartea să-mi fie uşoară. Să mi se taie capul. Sau gâtul. Ar fi durut să mă înjunghie, dar dacă înfigeau pumnalul destul de adânc, n-avea să dureze prea mult. Numai să nu fiu arsă de vie de salamandre. Sau înecată. Sau mâncată de vreo fiară turbată.

„Sfinte Pietre, faceţi să nu mor astfel!"

Abia apucasem să arunc o privire la mistreţul care se frigea într-un proţap uriaş sau la caii îmbrăcati cu cioltarele bine cunoscute ale Chihlimbarului, că Halden îmi şi porunci să intru într-un cort verzui, unde un ostaş prinse să mă lege de stâlpul din mijloc. Am mormăit în timp ce acesta îmi îndoi braţele la spate şi mi le răsuci în jurul lemnului plin de aşchii.

- Să nu te mişti! strigă Halden, a cărui faţă era rece şi aspră ca oţelul. Dacă o faci, o să te răneşti singură.

Un râs amar îmi arcui buzele.

- Poţi să pleci! îi spuse el ostaşului.

Cortul simplu al lui Halden era, pesemne, cel al unui soi de general mai puţin însemnat. Aici se găseau doar o masă simplă, pe care era desfăşurată o hartă a Evendellului, o greutate care se punea peste pergamente ca să le ţină desfăcute, o vatră mică, în care ardea un foc mocnit, o saltea de paie acoperită cu blănuri ponosite şi o pernă ca vai de lume.

Halden se aşează pe cufărul de la picioarele patului şi mă ţintui cu privirea.

- Cineva a urcat în rang! am spus eu.
- Mda, răspunse el.

Părea istovit.

Mi-am lăsat sila să mi se zugrăvească limpede pe faţă, iar apoi am întrebat:

- Când ţi-ai dat seama ce sunt eu de fapt?
- După ce ne-am dus la oaste, eu şi Ryder neam îmbătat criţă într-o noapte. Fratele tău mi-a povestit că aveai un har magic de vindecare. Nu m-am mai gândit la asta decât după ce Gareth mi-a dat o anumită însărcinare.
- Să ucizi Fermecaţi.

>

Privirea lui Halden se aţinti într-a mea, iar apoi el prinse să-şi roadă o unghie, cufundat în gânduri.

- întocmai.

„Nemernic ticălos!”

Răpitorul meu vorbi mai departe:

- Am văzut cum te ocrotea Kane. Şi mi-am încercat norocul. I-am spus lui Gareth ce ştiam despre harul tău şi i-am povestit că regele Onixului te ţinea în casa lui ca pe o micuţă comoară. Iar apoi am pornit spre Peridot.

Obişnuitul meu simţământ de vinovăţie mi se strecură în inimă.

Eu fusesem cea care osândise la moarte Golful Sirenei, în clipa în care îi dezvăluisem lui Halden alianţa dintre Peridot şi Onix.

> >

- Ai *ucis* oameni! Oameni nevinovaţi, Halden!

- Fie că ne place sau nu, Lazarus o să cucerească Evendellul. El e mai puternic decât oricine, chiar şi decât prinţul tău Fermecat.

- Kane e *rege.*

- E fiu de rege, mârâi Halden. N-o să găseşti niciodată sabia, iar fără ea nu poţi să-l ucizi pe Lazarus. în lume sunt doar două fiinţe care pot să spună adevăruri precum profeţia asta: prezicătoarea care a rostit-o şi fiica ei. Vorbele lor leagă vrăjile folosindu-se de o magie mai mare decât tot ce ai putea să-ţi închipui. Şi chiar dacă izbuteşti într-un fel sau altul să pui mâna pe sabie, n-o să-l birui niciodată pe Lazarus în luptă. Să nu uiţi cât de bine te cunosc, Arwen! Dacă îţi cercetez

acum chipul cu luare-aminte, văd limpede că ştii că am dreptate.

M-am silit să nu las să mi se citească nimic pe fată. Oare Halden îsi dădea seama de
înseminătatea dezvăluirii pe care tocmai mi-o făcuse? Pe lumea asta mai era *încă* o clarvăzătoare?

- Am ales să trec de partea învingătorilor, spuse Halden cu glas plin de mândrie. în lumea cea nouă, atunci când Lazarus o să domnească peste cele două tărâmuri şi o să folosească toată Lumina pe care a dobândit-o ca să făurească în Evendell lumi aflate dincolo de orice închipuire, o să-mi fie cruţată viaţa, precum şi familia şi toţi ceilalţi care-mi sunt dragi.
- Dragi aşa cum ţi-e Ryder?

Prin ochii lui căprui trecu o undă de tulburare.

- Nădăjduiesc că el o să priceapă şi că o să ni se alăture, da!
- Halden pe care-l ştiam eu n-ar fi putut să îndure nimic din toate astea. Ar fi stat treaz în fiecare noapte, toată noaptea, chinuit de vinovăţie.

Tulburarea care i se zugrăvi pe faţă îmi spuse că nu mă înşelam pe deplin.

- Dacă ai de gând să mă omori, fă-o şi gata!
- Arwen, unde ţi-e harul de a vedea partea bună a oricărei împrejurări? Am primit poruncă să i te duc vie lui Lazarus!

N-am mai avut timp să răsuflu uşurată, căci Halden adăugă:

- Mai întâi, trebuie să-mi spui dacă ai găsit sabia.

- Ştii bine că nu pot să-ţi dezvălui nimic în privinţa asta.

Falca lui zvâcni.

- Iar tu trebuie să ştii că avem şi alte căi prin care să aflăm de la duşmanii noştri tot ce vrem să ştim!

Mă cuprinse o spaimă lăuntrică.

- N-ai face una ca asta..., am îngânat, cu răsuflarea tăiată.

- Nu vreau, dar o să fac ce trebuie ca să împlinesc poruncile pe care le-am primit! Iar acum, spune-mi... unde-i sabia?

Nu puteam să-i mărturisesc că n-o găsisem, fiindcă asta ne-ar fi dat în mâna lui Lazarus pe mine şi pe tovarăşii mei. Nu puteam să mint şi să-i spun lui Halden că găsisem sabia, fiindcă apoi ostaşii lui i-ar fi vânat pe toţi cei care-mi erau dragi. M-am gândit o clipă la urmările faptului că fusesem prinsă, iar apoi mi-am luat inima-n dinţi.

>

- Fă ce trebuie să faci!

El dădu să vorbească, însă închise gura. După aceea, mai încercă o dată:

- Arwen...

Dar eu am rămas tăcută.

Halden veni îndărătul meu. I-am simţit degetele de-a lungul şirei spinării în timp ce-mi descheia pieptarul, pe care

apoi îl aruncă pe podea. Dar trupul nu mi se înfioră doar de silă, ci şi de uimirea de a-i simţi atât de aproape mâinile ciudat de cunoscute.

Veni în faţa mea şi-mi ridică poala cămăşii. M-am zvârcolit sub atingerea lui câtă vreme trase pânza în sus, înălţând-o până sub sâni cu o mişcare blândă, aproape nevinovată.

Uşurarea, dar şi *neliniştea* mi se învolburară în sânge câtă vreme el se îndreptă spre vatră şi luă de lângă aceasta un vătrai de fier, căruia îi cântări greutatea în mâini. Am încercat să-mi adun puterile, simţindu-mi-le ca pe nişte muguraşi nu tocmai pregătiţi să dea în floare, îmi folosisem Lumina cu vârf şi îndesat pentru ca eu şi Mari să ieşim cu bine din peşteră, iar izvorul meu lăuntric era aproape secat.

M-am îndreptat de spate, îndemnându-mi trupul: „Haide, luptă!”

El lăsă vătraiul să se încingă în foc. Nu-i păsa de zbaterile mele, fiindcă ştia că nu puteam să scap. După ce se încinse vătraiul, Holden îl luă şi veni la mine, lăsând fierul roşu să plutească peste pielea mea dezgolită.

Simţeam fierbinţeala ieşind în valuri din metalul încins.

- Nu ţi-e frică de mine? De ce pot să-ţi fac? m-am stropşit, neputând să mă gândesc la altă ameninţare care să dea roade.

>

Halden izbucni în râs.

- Ei, asta-i, Arwen! Ce poţi să-mi faci? Să mă vindeci până mor?

Am clătinat din cap.

- Nu ţi s-a povestit despre ce am făcut în Golful Sirenei?

- Despre ce a făcut prinţul tău Fermecat, mai bine zis! încerci să mă sperii lăudându-te cu isprăvile lui?

Nu-mi dădeam seama dacă păstrarea tainei despre puterile mele dovedea că Lazarus era nemaipomenit de deştept, sau, dimpotrivă, prost sadea. în mândria lui nemărginită, el nu voia să ştie nimeni câtă putere sălăşluia în mine.

- Doar spune-mi unde-i sabia! îmi ceru Halden din nou.

Dar am rămas tăcută, neputând să născocesc nimic care să mă salveze.

- îmi pare rău.

încruntat, Halden mă împunse în dreptul stomacului cu fierul încins.

Vătraiul îmi sfârâi pe piele, umplându-mă de o durere cum nu mai simţisem niciodată şi care parcă mă despică pe din două. Am scos un urlet şi mi-am muşcat limba până când mi-a ţâşnit sânge în gură.

Cu cât era mai necruţătoare durerea, cu atât mi-o ţineam mai mult în frâu. N-aveam de gând să-l las pe Halden să-mi audă ţipetele.

- Pe mine mă doare mai mult decât te doare pe tine! strigă el.

- Nădăjduiesc că e adevărat, am spus

eu printre dinţi.

- Unde naiba e afurisita aia de sabie?!

El luă de pe mine fierul roşu, pe care rămăsese carne, şi îl vârî din nou în flăcări. în cort mirosea a ars şi am scuipat o gură de sânge pe pământ. Rana care mi se umfla deasupra buricului mă ustura mai aprig decât orice şfichi de bici primit vreodată de la Powell. Nu mai puteam să îndur o nouă caznă.

- Nu mă sili s-o fac din nou! mă conjură Halden cu glas răguşit, de parcă mi-ar fi auzit gândurile.

Dar ceva prinse să-mi clocotească în inimă, în oase. Simţeam că se întorcea Lumina Fermecată. Poate că era îmboldită de durerea şi de tulburarea iscate de împrejurarea în care mă aflam, aşa cum se întâmplase în tunelurile din peşteră, cu câteva ceasuri înainte. Mai aveam nevoie doar de un pic de timp. De câteva clipe.

în timp ce din ochi îmi izvorau lacrimi arzătoare, Halden înşfacă vătraiul încins şi veni la mine. Dar şovăi.

- Te rog, spune-mi unde-i sabia! mă imploră el. Nu vreau să-ti mai fac rău!

- Fă-o, laşule!

De data asta, durerea fu şi mai cumplită. Am încercat să mă feresc de fier, dar n-aveam unde să mă duc şi n-am putut să înăbuş ţipătul care- mi izbucni din gâtlej. M-am zvârcolit, trăgând de legăturile care mă

priponeau de stâlp. Apăsarea arzătoare a fierului roşu şi durerea groaznică mă străbătură din cap până-n picioare, săgetându-mă în şira spinării, în plămâni...

„Adună-te, Arwen! Trage putere din aerul care te înconjoară!”

- Spune-mi unde-i sabia şi haide să sfârşim odată! răcni Halden.

Halden îmi luă fierul sfârâitor de pe stomac şi-mi sfâşie cămaşa, punându-mi vătraiul pe sân.

Am scos un geamăt adânc. Pielea de acolo îmi era prea simţitoare, prea subţire. O durere cumplită, nesfârşită, îmi făcu degetele de la picioare să se chircească şi mă ameţi straşnic, dar...

Dar era de ajuns.

De ajuns ca puterea mea să prindă viaţă. Fiori de vlagă reînnoită mă străbătură din creştet până-n tălpi şi mi-am tras puterea chiar din aerul din cort. Lumina îmi ieşi din mâini, sfârâind, şi prefăcu în cenuşă frânghia ce-mi strângea încheieturile.

Cu braţele eliberate, am împins vătraiul de pe mine şi l-am lovit pe Halden cât am putut de tare, în falcă.

- Ce nai...!

Preţ de o clipă, rămase ca trăsnit, iar apoi se repezi la mine. Dar o furie mistuitoare îmi cuprinse inima, îmi lunecă de-a lungul braţelor şi apoi îmi ţâşni din palme. Lumina Fermecată, o răbufnire năprasnică de putere albă,

strălucitoare, izbucni din trupul meu, înghiţindu-l pe Halden şi cuprinzând şi cortul într-o sălbatică vâlvătaie aurie.

Am simţit cum mă înălţăm de la pământ, uşoară ca un fulg, simţeam arşiţa, vântul...

Mai multe panglici de foc alb îmi ţâşniră din degete. Am răcnit la Halden, care se prăbuşi în colb, zbierând de durere. Ţipa ca din gură de şarpe, iar nările mi se umplură de miros de carne arsă.

„Bine! Să arzi!”, mi-am spus eu în gând.

N-am mai pierdut vremea să privesc cum se zvârcolea în chinuri pe saltea, în timp ce flăcările mistuiau patul, blănurile, pânza cortului. M-am strecurat prin deschizătură, lăsând în urmă rotocoalele de fum, iar apoi am prins să alerg prin tabăra cufundată în răcoarea amurgului, printre ostaşii care, deocamdată, nu ştiau că evadam. Am fugit mâncând pământul, îndreptându-mă spre barierele din lemn negeluit.

împrejmuirea ridicată la repezeală era înaltă, dar puteam să trec de ea. Am sărit în sus şi m- am prins de grinzi, făcând asta chiar ne când auzeam glasurile unora care, văzând focul, îmi strigau să mă opresc.

Degetele mi se îngropară atât de adânc în lemn, încât aşchiile mi se înfipseră sub unghii. Dar durerea din

stomac, din piept, dată de pielea şi de carnea arsă care erau silite să se întindă pe măsură ce mă căţăram, urcând sus, tot mai sus... acea durere era dincolo de orice închipuire...

Atunci când m-am prăvălit de cealaltă parte a gardului, am simţit junghiuri în plămâni de la atâtea ţipete câte scosesem.

N-aveam vreme să mă bucur de biruinţă... Glasurile oştenilor se auzeau tot mai tare şi păreau să fie tot mai aproape de împrejmuirea rămasă în urma mea. Aveau să vină după mine, ceea ce însemna că trebuia să fug de ei toată noaptea. De parcă văzduhul ar fi fost o oglindă a durerii mele, a furiei, a paşilor mei grăbiţi, un tunet bubui printre copaci, iar apoi ploaia prinse să scalde pădurea tropicală.

Cu palma lipită de arsurile de sub cămaşă, am gonit prin noroi, biciuită de ploaie. Dramul de Lumină Fermecată pe care-l mai aveam îmi fremăta şi-mi spumega pe piele, însă nu era de ajuns ca să-mi tămăduiască rănile. Pentru o vreme, aveam să fiu lipsită de puterea de a mă lecui.

Tunetul îmi vuia în urechi, iar apa de ploaie mi se prelingea în ochi şi pe buze. Eram nespus de istovită şi de covârşită de durere, iar ploaia aceea năprasnică şfichiuia deopotrivă frunzele de palmier şi trupul meu. M-am prăbuşit la pământ şi m-am făcu ghem.

Nu puteam să deosebesc picăturile căzute din cer de lacrimile care-mi izvorau din ochi, dar ştiam că plângeam.

Şi tremuram, deşi nu era frig afară.

Ar fi trebuit ca, la auzul pleoscăitului unor paşi prin noroi, să mă ridic şi s-o iau din nou la goană. Dar nu mai aveam pic de vlagă. M-am făcut şi mai mică şi m-am pregătit să fiu târâtă înapoi în tabără şi schingiuită din nou.

- Arwen!

Precum o rază de lumină strălucitoare, glasul lui Kane spintecă bezna adâncă a deznădejdii mele.

Am deschis ochii şi i-am privit trupul ud până la piele, părul negru ca pana corbului, dat pe spate de ploaie, şi faţa.

Da, faţa aceea vânătă de mânie, pe care se citea o furie ucigătoare, neostoită, sălbatică şi de neînţeles. De când îl cunoşteam, nu văzusem niciodată o asemenea furie scăpărându-i în ochi. Valuri de furie răbufneau din întreaga-i fiinţă.

Cum de izbutise să... Oare ştia ce mi se întâmplase?

El îngenunche lângă trupul meu chircit la pământ şi mă luă în braţe.

Am tresărit puternic, fiindcă mişcarea aceea făcu să mă doară arsurile.

- Cum de eşti aici?

Glasul îmi răsună de parcă m-aş fi întors din morti. Nici nu-mi dădeam seama ce voiam să-l întreb.

- Nu trebuia să te las singură în veci! strigă el, lipindu-şi bărbia de creştetul meu.
- Mă doare, m-am văitat eu, ţinându-mă strâns de stomac.
- Ştiu, murmură Kane cu glas răguşit. Dar acum eşti în afara oricărei primejdii.

El se ridică şi mă duse în braţe până în tabăra noastră, păşind grăbit, îmboldit de ploaia ce ne scălda fără contenire.

CAPITOLUL 24

ARWEN

Cu o grijă nemaipomenită, Kane mă aşează pe salteaua din cortul meu, aşternută cu mantia de blană de vulpe pe care el mi-o dăruise cu atâtea nopţi în urmă, în temniţa din Fortăreaţa Umbrelor. Focul din vatră abia mai pâlpâia, răspândind o strălucire tulbure pe pânza cenuşie. Ploaia care se dezlănţuise după ce Kane mă adusese înapoi în tabără se prefăcuse apoi într-o adevărată furtună, ale cărei picături furioase, însoţite de un vânt tăios, răpăiau pe pânza cortului. Era cea mai rece noapte din câte petrecusem până acum în junglă şi m-am ridicat în capul

oaselor, înfaşurându-mă mai strâns în mantia de blană.

Am tresărit din pricina durerii înţepătoare a rănilor pe care Halden mi le făcuse cu fierul roşu, dar ruşinea era aproape la fel de străpungătoare. Ruşine că pusese mâna pe mine şi chiar mai rău de-atât, aşa că, după toate cele întâmplate, mă simţeam trădată cu atât mai mult.

M-am atins uşor în dreptul stomacului. În vârful degetelor abia dacă mi se mai ivi câte un crâmpei de Lumină Fermecată. Poate că folosisem prea multă putere în încercarea mea de a scăpa din Peştera Secerătorilor, iar apoi risipisem ultimele fărâme ca să-l nimicesc pe Halden. Am vindecat ceea ce am putut, picăturile răzleţe de Lumină liniştindu-mi pielea băşicată, iar după aceea am încercat să mă obişnuiesc cu durerea.

O licărire de mândrie străluci înăuntrul meu.

îmi invocasem Lumina nu doar ca să mă vindec. O folosisem ca să mă apăr.

Kane stătea cu faţa spre intrarea în cort. Ploaia răpăia de zor pe pânză.

- Aţi găsit-o pe Mari? Au izbutit să iasă cu toţii din peşteră?

Glasul îmi răsună ca o lăută spartă.

Kane se întoarse spre mine, ud până la piele, încă plin de acea furie nedomolită, pe care nu izbuteam s-o

pricep pe deplin.

- Sunt bine cu toţii. Le-am spus că ai nevoie de somn.

Vorbele lui mă liniştiră.

- Mari a luat catastiful? am vrut eu să ştiu, în timp ce-mi frecam tâmplele şi sprâncenele.

Ce zi nenorocită! Şi nici urmă de sabie.

- N-am întrebat-o, răspunse Kane cu glas apăsat.

- Ce-i cu tine?

Mânia lui mă înfuria *şi pe mine.* La urma urmei, fusesem arsă cu fierul roşu, ca o halcă de carne. Amintirea acelor chinuri mă făcu să mă înfior, iar în ochii lui Kane se aprinse o scânteiere şi mai ucigătoare.

N-am mai putut să-l privesc în ochi defel. Am început să-mi scot colbul şi aşchiile ce mi se adunaseră sub unghii.

încet, Kane dădu aerul afară din piept şi se aşează lângă mine, pe saltea, iar cămaşa udă i se atinse, în treacăt, de umărul meu. Apoi mă cuprinse cu o mână puternică şi caldă şi mă trase în poala lui. Cu băgare de seamă, de parcă aş fi fost un şoricel prins în capcană, îmi scoase aşchiile de sub unghiile însângerate.

Supărarea mi se topi ca fulgii de zăpadă la căldură.

El mă întrebă cu glas jos, dar mai blând:

- Cum te simţi?

- Am avut clipe când m-am simţit mai bine.
- Am crezut că te-am pierdut. Am crezut că ai... A fost... cumplit.
- îmi pare rău.

El îşi ridică privirea de la degetele mele.

- Să nu-ţi pară rău pentru nimic!
- Dar nu m-ai pierdut. Sunt chiar aici, în faţa ta. Şi cu toate astea... eşti atât de supărat!

Dacă ştia cumva cine mă răpise... Poate că se gândea că recunoscusem că n-aveam sabia.

îşi trecu, mâhnit, o mână peste faţă, în vreme ce mă apucă strâns cu cealaltă. Am încercat să mă mişc ca să-l văd mai bine, dar durerea ascuţită din stomac şi din piept mă facea să mă simt de parcă aş fi fost înjunghiată. Am făcut o strâmbătură.

- Nu te mişca, murmură el, dând drumul mâinii mele şi ajutându-mă să mă aşez pe spate.

Dar de fiecare dată când eram atinsă, arsurile mă usturau. M-am mişcat din nou.

Ne-am uitat amândoi la cămaşa mea, care era leoarcă deană de oloaie şi de sânee. De sâneele lui Studs.

- Trebuie să mi-o dau jos! am izbucnit. Mi se lipeşte de arsuri!

încet, Kane îşi strecură mâinile pe sub ţesătură, iar degetele lui bătătorite îmi alunecară peste coaste şi-mi dădură pe

şira spinării un fior foarte diferit de durerea pe care o simţeam din pricina rănilor.

- Vrei să ţi-o dau jos de tot? întrebă el cu glas încordat.

Am mormăit o încuviinţare. Dintr-o mişcare iute, Kane îmi trase cămaşa peste cap şi mi-o azvârli într-un colt al cortului.

Am rămas cu sânii dezgoliţi. în faţa lui Kane. în cortul acela mic, abia luminat. Şi eram despărţiţi de lumea de afară doar de pânza subţire şi de ploaia asurzitoare. Apoi Kane îmi văzu arsurile. Dacă înainte mi se păruse că era supărat... acum avea chipul unui ins în stare să nimicească lumi.

Mi-am încrucişat braţele peste sâni, căutând să nu-mi ating arsura. Am simţit cum mi se înroşeau pieptul şi obrajii.

- Cineva te-a *ars* cu fierul roşu?!

Pânza cortului se cutremură. Păsările ţâşniră I 1 din copaci, jivinele o luară la goană prin ploaie. Voiam să fug şi eu. Kane era înspăimântător. Mai înspăimântător decât îl văzusem vreodată.

- Am crezut, nu-mi dau seama cum, că ştiai deja..., am murmurat eu, deşi astfel de vorbe nu prea aveau noimă nici măcar pentru mine. Ceea ce am văzut zugrăvit pe faţa ta atunci când m-ai găsit...

- Mari m-a legat de sufletul tău. Ca să te găsesc, mă lămuri el, iar apoi strânse din dinţi. Am simtit tot ce-ai simtit şi tu.

„O, pe Pietre!”

- Am simţit că aveai mâinile legate, mă lămuri el, scoţând un mormăit de furie. Iar apoi am simţit că cineva a... că cineva ţi-a scos hainele, că ţi-a ridicat cămaşa. Că ai fost *arsă.* Nu ştiam unde erai. Nu ştiam cine sau ce îţi facea rău. Durerea... M-am gândit că trebuia să fie o magie... Că încă mai erai în peşteră. Nu mi-am dat seama că un ticălos de muritor era cel care-ţi facea toate astea...

Kane îmi cercetă arsura de deasupra buricului.

- Cu un vătrai încins... Iar nemernicul ăla voia să te ucidă?

Ochii lui scânteiau ca două flăcări argintate, pline de mânie ucigătoare.

- Kane, sunt teafără! Te frământi degeaba.
- *Degeaba?!*
- Acum sunt aici. Sunt la adăpost. Tu *m-ai salvat.*
- Nu îndeajuns de repede.

I-am aruncat o privire furioasă.

- îmi pare rău, spuse el, răsuflând încet şi prelung. în ultima vreme, mă străduiesc să nu mai fiu un ticălos răzbunător.
- Chiar aşa?

Mi-aş fi dorit să nu par atât de neîncrezătoare.

- Şi nu te-am salvat, spuse el fără să mă ia în seamă. Ai ieşit singură de acolo.

Vorbele lui mă înveseliră. Era adevărat, chiar scăpasem singură din mâinile lui Halden.

- Cine ţi-a făcut asta? întrebă Kane, răsuflând întretăiat.

- Dacă îţi spun, o să-l cauţi ca să-l ucizi, iar tatăl tău ar putea să afle că suntem aici.

- Nu încerca să te joci acum cu mine, fetişcane! Ceasuri la rând, te-am văzut adormind şi trezindu-te amărâtă. Te-am simţit tresărind. Te-am ascultat plângând. Nu mai ai nici un pic de Lumină ca să te vindeci, ceea ce îmi arată limpede că te-ai chinuit groaznic ca să scapi din tabăra duşmană. Cel care a îndrăznit să pună mâna pe trupul tău nepreţuit trebuie spintecat bucată cu bucată!

Vorbele lui treziră ceva în mine. O fierbinţeală începu să mi se ridice pe gât.

- Făgăduieşte-mi că nu te duci după el în seara asta!

- Nu, mârâi Kane.

Dacă totul mergea bine, el s-ar fi dus în tabăra Chihlimbarului şi ar fi ucis o mulţime de bărbaţi, unii chiar de-o seamă cu fratele meu. Flăcăi luaţi la oaste cu arcanul, tineri care habar n-aveau pentru ce luptau. Dacă totul mergea rău, Kane putea să-i asmuţă asupra noastră sau să se aleagă cu o rană.

- Te rog, rămâi cu mine! am încercat

eu să-l înduplec.

Uimirea din ochii lui se prefăcu în durere.

- Bine, o să merg mâine, încuviinţă el. După ce se crapă de ziuă.

- Făgăduieşte-mi!

Ochii lui ca argintul-viu se îmblânziră.

- îţi făgăduiesc. Nu plec nicăieri în noaptea asta.

Am oftat uşurată.

- A fost Halden.

între noi se lăsă o tăcere încordată. Apoi Kane strigă:

- Trebuia să-l omor atunci când am avut prileiul!

- Am izbutit să ies din tunel şi am fost salvată de nişte piraţi...

Kane îşi dădu ochii peste cap.

- Nu pot să te pierd din ochi nici măcar o clipă!

- Piraţii au hotărât să-şi amâne plecarea cu o zi, ca să mă aducă înapoi la voi. Dar Halden şi oamenii lui ne-au prins şi i-au ucis pe toţi.

Până acum nu mă lăsasem cuprinsă de durere la amintirea acelei nenorociri, dar în clipa de fată am simtit cum mi se strânse inima.

- I-am implorat cu cerul şi cu pământul să mă ajute, iar apoi au murit cu toţii din pricina mea...

- Nu, au fost ucişi de Halden şi de oamenii lui!

O lacrimă mi se prelinse pe obraz. Cu mişcări neîndemânatice, am încercat să

mi-o şterg cu umărul, pentru că încă îmi acopeream sânii cu mâinile.

Kane îmi şterse lacrima de pe obraz cu degetul mare şi apoi îmi dădu o şuviţă pe după ureche.

- Nu trebuie să te acoperi astfel. Nu mă uit Mai ales că eşti rănită. Nu sunt *atât* de mârşav!

- Ai dreptate, am spus, încruntându-mă. Ştiu asta.

Nici eu nu-mi dădeam seama de ce eram atât de sfioasă. Mă îndoiam că starea în care mă aflam mi-ar fi făcut goliciunea prea ispititoare.

- Oricum, trebuie să văd ce fac ceilalţi.

Kane se ridică şi dădu să iasă din cort.

Mi-am lăsat braţele în jos şi m-am întins pe spate. Deja mă simţeam mai bine. Nu mi-am putut înăbuşi o umbră de zâmbet, fiindcă mă năoădise o mare uşurare. Aproape că-mi venea să izbucnesc în râs. Kane îmi mai aruncă o privire înainte să plece.

- Ei bine, să ştii că zâmbetul ăsta... *chiar* că mă face să am anumite gânduri.

La auzul vorbelor lui, am izbucnit în râs. După ce se întorcea, poate că aveam să...

- Stai! am strigat, iar el îşi vârî capul înapoi în cort, împroşcând cu stropi de ploaie peste tot.

Kane nu era vreun mare milostiv, nu era dintre aceia care să te întrebe cum

te simţeai.

- Să vezi ce fac ceilalţi? De ce?

Ochii lui Kane se înnegurară, facându-mă să simt o umbră de teamă.

- Despre cine e vorba? am întrebat, cu răsuflarea tăiată, tresărind şi ridicându-mă în capul oaselor.

- Prinţul s-a lovit la picior. Nimic pentru care să-ţi faci griji...

Dar înainte ca el să-şi isprăvească vorba, îmi trăgeam deja cămaşa pe mine, tresărind de durere.

CAPITOLUL 25

ARWEN

M-am strecurat cu paşi poticniţi pe lângă Kane şi am ieşit în ploaia necruţătoare. Arsurile mă dureau pe sub bumbacul ud al cămăşii.

„O, nădăjduiesc că eşti bine, Fedrik!”

- Arwen! strigă Kane în urma mea, dar abia îl mai auzeam, fiindcă încălţările îmi pleoscăiau cu zgomot prin băltoace.

Am dat la o parte pânza ce închidea cortul lui Fedrik.

Mari şi Griffin stăteau lângă el, de o parte şi de alta. Am înlemnit.

Fedrik arăta ca un mort.

Strălucirea lui obişnuită fusese înlocuită de o paloare cenuşie,

bolnăvicioasă. Era lac de apă, în ciuda vântului şi a frigului aduse de furtuna tropicală.

Iar bietul lui picior sfărâmat... Cineva, îmi închipuiam că Griffin, i-l oblojise cât putuse de bine şi i-l legase cu o faşă, dar nu era de ajuns. Judecând după vânătaie, părea să sângereze pe dinăuntru, iar dacă nu izbuteam să-l ducem la o infirmerie, putea să-şi piardă piciorul de la genunchi în jos. Ca să i-l salvez, aveam nevoie de Lumina mea astă-seară.

- Nu-i mare lucru, murmură Fedrik cu glas răguşit, înainte să apuc să spun ceva. Nu-i atât de rău pe cât pare.

- Ba da, este, l-am prevenit eu. E chiar mult mai rău decât pare. Dar toate astea sunt ascunse de înfăţişarea ta chipeşă.

Lui Fedrik i se aprinse în ochi o frântură din strălucirea lui minunată. Dar nu îndeajuns. Nici pe departe.

- Eşti aici, spuse el. Doar asta are însemnătate!

Stomacul mi se strânse pe dată.

- Nu, nu, *nu,* am murmurat, gândindu-mă că Fedrik se bizuia pe mine, iar Lumina mea Fermecată se întrema prea încet Nu pot să..., am îngăimat, neştiind cum să-l lămuresc. Nu pot să vindec prea bine acum.

- Pricep, răspunse Fedrik, izbucnind într-un râs sec, hârâit. Voiam doar să spun că... eşti în viată.

Kane veni îndărătul meu, în cortul care acum era foarte înghesuit. Mireasma lui de cedru, înteţită de ploaie, îmi năpădi nările. M-am întors spre el, tresărind din pricină că mă înţepau arsurile, şi mi-am înfipt un pumn în pieptul lui.

- Cum să nu-mi spui de îndată ce m-am trezit prima oară?! am răbufnit, mânioasă. După tot ce ai spus despre cum încerci să fii mai puţin...

Fedrik îmi curmă vorbele:

- Eu l-am rugat să nu-ţi spună!
- Ba chiar m-a implorat, adăugă Kane.

M-am întors spre prinţ.

- De ce?
- Kane mi-a povestit că, atunci când te-a găsit, erai într-o stare foarte proastă şi aveai nevoie de odihnă.

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei, iar chipul i se schimonosi de durere. Dar nu suferea pentru nenorocirea care i se întâmplase lui... ci pentru a mea.

- E doar un picior, spuse el, mai vioi. Am două, să ştii!
- O, încetează! am izbucnit eu, suspinând. Ai cutreierat lumea toată viaţa ta. Te-ai urcat pe munţi, ai colindat..., am adăugat, clătinând din cap. Bineînţeles, poţi să faci toate astea şi cu un picior, dar...
- Nu poate să facă nimic din toate astea dacă- i mort, mormăi Mari.
- Mari! m-am răstit eu.

Fedrik încremeni oentru o clină.

- Vrăjitoarea face din ţânţar armăsar, îl linişti Griffin. Am văzut grozăvii mai mari pe câmpul de luptă.

Comandantul minţea, iar eu am ghicit că Fedrik îsi dădea seama.

Nu se duseseră cu el în oraş. Şi aleseseră să rămână în tabără nu doar ca să se ferească de privirile iscoditoare ale ostaşilor duşmani. Mă aşteptaseră să-l vindec. Iar eu mă întorsesem fără Lumina mea. Eram încredinţată că nu aflasem nimic de la Kane fiindcă el ştia... că n- aveam ce să fac.

Ei bine, chiar dacă nu mai aveam nici o frântură de Lumină, eram vindecătoare. Mai puteam să dau o mână de ajutor.

M-am lăsat pe vine şi m-am ghemuit lângă Fedrik.

- O să încerc să-ţi pun osul la loc, prinţe! Am nevoie de două crengi lungi, groase, şi de cât mai multe feşe, i-am spus eu lui Mari. Şi, draga mea, n-ar strica dacă faci o vrajă ca să avem nişte gheaţă.

- Las’ pe mine!

Ea se ridică şi trecu valvârtej pe lângă noi.

- O să doară, l-am prevenit pe Fedrik.

Mişcându-mă, am tresărit eu însămi de durere. Nici mie nu mi-ar fi stricat puţină gheaţă.

- Abate-mi gândurile în altă parte, îmi ceru prinţul, fără să mă piardă din ochi. Spune-mi că pe cămaşă n-ai sângele

tăul

- Nu, nu-i doar sângele meu, am răspuns eu cu glas sec, după care am început să curăţ locul, ca să-mi fac loc pentru cele trebuincioase oblojitului.
- Mogâldeaţă, ce s-a întâmplat cu tine după ce am scăpat din peşteră? întrebă Fedrik cu glas împăciuitor.
- Nişte piraţi mi-au făgăduit să mă ajute să mă întorc în oraşul Ochi de Broască, dar au fost prinşi într-o capcană şi ucişi în faţa mea de ostaşii din Chihlimbar, care m-au luat şi m-au rănit, am povestit eu, înghiţind cu noduri. De fapt, m-a rănit un vechi prieten.
- Halden?

Mârâitul adânc al lui Griffin cutremură cortul în jurul nostru.

N-am putut să mă uit la el. Nu voiam să-l văd mânios din pricina mea.

-Da.

Am pipăit fluierul piciorului lui Fedrik, căutând să-mi dau seama cât de grea era rana.

- Cum ai scăpat de cel care te prinsese? întrebă Fedrik, cu dinţii încleştaţi.
- Am avut mare noroc. Kane m-a găsit lângă tabăra ostaşilor din Chihlimbar.
- Da, *trebuia* să te găsească, spuse Fedrik, foindu-se. M-a ajutat... s-o văd pe Mari făcând acea vrajă de legare.

Am simtit că Griffin şi Kane se frământau în jurul meu. Oare ce-mi

scăpa? Vorbele lui Griffin mă lămuriră:
- De ce ar vrea băiatul ăla din Chihlimbar doar să-ti facă rău?
- Cum, te miri că n-a ucis-o pe loc? întrebă Mari, care tocmai se întorcea, aducând ceea ce-i cerusem. Pe Sfintele Pietre, comandante, chiar n-ai nici o măsură?
- N-am vrut să zic asta, mormăi Griffin, dar ochii lui plecaţi îmi spuseră altceva.

Poate că Griffin era un mincinos mai mare decât mine.

Cortul devenise neîncăpător. Mari îngenunche într-un colţ, lângă mine, în timp ce m-am aplecat peste Fedrik. Griffin stătea de cealaltă parte a saltelei, chircit lângă nenumăratele lucruri ale prinţului. Kane rămăsese la intrare, aplecat sub pânza cortului. Nu-mi dădeam seama dacă voia să stea în picioare, sau dacă nu mai avea unde să se aşeze. Cât despre focul care ardea în vatra din colţul îndepărtat, parcă se chinuia să rămână aprins.
- Halden voia să ştie unde e sabia. Şi voia să afle dacă e la noi.

însă şi mie mi se părea ciudat. Dacă ne luam după spusele profeţiei, moartea mea ar fi însemnat că nu mai avea cine să-l ucidă pe Lazarus. Oare de ce nu mă scosese Halden din joc?
- Dacă îi spuneam că avem sabia, el v-ar fi căutat ca să vă ucidă. Dar n-ar fi fost bine nici să-i spun că n-o avem,

adică, pe scurt, că nu suntem cu un pas în faţa lor, am mormăit eu, înghiţindu-mi fierea care mi se urcase în gâtlej la amintirea întregii întâmplări. Aşa că... nu i- am spus nimic.

Un scrâşnet de fier mă făcu să-mi ridic privirea.

M-am răsucit şi l-am văzut pe Kane strângându-şi cana în mâinile încordate.

Fedrik făcu ochii mari.

- O, rege, ce strângere puternică ai!

- De ce nu te duci să iei o gură «er? i-am cerut eu lui Kane cu glas tăios.

El îmi răspunse, şuierând printre dinţii încleştaţi:

- Am o mulţime de aer şi aici, mulţumesc pentru grijă!

Am pufnit, iar apoi m-am întors să aşez pe piciorul lui Fedrik crengile aduse de Mari, căutând să îndrept oasele cât mai bine. Pipăind, mi-am dat seama că prinţul avea fluierul piciorului crăpat în mijloc şi că trebuia îndreptat astfel încât să ajungă în linie cu genunchiul şi glezna. îmi era greu să simt oasele prin umflătură, dar măcar era o ruptură mică... sau *mai* mică. Osul cel mic, fibula, aproape că se zdrobise de tot. Nu prea aveam ce să-i fac, puteam doar să-l înfăşor strâns cu legături în jurul crengii, astfel încât bucăţile rupte să se lipească aşa cum trebuia.

Deşi era limpede că suferea cumplit, Fedrik aproape că n-o arăta. Doar

broboanele de sudoare care i se prelingeau pe tunică şi, din când în când, câte un icnet sau câte un mormăit stins trădau caznele prin care trecea.

Cu cât înălţăm mai mult piciorul şi cu cât îl strângeam mai tare în feşe, cu atât se retrăgea mai bine umflătura.

Bătăile inimii mi se mai domoliseră, iar gândurile îşi mai slăbiseră tumultul. îmi lipsise harul meu. îmi era dor să-i ajut pe cei aflaţi în suferinţă, cu sau fără Lumina mea. Am strâns faşa mai bine, iar Fedrik se strâmbă, ceea ce mi-a amintit că trebuia să-i abat gândurile.

- Halden a spus ceva ce mi-a rămas în minte. Că prezicătoarea avea o fiică. Zicea că ele două sunt singurele Fermecate care au avut vreodată astfel de viziuni. Ştiu că prezicătoarea a murit acum zeci de ani, dar oare fiica ei o mai fi în viată?

în cort se aşternu tăcerea.

- Ce-i? am întrebat, mirată.
- Nu-mi vine să cred că i-au dat de urmă, murmură Griffin.
- Oricum, nu le-a folosit la nimic, spuse Kane, dus pe gânduri. Esme n-a moştenit harul mamei ei.

„Esme?!”

- De ce să creadă cei din oastea lui Gareth că l-a moştenit? întrebă Griffin.
- Nu ştiu, răspunse Kane. Trebuie să-i facem o vizită lui Esme, nu-i aşa?
- Da. Sabia nu-i aici şi, de altfel, n-am mai asudat atât de tare în viaţa mea!

spuse Griffin, storcându-şi cămaşa şi dezgolindu-şi o frântură din pieptul care părea cioplit în marmură.

- Şi unde să ne ducem? întrebă Mari, deşi părea cu gândurile în altă parte.

Lumina îmi mai furnică o dată prin vârful degetelor, refacându-se cu atât mai iute cu cât o foloseam mai mult, aşa cum îmi spusese Dagan. După ce am pus la loc piciorul lui Fedrik, mi- am trecut mâna pe sub feşe şi i-am lipit oasele cu băgare de seamă. Până dimineaţă, avea să poată să calce, iar până la amiază, chiar să meargă. Aşa ceva putea să-i pară prinţului o adevărată minune.

- La Colţul de Stâncă, răspunse Kane.

După ce am isprăvit cu îngrijirea piciorului prinţului, am trecut pe lângă Mari şi m-am aşezat într-un colţ, ştergându-mi sudoarea ce mi se adunase pe frunte.

- Ne întoarcem în Regatul de Onix? am întrebat.

îmi aminteam că văzusem Coltul de Stâncă pe o hartă păstrată în apoteca din Fortăreaţa Umbrelor. Era un oraş aşezat la ţărmul mării, în apropiere de Piscul cu Sălcii.

Kane îşi trecu o mână prin părul umed.

- Merită să încercăm.

- De unde o ştii pe fiica prezicătoarei? l-am iscodit eu.

- Mă îndoiesc că-şi mai aminteşte de

noi. Pe vremea când era mai tânără, eu şi Griffin am ajutat-o să evadeze din Lumera. După ce mama ei a fost ucisă în timpul răzmeriţei, am adus-o în Evendell şi am ajutat-o să înceapă o nouă viată.

- Nepăzită?

- Nu m-am gândit ca, după atâţia ani, duşmanii să se apuce s-o caute. N-aveau de ce.

- O să aflăm din ce pricină cred ei că Esme are aceleaşi viziuni ca maică-sa, spuse Griffin. E singurul fir pe care putem să mergem acum.

Inima îmi îngheţă în piept, chiar dacă el nu mai rosti vorbele:

„De vreme ce Sabia Soarelui nu e în Peştera Secerătorilor şi nu ştim unde s-o căutăm.”

- Poate că prezicătoarea a mai avut o fiică? Sau un fiu? întrebă Mari cu glas şovăitor. Iar Halden s-a înşelat?

- Numai femeile Fermecate se nasc cu harul ăsta, răspunse Kane. Iar prezicătoarea a avut o singură fiică. Dacă Halden ştia de Esme, ea trebuie să aibă însemnătate pentru duşmanii noştri dintr-o pricină anume.

- Dacă mai e încă în viaţă, adăugă Griffin.

Tăcerea se aşternu din nou peste noi.

- N-aş vrea să vă stric cheful, dar nu ştiu dacă eu sau Arwen o să putem călători mâine! spuse Fedrik.

Mi-am muşcat buza şi i-am aruncat prinţului o privire piezişă.

- Trebuie doar să fierb nişte poţiuni peste noapte. Presimt că mâine-dimineaţă o să ne simţim amândoi mai bine.

»

îmi strecurasem deja mâna sub cămaşă, tresărind la înţepătura arsurilor în timp ce-mi apăsam palma pe sân ca să vindec băşicile şi să- mi cos pielea din palmă, încă sfârtecată după ce atinsesem mânerul uşii din încăperea comorii.

- Tu eşti vindecătoare, dar nu cred că asta poate să se lecuiască mulţumită vreunei poţiuni, spuse prinţul, strâmbându-se şi arătând spre piciorul lui.

Am vrut să-i spun adevărul. Aşa ar fi trebuit. Dar ori de câte ori se uita la mine, Fedrik nu vedea o fată neputincioasă şi nătângă din Abbington, sau pe Fermecata cu sânge pur, a cărei menire avea să izbăvească întreg continentul. Nu vedea o copilă bătută, sau o laşă chinuită de temeri şi copleşită de nelinişti, sau o femeie care mai avea de trăit cel mult un an.

Mă vedea doar pe mine.

- Ai încredere, ştiu ce vorbesc! i-am spus.

El mă privi în ochi cu blândeţe

neprefacută şi mă luă de mână.

- Am.

Pielea îi era netedă şi mătăsoasă, atât de deosebită de degetele bătătorite ale lui Kane. Mi-am coborât privirea la mâna lui aurită de soare, pe lângă care a mea părea una de pitic. Mireasma lui de smochine şi de bergamotă mă liniştea.

- Trebuie să mă duc să mă uşurez! pufni Kane.

Faţa şi gâtul îmi ardeau. Mi-am tras mâna din strânsoarea lui Fedrik.

Griffin se foi în colţul lui, stângaci, şi se ridică în picioare.

- Iar eu trebuie să adun... frunzele! spuse el, scărpinându-şi falca. Trebuie să adun frunzele.

Apoi plecă aproape la fel de iute precum Kane.

M-am uitat la Mari şi i-am spus din priviri: „Să nu îndrăzneşti!”

- Plec şi eu! se trezi vorbind prietena mea, după care se ridică. Pentru că împrejurarea asta devine ciudată!

Ea ieşi din cort şi mă lăsă singură cu Fedrik.

Fără să vreau, am izbucnit într-un hohot de râs, dar inima îmi bătea nebuneşte în piept. Simţeam mai mult nelinişte decât dorinţă, dar frământarea mea n-avea nici o noimă, nu? După toate peripeţiile prin care trecusem, după toată spaima şi...

- Hei, îmi pare rău pentru ce ţi s-a

întâmplat astăzi, spuse Fedrik, luându-mi iarăşi mâna într-a lui.
- N-a fost chiar atât de rău.
- Pot? întrebă el, făcând semn spre pântecul meu.

Am dat din cap, ţeapănă, iar el îmi trase cămaşa în sus, cu o mişcare plină de gingăşie.
- *Ticăloşii...,* şuieră printre dinţi în clipa în care îmi zări arsurile ce se vindecau.

Apoi îşi ridică privirea la mine, cu ochii arzând de mânie.
- Sunt bine, am spus eu cu tot dinadinsul.
- Ba nu eşti, răspunse el, cu răsuflarea tăiată.

Ochii lui îşi recăpătaseră o parte din albastrul lor viu şi parcă m-am simtit privită de două oceane nemărginite. Am rămas tăcută, iar prinţul îmi coborî cămaşa.
- Mă bucur că regele Ravenwood a izbutit să te găsească şi să te ajute!
- Şi eu mă bucur, am mărturisit.
- Ştiu că a fost mai mult decât un simplu sărut... între voi.

Eram încredinţată că avea să se ajungă la asta. Am oftat. Ploaia se mai domolise şi abia dacă mai răpăia pe pânza cortului.
- Povestea noastră e una foarte încâlcită, am spus, gândindu-mă la vorbele pe care le schimbasem cu Kane înainte să intrăm în peşteră.

Da, câteodată mi se întâmpla să văd lucrurile doar în alb şi negru.

Fedrik încruntă din sprâncene.

-Ştii...

Buzele i se strânseră într-o linie încordată, de parcă nu ştia dacă să vorbească sau nu.

- Trebuie să ştii că e îndrăgostit de tine până peste cap, nu?

Am făcut ochii mari. Nu pentru că nu mă gândisem la asta, ci doar pentru că nu mă aşteptam s-o aud de la Fedrik.

Fusese o vreme când îmi dorisem asta nespus de mult. îmi dorisem să fie adevărat mai mult decât îmi doream să-mi bată inima. Dar neînţelegerile dintre noi, gelozia lui şi felul în care se purta, de parcă aş fi fost a lui, ciocnirile noastre, zeflemeaua... nu aşa îmi închipuiam că arăta dragostea. Şi, la drept vorbind, Kane avusese nevoie de mine ca să-şi atingă un anumit ţel. De asta mă căutase. Fusese mereu cu ochii pe viaţa mea, pe *moartea* mea, mai degrabă. Cândva începuse să se simtă atras de mine, iar apoi...

- Nu, am răspuns eu, clătinând din cap. Nu e.

- Mogâldeaţă...

- Eu sunt ca o jucărie pentru el. O joacă. Şi nu-i place să piardă, am adăugat, muşcându-mi buza. Sau să vadă cum se joacă alţii cu jucăriile lui.

Ochii lui Fedrik străluciră, plini de căldură.

- Zici că vreau să mă joc cu tine?

Aş fi roşit, stânjenită, dacă nu i-aş fi văzut dorinţa zugrăvită pe chip. Dar, în ultima vreme, îndrăzneala era singurul balsam care îmi alina suferinţa.

- Şi nu vrei?

Fedrik izbucni în râs, puţin spăsit.

- Nu vreau să-mi vâr nasul acolo unde nu e loc de mine.

Dar eu voiam asta?

îl doream pe el?

Nu chiar.

Fedrik îmi plăcea nespus de mult. Era de soi ales şi binevoitor, un ins vesel şi plin de viaţă. Şi mă lăsa să mă văd prin ochii unui bărbat care nu ştia nimic despre soarta mea, un lucru pe care cei care mă cunoşteau cu adevărat nu mi-l puteau dărui. învăţasem atât de multe în ultimele luni, că parcă nu-mi mai încăpeam în piele... Mă simţeam atât de vlăguită de schimbările prin care trecusem, încât le simţeam ca pe nişte linii pale, care mă brăzdau din creştet până-n tălpi.

Fedrik mă făcea să mă simt ca nouă.

însă chiar şi aşa... Nu. Oricât m-aş fi străduit, nu-l *doream.* Nu din tot sufletul, aşa cum îl dorisem mereu ne Kane. Nici măcar în felul feciorelnic în care-l dorisem pe Halden... visând cu ochii deschişi la ceea ce avea să fie între noi într-o bună zi, nu la ce era.

Dar înainte să mai spun toate astea aşa cum trebuia... dacă puteau să fie

puse în vorbe... Fedrik îmi aruncă un zâmbet slab, fermecător, luându-mi, în chip greşit, tăcerea drept încuviinţare, şi se aplecă, iar apoi îşi apăsă gura peste a mea.

CAPITOLUL 26

KANE

După ce m-am uşurat, am lăsat ploaia să-mi răpăie pe faţă.

Butelca de rachiu – pe care încă o mai aveam atârnată de încheietura mâinii – parcă îşi bătea joc de mine. Fusesem hotărât să beau mai puţin, dar azi era una dintre cele mai groaznice zile din viata mea şi aveam nevoie de ceva care să mă potolească. Sau de mai multe lucruri care să-mi potolească mai multe frământări.

Durerea era un lucru ciudat. După atâţia ani, ajunsesem să ştiu ce anume putea să-mi stârnească o suferinţă mai mare decât de obicei.

»

Nu mă feream să rostesc numele mamei sau pe cel al fratelui meu, nu mă feream să cânt la lăută. Acum aveam pielea îndeajuns de bătătorită încât durerea pe care toate astea o trezeau în mine să fie ca un junghi. Ca un cuţit cu

lama tocită, care doar zgâria.

îmi dădusem seama că adevărata ameninţare se ivea atunci când *nu* eram pregătit: atunci când ceva pe deplin neaşteptat îi trezea la viaţă în mintea mea pe mama şi pe fratele meu. Atunci cuţitul se prefăcea în bardă.

O astfel de durere neprevăzută, chinuitoare, mă apuca ori de câte ori încercam să beau mai puţin, dar nu izbuteam să păstrez măsura.

Mama nu bea niciodată. Nici în clipele de bucurie, nici în cele de deznădejde. Nici măcar de ochii lumii. Nu ştiam dacă îi plăcuse să bea, dar se ţinuse în frâu dintr-o pricină vrednică de laudă, sau dacă pur şi simplu ura băutura. Dacă aş fi putut să-i spun că încercam să mă las de obiceiul ăsta şi, pe deasupra, pentru o femeie, ar fi râs pe înfundate. Yale, fără îndoială, ar fi facut-o şi el.

Sau ar fi fost nemaipomenit de mândră. M-ar fi cuprins într-o îmbrăţişare – chiar dacă nu mai eram de multă vreme copil, m-aş fi lăsat strâns cu dragă inimă – şi mi-ar fi spus că eram în stare să fac tot ce-mi puneam în minte. Eu aş fi încercat să schimb subiectul, să fug de laudele care nu mi se cuveneau, dar ea i-ar fi dat înainte, de parcă eu n-aveam nimic de spus în povestea asta. M-ar fi întrebat când anume îmi dădusem seama că

eram îndrăgostit. Şi când anume aveam să i-o prezint pe aleasa inimii mele.

Dar mama n-avea să vadă niciodată cum m- ar putea schimba iubirea, în bine sau în rău.

N-avea s-o cunoască niciodată pe Arwen.

Iar asemenea gânduri săpară mai adânc în rana din inima mea, făcând să se deschidă din nou.

Un vânticel rece făcu să se zbuciume copacii mari din jurul taberei şi picături de ploaie mă împroşcară din toate părţile. Am mai luat o duscă.

Fără doar şi poate, mama m-ar fi sfătuit s-o las mai moale cu prinţul din Citrin. La drept vorbind, Fedrik era un flăcău de treabă. Aproape că-şi dăduse viaţa pentru Griffin, în Peştera Secerătorilor. Şi ce dacă era un prostănac, care habar n-avea cât de repede se vindeca un Fermecat ca Griffin de pe urma unei răni precum a lui? Era un prostănac *de treabă.*

în ciuda piciorului său strivit, el mă implorase s-o las pe Arwen să se odihnească după caznele prin care trecuse. Şi se ţinuse destul de bine, deşi avea una dintre cele mai cumplite răni din câte văzusem vreodată.

Am revenit în tabără. Furtuna ne stinsese focul cu totul, iar în două dintre cele trei corturi se zăreau firicele de lumină. Pesemne că Mari şi Arwen dormeau deja, iar Griffin îşi ascutea

săbiile.

Era timpul să nu mai fiu un ticălos de zile mari.

- Fed, am spus, îndreptându-mă spre cortul lui, am rachiul ăsta, care poate să ajute la domolirea durerii, iar eu chiar încerc să...

Mi-am vârât capul în cort şi... am zărit-o pe Arwen. Era în braţele prinţului, cu buzele lipite de ale lui.

Aproape că mi-am vărsat toată tăria din stomac peste focul care trosnea în vatră.

Arwen se trase atât de iute din îmbrăţişarea

lui Fedrik, încât el nu-şi dădu seama ce se întâmpla şi-i luă câteva clipe ca să-şi aţintească privirea nătângă şi plină de dorinţă într-a mea.

O sărutase.

O *sărutase...*

Aveam să-i scot măruntaiele şi să i le înd es pe gât...

- Kane! strigă Arwen în urma mea, dar eu deja mă îndepărtam de cort cu paşi mari.

Nici nu era atât de groaznic că o sărutase.

Ea îl sărutase pe *el.*

N-aveam de gând să ascult cum îşi făceau de cap în cortul de alături. Asta m-ar fi... Eu aş fi... Dacă aşa ar fi stat lucrurile, nu s-ar mai fi ales nimic din mine.

„Nu fi o fiară râvnitoare, care-şi apără cu ghearele şi cu dinţii ceea ce crede

că-i al ei! Arwen nu-i a ta.”

Şi chiar nu ştiusem că avea să se întâmple asta? Gândul mă chinuise zile şi nopţi de-a rândul, ca o rană pe care mi-o făcusem chiar eu, nu? Şi ajunsesem mereu la aceeaşi încheiere: Arwen merita un dram de bucurie. Un dram de plăcere.

Picioarele m-au purtat mai adânc în junglă. Am trecut dincolo de vălul de magie al lui Mari, pe lângă frunzele toropite de căldură, care mi se aşterneau pe cărare, pe lângă moliile ude leoarcă de la ploaie, pe care le îndepărtam cu mâna din drumul meu. Am mai luat o gură de tărie, simţind cum aceasta îmi ardea gâtlejul şi stomacul. Apoi încă una.

După un timp, m-am răsucit dintr-odată pe călcâie, fiindcă am auzit paşi uşori îndărătul meu.

Arwen era udă până la piele, iar cămaşa i se lipea de trup.

- îmi pare rău că... că ai văzut asta! spuse ea, înghiţind cu noduri sub şfichiul ploii. Dar nu mă aşteptam ca el să... Nici măcar nu-mi place...
- Nu-i nimic, am spus eu cu glas scăzut, simţind cum vorbele parcă mă înţepau pe limbă.

Mi-am văzut de drum, abia izbutind să trag în piept îndeajuns de mult aer înăbuşitor ca să- mi încetinesc răsuflarea.

- Chiar aşa?! strigă ea în urma mea,

călcând în picioare frunze umede şi noroi.

Nu putea să mă lase în pace?

M-am întors şi am privit-o în ochii măslinii, strălucitori, asemenea stelelor pe care jungla le ascundea de noi.

- Da, *chiar aşa!* Se poate ca o părere atât de bună despre tine să fie singurul lucru care să nu-ţi vină bine, fetişcane!

Faţa i se înăspri. Se ciupi de podul nasului, facându-mi inima să mi se strângă în piept.

îmi plăcea mult strâmbătura aceea. Şi-mi plăcea la fel de mult năsucul ei.

- Am crezut doar că tu… că noi…
- Nu-mi pasă ce faci, Arwen, atâta vreme cât eşti fericită.

Ea se mişcă, iar condurii subţiri îi lipăiră prin noroi. Chiar avea nevoie de nişte cizme noi.

- Deci… n-ai nimic împotrivă?

Fiecare părticică din trupul meu se sfădi cu dorinţa de a o apuca de umeri şi de a răcni cât mă ţineau bojocii:

„Nimic împotrivă?! Să n-am nimic împotrivă în privinţa asta?! Mi-ar fi mai bine cu o lance înfiptă în măruntaie! Abia dacă aş simţi-o faţă de ce simt acum! Tu eşti a mea! O să fii mereu a mea! Nimeni n-ar trebui să te atingă! Să te privească. Să te fac să râzi. Vreau să te iau din jungla asta acum… ducă-se naibii continentul, sabia, profeţia… şi să mergem intr-un loc în care să nu ne mai dea nimeni de urmă. Să te păstrez acolo

ca pe o comoară ascunsă. Şi să te hrănesc cu pâine în formă de trifoi, să-ţi citesc şi să te fac a mea după pofta inimii, să te iubesc în fiecare zi şi în fiecare noapte, tot restul vieţii.”

- Bineînţeles, am răspuns, scrâşnind din dinţi de parcă aş fi putut să sfărâm o stâncă între ei.

Ploaia aprigă îmi răpăia peste ţeastă, peste umeri, de-a lungul gâtului. Palmierii şi nucii se cutremurau sub puterea năucitoare a vijeliei, înălţându-şi crengile biciuite de vânt spre cerul nopţii.

- Uneori se întâmplă să faci o alegere proastă doar ca să te simţi bine. Pricep asta mai abitir decât oricine.

Nu voisem s-o spun ca pe o batjocură. Făcusem şi eu acelaşi lucru de mii de ori.

Dar Arwen îşi încrucisă braţele şi-şi arătă dinţii frumoşi.

- Am făcut fiecare „alegere proastă” în strădania de a mă vindeca de tine! M-ai minţit, Kane! Mai rău, m-ai făcut să cred că aveai simţăminte pentru mine – iar asta, doar ca să mă poţi *jertfi.*

- Asta *nu* e...

- Ei, nu mai spune!

Arwen nu se sperie defel. Ba chiar făcu un pas în faţă, silindu-mă să-mi plec gâtul ca s-o pot privi în ochi.

- Te-ai răzgândit după ce ai hotărât că

voiai să te culci cu mine. Ce *mărinimiel*

Am dat să deschid gura, dar ea mă opri.

- Ce voiai să-ţi spun în acea zi, pe corabie, după ce am aflat totul... Ce te aşteptai să fac?

Bubuitura năprasnică a unui tunet, pereche cu vuietul din capul meu, zgudui pădurea. Nici unul dintre noi nu clipi.

- Nu ştiu, poate să mă ierţi? Să-ţi foloseşti o frântură din sufletul tău mare ca să vezi în ce împrejurare cumplită mă aflam şi cât de mult încercasem să te salvez? Să alegi să-mi fii alături în ciuda greşelilor mele?

Ea strâmbă din buze, de parcă gândul iertării sau poate doar gândul de a fi cu mine ar fi fost cel mai scârbos lucru din câte îşi închipuise vreodată.

- E adevărat! am recunoscut. Am făcut nenumărate greşeli. N-o să te merit niciodată şi n-aş fi putut să te merit vreodată. Dar nu te amăgi singură, Arwen! Nu fugi de povestea asta pentru că am minţit, pentru că nu-ţi mai pasă sau din pricina vreunui prinţ. Ai impresia că simţămintele sunt o slăbiciune pentru mine? Pe tine te *îngrozeşte* gândul de a-ţi da voie să simţi ceva cu adevărat! Ai prefăcut profeţia într-un scut îndărătul căruia te ascunzi. Nimic nu mai are vreo însemnătate dacă mori, nu?

- Să ţi-o trag! se răsti ea.

Aproape că am tresărit. Nu mai auzisem niciodată acea sudalmă pe buzele ei. Furia îi era ca un tăciune azvârlit în focul ce-mi sfârâia prin vine. M-am apropiat până când ei i se tăie răsuflarea. I-am simţit icnetul până în măduva oaselor.

- Aici? am mârâit. O, ce fetişcană plină de dorinţă! E cam umed pentru gustul meu, dar ştii că te-as face a mea oriunde vrei!

- Ţi-ar surâde asta, nu? Să te împreunezi cu mine pe pământul pădurii, ca o jivină în călduri!

Am rânjit.

- Ca să vezi, mă asculţi şi pe mine, în sfârşit!

- Nu mă gândesc la tine în felul ăsta, Kane. Nu mă mai gândesc.

- Nu te cred.

- Atunci, eşti un smintit, şopti ea.

- Ba nu, te gândeşti la mine fără încetare. Aşa cum mă gândesc şi eu la tine. Zi şi noapte. în fiecare ceas, până când dorinţa devine cu totul mistuitoare.

Arwen clătină din cap.

- în ziua aceea, pe când eram amândoi pe plaja din Oraşul de Azur, ai spus că o să mă laşi în pace.

- Pesemne că amândoi suntem nişte mincinoşi!

Dintr-odată, se auzi o mişcare ce făcu să foşnească arborii din spatele nostru. Ne-am răsucit în acelaşi timp, gâfâind.

Opt bărbaţi mascaţi se iviră din pădure, mânuind săbii şi ciomege, cu tăvi şi bucăţi de scoarţă de copac în loc de scuturi... Tâlhari.

Mi-am coborât privirea în pământ. Trecuserăm de vălul magic al lui Mari.

Arwen prinse să răsufle iute.

Ostaşii din Chihlimbar aflându-se pe urmele noastre, n-avea nici o noimă să-mi folosesc Lumina Fermecată pe amărâţii aceia de muritori. Am scos un pumnal din cizmă, rotindu-mi încheietura şi scuturându-mi umerii, în timp ce simţeam că în mine se revărsa, fierbinte, un preaplin de vlagă. Deja adulmecam miros de sânee.

Asta era chiar eliberarea de care aveam nevoie.

- întoarce-te în tabără! Trimite-l pe Griffin aici!

Arwen nu făcu nici o mişcare.

- Bărbatul ăsta e primejdios! strigă ea, făcând semn spre mine. N-o să scăpaţi cu viaţă din mâinile lui! Lăsaţi-ne în pace şi o să trăiţi!

Cel mai vânjos dintre tâlhari, cu faţa ascunsă de o mască de piele şi cu picioarele afundându- i-se în nămol, făcu un pas în faţă.

- N-oi fi eu vreun învăţat, dar ştiu să socotesc. Voi sunteţi doi, iar noi suntem de trei ori mai mulţi, pe puţin. Iar ceata noastră e şi mai mare. Patruzeci de oameni voinici sunt chiar îndărătul nostru!

El veni puţin mai aproape, aşa că m-am strecurat în fata lui Arwen.

- Nu ştiu dacă v-aţi dat seama, dar traiul nu-i prea bun de când a fost cucerit Chihlimbarul. Avem nevoie de mâncare. Avem nevoie de gologani. O să ne mulţumim cu ai voştri. Dar făgăduim să nu-i facem nici un rău doamnei tale. Noi nu suntem nişte ticăloşi!

Mârâitul meu răguşit scutură picurii de ploaie de pe frunzele din apropiere.

Mi s-a părut că o auzeam pe Arwen strigându-mă pe nume ca să mă prevină, dar era prea târziu. Pumnalul meu de oţel se ciocni cu sabia tâlharului, scrâşnind năprasnic. într-o clipită, ceilalţi tăbărâră pe noi ca un roi de albine.

Un alt bărbat mascat mă atacă şi mi-am înfipt cu uşurinţă pumnalul prin capacul de oală pe care-l avea drept scut. Se năpustise cu asemenea iuţeală sure mine, încât lovitura îl azvârli la picioarele lui Arwen. Ea îl izbi cu piciorul în tâmplă.

- Arwen, am mormăit, împingând un flăcău cu cap colţuros într-un copac mare şi umed, du-te înapoi în tabără. Acum!

Dar ea veni lângă mine. Pieptul i se lipi de al meu, iar inima începu să mi se zbată ca o jivină încolţită. înainte să mă dezmeticesc, fetişcana îmi scoase sabia lungă din teacă şi o împlântă în ceva...

sau în cineva... din spatele meu.

- Ai grijă! mă preveni ea, cu răsuflarea tăiată.

M-am ferit de un tâlhar care se năpusti asupra noastră cu un cuţit de măcelar. I-am zădărnicit următoarea lovitură, deşi am simţit pe braţ zgârietura usturătoare a cuţitului. M-am dat înapoi şi i-am înfipt pumnalul în burtă până când mânerul întâlni pielea, iar nemernicul scoase un geamăt înspăimântător.

Alţi doi bărbaţi se repeziră la mine. Neputând să-mi retrag pumnalul la timp, i-am doborât la pământ folosindu-mă de trupul celui care încă mai era înfipt în lamă.

Freamătul unei săgeţi care zbura prin aer mă făcu să privesc îndărăt. Săgeata se îndrepta spre...

„Nu, nu, *nu*!”

Şuvoaie negre de Lumină îmi ţâşniră din mână şi se înfaşurară în jurul săgeţii, la câteva degete de spatele lui Arwen.

Lemnul se sfărâmă în aşchii de ceaţă şi am » > » simţit că stomacul parcă mi se prăvăleşte pe solul pădurii.

Săgeata aceea fusese mult, *mult* prea aproape.

Dar Arwen nici gând să se înveţe minte. Ea prinse să înfigă sabia mea în coapsele, în braţele şi în picioarele tâlharilor. Lama şuieră prin aerul nopţii, în timp ce purtătoarea ei se aruncă spre dreapta şi îl izbi cu

mânerul în tâmplă pe bărbatul care se pregătea s-o atace, lăsându-l lat la pământ.

Mişcarea îmi părea cunoscută.

- De unde ai învăţat asta? am strigat, în timp ce param cu pumnalul ciomagul altui tâlhar care fusese cât pe ce să mă lovească în genunchi.

- De la Griffin! răspunse ea, lovind apoi, cu un mormăit, un alt tâlhar înverşunat.

Trebuia să recunosc că mă îngrozise gândul de a lupta cot la cot cu Arwen. Dar era... uluitoare. Atât de puternică, atât de chibzuită! Şi atât de ciudat de miloasă, lucru lipsit de noimă pentru mine, dar atât de obişnuit pentru firea ei. Se mişca de fiecare dată cu graţia uluitoare a unei dansatoare. Era ca o zeiţă a

>

puterii şi a ştiinţei desăvârşite a mânuirii armelor.

- Kane!

Glasul ei îmi curmă dintr-odată gândurile duioase. Mi-am tras la timp braţul îndărăt şi am doborât un flăcăiandru slăbănog, care se năpustise valvârtej spre mine. El se prăbuşi cu un horcăit, un altul pregătindu-se deja să sară la atac. L-am lăsat pe acesta din urmă să se izbească de mine şi am căzut amândoi la pământ. înfigându-mi genunchiul în vintrele lui, m-am ridicat în picioare şi i-am vârât pumnalul în gât.

Iar apoi, parcă de nicăieri se iviră mai mulţi... mult mai multi tâlhari.

- O, la naiba!

După cum ni se făgăduise, zeci de ticăloşi se năpustiră dintre copaci, chemaţi, parcă, de larma încăierării. Ne încercuiră din toate părţile.

I-am aruncat o privire lui Arwen, a cărei sabie era acum plină de sânge şi a cărei frunte era plină de broboane de sudoare.

Fără ajutor, nu puteam să le facem faţă tuturor.

Mi-am tras umerii îndărăt şi mi-am descheiat câţiva nasturi de la cămaşa udă. Luptându-se să-mi iasă din trup, puterea pe care mă chinuiam s-o ţin în frâu izbucni din mine cu iuţeala unui armăsar pursânge. Ca o frânghie de trahit în palma mea, puterea se învolbură şi se încolăci prin luminiş, înmugurind în spini tăioşi ca un brici şi spintecând şase bărbaţi dintr-odată.

Am auzit icnetele lui Arwen şi zgomotul fierului care se lovea de lemnul tocit. Mi-am trimis următorul val de putere spre ea. Fumul scăpărător i se învălătuci în jurul gleznelor cu o blândeţe aproape ocrotitoare, după care răbufni şi-i înăbuşi pe cei trei bărbaţi ce-o încolţeau. Ea dădu din cap spre mine, recunoscătoare.

Am deschis gura ca să-i mai spun o dată să se ducă după Griffin, dar, dintr-odată, am simţit o durere puternică în

umăr.

O durere copleşitoare.

M-am răsucit iute spre doi tâlhari care mânuiau nişte bâte. Câteva vrejuri negre ca tăciunele li se înfăşurară pe dată în jurul gâtului, strângându-se precum şerpii. Tâlharii se prăbuşiră la pământ ca două coji cenuşii.

„La naiba!”

Mi-am frecat umărul.

Mai multă putere, mai multă Lumină îmi izbucni din palme şi din braţe, pătrunzând în toate colturile luminişului.

> 9

Ploaia mă lovea peste faţă...

Puterea mea ciopârţea, spinteca, înăbuşea.

Pumnalul îmi aluneca dintr-un bărbat în altul, din vână în vână, din mâini şi picioare în alte mâini şi picioare...

Mânuindu-şi sabia cu mişcări puternice, Arwen îmi ţinea spatele.

Mai multă Lumină.

Mai mult sânge...

Până când...

Cel puţin trei duzini de bărbaţi, peste jumătate dintre ei gemând în chinuri groaznice, zăceau acum întinşi la picioarele mele, pe pământul ud al pădurii. O ploaie măruntă se strecura prin frunzişul copacilor şi mi-am şters-o de pe frunte odată cu sudoarea. Un ultim tâlhar îi dădu ocol lui Arwen, cu arcul aţintit spre ea.

M-am apropiat cu paşi molcomi, ca o

fiară umblând după pradă, pregătit să închei, o dată pentru totdeauna, acea noapte îngrozitoare.

- Mă descurc cu el, îmi spuse Arwen printre dinţii încleştaţi, cu ochii atintiti la tâlhar.

- Fără doar şi poate! am răspuns, făcând semn spre bărbaţii râniţi care împânzeau pământul cât vedeai cu ochii.

- Dar ar fi o cinste să am grijă de el în locul tău!

I-am aruncat o privire sălbatică tâlharului, care făcu un pas îndărăt.

Arwen ridică sabia.

Am scos un oftat.

Foşnetul care se auzi din tufişuri ne făcu pe toţi trei să întoarcem capetele.

Un simţământ de uşurare prinse să mi se reverse prin vine. în faţa ochilor noştri apăru Mari, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte udată de ploaie şi frecându-se la ochi, încă somnoroasă, urmată îndeaproape de Griflin.

Arwen oftă.

- Slavă Pietrelor...

Şuieratul unei săgeţi parcă despică luminişul în două...

Şi o lovi pe Mari în piept.

,*,Nu..."

Am simţit cum mi se opri inima în clipa în care vrăjitoarea se prăbuşi la pământ precum o piatră aruncată în apă.

CAPITOLUL 27

ARWEN

Nu recunoşteam sunetul pe care l-am scos.

Să fi fost un urlet? Un suspin?

Groaza parcă îmi preschimbase glasul într-o cenuşă usturătoare.

9

„Nu, Mari, o, nu…”

„Nu şi tu! Moartea mamei mi-a fost de ajuns!”

Am ţâşnit spre ea. Rămăsese nemişcată, prăbuşită în noroi, printre frunze…

De undeva de sus căzură nişte pene, iar un răget ca de leu îmi spuse că Griffin se preschimba deasupra mea. Mâinile îi zvâcniră şi se întinseră, picioarele se prefăcură în labele mari şi vânjoase ale unui leu cu gheare noduroase. Bătaia vajnică a aripilor care aproape că atingeau copacii de pe amândouă marginile luminişului fu acoperită doar de acel răget…

Răgetul unei fiare necruţătoare.

Apoi, aerul fu spintecat de un ţipăt înfiorător.

Era ultimul ţipăt pe care-l mai scoase tâlharul. M-am îndepărtat, nevrând să aud zgomotul groaznic al unor dinţi

ascuţiţi care se înfigeau în carne de om. Am îngenuncheat lângă Mari.

Kane era deja la căpătâiul ei.

- Răsuflă?

- Sunt bine, murmură Mari înainte ca el să aibă vreme să-mi răspundă.

Prietena mea avea mâinile strânse la piept şi unghiile pline de colb.

Pe fată i se citea... uimirea. Era foarte *uimită.*

I-am dat mâinile deoparte şi am căutat rana, sângele... dar n-am găsit nimic. Doar o urmă de cenuşă deasupra inimii, ca şi cum Mari ar fi fost lovită de fulger.

Tuşi cu putere, rămânând fără aer, iar apoi îşi apăsă mâna pe piept, peste a mea.

- M-a ocrotit amuleta, spuse ea, întinzând mâna spre colierul pe care-l purta la gât.

Deodată, făcu ochii mari, fiindcă, oricât pipăia, nu dădea de amuletă.

- Mari, eşti bine! am spus eu, luându-mi mâna de pe pieptul ei.

Nu ştiam pe cine încercam să liniştesc: pe mine sau pe ea.

Mari scotoci, deznădăjduită, prin noroi şi frunze, mişcându-şi mâinile peste săgeata ce fusese despicată în două de puterea ei.

- Unde e, unde e...?

- Mari...

Dar n-am găsit nimic de spus, în vreme ce ea înşfacă iute de jos colierul zdrobit, scoţând un suspin plin de

durere şi groază.

- Nu-i nimic. Eşti bine...
- *Bine?!*
- Mari, vrei să te uiţi la mine?

Dar ea n-o făcu, ci se chinui să se ridice, clătinându-se pe picioare.

- Totul s-a dus pe aba sâmbetei...

Griffin, revenit la forma lui de om, trecu în goană pe lângă Kane şi veni drept la noi.

- Ce s-a întâmplat? O doare?

Nu m-am uitat la locul în care îl măcelărise pe tâlhar. Sângele celui ucis, care se prelingea pe braţele şi pe pieptul comandantului, îmi spuse tot ce trebuia să ştiu.

Griffin întinse spre Mari o mână acoperită de pete ca de rugină, dar ea se feri de atingerea lui.

- Am nevoie doar de..., murmură prietena mea, căutându-şi vorbele. Trebuie să găsesc o cale s-o dreg.

înghiţindu-mi nodul din gât, am spus:

- Tu nu... Amuleta n-avea nici o putere.

- Poftim?

Glasul lui Mari era mai firav decât i-l auzisem vreodată.

- Trebuia să-ţi spun. A fost o mare greşeală să-ti ascund adevărul...

- Ce trebuia să-mi spui?

M-am uitat la Griffin şi la Kane, cerându-le pe muteşte să-mi sară în ajutor. în ochii lor am văzut aprinzându-se doar scânteia milei.

Milă pentru Mari cea puternică, fata care se descurca mereu de una sinsură şi care acum izbucnea în lacrimi pentru un colier.

Mi-am luat inima-n dinţi.

- Amuleta n-are nici o putere magică. Eu ştiu asta de ceva timp, dar am crezut că era mai bine ca tu să nu ştii. Am făcut o greşeală şi-mi pare groaznic de rău!

Mari se uită la mine cu o privire de nepătruns.

- Briar mi-a dat-o cu ani în urmă, adăugă Kane. Un dar ales şi de preţ, dar nimic mai mult. N-a fost decât un dar, o simplă... podoabă.

- Dar aţi văzut magia! Aţi văzut câte lucruri am făcut datorită ei! Iar acum m-a *salvat* pur şi simplu!

- Nu, am spus eu cu glas spart. *Tu* te-ai salvat. N-ai nevoie de amuletă, Mari!

Kane şopti:

- Ar trebui să plecăm de aici mai înainte să sosească vreun ostaş al Chihlimbarului, ca să cerceteze de unde atâta zarvă.

- Ar trebui să zburăm spre Colţul de Stâncă, spuse Griffin cu glas scăzut. Nu ne-a mai rămas nimic de făcut aici.

Dar Mari nu se clinti din loc. Cămaşa de noapte îi era leoarcă de la ploaie şi avea degetele de la picioare cufundate în noroiul rece.

Kane şi Griffin mai schimbară o privire, iar apoi o porniră spre tabără.

- Cu totii mi-ati tăinuit lucrul ăsta? Vreme de
»)
atâtea săptămâni? Trebuie să vă fi părut o mare nătăfleată!
- N-ai părut nici o nătăfleaţă! Nicidecum...
- Este... e... umilitor.
- Nimeni nu s-a gândit că...
- Tocmai când credeam că, în sfârşit, mi-am făcut o prietenă adevărată...
- Bineînţeles că sunt prietena ta! Crede-mă când îţi spun că o să faci magie fără amuletă! Ai făcut asta deja. Şi o să te pricepi chiar mai bine de acum înainte, fiindcă o să-ţi înfrunţi teama că... nu-ţi ies vrăjile.

M-am oprit, dar era prea târziu. Deja rostisem vorbele de care mă ferisem atâta vreme.

Mari tresări şi trecu valvârtej pe lângă mine, îndreptându-se spre tabăra noastră.

„Să dea naiba-n Pietre!”

Dădusem cu bâta-n baltă.

O mai văzusem pe prietena mea supărată de multe ori. Dar niciodată rănită. Era de mii de ori mai rău s-o văd rănită.

Ajungând în tabără, udată până la piele de ploaia neostoită, am văzut că Griffin şi Kane strângeau deja lucrurile.
- Am auzit urlete, spuse Fedrik, care şi ieşi din cort şchiopătând.
- Piciorul tău... Calci pe el! am

strigat.

O mică bucurie într-o noapte înspăimântătoare.

- Ştiu. Nu credeam că o să mai merg vreodată. Eşti o vindecătoare pe cinste, Mogâldeaţă!

Fedrik îmi aruncă o privire plină de duioşie.

îmi veni în minte sărutul nostru nevinovat, lipsit de înflăcărare. N-am scos o vorbă.

Fedrik înghiţi în sec.

- Ce se întâmplă? întrebă el.

M-am chinuit să găsesc un răspuns. Nici nu ştiam de unde să încep povestea. Sfada mea urâtă cu Kane. Tâlharii. Faptul că o minţisem pe Mari.

Că o rănisem.

M-am mulţumit să spun:

- Nu s-a întâmplat nimic.

Văzându-l că se încruntă, am adăugat:

- Poţi să-ţi strângi lucrurile? Avem de gând s- o pornim spre Colţul de Stâncă.

înainte ca el să răspundă, Mari începu să se mişte de colo până colo pe lângă noi, îndesând căni şi blide udate de ploaie într-o desagă mare de pânză.

- Te ajut într-o clipită, trebuie doar să vorbesc ceva cu Mari, i-am spus eu prinţului.

- Te rog, nu! se stropşi ea, înşfacându-şi rochia şi cămaşa de pe frânghia pe care o întinseserăm între doi palmieri.

- Haide, Mari...

Prietena mea scoase un pufnet, iar apoi se întoarse cu faţa spre mine şi un licăr de şovăială îi străluci în ochi.

- Toată viaţa mi-am dorit să fiu vrăjitoare. în sfârşit, găsesc o cale de a face asta... să simt măreţia, să văd cum e să-ţi iasă vrăjile, să mă simt aproape de *mama...* Şi totul e doar o mare minciună? Ce dureros! Dar mai groaznic e că prietena mea cea mai bună, alături de care am înfruntat atâtea nenorociri, m-a minţit şi apoi vine să-mi spună că o să fiu *mai bine* fără amuletă! Ştiu că nu-ţi mai pasă de tine, dar am crezut că măcar dai doi bani pe mine! adăugă ea, clătinând din cap.

I-am simţit spusele ca pe o palmă pe obraz.

- Ce-ai zis?!

- La naiba! pufni Griffin, aruncându-şi desaea ue iumătate ulină şi asezându-se ue un ciot de copac, de parcă ar fi vrut să spună: „Gata, fetelor, haideţi să isprăvim odată cu asta!”

- Ei bine, ştii şi tu că nu-ţi mai pasă de nimic în ultima vreme, cu atât mai puţin de oamenii din preajma ta. Să te văd jucându-i pe degete pe Fedrik şi Kane? Cine *face* una ca asta?!

Mă năpădi un simţământ mai chinuitor decât ruşinea.

- *Tu* m-ai împins să încerc ceva cu Fedrik!

Unul dintre bărbaţi îşi înăbuşi un

mormăit de uimire, dar nu mi-am dat seama cine. La drept vorbind, nici nu voiam să ştiu.

- Credeam că o să fii mai fericită! răspunse Mari, ridicând glasul. Dar acum pricep prea bine. Nu-ţi doreşti cu adevărat să te apropii de nimeni! Pesemne că de asta nu i-ai spus încă lui Fedrik.
- Mari..am prevenit-o.
- Ce să-mi spună?!

Mi-am luat privirea de la ea şi mi-am aţintit-o la Fedrik, dar am zărit doar nedumerire în ochii lui.

Griffin mă salvă de la a-i da prinţului un răspuns de neînţeles.

- Haide, gata, vrăjitoareo! Nu-i...
- Şi tu! strigă Mari, răsucindu-se spre el. Că tot veni vorba de sufletele nesimţitoare! Să ne ferească Pietrele!

înainte ca Mari să-l ia la trei-păzeşte pe bărbatul care tocmai ucisese pentru ea, i-am curmat vorba:

- Las-o mai moale cu comandantul! S-a găsit cine să vorbească despre jucat oamenii pe degete!

Griffin se ridică în picioare, iar pumnii lui încleştaţi aproape că îi străpunseră buzunarele în care şi-i vârâse.

- Câtă vreme vă sfădiţi ca nişte pisicuţe care se văicăresc pe o ulicioară, eu mă duc să găsesc ceva..., mormăi el, răsuflând adânc. Nu ştiu. Un pic de linişte şi pace.
- Oricum, nu vorbea nimeni cu tine!

pufni Mari.

încercând să fie răbdător, Griffin se mulţumi să-şi încrunte fruntea, iar apoi se îndreptă spre palmierii udaţi de ploaie.

- Eu şi Griffin suntem *prieteni,* îmi spuse Mari cu glas dispreţuitor. Şi încep să cred că n- ai înţeles niciodată ce înseamnă vorba asta.

- Şi Ryder?

- Ce-i cu el?! se stropşi Mari, care acum aproape că ţipa.

- Tu, ca şi restul lumii, eşti îndrăgostită lulea de el.

Vorbele acelea mă înţepară şi pe mine în timp ce le rosteam. Mari era încă una dintre făpturile care îl plăceau pe fratele meu cel fermecător ca un soare, mai mult decât pe mine. Da, pe fratele meu, adică pe băiatul care n-avea cicatrici pe piele şi în suflet.

- Ai uitat cum Ryder m-a lăsat să-mi pun viaţa în primejdie pe vremea când familia mea a fugit din Abbington?

Mă uimi veninul din vorbele mele. Nu-mi dădusem seama cât de tare mă duruse faptul că Ryder mă lăsase să plec ca să-mi aflu moartea.

Mari se îndreptă de spate, de parcă s-ar fi pregătit să-mi spună ceva la care cugetase vreme îndelungată.

- Nu, n-am uitat niciodată. Şi ar trebui să-i spui că nici tu n-ai uitat. Dar e mai simplu să nu zici nimic, nu? Să-i îndepărtezi pe toţi ca să nu te doară

atât de tare? Arwen, abia dacă ai jelit pierderea mamei tale!

- Nu era mama mea.

Vorbele îmi zburară de pe buze înainte să le mai gândesc.

Mari tresări de parcă ar fi fost lovită.

- Nu a fost... Nu chiar..., m-am bâlbâit eu.

- Iată, tocmai despre asta e vorba! *Bineînţeles* că a fost mama ta, Arwen! N-are nici o însemnătate dacă te-a născut sau nu. Eu n-am cunoscut-o niciodată pe mama, dar dacă aş fi cunoscut-o, bineînţeles că n-aş fi născocit vreo pricină ca să zic că moartea ei n-a avut nici o însemnătate.

- N-am spus *niciodată* asta!

- Nu, dar aşa te porţi. Şi, mai rău, te porţi de parcă nici viaţa ta n-ar avea însemnătate.

Ea clătină din cap, trecându-şi mâna peste hainele pe care încă le ţinea în braţe, de parcă sfada noastră ar fi mototolit ţesătura.

- Mă duc să-l caut pe Griffin. Nu vede bine pe întuneric.

Acestea fiind spuse, Mari se întoarse şi o luă spre pădure.

Ploaia se oprise în timp ce noi două fuseserăm prinse într-o ciorovăială prostească despre bărbaţi, la care se adăugaseră spusele lui Mari că nu-mi păsase de uciderea mamei mele. Mirosul de frunze ude îmi înţepă nările, iar foşnetele şi ciripitul jivinelor din

pădure, care acum nu mai căutau să se adăpostească de urgia furtunii, umplură liniştea în care ne cufundaserăm.

Kane se depărtă de copacul de care se sprijinise şi mă privi ridicând dintr-o sprânceană.

- Nimeni nu ştie că Griffin nu vede bine pe întuneric, spuse el.

- Ei bine, Mari e foarte pătrunzătoare, am mormăit, mâhnită, frecându-mi faţa, iar apoi am simţit că Fedrik şi Kane îmi urmăreau fiecare mişcare. Doar că se descarcă pe mine pentru afurisita aia de amuletă! Nu-i nimic. O să fiu bine.

îngândurat, Kane strânse din dinţi.

- La drept vorbind, nu cred să fie supărată din pricina asta.

Blândeţea din glasul lui mă facea să-mi doresc să-l strâng de gât. Am străbătut tabăra cu paşi apăsaţi şi mi-am înfipt un deget în pieptul lui.

- Nici să nu începi! Dacă nu erai tu, n-aş fi avut nimic de-a face cu toate astea!

El îmi aruncă o privire prevenitoare.

- Găseşti alinare în a-ţi tăgădui simţămintele, fetişcane?

- Hei, nu vorbi aşa cu ea! îl certă Fedrik.

Kane se întoarse spre prinţ şi-i vorbi cu glas îngrozitor de liniştit:

- Pe tine o să te omor.

Dar Fedrik se mulţumi să chicotească, aproape dispreţuitor.

- Doar tu eşti vinovat că ţi-ai stricat socotelile cu ea. N-ai pe cine să dai vina!
- Nu mai bine o întrebi pe Arwen cum s-a întâmplat asta? E chiar o poveste plină de haz!
- Lasă-mă să ghicesc! Arwen, el a vrut să te omoare, iar tu ai înţeles că-ţi facea curte?

Nu mai puteam să îndur nici un minut din scena asta. Fedrik, care căuta să mă ocrotească, deşi nu meritam. Gelozia lui Kane, adevărurile usturătoare rostite de Mari...

Am răsuflat adânc.

- Kane are dreptate! am izbucnit eu. Cu toţii au dreptate! Ţi-am ascuns ceva.

Fedrik îmi cercetă faţa din priviri, aşteptând să-mi sfârşesc vorba.

Dar aveam nevoie să plec din pădurea asta jilavă, lipicioasă şi uitată de Pietre. Nu mai voiam să petrec nici măcar o clipă în Peridot.

De fapt, nu voiam să mai petrec nici o clipă cu mine însămi.

- Putem să vorbim între patru ochi?

Fedrik arătă spre cort.

Căldura focului din vatra cea mică era înăbuşitoare. Pânza cortului strălucea în lumina portocalie, bogată, a flăcărilor, iar tavanul înclinat părea mai aproape de creştetul meu decât cu câteva ceasuri în urmă. Am încercat să-mi înghit nodul din gât şi mi-am încrucişat braţele pe piept, dar apoi mi

le-am lăsat să cadă de-o parte şi de alta a trupului.

Fedrik mă privea cu băgare de seamă.

- N-am vrut să mai am de-a face cu Kane pentru că el mi-a ascuns faptul că sunt Fermecata despre care vorbea profeţia. Ultimul...

- ... Fermecat cu sânge pur, spuse Fedrik în locul meu, mai curând cu răceală înţelegătoare pe chip, decât cu uimire în ochii lui mari.

Am şovăit.

-Eu...

- Ai minţit, adăugă el din nou.

- Nu. Adică, da, am minţit. Mari avea dreptate. N-am vrut să-ţi mărturisesc totul pentru că, ori de câte ori eşti în preajma mea, pot să uit de povestea asta. Dar a fost un lucru urât din parte-mi şi... îmi pare rău.

Pentru o clipă, nimeni nu spuse nimic. Căldura din cort era înăbuşitoare. Fedrik se lăsă de pe un picior pe altul.

- M-am simţit bine închipuindu-mi că puteam să nădăjduiesc la un viitor, am adăugat eu.

- Bineînţeles. Dar... nici măcar nu mi-ai dat

»

prilejul să îndur suferinţa asta împreună cu tine.

- Nu trebuie să mai sufere nimeni.

Focul care se stingea în vatră făcu să pâlpâie prin cort câteva raze de lumină. M-am apucat să împăturesc una dintre tunicile lui Fedrik şi mi-am văzut

palmele pătate cu roşu. Era sânge de tâlhar.

Fedrik străbătu cortul şchiopătând şi veni lângă mine, iar apoi îmi luă tunica din mâini şi o aşează pe salteaua de la picioarele noastre. Mi- am lăsat privirea în podea, privind cu luare- aminte colbul de pe jos, dar el îşi puse un deget sub bărbia mea şi mi-o înălţă uşurel.

- Sunt nişte timpuri ciudate ca să te apropii de cineva. încă nu ştim o grămadă de lucruri unul despre altul. Lumea noastră e zguduită de frământări, o mare primejdie ne pândeşte pe toţi şi aşa mai departe. Dar... îmi place să-mi petrec tîmpul cu tine. Şi mi-ar plăcea să dăm poveştii noastre un prilej să se întâmple, dacă vrei şi tu. Cu profeţie şi cu toate celelalte.

Mi-aş fi dorit să simt cum inima îmi creştea în oient...

Dar în minte mi se ivi tot chipul lui Kane, înainte să se închege orice gând de a fi cu prinţul.

- Nu pot, Fedrik. Nu trebuia să te sărut.

- Ei bine, la drept vorbind, eu te-am sărutat pe tine...

- încă mai am simţăminte fată de Kane.

Fedrik îşi trecu degetul mare peste falca mea şi mă sfredeli cu ochii lui de un albastru fermecător, parcă mai adânci ca niciodată.

- Ştiu.
- Şi asta nu te supără câtuşi de puţin?
- Eşti om. O inimă frântă nu se vindecă peste noapte.

M-am înfiorat, desprinzându-mă din prinsoarea lui.

- Ei bine... nu sunt chiar om. Nici asta supără câtuşi de puţin?

El râse cu jumătate de gură.

-Nu.

- Pricep. Dar ştii... nu te văd ca pe un iubit. Chiar am nădăjduit să te văd astfel. Dar mă tem că n-am putea să fim decât buni prieteni.

N-am izbutit să-mi înăbuş uşurarea care mă străbătu din creştet până-n tălpi. Trebuise să rostesc acel adevăr, iară să mă gândesc la ce avea să se întâmple după aceea.

- Kane n-o să întruchipeze niciodată ceea ce meriţi.
- Nu ştiu dacă merit prea multe în clipa de fată.
- Ei bine, spuse prinţul, căzut pe gânduri, ai putea să începi prin a-i cere iertare lui Mari. Cred că se simte mai trădată fiindcă te-ai împăcat soarta ta atât de... uşor..., decât de povestea cu amuleta. De parcă atunci când ai făcut asta, ai fi părăsit-o şi pe ea.
- Cred că mulţi oameni au părăsit-o, am murmurat eu.

El îşi înclină capul, cu un aer gânditor.

- E un sfat minunat, Fedrik! l-am lăudat.

- Ai mare noroc cu un prieten ca mine!

Am zâmbit. Chiar am zâmbit.

- Dar Mari nu s-a înşelat. Sunt altfel acum. Poate că nu sunt ceea ce-i trebuie ei.
- Nu mai bine o laşi să hotărască ce şi cum?

Am dat să mă strecor pe lângă Fedrik şi să ies din cort ca să mă duc după Mari, dar el mă luă de mână.

- Kane n-o să înceteze niciodată să caute sabia. Şi câtă vreme te târăşte prin întregul Evendell ca s-o găsească, o să tot fii arsă şi bătută. Iar asta n-o să ţi-o facă doar duşmanii tăi. El *nu* e bun pentru tine, Arwen, spuse Fedrik, răsuflând adânc. Lasă-mă să te duc înapoi la Oraşul de Azur! Fără să am aşteptări. Fără subînţelesuri. Vreau doar să duci o viată departe de nebunia asta. Departe de Kane. Lasă-mă să-ti dăruiesc o altă viată.

> >

Am încremenit la auzul vorbelor lui.

- Dar profeţia...
- Poţi să te mai bucuri de timpul rămas. Iar eu o să-ţi fiu alături până la sfârşit. Ca prieten. Sau ca orice vrei să-ti fiu.
- Sabia ar trebui să mă cheme cumva.
- Kane a căutat-o fără tine ani de zile. Te-a adus şi pe tine în poveste mai ales pentru că nu ştie să se vadă decât pe el.
- Eu am ales să vin.

- Iar eu îţi spun că, pesemne, nu trebuia.

Focul trosnea încet în timp ce stăteam unul în faţa celuilalt, cu hainele ude încă lipite de trupurile noastre şi cu mâna mea însângerată cuibărită într-a lui.

- îţi mulţumesc pentru poftire, am murmurat eu.
- O să te gândeşti la ce ţi-am spus?
- Arwen! Fedrik! se auzi, din tabără, strigătul lui Griffin.

Prinţul îşi drese glasul.

- Suntem aici!

M-am strecurat pe lângă el şi m-am alăturat lui Kane şi lui Griffin, care erau înconjuraţi de desagile noastre de pânză şi de corturile acum împăturite. N-am putut să mă uit în ochii lui Kane. Nu voiam să ştiu ce gânduri îi treceau prin minte. Ce auzise sau nu.

Griffin îşi înclină uşor capul spre noi.

- Unde-i vrăjitoarea?

Răsuflarea îmi era întretăiată, dar am izbutit să îngaim:

- S-a dus să te caute.

Comandantul făcu ochii mari la auzul vorbelor mele şi-şi lăsă privirea să lunece de la noi la Kane, ai cărui ochi se îngustară, îngrijoraţi.

- Aşadar, nimeni nu ştie unde e?

Un fior năprasnic mă săgetă pe şira spinării, dar am tras aer în piept ca să mă liniştesc.

- Sunt pe deplin încredinţată că e

bine.

M-am îndreptat spre hăţişul întunecat dindărătul nostru.

- Mari! am strigat. Mari!

Nu-mi păsa dacă prin pădure se mai aflau tâlhari sau ostasi care să ne audă...

- Mari!

- Sunt aici, pe Sfintele Pietre, mormăi ea, ieşind dintre copaci.

Am scos un oftat de uşurare.

Griffin aproape că se lăsă moale la pământ, oftând, la rândul lui.

- Grăbeşte-te, murmură el. Plecăm.

- întâi de toate, să ştii că *pe tine* te căutam! Lasă-mă să-mi strâng lucrurile.

Mari îşi înălţă mâinile ca să facă vraja.

Dar nu mai puteam să aştept, trebuia musai să pun capăt vrajbei noastre.

- Mari, îmi pare atât de..., am început eu să spun, chiar în clipa în care trupul ei se prăbuşi la pământ.

- Mari! am strigat, repezindu-mă la ea.

I-am ridicat faţa de la pământ şi i-am şters noroiul de pe obraji. Dar privirea...

Ochii ei.

Ochii ei uriaşi, de un căprui auriu, erau sticloşi. Limpezi. Larg deschişi.

„Nu, nu, nu..."

Mi-am apăsat capul pe pieptul ei şi am răsuflat fiecare dram de aer ce se înăcrise în mine, iar apoi i-am auzit bătăile inimii, hotărâte şi egale, după

care am auzit cum aerul îi intra şi-i ieşea în şi din plămâni.

în ciuda albeţii bolnăvicioase a feţei, a ochilor încremeniţi, a vinişoarelor albastre care i se desenau de-a lungul braţelor şi fălcii, de parcă ar fi fost un leş... Mari răsufla. Nu mai pricepeam nimic.

Griffin apăru dintr-odată lângă mine şi-i luă capul în mâini, îndepărtându-i, cu mişcări gingaşe, crenguţele şi frunzele din cârlionţii roşeaţi.

- s > Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă el cu glas mai tulburat ca niciodată.
- Nu ştiu.

Cu mâini tremurătoare, am invocat Lumina Fermecată şi am îndreptat-o spre prietena mea, dar n-aveam ce să vindec. Mari nu părea să fi fost lovită de dambla sau să aibă vreo boală de felul ăsta... I-am simţit iarăşi zvâcnetul pulsului în vine.

- E... sănătoasă. Trupul ei, cu toată starea de acum, e sănătos.
- Ceva se întâmplă, Arwen! E lipsită de cunoştinţă!

9 >

Cu marginea zimţată a unghiei mele, am înţepat-o într-unul dintre degetele reci.

Degetul se mişcă uşor.

Griffin icni.

- Asta e de bine?
- Doar vezi că se mişcă!
- E de bine, spuse Fedrik din spatele

nostru.

Dar nu pricepeam de ce...

- N-are nici o noimă! m-am jeluit eu. Lumina mea... aş... nu pricep...

Griffin se aplecă spre ea.

- Mari..., murmură el aproape în şoaptă.

Ea nici măcar nu clipi.

M-am întors spre Kane, ţinând-o încă de mână pe Mari.

- Nu pot s-o vindec aşa. Am nevoie...

- Găsim o infirmerie în Ochi de Broască...

- E nevoie să-i luăm sânge, să avem pregătite pentru ea alifii, poţiuni... O să găsim toate astea acolo?

Kane clătină din cap, cu ochii încă aţintiţi la capul lui Mari, aşezat în mâinile lui Griffin.

- Trebuie să mergem intr-un oraş mai mare. Ochi de Broască e doar un orăşel de contrabandişti...

Griffin clătină din cap.

- Golful Sirenei a fost prădat. Acum e un loc prea primejdios. Trebuie să mergem în...

- Piscul cu Sălcii! spuse Kane, încrucişându- şi braţele pe piept.

în Onix. Ne întorceam în Onix.

- La palatul tău?

Kane clătină din cap.

- Nu putem să ne punem în primejdie mergând la palat. Locul acela nu e la fel de departe de lume precum e Fortăreaţa Umbrelor. Lazarus ar putea

să ne aştepte acolo.

- *Atunci, unde mergem?!* am întrebat eu cu glas gâtuit de furie.

Simţeam mâna lui Mari prea mică într-a mea.

- La Briar, şopti Griffin.

- Nu ne-am mai văzut cu ea de cincisprezece ani, se împotrivi Kane. Eu nu...

Cu glas atât de aprig, încât stomacul mi se strânse de groază, Griffin răcni:

- Acum, Kane!

CAPITOLUL 28

ARWEN

Era încă noapte neagră atunci când am ajuns la Piscul cu Sălcii, capitala Regatului de Onix.

De-a lungul călătoriei, Mari nici nu se mişcase. Eu şi Griffin n-o scăpaserăm din ochi nici o clipă. Fedrik rămăsese tot timpul lângă mine, răbdător, fără să scoată o vorbă. Dacă Mari n-ar fi răsuflat, m-aş fi gândit că...

Dar Mari răsufla. *Nu* era moartă. Avea să fie bine. Briar ştia ce să facă.

Trebuia să ştie.

Altfel, nu mi-aş fi iertat-o în veci.

Ne-am oprit pe un acoperiş îmbrăcat în ţigle de lut. Pe întuneric, abia dacă

am putut să desluşim dedesubtul nostru un oraş înconjurat de ziduri, ale cărui felinare scăldau într-o lumină gălbuie străzile curate, pietruite. Aş fi putut să îmbrăţişez aerul în semn de recunoştinţă... Era, în sfârşit, *răcoare.*

Aerul din Onix îmi lipsise nespus de mult. Mireasma bine cunoscută de liliac şi de gardenii plutea în adierile vântului uscat care- mi dezmierda fata. Mă aflam la doar două ceasuri de mers cu caleaşca până la casa mea şi nu mai rătăceam printr-un regat în care eram căutată pentru trădare.

Mi-am înşfăcat mantia de blană dintr-una dintre desagile pe care le îndesasem în grabă, iar apoi am descălecat. Aripile lui Kane, graţioase, catifelate ca o piele de şarpe, se retraseră în şira spinării, după care ghearele şi coarnele strălucitoare, de culoarea trahitului, se prefăcură în unghii frumoase şi în puzderia de inele de argint care îi împodobeau degetele. El ne conduse spre o scară povârnită. în urma mea, Griffin o purta pe Mari în braţe. Lemnul prinse să scârţâie sub picioarele noastre.

Am cercetat oraşul din priviri. Temerile pe care mi le trezise odinioară Piscul cu Sălcii păreau să fie acum amintirile altcuiva. Nu desluşeam prea multe din pricina ceasului aceluia târziu din noapte şi a ceţii, dar Piscul cu Sălcii era înţesat de case lunguieţe, acoperite

cu ţigle de lut sau cu ardezie şi având hornuri mari, ce păreau şi ele cufundate în somn. Puteam doar să-mi închipui cum trebuia să arate oraşul peste iarnă, atunci când din fiecare horn se înălţau fuioare de fum, dansând odată cu ritmul cântecelor de sărbători, iar împrejurimile erau îmbrăcate în zăpada sclipind sub razele unui soare aflat la amurg.

Casele de pe aici nu se asemănau cu conacele albe din Oraşul de Azur sau cu fermele şi cu colibele din Abbington. Erau mai zdravene, făcute din cărămidă sau din piatră de var, şi mai gotice, aşa cum păreau să fie toate lucrurile din Onix. învăluite într-un nimb întunecat şi fantomatic, cu o urmă de tristeţe, aveau acelaşi aer ca şi măreţele porţi de fier forjat sau ca felinarele de pe fiecare casă, a căror lumină colora treptele de la intrare şi clanţele, sau ca semnele zugrăvite de mână, cu litere unduioase şi îngroşate, pe care le întâlneai la fiecare colţ de stradă.

Kane se cufundă în beznă, călăuzindune pe o stradă îngustă, deasupra căreia crengile unor ulmi înalti alcătuiau o boltă de verdeaţă. La capătul ei se zărea o poartă mare de fier, scăldată în lumina blândă a unui felinar. Un conac falnic se întrezărea printre zăbrelele răsucite, mai măreţ decât căsuţele aflate la o depărtare de două străzi. Clădirea avea un acoperiş de ţigle

subţiri şi nişte ferestre minunate, luminate de razele lunii. Griffin, care mercea umăr la umăr cu mine, ourtând-o în braţe pe Mari, se uita cu ochi mijiţi la priveliştea întunecată din faţa noastră. Kane se apropie de porţi.

- Briar! strigă el în inima nopţii, glasul fiindu-i însoţit doar de cântecul îngânat de un muzicant singuratic şi de tropotele întrerupte ale copitelor de cai de pe străzile pietruite, ce răsunau undeva în inima oraşului, departe de case.

Am aşteptat, încercând să stau potolită, până când frigul mi se furişă prin mantia de blană şi- mi pătrunse în oase.

Până la urmă, porţile se deschiseră, însă nu se vedeau pe nicăieri străjeri sau oşteni care să le fi mişcat din loc. Kane dădu scurt din cap.

- E semn bun? l-am întrebat eu pe Griffin.

- O să aflăm cât de curând.

Am înaintat pe o pajişte vălurită, scăldată în lumina lunii. Şiruri peste şiruri de levănţică se înălţau de-o parte şi de alta a cărării podite cu cărămidă, ce ne purtă spre pridvorul falnic al conacului, luminat de mai multe felinare care parcă ne îndemnau să intrăm. în pridvor, un leagăn vopsit în alb era atârnat de nişte grinzi de lemn închis la culoare.

Kane apucă un ciocănel mare şi bătu

la uşă. Sunetul răsună prea tare în noapte. în cele din urmă, Briar deschise, iar frumuseţea ei aproape că-mi tăie răsuflarea.

Aproape la fel de înaltă precum Kane şi la fel de fermecătoare, îşi purta părul lung şi negru împletit în cosiţe pe care şi le strânsese pe creştet, în chip de coroană. Pielea îi era albă ca zăpada şi lipsită de orice cusur, asemenea văzduhului după ploaie, fină de parcă ar fi fost făurită din porţelan. Trăsăturile îi păreau dăltuite cu migală de un meşter iscusit: umerii obrajilor puternici, buzele pline, catifelate precum petalele de trandafir, şi un nas gingaş, obraznic. Ochii ei nu erau aspri precum cei ai Ameliei, deşi nu pricepeam de ce mă gândisem la asta, ci mai degrabă calzi şi îmbietori, de un violet strălucitor, cum nu mai văzusem niciodată, de parcă vrăjitoarea ar fi fost o făptură din legende, ascunsă sub înfăţişarea unei tinere.

Nu eram prea departe de adevăr... nu părea să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani. Dar bineînţeles că avea.

Privirea ei se opri pe rând asupra mea şi asupra lui Kane. Amândoi eram încă ciufuliţi, udaţi de ploaie şi plini de sânge şi de noroi. Apoi Briar se uită la Griffin, care ţinea în braţe o fată ce-şi pierduse cunoştinţa, şi la Fedrik, sprijinit de stâlpul pridvorului ca să-şi cruţe piciorul slăbit.

Briar zâmbi, arătându-şi dinţii fără cusur.

- Vai, Kane, chiar nu trebuia! Toată desfătarea asta e pentru mine?

- Vrăjitoarea mea nu se simte bine. Pesemne că a fost lovită de un fel de blestem. Şi-a pierdut cunoştinţa, dar vindecătoarea mea zice că-i sănătoasă tun. Are nevoie de tine, Briar!

Briar se uită lung la chipul lui Mari.

O măsură cu privirea. O cercetă.

Stomacul mi se strânse cumplit de tare.

- S-o ducem înăuntru! spuse ea în cele din urmă, înfaşurându-şi mai strâns în jurul trupului haina de casă neagră, care o ferea de răcoarea nopţii. Am o odaie goală la cel de-al doilea cat. Cori o să vă conducă până acolo.

- îţi mulţumesc! spuse Kane, facându-i semn lui Griffin să intre în conac cu Mari.

în vreme ce trecu pragul, el şi Briar se salutară înclinând din cap, cu aerul că se cunoşteau bine.

Apoi ne-am pomenit cu toţii în sala de la intrare, care era bogat împodobită, dar primitoare, strălucind în lumina pală, de veghe, a unui candelabru de cleştar. Pereţii de lângă marea scară de lemn de arţar erau împodobiţi cu tablouri de preţ, pe lângă care Griffin urcă împreună cu Mari, în urma unei femei îmbrăcate în alb, al cărei chip era senin şi rotund precum luna de pe cer.

Am văzut în faţa mea un coridor prelung, care străbătea, pesemne, labirintul de odăi din casa lui Briar, dar ea coti dintr-odată la stânga şi ne conduse într-o sală întunecată, al cărei covor de un violet viu se potrivea de minune cu ochii pătrunzători ai vrăjitoarei.

De îndată ce Briar păşi înăuntru, se lumină întreaga sală... Lumânările albe se aprinseră, focul din vatra de piatră se trezi la viaţă, iar apoi prinse să se audă cântul unei harpe aşezate într-un ungher al încăperii, chiar dacă nu se vedea nici urmă de vreun muzicant.

- Luaţi loc, luaţi loc! ne îmbie ea, aşezându-se şi punându-şi picioarele zvelte pe un scăunel îmbrăcat în catifea. Cori o să pregătească locurile în care am de gând să vă găzduiesc. Mai am trei odăi de oaspeţi la catul al doilea şi o mică bibliotecă în care se află un pat.

I-am ascultat îndemnul şi mi-am ghemuit trupul ostenit în colţul unui divan de piele. Fedrik se aşează lângă mine, iar Kane, în faţa noastră.

Oare unde îi dusese Cori pe Griffin şi pe Mari? Mi-am întins gâtul ca să văd unde ducea scara.

- Cori o să se ocupe de fată, îmi spuse Briar. Am nevoie să ştiu mai multe de la tine înainte să-mi dau seama ce pot să fac pentru ea.
- îţi spun tot ce vrei.

- Dar tu cine eşti?
- Ţi-i prezint pe Lady Arwen, vindecătoarea mea, şi pe prinţul Fedrik din Regatul de Citrin, fiul lui Broderick şi al lui Isolde.

Briar ne salută şi se întoarse spre Kane.

- Povesteşte-mi ce s-a întâmplat!

Kane se aplecă în faţă, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi.

- Era...
- Am fost atacati de tâlhari! am izbucnit eu

pe nerăsuflate. Mari, vrăjitoarea, a venit să ne dea o mână de ajutor, dar eu şi Kane izbutiserăm să-i scoatem din luptă pe cei mai multi. însă a mai rămas un tâlhar. Până să

apucăm să-l doborâm, a tras cu arcul în Mari. N-am văzut cu ochii mei, dar cred că săgeata a nimerit într-un colier pe care-l purta la gât, am spus, înfiorată de amintirea acelor clipe. De fapt, era colierul tău. Mari credea că o facea mai puternică. Ca tânără vrăjitoare, izbutea să facă vrăji nemaipomenite. Mama ei a murit la naştere, aşa că n-a apucat să înveţe cum trebuie de la nimeni. Mă rog, după întâmplarea cu săgeata, Mari părea să fie bine. Ba chiar părea să n-aibă nimic. A fost doborâtă de puterea săgeţii, dar s-a ridicat câteva clipe mai târziu. N-avea nici o rană la cap, nici o rană în piept, însă s-a prăbuşit la vreun ceas după aceea. Nu dă semne de viată,

dar răsuflă şi-i bate inima.

M-am oprit o clipă ca să-mi mai trag sufletul.

Fedrik puse o mână caldă pe umărul meu şi mă strânse cu blândeţe.

- După cum spunea Kane, sunt vindecătoare. Sunt încredinţată că n-are nici o boală.

Briar mă ascultase cu luare-aminte. Apoi se întoarse spre Kane şi întrebă:

- Ce căuta amuleta mea la fată?

- I-am dat-o în dar, minţi el, plin de îndrăzneală.

- Te culci cu ea?

Am tras aer în piept şi aproape că m-am înecat.

-Nu.

El încruntă dintr-o sprânceană, dar nu se uită la mine. Şi de ce să se fi uitat? întrebarea n-avea nimic de-a face cu mine.

Briar se ridică, netezindu-şi poalele hainei de casă peste picioarele zvelte.

- Prea bine, spuse ea. Cum să nu-i fac eu un hatâr lui Kane Ravenwood?

Trecu pe lângă noi cu mişcări graţioase şi urcă pe scară, lăsându-ne pe mine, pe Kane şi pe Fedrik în tăcerea în care răsuna doar muzica harpei.

- Ce-a vrut să spună? l-am întrebat pe Kane. Ce hatâr îti face?

- A făcut o mulţime de lucruri pentru mine de-a lungul anilor. îi sunt foarte recunoscător, răspunse el, strâmbându-

se.

„Să dea naiba-n Pietre!”

Am simţit că voiam să mă arunc în vatra din faţa noastră la gândul că Briar îi dăruise plăcere, că îi făcuse toate *hatârurile.*

- Nu ştii? mă întrebă Fedrik, cu nedumerire în orivirea ochilor lui ca de cleştar.
- Nu, prinţe, nu ştie! Şi nu cred că acum e vremea să afle, nu?
- Ce să ştiu? am întrebat.

Ajunsesem să mă supăr cumplit la gândul că vicleanul de Kane îmi ascundea tot felul de lucruri. începusem să simt o mâncărime în palme şi mi le-am încleştat pe fustă ca să nu mi le mai frământ.

- Să afle despre trista mea poveste de viaţă, mârâi Kane, privindu-l ţintă pe Fedrik.

Stomacul mi se strânse la auzul vorbelor lui. Aflasem foarte puţine despre străduinţa neîncununată de izbândă a lui Kane de a-şi detrona tatăl. Tot ce ştiam era că povestea se sfârşise cu multe vieţi curmate şi că el fusese nevoit să fugă în Regatul de Onix, împreună cu alti răsculati. Nu-l învinovăţeam că nu izbutea acum să-şi deschidă inima în fata mea. Nu după ce toată apropierea dintre noi fusese nimicită de un potop de sânge.

Şi cu atât mai puţin în clipa de faţă, când lângă mine stătea un alt bărbat, a

cărui mână îmi luneca ocrotitor pe spinare. Kane nu putea să-şi ia ochii de la mâna lui Fedrik. Ca o fiară care îşi urmărea prada.

încă nu-i povestisem despre mine şi prinţ, adică nu-i spusesem că eu nu-mi doream să se întâmple ceva între noi.

Dar acum nu mai puteam să mă gândesc la asta. Nu puteam să mă gândesc decât la Mari.

Kane se ridică dintr-odată.

- Mă duc să fac o cafea.
- Şi mie mi-ar prinde bine una, spuse Fedrik.

Kane îl privi cu o asemenea silă, încât aproape că am izbucnit în râs. Dar n-am făcut asta, iar Kane ieşi în tăcere din sală şi se fileu nevăzut pe coridor, unde prinse să răsune ecoul paşilor lui apăsaţi.

- Mama mi-a povestit despre Fermecaţi pe vremea când aveam unsprezece ani, spuse Fedrik, cu ochii atintiti la flăcările ce se unduiau şi tresăltau în vatra din faţa noastră. Mi-a zis că dincolo de hotarele Evendellului mai era un tărâm, unul pe care nu-l găseai pe nici o hartă şi despre care nu învăţai la şcoală. Un loc tăinuit de lume, în care trăiau nişte făpturi cu totul magice, numite Fermecaţi. Asta nu mi s-a părut chiar o ciudăţenie... Şi Citrinul e un regat deosebit, după cum prea bine ştii. Magia care ocroteşte regatul nostru e nemuritoare, izvorâtă din

stihiile locului, răsărită din apele mărilor... Dar mama mi-a spus că, spre deosebire de Citrin, Fermecaţii erau osândiţi să rămână pe tărâmul de baştină chiar în ciuda voinţei lor. Apoi mi-a povestit despre răzmeriţă. Briar s-a numărat printre răsculaţii care l-au urmat pe Kane. Despre asta vorbea ea atunci când s-a învoit să-i facă hatârul. Ultima oară când a făcut asta, Briar şi-a pierdut soţul, căminul...

Am strâns din buze, căci gândurile îmi zburară, frământate, la Mari. Oare Briar avea s- o ajute chiar dacă îl învinovăţea pe Kane pentru viaţa ei pierdută din Lumera?

- Briar o să ştie ce a îmbolnăvit-o pe Mari, Mogâldeaţă! Sunt pe deplin încredinţat de asta. Se spune că e cea mai puternică vrăjitoare din toate timpurile, fiindcă are cea mai lungă linie de înaintaşi. Strămoşii ei au fost primii vrăjitori de pe pământ, pe vremea când nu existau muritori pe lume, ci doar Zeii Fermecaţi.

- Ştii despre zei? am întrebat, uimită.

Zâmbetul lui mă făcu să mă simt ca o nătângă. Bineînţeles că ştia. Era un bărbat învăţat, care se descurca desăvârşit în viaţă. Văzuse atâtea lucruri, fusese prin atâtea locuri! Un ins înzestrat, cutezător, de viţă aleasă.

- Nu ştiu ce să cred. în Insulele de Jad, oamenii se închină la cu totul altceva. Cât de deosebite sunt lucrurile

uneori, nu-i aşa?

Am dat din cap, deşi nu ştiam nimic despre Insulele de Jad sau despre credinţele locuitorilor de acolo. Unde era Mari când aveai nevoie de ea? Inima mi se răzvrăti de parcă m- aş fi lovit peste o vânătaie proaspătă. Mi-am aţintit privirea la capul scării.

- Haide să nu ne mai gândim la asta pentru o clipă, vrei? Ce loc îţi e cel mai drag din câte ai văzut până acum?

„Golful Sirenei, cu Kane."

Fedrik se străduia din răsputeri să fie de ajutor. Era chiar un bun prieten. Poate că al doilea sau al treilea din viata mea. Dar Golful Sirenei mă duse cu gândul la Kane şi la sfada noastră prostească de mai devreme. La ceea ce s-ar fi întâmplat între noi dacă n-am fi fost opriţi.

- Eu mă duc sus! am spus, ridicându-mă dintr-odată.

Fedrik se ridică şi el.

- Bineînţeles. Pot să vin cu tine?

Am făcut ochii mari.

- Nu asta am vrut să..., murmură el, clătinând din cap. Şi eu sunt istovit. Vreau să spun că, dacă nu vrei să fii singură...

- Mulţumesc, dar am doar nevoie să dorm câteva ceasuri.

în ultimele douăzeci şi patru de ceasuri, rămăsesem închisă într-o peşteră, fusesem schingiuită de un băiat care odinioară obişnuia să mă

sărute, apoi atacată de tâlhari şi, în cele din urmă, lovită de primejdia de a-mi pierde cea mai bună prietenă. Nu credeam că mai eram în stare să stau trează nici măcar o clipă.

Am ieşit din odaia vrăjită, am străbătut sala de la intrare şi am urcat pe scara de lemn de arţar. Coridorul era cufundat în umbrele fantomatice ale nopţii, dar puteam să desluşesc tapiseriile de preţ de pe pereţi şi vasele cu levănţică şi liliac din Regatul de Onix, aşezate pe poliţe sau prinse pe pereţi, deasupra divanelor. Am mers până când am ajuns în faţa uneia dintre odăile pe care Cori le dereticase pentru noi.

Ai fi zis că iatacul acela semăna cu sertarul unui dulap nedeschis de multă vreme. Locul era înghesuit, plin de colb şi ticsit cu vrute şi nevrute. Se mai zăreau câţiva tăciuni stinşi în vatra de la picioarele unui pat acoperit cu un macat de mătase. Odaia nu era mică, dar nenumăratele cărţi stivuite şi îngrămădite între cei patru pereţi o făceau să pară astfel. Şiruri peste şiruri de cărţi aşezate de-a lungul şi de-a latul podelei, pe fiecare poliţă, bulucite pe o scară pictată de mână şi într-un cufăr, îndesate prin toate colţurile, rostuite în stive pe o măsuţă cu oglindă, făcută pentru sulimanuri şi găteli... Odaia trebuia să fi fost biblioteca lui Briar, dar mă îndoiam că vrăjitoarea putea să

găsească ceva în labirintul de pergament şi piele din faţa mea. Dacă ar fi intrat aici, lui Mari i-ar fi plesnit o vână de bucurie.

Singura parte bună era balconul, a cărui uşă deschisă lăsa să pătrundă un vânticel rece şi să se audă târâitul blând al greierilor.

Am ocolit patul ca să privesc leagănul din pridvorul lui Briar. Parmalâcul de lemn al balconului scârţâi sub mâinile mele în clipa în care m-am aplecat şi m-am uitat la doi licurici ce zburau peste pajiştea de dedesubt. Am închis ochii şi mi-am dat capul pe spate, lăsând razele lunii să-mi lumineze faţa şi să-mi limpezească mintea.

Ce viaţă frumoasă trebuia să ducă Briar! Să se trezească în zori de zi şi să iasă în pridvorul liniştit, să-şi bucure ochii cu priveliştea rândurilor bogate de levănţică şi să citească o carte, aşezată în leagănul acela care acum se mişca molcom în adierea vântului.

Singură, bineînţeles.

Dar împăcată cu sine şi cu lumea. Teafără. Neamenintată de nici un rău.

Fără să aibă pentru cine să-şi facă griji. Fără să fie nevoită să se ploconească, să cerşească şi să se roage pentru ca cei care-i erau dragi să rămână ocrotiţi.

Briar n-avea pe cine să rănească.

Clipele nu-i erau numărate. Avea să se bucure de o viaţă lungă, nesfârşită, p

etrecută în singurătate.

Am simţit cum mă străpungea un junghi de pizmă.

îmi doream singurătatea ei, seninătatea ei. îşi clădise o viaţă care avea să curgă molcom în următoarea sută de ani.

Iar a mea urma să se sfârşească peste un an. Şi ce izbutisem să clădesc înainte de a mi-o pierde?

Turnuleţe, turle şi metereze de laşitate, care să mă ferească de durere şi de suferinţă. Acum aveam mari sorţi de izbândă să nu mai pot să-i spun niciodată prietenei mele cât de rău îmi părea pentru cearta dintre noi. Lăsasem ca durerea pe care mi-o stârnise moartea mamei să caşte o prăpastie între mine şi fraţii mei. îmi frânsesem singură inima şi nu ştiam cum să descâlcesc încurcătura dintre mine şi Kane. Fără doar şi poate, îl amăgisem pe Fedrik în încercarea deznădăjduită de a aduce în viaţa mea o frântură de firesc. Şi în tot acest timp, zidurile pe care le înălţasem în jurul meu n- aveau cum să mă ocrotească de o soartă care îmi scăpa din mâini.

Vreme de atâţia şi atâţia ani, îmi simţisem durerea ca pe temelia de neatins a vieţii mele. Una pe care trebuia să clădesc... Şi clădisem orice clipă de bucurie, orice izbândă, peste aceeaşi suferinţă îngropată adânc înăuntrul meu, încremenită, de

nepătruns.

Iar acum îmi dădeam seama că izbutisem să clădesc doar o nemărginire de durere.

Mă năpădi un dor atât de cumplit de mama, încât am simţit că inima mi se oprea în loc. Ea ar fi găsit vorbe chibzuite şi liniştitoare prin care să-mi amintească că lucrurile se puteau îndrepta întotdeauna.

Dar mama nu mai era printre noi.

Şi chiar dacă izbuteam să trăiesc, chiar dacă puteam nădăjdui într-un asemenea gând, numi mai doream viaţa care mă aştepta.

M-am perpelit ceasuri în şir, în vreme ce gândul acela nu conteni să mă chinuie amarnic.

în cele din urmă am adormit pe când răsărea soarele, cu picioarele înfăşurate în asternuturile de bumbac cu parfum de liliac.

CAPITOLUL 29

ARWEN

- Arwen, trezeşte-te, spuse Kane cu glas blând ca o mângâiere. Briar are veşti despre Mari.

Am deschis ochii dintr-odată şi am văzut-o pe Briar lângă Kane, stând în

pragul uşii de lemn de cireş. Pielea feţei lipsite de zâmbet a vrăjitoarei era aproape străvezie în lumina pală a serii.

M-am ridicat în capul oaselor, aproape ciocnindu-mă de capul lui Kane.

- Ce-i? Mari o să...
- O să fie bine.

Uşurarea şi neliniştea mă potopiră deopotrivă, încăierându-se în inima mea. Dacă Mari avea să fie bine, de ce părea Briar atât de îngrijorată?

Am ţâşnit din pat valvârtej şi am înhăţat o haină de casă croită din mătase, pe care Cori o atârnase lângă o colivie în care se aflau... cărţi cu scoarţe îndoite şi roase de vreme. Kane şi Briar o luară la pas pe coridorul întunecat. M- am repezit după ei.

Oare dormisem până la căderea serii?

în iatacul de la capătul coridorului, Mari zăcea, încă lipsită de cunoştinţă, sub aşternuturile albe, groase. Un apus uluitor strălucea prin fereastra care dădea spre Piscul cu Sălcii. Cori puse o cataplasmă de pânză umedă pe fruntea lui Mari, iar apoi îi luă pulsul şi scrise ceva într-un catastif mic şi ponosit, aşezat pe măsuţa de lângă pat.

M-am apropiat de bolnavă şi i-am luat palma îngheţată în mâna mea. Răceala trupului ei îmi făcu puterea să mi se unduiască în vârful degetelor, dar n-aveam ce să vindec. Mă străbătu un simţământ de nelinişte, de parcă mă

chinuiam să văd cu un ochi orbit.

Aproape că nici nu-l zărisem pe Griffin, care stătea undeva în colţul odăii, cufundat într-un jilţ îmbrăcat în piele, aplecat în faţă, cu coatele sprijinite pe genunchi, cu palmele încleştate şi cu ochii duşi în fundul capului de atât nesomn.

- Nu s-a trezit deloc? am întrebat.
- Nu, răspunse comandantul cu glas răguşit.
- O să se trezească, are doar nevoie de odihnă, spuse Briar îndărătul meu.

M-am întors.

- Ce s-a întâmplat cu ea?
- A fost otrăvită.

Vrăjitoarea îşi încrucişă graţios braţele pe piept şi se sprijini cu spatele de pervazul ferestrei.

Scânteierile purpurii ale amurgului luminau firicelele de colb ce pluteau în aerul încremenit al odăii şi îmbrăcau într-un nimb de blândeţe unghiurile ascuţite de pe chipul lui Briar.

- Eu şi Cori am cercetat-o pe fată, căutând-o de răni, boli, blesteme, vrăji..., spuse ea, iar apoi îşi aduse aminte de ceva şi se încruntă. Amuleta pe care a purtat-o... o făurisem cu mulţi, mulţi ani în urmă pentru regina Valeria Ravenwood, buna mea prietenă.

Nu auzisem niciodată rostindu-se numele mamei lui Kane, dar aş fi putut să jur că aerul parcă se scurse din odaie în clipa în care Kane scoase un

icnet adânc.

- Era încărcată cu o vrajă simplă, care trebuia s-o ferească pe regină să moară de mâna regelui Fermecatilor în lunile de dinaintea răzmeritei

> > pe care o puseserăm la cale, spuse Briar, aruncându-i o privire piezişă lui Kane. El nu fusese un soţ iubitor nici înainte de asta, dacă îţi mai aminteşti, dragul meu!

- Cum de mama n-a avut soarta lui Mari?

- Valeria nu facea parte din adunarea mea de vrăjitoare. N-ar fi putut să tragă putere de la strămoşii mei atunci când purta amuleta, aceasta îndeplinindu-şi doar menirea de a o feri de rău. Dar Mari pare să fi găsit o cale de a-şi spori puterea folosindu-se de cea cu care am înzestrat amuleta.

Prietena mea avusese dreptate. Amuleta *chiar* îi sporise puterea. în tot acest timp...

- Spuneaţi că facea vrăji mult mai iscusite decât ar fi putut să facă o vrăjitoare de vârsta şi de puterea ei? întrebă Briar.

Kane adeveri dând din cap. Părea cufundat în gânduri, la fel ca mine.

- Şi o purta zi şi noapte?

- Nu se despărţea nici o clipă de amuletă! spuse Griffin din colţul odăii.

- După ce aceasta i s-a desprins lui Mari de la gât, trupul ei şi-a cerut plata pentru luni peste luni de vrăji mai puternice decât ar fi trebuit... Aşa că s-a

prăbuşit, iar acum se înzdrăveneşte, încercând să recâştige timpul pierdut.

- Aşadar, dacă se odihneşte, Mari o să se trezească rână la urmă? Şi o să-şi revină ne deplin?

- Aşa nădăjduim.

- Dar mama lui Mari... Ea trebuie să fi făcut parte din adunarea ta, nu-i aşa? Mari ştia că amuleta o ajuta să ajungă la strămoşii ei.

Briar strânse din buze şi-mi aruncă o privire furioasă.

- Nu. După cum ţi-am spus, prietena ta a găsit cumva o cale să-mi fure magia împotriva legilor firii. Vrăjitoarele din adunarea mea au pierit cu sute de ani în urmă.

- Mi-ar fi mărturisit că găsise acea cale de a-şi spori puterea magiei!

Mari ar fi fost în al nouălea cer dacă ar fi descoperit că aşa ceva era cu putinţă. Departe de a se ruşina, ea ar fi strigat vestea în patru zări, de pe zidurile Fortăreţei Umbrelor.

- Poate că se amăgea singură şi credea în minciunile ei, spuse Briar, aruncându-mi o privire rece.

O parte din asprimea de pe chipul vrăjitoarei părea să fi fost prefăcută. De parcă îşi punea nădejdea în poveşti născocite.

- Dacă asta crezi cu adevărat, de ce pari atât de înspăimântată? am stăruit eu.

Am auzit icnetul ascuţit al lui Cori în

clipa în care Briar făcu un pas în faţă şi am tresărit în ciuda voinţei mele. Dar vrăjitoarea se strecură pe lângă mine şi se apropie de Kane.

- Vindecătoarea ta e mult prea îndrăzneaţă! spuse ea, strâmbând din buze. M-am săturat să- i tot aud glasul! Dacă e cineva care tăinuieşte anumite lucruri, *tu* eşti acela, prinţe Ravenwood!

Părea înspăimântător să vorbeşti despre Kane ca desnre un prinţ şi nu ca despre reeele de drept al Onixului. Să li se reamintească, lui şi celorlalţi din acea încăpere, cine fusese el odinioară... din cine să trăgea.

Am strâns din buze, plină de silă.

Faţa lui Kane se înăspri.

- N-am nimic de tăinuit, din câte ştiu.

- Ţi-ai petrecut ultima jumătate de veac căutându-l neîncetat pe ultimul Fermecat cu sânge pur. Iar acum te-ai apucat să colinzi lumea alături de o vrăjitoare care mi-a şterpelit magia, de prinţul unui regat care te dispreţuieşte şi de o vindecătoare despre care gurile rele zic că, acum nici o lună, a prefăcut în cenuşă o oaste întreagă...

O scânteie licări în ochii crunţi, de culoarea argintului, ai lui Kane. El rămase tăcut, iar Briar izbucni, mânioasă:

- Cum ai putut să nu-mi spui?! Eu ţi-am jertfit tot ce aveam mai de preţ! Viaţa mea în Lumera, puterea mea, pe

Perryl Chiar şi aşa, te- am primit cu braţele deschise în casa mea, ţi- am vindecat vrăjitoarea bolnavă, iar tu ai de gând să pleci de aici fără să-mi spui că *ai găsit-* o?! După atâta vreme? După tot ce am pierdut? Cum *îndrăzneşti?!*

Furia vrăjitoarei spulberă în mii de cioburi sticla ferestrei din spatele ei şi odaia fu potopită de un val de aer rece. Am tresărit puternic, iar Cori ţâşni pe uşă, ca un câine bine dresat.

- Briar, draga mea, spuse Kane cu răceală în glas, dar privind-o pe vrăjitoare cu ochi arzători, vino-ţi în fire, te rog!

- Fac ce *vreau* eu, ai înţeles? spuse ea cu o linişte ucigătoare, într-un fel în care nimeni nu- şi îngăduia să vorbească în preajma lui Kane.

Mă bate gândul să-ţi arăt că a fost înţelept să stai departe de mine în toţi anii ăştia...

- Ai dreptate! am strigat, iar apoi vorbele îmi zburară de pe buze fără să le mai pot opri: Eu sunt Fermecata cu sânge pur! Kane nu ţi-a destăinuit nimic pentru că l-am implorat să n-o facă! Prea mulţi duşmani sunt pe urmele mele... Kane mi-a spus câtă încredere are în tine. A fost o prostie să nu-i dau crezare!

Am auzit oftatul îmbufnat al lui Kane, însă nu mi-am luat ochii de la Briar. Mă aşteptam la o izbucnire de furie din partea ei, dar vrăjitoarea se întoarse

spre mine şi strânse din buze, mulţumită, ca şi cum s-ar fi împăcat cu vestea pe care tocmai i-o dădusem.

- Aha, m-am gândit eu! spuse ea, nelăsând să i se citească nimic pe faţă.

Acestea fiind zise, Briar ieşi din odaie, pierind într-o clipită din faţa ochilor noştri şi lăsându- ne cufundaţi în tăcere.

>

Ştiind că Mari avea să se trezească în curând şi că, cel puţin pentru o vreme, Briar n-avea s-o alunge din casa ei, ne hotărârăm în cele din urmă să plecăm spre Colţul de Stâncă în zorii zilei următoare. Griffin, care nu se clintise de la căpătâiul lui Mari, nu vru să ni se alăture la cină, hotărât să mănânce şezând în jilţul lui de piele, în care îşi făcuse deja culcuş.

Dar mi-era o foame de lup.

Acum, când nu mă mai temeam pentru viaţa lui Mari, aerul parcă mi se strecura mai uşor în plămâni, picioarele nu-mi mai erau încordate şi-mi revenise pofta de mâncare...

în acelaşi timp, înăuntrul meu se trezise un tumult de simţăminte pe care neliniştea îl amuţise în ultima vreme.

Amintiri cu mine şi cu Kane, strigând unul la altul în zăpuşeala umedă a junglei, învinovăţindu-ne şi recunoscând tot felul de lucruri pe care, eram încredinţată, ne-am fi dorit să nu le fi rostit sau făcut de la bun început.

Fedrik îndemnându-mă să-l părăsesc

pe Kane, ca să mă pun la adăpost.

Kane, care încă mai credea că Fedrik mă sărutase. Şi chiar mă sărutase, dar...

El credea că sărutul acela însemnase cu totul altceva decât o atingere aproape nevinovată – ceea ce şi fusese, de fapt.

După ce m-am îmbăiat şi m-am îmbrăcat, am coborât. Kane şi Fedrik erau în sala de mese, împreună cu Briar, care purta o rochie frumoasă, de un albastru-închis, pe deasupra căreia îşi pusese un şal de blană de-a dreptul uluitor.

- Astă-seară nu cinez acasă, dar voi trebuie să vă înfruptaţi din friptura lui Cori, care e nemaipomenit de gustoasă! îi spuse ea lui Kane, de parcă nici nu l-ar fi ameninţat cu moartea în urmă cu câteva ceasuri.

în scurtă vreme, vrăjitoarea plecă, lăsându- mă alături de doi bărbaţi stânjeniţi să se afle laolaltă, şi de o friptură gustoasă, ce făcea să-ţi lase gura apă.

Ne-am aşezat în tăcere la masă şi am început să mâncăm. Clinchetul tacâmurilor pe farfuriile de porţelan îngâna în chip supărător sunetele harpei, care cânta singură în odaia alăturată. Mi-am dus furculiţa la gură şi am încercat să mă desfat cu gustul mâncării, dar fiecare îmbucătură parcă mi se acrea pe limbă atunci când mă

gândeam la durerea pe care le-o pricinuisem tuturor.

Am încercat să-mi îngrămădesc toate acele gânduri într-un ungher dosnic al minţii, dar simţeam că ele dădeau pe afară... Fiecare gând îndurerat pe care încercam să-l îngrop în adâncul meu nu facea decât să scoată la iveală altul şi mai cumplit.

Zdrăngănitul tacâmurilor şi al porţelanului se înteţi, la fel şi muzica de harpă, totul devenind o larmă din ce în ce mai supărătoare pentru auz, iar între noi trei se adânci acea tăcere nesuferită.

Habar n-aveam ce să-i spun lui Kane, aşa că m-am întors spre Fedrik.

- Ai mai fost la Piscul cu Sălcii?
- Da, de câteva ori.

Prinţul îşi mestecă îmbucătura, sfredelindu- ne cu privirea pe mine şi pe Kane, iar apoi îşi urmă vorba, uşor stânjenit:

- Oraşul e cu totul deosebit. Ţi-ar plăcea, Mogâldeaţă! Artele frumoase de prin părţile locului... galeriile. La Piscul cu Sălcii am văzut unele dintre cele mai iscusite sculpturi dăltuite în marmură. Ca să nu mai vorbim de mâncare... Cândva am mâncat aici nişte costiţe > » de miel, servite într-o...
- Da, e oraşul care-mi place cel mai mult, spuse Kane, sorbind din vin. Şi eu sunt înnebunit după mielul dres cu ierburi înmiresmate!

Fedrik se încruntă, fiindcă, vezi bine, nici prin gând nu-i trecuse să preamărească oraşul de dragul faptului că acesta era capitala lui Kane.

- Unde anume vă place ţie şi lui Briar să mergeţi atunci când vii în vizită la ea? îl iscodi el pe rege.

Am ridicat dintr-o sprânceană, iar Fedrik îmi răspunse ridicând din umeri. Cu toate astea, ştia prea bine ce subînţelesuri ascundea întrebarea lui, care arăta limpede că regele Ravenwood era un crai ticălos, care bea şi mânca împreună cu vrăjitoarele frumoase, ducându-le apoi în patul lui, după ce vizitau galeriile din oraş şi se îndopau cu costiţe de miel drese cu ierburi înmiresmate.

Păstrându-şi cea mai senină faţă din lume, Kane lăsă furculiţa din mână şi răspunse:

- Undeva pe lângă Strada de Argilă au loc nişte orgii nemaipomenite, la care lumea îşi face de cap cu oi şi bea sânge de fecioare. Facem o plimbare până acolo după cină?

Fedrik îi aruncă un zâmbet rece, dar, din cât mi-am dat seama, nu credea pe deplin că regele Ravenwood glumise. Tocmai voiam să-l liniştesc în privinţa asta, când îmi veni în minte un gând ciudat.

Kane se culcase cu cea mai bună prietenă a răposatei lui mame.

Briar se culcase cu fiul prietenei sale,

după moartea acesteia. Cu un băiat pe care pesemne că-l văzuse crescând.

Deodată, legătura aceea, care mi se păruse atât de voluptuoasă şi de ameninţătoare pentru mine, mi se dezvălui ca fiind una plină de tristeţe, de păreri de rău şi de jale împărtăşită de cei doi în urma morţii reginei. Gândul la toate astea îmi dădu o durere surdă de pântec, asemănătoare acelui rău pricinuit de o plimbare în călească ne o vreme prea călduroasă.

- M-am săturat, am spus eu, împingându-mi scaunul îndărăt şi ridicându-mă de la masă.

Fedrik se ridică şi el, politicos ca de obicei, în vreme ce Kane mă privi ţintă cu ochii lui ca argintul, părând să mă dezbrace din priviri.

Am străbătut sala de la intrare, scăldată în lumina candelabrelor, iar apoi am urcat în iatacul meu şi am trântit uşa atât de tare, încât vrafurile de cărţi se cutremurară. După aceea, m-am aruncat pe pat, simţindu-mi trupul moale ca o cârpă.

Dar tăcerea era prea asurzitoare. Prea înăbuşitoare.

Am măsurat cu privirea pereţii ticsiţi de cărţi, aplecându-mă mai aproape ca să citesc titlurile de pe cotoare. Un volum legat în piele trandafirie care, pesemne, fusese cândva de un roşu aprins, îmi aminti de povestea lui Niclas şi a familiei lui: *O istorie a războiului*

din Cuarţul de Trandafir.

Am luat cartea de pe poliţă şi m-am îndreptat spre odaia lui Mari. Nu ştiam dacă prietena mea putea să mă audă, fiindcă nu pricepeam pe deplin în ce fel de somn ciudat se cufundase, dar Cori ne îndemnase să vorbim cu ea. Iar Griffin trebuia să moară de plictiseală în colţul lui. Cartea era pentru el, dar la fel de mult şi pentru Mari.

Am intrat în odaie, m-am aşezat şi m-am uitat la comandant, care părea să doarmă. Mâinile uriaşe i se odihneau, încremenite, pe braţele jilţului, acesta părând caraghios de mic sub trupul lui mare. Apoi am prins să citesc cu glas scăzut, ca să nu-l trezesc, istoria zbuciumată a Cuartului de Trandafir. La urma urmei, îndeletnicirea asta era un răsaz binevenit de la gândurile care-mi învolburau mintea.

Regatul zugrăvit în carte era ca un continent în sine, locuit de un popor atât de numeros, împrăştiat prin ţinuturi atât de deosebite unele de altele, încât cei din părţile locului ajunseseră să vieţuiască în două feluri diferite. în partea de miazăzi trăia un popor simplu şi paşnic, alcătuit din inşi care nu se deosebeau cu mult de bărbaţii şi de femeile alături de care crescusem în Chihlimbar. Lucru ce avea o noimă, fiindcă regatele noastre aproape că se învecinau. în ţinuturile de miazăzi era mereu cald, iar soarele

strălucea tot timpul anului. Şi Chihlimbarul s-ar fi bucurat de soare şi de o căldură blândă, dacă n-ar fi fost ascuns într-o vale îndepărtată, care ne osândea la o toamnă nesfârşită. Oamenii din partea de miazăzi a Trandafirului aveau noroc de recolte îmbelşugate, pe care le vindeau la târguri pline de lume. Roadele de peste an erau atât de bogate, încât cei de pe acolo nu mâncau deloc carne.

în partea de miazănoapte a Cuarţului de Trandafir sălăşluia un popor al breslelor de meşteşugari şi al plăcerilor. Sub înrâurirea îndărătnicelor Ţinuturi de Opal din apropiere şi sub călăuzirea Regatului de Onix, cei de acolo se ocupau cu negoţul şi cu făurirea de podoabe şi se dedau desfrâului. Deşi îmi plăcea să citesc despre cântecele deşucheate de pe acolo, cărora le ţineau isonul nişte ciudate instrumente muzicale făurite din metal, precum şi despre rochiile scurte şi strălucitoare pe care le purtau femeile, am trecut peste partea în care se vorbea desnre dansuri voluntuoase prin odăi tainice. învăluite în fum. Mă temeam ca nu cumva Griffin doar să se prefacă adormit.

în cele din urmă, cele două părţi ale Cuarţului de Trandafir se treziră atrase într-un război nesfârşit, până când cei de la miazănoapte ieşiseră învingători datorită... Am răsfoit paginile de două

ori, ca să văd ce-mi scăpase. Judecând după zimţii care ieşeau din cotor la mijlocul cărţii, câteva pagini fuseseră rupte.

- îmi pare rău, Mari! am spus, vorbind cu chipul încremenit al prietenei mele. Ştiu că nu- ţi plac lucrurile care se isprăvesc în coadă de peşte. Poate că Briar mai are o altă carte despre toate astea, una care să ne spună povestea până la capăt.

- Regina Stacojie avea o armă secretă.

M-am întors spre Griffin, dar ochii lui erau încă închişi.

- Ştiam* eu că-ţi plac poveştile spuse înainte de culcare! am glumit, încercând să-mi ascund zâmbetul, în timp ce aşezam cartea pe măsuţa de lângă patul lui Mari. De ce i se spune aşa Reginei Ethera?

Griffin se ridică încet şi clipi, somnoros. Apoi prinse să-şi scarpine bărbia, dus pe gânduri.

- Pentru că străzile din partea de miazăzi a Cuarţului de Trandafir s-au făcut stacojii de la sângele care a curs după ce ea, luptând de partea celor de la miazănoapte, a câştigat războiul. Locuitorii ţinuturilor de la miazăzi rostesc porecla asta ca pe o ocară, iar cei din ţinuturile de la miazănoapte, ca pe un nume vrednic de cinstire.

- Şi tu, la fel ca regele, te dai în vânt după cărţile astea seci de istorie?

- Nu-s vreun împătimit al cărţilor, răspunse el cu blândeţe. Mă dor ochii de la citit

Griffin tocmai îmi făcuse cea mai apropiată mărturisire pe care o auzisem vreodată din gura lui.

- Şi atunci de unde ştii despre arma secretă a reginei?
- Cel care mi-a vorbit despre asta a fost un prieten de-al nostru.
- A fost?
- Ne-a făgăduit să lupte de partea noastră în răzmeriţă, dar ne-a trădat, spunându-i totul lui Lazarus cu câteva zile înainte să izbucnească tulburările. A facut-o în schimbul libertăţii şi al... oştii lui, povesti Griffin, încruntându-se din pricina acelei amintiri. Nu ştiu de ce, dar odată ajunşi în Evendell, el şi oamenii lui au luptat în slujba Etherei. De atunci încoace, insul ăsta se ascunde de Kane.
- Era un Fermecat?

Comandantul dădu din cap, frecându-şi gâtul.

- Griffin, am spus eu cu toată blândeţea de care eram în stare, jilţul ăsta nu pare deloc plăcut. Du-te să dormi într-una dintre odăile de oaspeţi! Rămân eu cu ea.
- Sunt bine.

„Te gândeşti la mine fără încetare. Aşa cum mă gândesc şi eu la tine.”

Vorbele lui Kane îmi răsunară în minte precum un clopot. M-am gândit la tot

timpul pierdut, la durerea de care am fi putut să ne ferim, la suferinţă. Nici Griffin nu era cu mult mai bine.

- De ce te împotriveşti atât de tare?

Griffin îsi încruntă sprâncenele bălaie.

- Cui să mă împotrivesc?

- Simţămintelor pe care le nutreşti faţă de ea.

Mă aşteptam ca el să mi se împotrivească, să se ia la sfadă sau să nu mă bage deloc în seamă.

Dar Griffin îşi drese glasul şi spuse:

- Dacă nu încerc s-o am, nu trebuie s-o pierd, îşi plecă uşor capul spre fereastra pe care

magia lui Briar o spulberase mai devreme... Cori strânsese cioburile, dar vântul rece al nopţii încă mai pătrundea în odaie, răscolindu- mi şuviţele de păr din jurul feţei.

Nu-mi dădeam seama în ce măsură împărtăşeam părerea lui Griffin. Aproape că o pierduserăm cu toţii pe Mari. Iar dacă s-ar fi întâmplat un asemenea lucru de neînchipuit, Griffin n-ar fi avut niciodată prilejul să-i spună ce anume simţea faţă de ea. Iar apoi el ar fi fost nevoit să poarte o astfel de povară tot restul vieţii lui aproape nesfârşite de Fermecat.

Dându-mi seama că n-avea de gând să-mi dezvăluie mai multe, m-am întins spre carte, însă ochii îmi erau istoviţi şi nu mai vedeam bine, iar scrisul era destul de mic.

- Cred că o să mă duc la culcare, am spus.

Dar Griffin deja aţipise. Părul auriu îi flutura pe frunte la fiecare răsuflare liniştită, iar obrazul i se odihnea în mâna sprijinită de braţul ţeapăn şi crăpat al jilţului.

Ridicându-mă, am zărit pe podea, lângă el, cotorul îndoit al unei cărţi.

Am zâmbit. Griffin era cel mai statornic şi mai loial om din câţi întâlnisem vreodată. Era sincer dincolo de oricine închipuire, până într- atât încât însuşirea asta se preschimba deseori într-un cusur, însă chiar şi aşa... Nu suferea de mândrie sau de vanitate. Eram norocoasă să-mi fie prieten. La fel era şi Mari.

M-am ridicat şi am sărutat-o pe frunte, iar apoi m-am întors în micul meu iatac înţesat de cărţi.

Patul se lăsă sub greutatea mea, iar privirea îmi rătăci până la uşile de sticlă ale balconului, în jurul cărora atârnau nişte perdele albastre, diafane, care lăsau să se strecoare înăuntru o fărâmă din lumea de afară.

M-am rostogolit pe o parte, lăsându-mi faţa mângâiată de aşternuturile reci.

Dar somnul se încăpăţâna să mă ocolească.

„Pe tine te *îngrozeşte* gândul de a-ţi da voie să simţi ceva cu adevărat!”

>

„Nimic nu mai are vreo însemnătate

dacă mori.”

M-am întors pe spate şi mi-am aţintit privirea la pânzele subţiri de păianjen şi la crăpăturile din tavan. îl iubisem cândva pe Kane, dar el frânsese simţămintele mele. Mă frânsese pe *mine.* Mă minţise, mă folosise, mă păcălise, îmi răpise tot ce aveam…

Dar chiar dacă, aşa cum mi se întâmpla adeseori, îmi repetam la nesfârşit în minte toate vorbele lui supărătoare, asta nu însemna mare lucru. Poate că-mi petrecusem prea mult timp dând vina pe Kane pentru toate nenorocirile care mi se întâmplaseră vreodată.

Şi, mai rău decât să-l învinovăţesc pentru ele, poate că eu *îl folosisem.*

îl privisem ca pe o alinare care să mă facă să- mi uit durerea şi suferinţa. Ca pe o ţintă în care să trag cu arcul ori de câte ori eram furioasă. Ca pe un răspuns la întrebarea:

„De ce eu? De ce trebuie să mor eu?”

Iar dacă-mi citeam până-n străfundul inimii, cufundată în bezna odăii mirosind a cărţi legate în piele… trebuia să recunosc că, poate, îl împovărasem pe Kane cu toată durerea mea, folosindu-mă de el ca s-o risipesc. Iar asta se întâmplase cu mult înainte de bătălia de la Golful Sirenei.

încă de pe vremea când eram în Fortăreaţa Umbrelor şi întreaga poveste n-avea nici o noimă pentru

mine. Pe vremea când lumea, aşa cum o ştiam, începea să se frângă clipă de clipă, bucată cu bucată. Pe vremea când Kane îsi dorea să-mi arate floarea, iar eu rămâneam cu gândul la tulpină. Pe vremea când mă împotriveam lui cu ghearele şi cu dinţii.

Poate că acum, după ce făcuse lucrul de care se ferise de la bun început, după ce încercase să-şi deschidă inima în faţa mea, să mă lase să-i cunosc gingăşia pe care el o vedea ca pe o slăbiciune... îi eram şi eu datoare cu o anumită gingăşie.

Sau trebuia măcar să-mi cer iertare.

Nu puteam să-l las să lupte pentru mine, să mă ocrotească, să tânjească după mine fără să mă aibă, iar eu să-mi ascund simţămintele pe care le nutream fată de el. Asta era curată

> laşitate.

Nu ştiam pe deplin care îmi erau simţămintele. Ne legau dorinţa, potrivirea, prietenia, dar nu ştiam dacă mai puteam să simt precum o făcusem odinioară, fiindcă acum îmi fierbeau în vine stihii precum amorţeala, tristeţea şi spaima.

Dar poate că trebuia să-i mărturisesc toate astea.

Să-i spun că nu-mi dădeam seama ce voiam sau ce simţeam... dar că mi-era dor de el. în adâncul sufletului meu, în mâinile mele care tremurau de dorinţa de a-l atinge, în urechile mele care îi

căutau glasul prin fiecare odaie. *Mi- era dor de el.* Poate că trebuia să-l rog să fie răbdător cu acea parte din mine care se fărâmiţase din pricina necazurilor şi care se iubea prea mult pe sine. Să-l rog să-mi dea prilejul de a afla ce anume îmi doream cu adevărat, chiar dacă amândoi ştiam că nu mai aveam mult timp ca s-o fac.

Puteam să-l rog să încerce.

Era singurul lucru pe care Kane mi-l ceruse vreodată.

CAPITOLUL 30

KANE

Trecuseră ceasuri bune de când isprăvisem cu cina, iar conacul era cufundat în somn. Ai fi zis că până şi cărămizile din ziduri suspinau alene, dormind fără grijă. Eu, pe de altă parte, nu mai pusesem geană pe geană din noaptea de dinaintea zilei în care merseserăm la Peştera Secerătorilor. Şi mă temeam că nici n-aveam să mai pot dormi de acum înainte.

Cea de-a doua înghiţitură de rachiu de lavandă amară mă arse pe gâtlej mai puţin decât prima. M-am cufundat mai adânc în divan, cu privirea aţintită la focul mic care trosnea în vatră.

Flăcările pâlpâiau şi se răsuceau în aer precum un dansator vlăguit de puteri, care poate că fusese sprinten odinioară, dar care acum era sastisit de atâta dans, nemaiputând să se mişte decât cu jumătate de inimă şi cu mişcări leneşe.

Şi eu eram ostenit.

3

Cum de putusem să mă mânii atât de crunt pe Arwen atunci, în Peridot?

Fusesem urâcios, bădăran, mă purtasem ca un tânc...

îmi făgăduisem să pun o depărtare între mine şi ea, iar acum, când părea să-şi găsească în sfârşit fericirea...

Mi-am trecut o mână peste faţă şi am gemut în palmă.

- Ţi-ar plăcea să-ţi dau o scripcă la care să-ţi cânţi aleanul?

>

întorcându-mă, am zărit-o pe Briar, care îşi scosese şalul de blană şi acum îl atârna în sala de la intrare. Am închis ochii şi m-am lăsat pe divan, ascultând clinchetul gheţii ce se lovea de pereţii de cleştar ai pocalului şi lipăitul condurilor de care se descălta Briar. îndărătul pleoapelor mele se ivi o strălucire. Am deschis ochii şi am văzut vâlvătăile înteţite ale focului readus la viaţă. Briar se aşează pe jilţul din faţa mea.

- Mă simţeam mai bine pe întuneric.

- Cum să nu! spuse Briar, făcând o strâmbătură. Regele întunericului, Prinţul Umbrelor... Nu te mai saturi să

te scalzi într-un ocean de nefericire?

- Ba da, am mărturisit eu. Şi cu cine ai luat cina asta misterioasă?

- Cu o vrăjitoare din adunarea Antler, din Lumera.

- Ţi-a dat vreo veste?

- Se pare că Broderick şi Isolde îşi fac griji. Se răspândeşte vestea că s-au aliat cu Onixul.

- Dar nu s-au aliat.

în afară de mine şi de familia regală, nu mai ştia nimeni de planurile noastre de a o mărita pe prinţesa Sera cu cel ce avea să-mi urmeze la tron.

- Broderick şi Isolde au adăpostit aproape patruzeci dintre oamenii noştri.

- Am şi răspândit vestea, dar tovarăşa mea mi-a spus că regele şi regina se tem ca nu cumva să afle şi Lazarus despre asta.

- Minunat, am mârâit eu.

Şi mai multe încurcături.

3

- îl trimit pe prinţ în Fortăreaţa Umbrelor, la locotenentul Eardley. Găsesc ei cum să le dea de ştire părinţilor lui.

- Ai de gând s-o păstrezi pe fata Fermecată numai pentru tine?

Focul trosni în vatră şi i-am simţit pe faţă adierea fierbinte.

- N-am chef în seara asta, Briar!

Vrăjitoarea îmi vorbi cu glas mai blând:

- Ce nădăjduieşti să faci odată ajuns

la Colţul de Stâncă?

îmi doream s-o întreb acelaşi lucru de când

ajunseserăm aici.

- Ai păstrat legătura cu Esme în toţi anii

- Nu, răspunse Briar, rotindu-şi băutura în pocal şi rămânând cu privirea aţintită la micul vârtej de zahăr ars. N-am mai vorbit cu ea de când am plecat din Lumera.

- îti era ca o fiică.

- Şi încă se mai simte trădată ca o fiică. Mama ei a murit luptând alături de noi.

- Crezi că se simte îndeajuns de trădată ca să se dea de partea Chihlimbarului?

Briar strânse din buze.

- De ce întrebi?

- Nu ştiu cum, dar Chihlimbarul a aflat de ea. Nu-mi dau seama cum de au găsit-o pe Esme sau ce poate ea să le dea, însă merită să aflăm. N-avem alte mijloace de a afla unde e sabia. Aştept să-mi pice o minune din cer.

Briar tâtâi din buze.

- Am mari îndoieli că Esme o să-ti fie de vreun ajutor. A moştenit foarte puţină Lumină de la mama ei şi nici un dram din harul de prezicătoare.

- Ştiu, am murmurat eu, clătinând din

cap, dându-mi seama pentru a mia oară că toate astea n-aveau nici o noimă.

Briar veni mai aproape.

- Nu trebuia s-o ascunzi de mine pe fata Fermecată.

Mă aşteptam să-mi spună asta.

- Ştiu.

Briar strâmbă din buze.

- Şi chiar dacă Esme te ajută cumva să găseşti sabia... Ce se întâmplă după aceea? Nu poţi s-o salvezi pe fată, Kane!

N-am lăsat să mi se citească nimic pe faţă.

- O să mă duc în Munţii de Perlă.

Ultimul şi singurul as pe care-l mai aveam în mânecă. Dacă era să ne luăm după o scriere veche de zeci de ani, profeţia vorbea despre moartea tatălui meu pricinuită de fiul lui mezin. Aşadar, eu as fi nutut să-i iau locul lui Arwen. După tatăl meu şi după ea, eram cel mai apropiat de Fermecaţii cu sânge pur.

- Of, mormăi Briar, plescăind din limbă. Vrei să-i iei locul fetei.

- Am citit tot ce s-a scris despre bibliotecile din Munţii de Perlă, despre învăţaţii lor, despre preoţii lor. Am buchisit fiecare tâlcuire a vorbelor prezicătoarei şi, în bună măsură, toate profeţiile rostite de sora şi de mama ei. Ceea ce tocmai ai spus ar putea să fie cu putinţă.

Rostind acele vorbe cu glas tare, am

simţit un soi de uşurare. Vreme de ani şi ani, păstrasem planul ăsta într-un ungher tainic al minţii mele. Un plan pe care nu mă gândisem că aveam să-l înfăptuiesc după ce găseam Fermecatul cu sânge pur.

- Profeţia vorbeşte despre ultimul Fermecat cu sânge pur, care s-a „născut în sfârşit”. Tu n-ai sânge pur. Nu poţi să renaşti.

- Mai spune şi că un rege e sortit să fie răpus „de-al său fiu mezin”. Iar mezinul sunt eu! am strigat, zâmbind diavoleşte.

- Şi ce zici de partea care spune că regele ăsta nu poate pieri decât dacă e „biruit de ea”?

Văzându-mi uimirea întipărită pe faţă, Briar zâmbi.

- Credeai că eşti singurul care a citit vorbele prezicătoarei de sute de ori?

- Ca în toate profeţiile, nu se înţelege limpede. Poate că Lazarus o să-şi dea duhul în braţele lui Arwen după ce îmi implânt sabia în el. Sau poate că întâlnirea cu ea o să-i aducă sfârşitul. Briar, trebuie să-mi încerc norocul! O iubesc.

Vrăjitoarea privi lung la flăcările care trosneau în vatră.

- Te-ai mai duce în Munţii de Perlă dacă fata

>

ţi-ar împărtăşi simţămintele? Aţi irosi puţinul timp pe care l-aţi mai avea împreună!

- M-aş mai duce, am răspuns eu. Dar mă ajută faptul că ea nu-mi împărtăşeşte simţămintele.

Nu voiam nici în ruptul capului s-o las pe Arwen să plătească preţul suprem pentru ca regatele noastre să fie ocrotite. O puteam salva de soarta ei crudă doar dacă găseam o cale de a-i lua locul. Ba chiar ar fi fost o binecuvântare să mor şi, astfel, să n-o văd îmbătrânind lângă un alt bărbat, fie că era sau nu vorba de Fedrik.

Aproape izbutind să las deoparte gelozia care îmi otrăvea mintea, furişându-se prin fiecare adâncitură din ţeasta mea, m-am silit să alung toate gândurile astea chinuitoare.

- Nu ştiu prea multe despre preoţii sau învăţaţii din Munţii de Perlă, îşi urmă vorba Briar. Dar o singură făptură poate să te ajute: Corb Alb.

Fără să spun nimic, am ridicat dintr-o sprânceană, punând o întrebare pe muteşte.

- Corb Alb îşi face veacul pe un pisc îndepărtat din Ţinutul Vorst, în Munţii de Perlă. Nu ştiu dacă mai face vrăji, dar el e singurul care poate să te prefacă în Fermecat adevărat. E cel mai mare dintre cei mai iscusiţi vrăjitori care au trăit vreodată în Evendell. Dar să fii cu băgare de seamă! mă preveni ea, iar ochii i se întunecară. I-a lipsit mereu o doagă. Vezi ce-l laşi să-ti facă!

O vreme am rămas în tăcere,

ascultând pocnetele şi şuieratul vetrei fermecate. Am sorbit din whisky şi m-am gândit la Mari. Firea ei cutezătoare se asemăna atât de bine cu flăcările care pâlpâiau în faţa noastră! Ba chiar şi părul ei.

- înainte să te măriţi cu Perry şi să fii o Creighton, erai o Foxfire, nu-i aşa?

Briar îşi plecă încet capul, cu ochii aţintiţi la licoarea din pocalul ei.

- De ce ţi-e teamă că Mari face parte din adunarea ta de vrăjitoare, dacă aceasta a dispărut de atâta vreme? am întrebat.

- Mi-a folosit amuleta ca să-şi întărească harul. îşi trage puterea din obârşia noastră. N- aş fi făcut nimic pentru o vrăjitoare din altă adunare.

- De ce te temi? Eşti ultima încă în viată.

Ochii lui Briar îi întâlniră pe ai mei. Ea îmi aruncă o privire încordată şi de nepătruns.

- Poate că ai dreptate.

Şi Briar venea dintr-o familie ale cărei...

credinţe ea nu le împărtăşea. Poate că de aceea se alăturase atât de iute răzmeriţei mele, cu ani şi ani în urmă. Necazurile pe care le aveam cu tatăl meu îi erau bine cunoscute.

Ca de obicei, gândul la el îmi întoarse stomacul pe dos. Căldura flăcărilor începea să- mi înfierbânte cămaşa de lână. Simţeam că mă 9 >

strângea pielea. M-am ridicat şi mi-am

dezmorţit picioarele.

- îţi mulţumesc pentru tot!
- Mult noroc, Kane!

Nu ştiam de ce-mi spunea asta, dar aveam atâta nevoie de noroc, încât nu i-am mai pus nici o întrebare.

Mi-am târşâit picioarele ostenite pe scara de lemn de arţar şi am ajuns în coridorul întunecat. Nu puteam să dorm, dar trăgeam nădeide să-mi mai liniştesc mintea stând întins câteva clipe, în tăcere, încercând să nu mă mai gândesc la învoieli de război, la adunări înfiorătoare de vrăjitoare sau la vrăjitori smintiţi.

Să nu mă mai gândesc la Arwen.

Tocmai mă pregăteam să deschid uşa iatacului meu, când am auzit un uşor zvon de paşi pe coridor. Inima prinse să-mi bată cu putere.

- De ce nu dormi? am întrebat, rămânând cu spatele la ea.

Aproape că nu puteam să îndur gândul de-a o vedea, ştiind că asta putea să mă zguduie până în măduva oaselor. Totuşi, m-am răsucit pe călcâie şi am zărit-o pe Arwen... desculţă, cu părul vâlvoi şi cu trupul înfăşurat într-o haină de casă de mătase.

- Cum ai ştiut că sunt eu?

Ce întrebare caraghioasă!

De parcă nu ştiam în ce clipă anume intra într-o odaie, nu-i adulmecam de departe pielea care mirosea a flori de portocal, nu auzeam sunetele

melodioase ce-i ieşeau din gâtlej ori de câte ori suspina sau murmura.

- Am ghicit, pur şi simplu! am răspuns, încumetându-mă s-o privesc mai bine.

Of, avusesem dreptate... Ai fi zis că era întruchiparea unei nopţi îmbătătoare, zămislite din lumina stelelor. Părul lung, închis la culoare, prins cu o panglică, încă ciufulit după ceasurile în care se zvârcolise în pat, neputând să adoarmă. Haina de casă de mătase albă, care o făcea să semene cu o nălucă încântătoare. Voiam să-i cad la picioare şi să mă închin ei.

Şi aş fi făcut-o, dacă m-ar fi lăsat.

- Voiam să-mi fac un ceai, spuse ea. Vrei şi tu?

„Da. Vreau orice îmi dai tu. O să beau ceaiul chiar de pe buzele tale.”

-Nu.

Deşi se posomori întrucâtva, ea nu se clinti din loc.

- Noapte bună, am spus, dar glasul îmi sună mai mult ca un mârâit, aşa că mi l-am dres şi am adăugat: Somn uşor!

Trebuia să-i cer iertare pentru că răbufnisem ca un apucat după ce o văzusem cu Fedrik. Dar m-am străduit să intru în iatacul meu şi să închid usa înainte să mă dedau la cine ştie ce grozăvie. Ca, de pildă, s-o sărut. Sau să-i cer să se mărite cu mine.

Cineva trebuia să mă caute la cap, pentru că o luasem razna de-a binelea.

M-am descălţat, m-am dezbrăcat, m-am târât până la patul cu saltea tare ca fierul şi m-am prăbuşit în el. Pielea îmi era înfierbântată, iar inima mi se zbătea să-mi sară din piept. Mare dandana ca eu şi Arwen să fim închişi în 9 9 conacul ăsta! Trebuia s-o luăm din loc cât mai repede. Poate că aş fi izbutit să...

Dintr-odată, uşa se deschise cu un scârţâit, iar în odaie se strecură o mireasmă de caprifoi şi de floare de portocal.

CAPITOLUL 31

KANE

Arwen se apropie de pat. Rareori mi se întâmpla să fiu luat pe nepregătite, dar ea izbuti s-o facă atunci când se urcă pe saltea şi-şi strânse picioarele sub trup.

- Pot să stau cu tine un pic?

M-am uitat pieziş la ea, încercând s-o văd prin bezna care ne înconjura.

- Te simţi bine?

Ea prinse sa râdă pe înfundate.

- Nu izbutesc să adorm.
- Dacă e din pricina mea... îmi pare rău că mi-am vărsat mânia pe tine după ce...
- Să nu-ţi pară!

Ea se înfăşură mai strâns în haina de casă.

- Nu trebuia să-l las să mă sărute de la bun început! Eu şi Fedrik suntem

doar prieteni.

- Să ştii că am vorbit cu tot dinadinsul. Dacă asta te face fericită, asta îmi doresc pentru tine, am spus, însă tocmai atunci îmi veni în minte un gând apăsător, aşa ca am adăugat: Dar dacă nu te face... Ma tem ca nu pot sa te ajut să-ţi faci rău cu mâna ta. Nu pot să-ţi dau o altă pricină pentru care să mă urăşti.

- Nu te urăsc! răspunse ea, pufnind. Iar între mine şi Fedrik nu e nimic, aşa că nu pot să-mi fac rau cu mâna mea. N-are rost să te gândeşti la el zi şi noapte, crede-mă!

Atunci de ce...

Aha.

„Aha!”

Eram un mare dobitoc. Avusesem aceeaşi nevoie toata viaţa, dar, cumva, nu-mi dădusem seama că şi Arwen îşi dorea să-şi ia un răgaz de la grijile care o împresurau, să pună stavilă pentru un timp grozăviilor care-i bântuiau mintea, să găsească ceva care să-i amuţească vuietul neostoit al gândurilor.

Cu băgare de seama, am ridicat velinţa de bumbac, de parcă îi întindeam un cub de zahăr unui cal nărăvaş. Era mai degrabă o poftire decât o aţâţare. Preţ de o clipă lungă, Arwen măsură cu privirea locşorul liber din pat.

în cele din urmă, ea se strecură sub velinţă, rasuflând tremurat.

Şi iată că acum stătea întinsă în patul meu.

Lângă mine.

Căldura trupului ei şi parfumul de caprifoi al pletelor îmi copleşiră toate simţurile.

în clipa asta... în ceasurile astea fermecătoare de apropiere, când Arwen era senină, blânda şi îmbăiată în lumina stelelor, cu privirea ei liniştită atintindu-se într-a mea... frumuseţea

’ > » ei era *nimicitoare. O* frumuseţe mai presus de orice puteam pricepe. După luni întregi în care jinduisem după ea, toată stăpânirea mea de sine se făcu ţăndări.

>

„Linişteşte-te!”, mi-am spus în gând.

Dar inima mi se zbătea aproape înfricoşător în piept.

„Poate ca vrea să-mi facă ochi dulci. Sa se cuibărească la pieptul meu. Sa simtă ceva, dar nu ştie ce anume. Nu te gândi la trupul ei întins lângă tine, abia tăinuit de mătasea subţire. Nu te gândi la părul ei încă umed după baie... O, fir-ar să fie, nu te gândi la Arwen îmbăindu-se! Nu te gândi cum ar fi sa-i dezmierzi sânii umezi cu limba, sa-i săruţi pielea catifelată de pe gât, de pe coapse..

Răsuflarea mi se ostoi. Puteam s-o pun la încercare, să văd ce avea de gând. Sa mă apropii de ea pas cu pas şi să văd ce avea să facă. S-o las să hotărască ritmul dintre noi.

- De fapt, fetişcane, am spus eu cu glas jos şi aspru, nu mai pot să mă gândesc decât la tine. Mai bine zis, la ce se ascunde sub rochiţa ta de mătase.

M-am pregătit s-o văd încruntându-se. Să aud şuvoiul de ocări...

Dar Arwen nici nu clipi, iar tăcerea dintre noi căpătă un aer de încordare şi de dorinţă. Iatacul era luminat doar de luna aproape plină de dincolo de fereastră. Pieptul lui Arwen se ridica şi cobora aproape la fel de iute ca al meu, scăldat în razele pale ale lunii.

Am simţit că mi se încleşta stomacul.

- Arwen, de ce ai venit aici?

Privirea ei şovăitoare, aţintită acum la grinzile din tavan, fu aproape de ajuns ca să mă facă să mă opresc.

„Vezi tu, deja ai întins struna prea tare. Ai stăruit prea mult. Eşti de-a dreptul jalnic. Te pierzi cu firea."

Arwen se mişcă, rămânând tăcută şi muşcându-şi buza plină şi ademenitoare...

- Spune-mi! am stăruit, vorbind printre dinţi.

„Spune-mi să mă opresc, sau n-o să mă mai pot înfrâna. O să trebuiască să fiu smuls cu sila de pe tine."

Lui Arwen i se tăie răsuflarea. în cele din urmă, îngăimă:

- Ce vrei cu mine?

- Să te fac să gemi de dorinţă de parcă te-ar fi apucat strechea!

Picioarele ei tresăriră la auzul

vorbelor mele.

- Şi cum ai face asta?

- Lasă-mă să te sust şi o să afli!

- Bine, murmură ea cu răsuflarea întretăiată, iar în cele din urmă, privirea ei neliniştită o întâlni pe a mea. Atunci, sărută-mă...

Degetele mele aproape că străpunseră aşternuturile moi care ne acopereau.

- Nu la asta mă gândeam.

Sprâncenele i se încruntară, după care ridică din ele, uimită, fiindcă îşi dădu seama despre ce anume vorbeam.

Ştiam prea bine că făcusem o greşeală. Chiar dacă îmi cerea s-o fac a mea, Arwen era gingaşă şi încerca să se facă înţeleasă mai mult prin mişcări şi priviri, decât vorbindu-mi.

Dacă în preajma acestei femei aş fi fost un ins mai puternic, nu doar un găgăuţă, m-aş fi ridicat şi aş fi plecat din iatac. Poate chiar din conac. Din oraş. Trebuia să plec la mare depărtare ca să mă feresc de ea. Aş fi mers şi tot mers şi nu m-as mai fi uitat niciodată în urmă.

Dar eu nu eram mai puternic de-atât. Eram lipsit de orice putere.

- Ai încredere în mine?

După tot ce-i făcusem, era singura întrebare care avea însemnătate.

- Da, rosti ea în şoaptă. Mereu am avut.

Puteam s-o înghit dintr-o suflare.

în schimb, m-am apropiat, mai încet

decât credeam că aveau să-mi îngăduie muşchii, ascultându-i răsuflarea întretăiată, dându-i la o parte o şuviţă rătăcită din locul în care gâtul subţire i se întâlnea cu umărul şi cuprinzându-i şoldul prin mătasea vaporoasă şi subţire ca un abur. Aş fi putut să-i rup haina de pe trup. Aş fi putut să simt în palmă căldura dogoritoare a cărnii ei. Dar nu voiam s-o sperii. Iar dacă ar fi ştiut ce-mi doream de la ea, ce voiam să-i *dăruiesc,..* S-ar fi înspăimântat.

Eu eram înspăimântat.

Murmurând vorbe fără noimă, mi-am coborât buzele peste sânii ei, peste pântecul ei, sărutând-o prin ţesătura subţire.

Mădularul mi se întărise straşnic.

Simpla apropiere de ea mi-l făcea tare ca piatra. Am dezlegat cingătoarea care îi înfăşură mijlocul şi am depărtat marginile hainei de casă, dându-i la iveală cămăsuta scurtă de noapte.

- Rochiţele astea ale tale mă fac s-o iau razna, am spus, gemând şi plimbându-mi buzele pe pântecul ei, cu luare-aminte, totuşi, ca să nu-i zgândăresc rana.

De parcă aş fi dezvelit un dar, am ridicat încet ţesătura lucioasă. I-am dezgolit coapsele catifelate şi... dantela albă, gingaşă, dintre ele.

- *La naiba!*

Arwen râse, cu răsuflarea întretăiată, iar apoi îşi trecu degetele graţioase prin

părul meu şi mă mângâie pe frunte.

- Şi mai zici că eu înjur de mama focului!

I-am lins pielea de pe coapse. Frişcă şi miere. Dulce ca o prăjitură.

N-aveam să scap cu viaţă din încercarea asta... fiecare părticică din trupul ei mă năucea. Mâinile-i gingaşe, pierdute în părul meu, zgâriindu-mi uşor pielea capului. Răsuflarea întretăiată din clipa în care i-am prins fundul rotund în palme, ca s-o trag mai aproape de mine. Amintirile ce mă năpădiră atunci când, uitând cu totul de mine, i-am supt osul şoldului. în timp ce făceam asta, am revăzut cu ochii mintii o Arwen de acum ceva vreme: oe cea care râdea din toată inima de îndată ce se înveselea cu adevărat; pe cea ale cărei căscaturi mă făceau să visez că faţa ei somnoroasă şi mulţumită din acele clipe era cea pe care ar fi avut-o după ce am fi făcut dragoste; pe cea ai cărei ochi se întunecau şi se umpleau de hotărâre ori de câte ori îşi începea alergările iuţi şi graţioase.

Arwen îşi depărtă coapsele, scoţând un oftat, îşi *dorea* asta.

I-am lins pântecul neted, chiar deasupra ţesăturii care încă îi mai acoperea locurile tainice. Şi am primit să-i împlinesc rugămintea mută de a-i da *mai mult.* Trupul îi zvâcni sub limba mea, care aluneca în voie peste pielea dezgolită.

Luând-o de şolduri, i-am tras rufaria peste glezne, auzind cum se rupea dantela fină în strânsoarea mea.

Părul lung al lui Arwen era împrăştiat pe pernele mele, căci panglica albă care-l ţinuse strâns se pierduse pe undeva. Obrajii i se înroşiră, buzele umede i se întredeschiseră... Iar în ochii ei mari, care mă priveau fără să clipească... se citea atâta *încredere...*

Ştiam că privirea ei era de ajuns să mă nimicească.

însă apoi i-am văzut picioarele... depărtate ca o poftire. Lipsite de orice încordare. Pline de dorinţă. Iar între ele... partea aceea femeiască, umedă şi alunecoasă, trandafirie, strălucitoare şi desăvârşită.

Mădularul îmi zvâcni, aproape durându-mă. Simţeam o dorinţă de-a dreptul chinuitoare.

Să mă ferească zeii!

Am azvârlit rufaria de dantelă pe podea şi i- am cuprins din nou fundul în palme, lăsându- mi gura să coboare pe partea de dinăuntru a coapsei, chiar lângă locul acela fierbinte, ascuns între picioarele ei. Arwen se zvârcoli şi se agăţă de mine, facându-mi mădularul să zvâcnească din nou.

Trebuia să nu se mai mişte. Am întins o mână peste pântecul ei şi am ţintuit-o cu putere, ca să-mi lase limba s-o dezmierde fără contenire. Arwen se frământă sub atingerile mele, gemând,

iar eu aproape că m-am frânt.

- Ai gustul din visele mele!

Ea îngăimă vorbe fără noimă, iar eu am râs, facând-o să se zvârcolească din nou.

I-am sărutat pielea alunecoasă şi gingaşă, am cercetat fiecare părticică din ea, înfruptându- mă din căldura ei cu parfum de miere. M-am desfătat cu fiecare oftat, cu fiecare arcuire a şoldurilor ei, m-am înfiorat de fiecare dată când degetele i se încleştau cu înfrigurare în părul meu...

Aş fi putut să mă înfrupt astfel din ea ore în şir. Zile întregi. Ba chiar săptămâni. Nu m-aş mai fi săturat în veci. Aveam să am *mereu* nevoie de mai mult.

Apoi mi-am vârât un deget în locul acela moale şi umed dintre picioarele ei. Am scos un geamăt de plăcere, fiindcă era udă din pricina mea. Atât de udă, încât nectarul prinse să-i curgă, alunecându-i pe partea de dinăuntru a coapselor. Atât de udă, încât ştiam că locul acela o durea şi că n-avea să mai poată îndura mult.

Un astfel de gând îmi răpi tot aerul din olămâni. I-am dezmierdat mai departe umezeala, trecându-mi limba peste carnea ei, dar nici o clipă peste mugurul fierbinte şi gingaş de deasupra despicăturii. O zgândăream, o aţâţam, pierzându-mă în acel joc, până când ea ajunse să gâfâie, rămasă fără aer.

Apoi prinse să scâncească, implorându-mă, ceea ce mă făcu să mă pierd cu firea.

- Ce vrei?

- Te rog, Kane, mă imploră ea în şoaptă.

De data asta, mi-am afundat limba înăuntrul ei. De îndată ce i-am lins mugurul, aşa cum mă implorase, ea prinse să gâfâie şi-şi înfipse unghiile în umerii mei.

Avea un gust atât de dulce, gemetele slabe pe care le scotea erau atât de deznădăjduite, încât, după ce mi-am strecurat degetul înăuntrul ei şi am simţit că se încleşta în jurul meu, am fost nevoit să mă mişc ca să-mi domolesc încordarea din mădular. Dar ea ardea de dorinţă, cu răsuflarea întretăiată, şi mă strângea, înnebunită. Scoasă din minţi, se zvârcoli sub mine în vreme ce-mi împingeam degetul în ea, începând să mi-l mişc odată cu limba, înainte şi înapoi, între coapsele ei.

Arwen prinse să se încordeze, iar apoi încremeni, la un pas de a se avânta pe culmile plăcerii. M-am tras îndărăt ca să-i sărut uşurel buzele umflate, trecându-mi degetele peste coastele ei şi atingându-i, în treacăt, plinătatea sânilor.

Era desăvârşită. Prea desăvârşită ca să fie aievea.

Ea se arcui în sus şi scoase un mic

scâncet chinuit.

- Kane...

De parcă n-ar mai fi putut să îndure nici o clipă. De parcă era un chin.

Am priceput. îmi doream să se descarce aproape la fel de mult cât şi-o dorea şi ea. Voisem s-o simt frângându-se sub limba şi sub degetele mele din clipa în care o cunoscusem.

Mi-am mai trecut o dată limba peste ea, zăbovind în treacăt pe mugurul cel gingaş. Nu mai puteam să mă gândesc decât la clipa de acum... la ceea ce mă lăsa să-i fac. La ceea ce-şi dorea de la mine. Celălalt gând care mă bântuia, ca un strigăt ce se auzea din depărtare, era faptul că de acum încolo n-aveam să pot să mă mai descarc de unul singur decât dacă îmi chemam în minte priveliştea de acum. Şi amintirea gustului pe care-l avea pielea ei catifelată, a murmurelor dulci de plăcere pe care le scotea. Şi gândul că n-avea să-mi placă nimic mai mult decât să ştiu că mă bucuram de încrederea ei şi că puteam să-i dăruiesc plăcere.

Mi-am ridicat privirea. Arwen avea ochii strâns închişi şi pieptul îi era frământat de răsuflări opintite. îşi încleştase un pumn pe aşternuturi, iar pe celălalt, în părul meu. Mi-am rotit limba în locul acela, făcând-o să scoată un şuierat slab.

- Deschide ochii, am murmurat eu.

Ea se ridică în coate, gâfâind, şi se

uită la mine cu ochi uriaşi şi întunecaţi.
- Uite ce-mi faci!

Mi-am strecurat mâna în pantaloni şi mi-am cuprins în palmă mădularul întărit şi greu, după care mi-am trecut limba, prelung şi înnebunitor de încet, peste despicătura ei.
- O, pe Pietre..., murmură, dându-şi capul pe soaţe.

La auzul glasului ei, m-am apucat mai strâns de mădular.

I-am supt mugurul din nou, iar ea scoase un ţipăt şi se zvârcoli aproape năvalnic. Lăsându- mi mădularul din mână, mi-am mai trecut o dată degetul prin umezeala ei şi apoi l-am împins înăuntru. Am pătruns-o până ce mâna mi se umezi de nectarul ei ispititor.
- Mai mult?
- Kane, te rog..murmură ea cu glas înăbuşit de patimă.

Mi-am mai strecurat un deget înăuntru, dându-i răgaz să se desfacă şi să mă cuprindă, iar apoi am început să-mi mişc degetele înăuntru şi în afară, înălţându-le uşor de fiecare dată când atingeam străfundurile ei tainice. Arwen se frământă şi se arcui sub gura şi sub degetele mele până când a trebuit s-o ţintuiesc de pat.

Am supt mai mult, am apăsat şi mai mult, până când...

încordată din toate încheieturile, Arwen strigă în clipa în care ajunse pe culmile plăcerii. Am pătruns-o din nou

şi din nou, ţinând-o deschisă, sugând şi lingând la fiecare zvâcnet şi încleştare.

în vreme ce ea tremura, ostenită după ce simţise toate astea, m-am ridicat din pat şi am căutat rufaria de dantelă pe care o aruncasem în înflăcărarea patimii de care mă lăsasem cuprins.

- Poftim, am îngăimat, cu glas prea puternic, îmi pare rău că ţi-am rupt rufaria. O să-ţi cumpăr alte o sută.

Moleşită şi năucă, ea mă cercetă cu privirea.

- Ce faci?
- Cum adică?

Abia dacă îmi mai găseam şirul gândurilor, copleşit de nevoia mistuitoare care-mi săgeta vintrele. Mare minune că mă mai ţineam pe picioare.

Ea se ridică în capul oaselor, cu părul mai încâlcit ca niciodată, iar privirea strălucitoare şi jucăuşă i se aţinti la pantalonii mei.

- Cred că e rândul tău.

Mădularul îmi era mai tare decât îmi fusese vreodată în aproape două sute de ani de viaţă. Boaşele îmi erau grele şi mă dureau, iar femeia pentru care aş fi ucis, pentru care mi-aş fi dat viaţa, îmi cerea s-o las să mă ajute să mă descarc.

Şi eu, ca un netot, am spus:

- Nu-ţi bate capul cu mine!

Chiar că trebuia să mă caut degrabă la cap, fiindcă se vedea limpede că nu

mai eram în toate minţile.

- De ce nu?

- Să spunem că din prea multă prevedere. Altminteri, jur că te-aş implora să-mi faci asta!

Ea se încruntă, somnoroasă şi moleşită de plăcere.

Am simţit un junghi în inimă.

- Ce n-aş da să-l văd pe regele Kane Ravenwood implorându-mă să-l ating!

Arwen chiar nu pricepea. Eram gata să mă arunc în genunchi şi s-o implor să mă atingă în fiecare clipă din fiecare ceas al fiecărei zile a vieţii mele.

Poate că ar fi spus mai multe, dar, dintr-odată, prinse să caşte.

Iar eu... învăţam o nouă lecţie dureroasă. La urma urmei, nu eram chiar atât de bătrân.

Şi nici nu eram atât de puternic pe cât crezusem cândva. Sau poate că nu eram *îndeajuns* de puternic. S-o am, dar să *nu* o am. Nu pe deplin. Poate că ţineam prea mult la mine şi la dorinţele mele. O doream prea mult.

Totuşi, gândurile astea nu mă împiedicară să mă urc în pat şi să-i adulmec parfumul dulce de caprifoi în vreme ce se ghemui în îmbrăţişarea mea. Am ascultat cum începea să răsufle liniştit, cu capul vârât sub bărbia mea şi cu bătăile inimii răsunându-i alene peste ale mele.

Ştiusem de la bun început... n-aveam să închid un ochi toată noaptea.

Iar asta, fiindcă nu voiam să pierd nici o clipă din ceasurile în care urma s-o ţin pe Arwen lipită de mine, să ştiu cum era s-o simt în braţele mele.

9

CAPITOLUL 32

ARWEN

Eram trează de cel puţin zece minute, dar am rămas cu ochii închişi şi cu capul aşezat pe pieptul minunat, parcă dăltuit în marmură, al lui Kane. Nu mi-am mişcat nici măcar un muşchi... nici braţele petrecute în jurul lui, nici picioarele petrecute printre ale lui. Dacă rămâneam încremenită destul de mult timp, puteam să mă prefac, poate, că dormeam pe veci. Astfel, n-aş mai fi fost nevoită să dau piept cu gândul că-mi doream să fiu din nou cu Kane, cu o ardoare care mă mistuia.

Aş fi mers şi pe cioburi pisate ca să mai simt o dată tot ceea ce simţisem noaptea trecută. Şi nu doar plăcerea aceea răvăşitoare, ci şi simţământul pe care-l încercasem în clipa în care mă furişasem în patul lui şi-i văzusem uimirea, dorinţa şi *uşurarea* zugrăvite pe faţă. Priveliştea aceea îmi înrâurise mintea o dată pentru totdeauna. N-

aveam să mai fiu niciodată la fel.

Dar partea grea venea abia acum, când eram învăluiţi în lumina aspră a dimineţii. Doar la gândul că trebuia să înfrunt o nouă zi, am simţit cum mi se strângea stomacul. Mi-am amintit că nu plănuiserăm decât să ne ducem la Coltul de Stâncă şi să vorbim cu Esme. Am hotărât să nu mai iau seama la frământările din mintea şi din inima mea decât după ce se trezea Mari, căreia voiam să-i cer sfatul.

- Cât o să te mai prefaci că adormi? mormăi Kane.

Ruşinată, mi-am lipit faţa de gâtul lui.

- Asta nu mă supără câtuşi de puţin, dar încep să cred că te fereşti de mine.

Kane spusese asta în glumă, dar am simţit o urmă de deznădejde în glasul lui.

- De când te-ai trezit? am întrebat eu, cu buzele lipite de pielea lui caldă.

- De ceva vreme.

Mi-am înălţat capul, l-am privit ţintă în ochii parcă făuriţi din argint strălucitor şi i-am zărit cearcănele de sub ei.

- N-ai dormit deloc?

- Am avut treabă dis-de-dimineată. Iar azi- noante mi-a stat mintea la alte lucruri, răspunse el, dându-mi deoparte şuviţele care-mi căzuseră peste faţă.

Mi-am împins obrazul în mâna lui, ca un pisoiaş neajutorat. îmi doream să-l ling din cap până-n picioare. Să muşc o

îmbucătură din el. Kane era ca un ospăţ, iar eu muream de foame. Mă întrebam dacă m-ar fi lăsat să-i sug

- La ce te gândeşti? întrebă el, ridicând dintr- o sprânceană şi trecându-şi o mână prin părul ciufulit.

„O, pe Pietre!”

Nu şi părul. Deja mi-era greu să rămân liniştită în faţa acelui piept dezgolit, aurit de soare, a feţei cu contur parcă cioplit din granit şi a acelor mâini mari, bărbăteşti. Părul avea să- mi pună capac.

Mi-am încordat picioarele.

- Mă gândesc la masa de dimineaţă, am mintit.

- Poate că vrei să-ţi faci de cap cu masa, dar să ştii că-mi dau seama când anume ai ochii încărcati de dorinţă.

Mi-am simţit obrajii înroşindu-se de ruşine. Nu pentru că-l doream, pentru că aveam *nevoie* de el, ci mai degrabă pentru că-l lăsasem să mă poarte dincolo de culmile plăcerii, iar eu nu-i făcusem nimic în schimb.

- Prea bine, am spus, gândindu-mă că ajunsesem prea departe ca să mai dau înapoi. Mă gândeam la limba ta cea desfrânată!

Vorbele mele îi aduseră un surâs pe buze, dar ochii nu-i ardeau cu aceeaşi înflăcărare.

Inima parcă mi se opri în piept.

- Nu-ti doreai să auzi asta?

- E un răspuns mai bun decât aş fi putut să nădăjduiesc, răspunse el, încercând să-mi abată gândul în altă parte. Dar ar trebui s-o luăm din loc.

îmi dădu drumul din braţe şi se ridică din pat.

îşi păstrase pantalonii pe el, dar prinse să-şi caute celelalte haine risipite prin iatac.

- îl rog pe Griffin să rămână aici. Cred că asta şi-ar dori.

M-am ridicat şi mi-am tras asternuturile peste piept. Ceva nu era bine. Nu era bine deloc.

- Eşti un prieten bun, am murmurat, dusă pe gânduri, în timp ce în minte mi se năşteau o sumedenie de întrebări. Griffin o să preţuiască grija ta.

Kane dădu din cap, încuviinţând.

- Aseară, Briar mi-a spus că regele şi regina Citrinului sunt îngrijoraţi la gândul că Lazarus ar putea să le devină duşman. Fedrik s-a dus la Fortăreaţa Umbrelor ca să se vadă cu locotenentul Eardley şi să le trimită veşti părinţilor lui. Noi o să ne întoarcem până diseară şi putem să-l întâlnim acolo, dacă vrei.

- Fedrik a plecat?

Kane îmi privi faţa cu luare-aminte, părând să priceapă greşit ceea ce oglindeau ochii mei, iar apoi îşi coborî privirea la cheutorile pantalonilor lui de piele.

- îmi pare rău că n-ai apucat să-ţi iei rămas- bun de la el.

- Asta nu-ţi dă pace? Ţi-am spus că n-am nici o treabă cu el, Kane! Aproape că m-a sărutat o dată.

Kane făcu o strâmbătură.

- Zei mari, chiar şi aşa... Nu vreau să-mi povesteşti despre asta!

- Nu simt nimic fată de el. N-am simtit

niciodată şi i-am spus-o. E doar un prieten.

- Bine.

- Şi atunci, de ce nu eşti în patul ăsta, cu mine?

Am încercat să par ademenitoare, dar glasul îmi răsună arţăgos.

M-am înfiorat.

în cele din urmă, ochii arzători ai lui Kane se aţintiră într-ai mei.

- Astăzi avem multe de făcut şi nu putem să pierdem nici o clipă.

Ar fi trebuit să mă ridic, pur şi simplu. Chiar ajunsesem să fiu o nătângă zăpăcită de plăcerile trupeşti, implorând un bărbat să fie din nou cu ea? Făceam asta *a doua oară,* dacă puneam la socoteală şi cele întâmplate noaptea trecută, când mă aruncasem în braţele lui fără să mai stau pe gânduri. Dar era sfâşietor să ştiu că el, după toate cele întâmplate între noi, nu mă mai dorea deloc.

îmbărbătată de amintirea mâinilor lui dezmierdându-mi coapsele, m-am ridicat în genunchi şi mi-am lăsat cămaşa să-mi alunece de pe umeri.

- Arwen..., mă preveni Kane cu glas ca de gheaţă, dar cu ochi arzători şi strălucitori ca para focului.
- Kane..., am murmurat, încercând să-l întărât, şi am tras mătasea mai jos, până când am rămas dezgolită, în genunchi în faţa lui, acoperită doar de rufaria ruptă.

în clipa în care îmi văzu sânii goi, el scoase un seamăt adânc şi strânse atât de tare cizma în mână, încât am auzit cum trosnea pielea.

Totuşi, nu spuse nimic. Nu făcu nimic.

„Bine!”

Am apucat marginile rufariei. Dintr-o singură mişcare, aş fi putut să mă dezgolesc de tot.

- Te rog, nu face asta, mormăi el printre dinţi.

Dar ajunsesem prea departe ca să mai dau înapoi. îmi doream să mă ia cu orice preţ, încet, încet de tot, mi-am scos rufăria, fără să mai iau în seamă focul din obrajii mei, care-l oglindea pe cel din ochii lui.

El rămase tăcut, iar obrajii mi se înroşiră şi mai tare.

- Chiar mă faci să te implor? am întrebat.
- Ştii ce se întâmplă cu mine ori de câte ori te văd aşa!

-Ce?

- Trupul tău mă face să văd stele verzi, răspunse el, răsuflând încet, încordat. Ori de câte ori mi te arăţi

astfel... E de nespus ce vreau să-ţi fac. *De nespus,* Arwen!

Căldura mi se strânse între picioare, aşa că mi le-am apropiat. Ochii lui îmi urmăriră mişcarea, făcându-mă să scot un suspin.

- Atunci, fă-mi ce vrei!

Dar Kane luă de pe jos cămaşa mea de noapte şi mi-o întinse. Obrajii mi se încinseră şi mai tare. M-am îmbrăcat cu cămaşa, simţindu-mă ca şi cum mi s-ar fi tras o săpunealã zdravănă.

- Noaptea trecută aveai nevoie să fii alinată, spuse Kane, trecându-şi mâna prin părul vălurit. Nu te învinovăţesc că ai încercat să te descarci astfel. Şi eu[3] am făcut la fel. De mult prea multe ori.
- Nu asta voiam să...
- Dar am făcut o greşeală.
- O greşeală?! am întrebat, simţind cum prindea să-mi clocotească sângele-n vine din pricina ruşinii şi a durerii. Aşadar, mi-ai intrat până la urmă pe sub fuste, iar acum eşti deja sastisit de mine?
- Nu... Ce-ai spus?! Arwen...
- Atunci, ce se întâmplă? Ai vrut să te răzbuni pentru cele întâmplate între noi după bătălia de la Golful Sirenei? O, Kane! am strigat, iar apoi am răsuflat adânc, încercând să mă domolesc, fiindcă nu mai voiam să mă sfădesc cu el. Ştii, n-ar fi trebuit niciodată să...
- Arwen...

- Ştiu, ştiu, trebuie să plecăm! Poate că pentru tine nimic nu-i mai însemnat decât să găseşti sabia aia şi să-l înfrângi pe tatăl tău, dar pentru mine...
- Tu, îmi curmă vorba Kane, cu cizma încă în mână.
- Eu, ce?
- Tu ai cea mai mare însemnătate în ochii mei. Te vreau mai mult decât vreau răzbunarea, decât vreau izbăvirea... decât vreau orice altceva. Nu pricepi că te iubesc, Arwen?

Vorbele îi zburară de pe buze ca şi cum şi-ar fi recunoscut o vină. Toată neliniştea care se învolbura în mine, care îmi punea noduri în gât, pregătindu-se să răbufnească, se risipi precum aburii dintr-o oală pusă pe foc.
- Sunt îndrăgostit de tine, spuse el, scoţând un hohot de râs aspru şi ostenit. Te iubesc ca un nebun. La fel cum marinarii pierduţi pe mare iubesc pasărea care-i călăuzeşte spre casă.

îşi trase cămaşa peste cap şi se aşează la masa de lucru din fata natului.
- Ştiu că nu mai ai aceleaşi simţăminte ca > > >

înainte, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile în ceea ce mă priveşte. Nimic n-ar putea să le schimbe.

La un pas să izbucnesc în plâns sau în râs, ori să-mi lipesc buzele de ale lui şi să-l sărut, am răsuflat adânc.
- Nu mi-am dorit niciodată să te împovărez cu o astfel de mărturisire,

murmură el cu glas slab, dar trebuie să-ţi spun că nu pot să fiu calea prin care tu să te descarci, aşa cum s-a întâmplat azi-noapte. Am nădăjduit să fiu în stare, dar cred că... Cred că asta ar putea să mă ucidă.

Eu n-am putut decât să dau din cap, simţindu-mă dintr-odată foarte neajutorată şi tulburată.

Adormisem vreme de atâtea nopţi în odaia mea de slujnică din Fortăreaţa Umbrelor, închipuindu-mi clipe precum aceasta... când Kane îmi spunea că mă iubea, iar apoi plecam împreună spre căsuţa aceea din visurile mele...

Dar în închipuirea mea nimic din toate astea nu fusese atât de crud, atât de dureros.

Mă durea pentru amândoi. Pentru toate necazurile prin care trecuserăm unul din pricina celuilalt.

încercasem să mă *folosesc* de Kane. încercasem să...

M-am ridicat din pat şi mi-am căutat haina de casă prin iatac, dorind să mă fac nevăzută cât mai curând cu putinţă.

- îmi pare rău, am murmurat.

- Să nu-ţi pară, te rog! răspunse Kane, ridicându-se şi el în picioare. E ultimul lucru pe
care mi-l doresc! Cele întâmplate azi-noapte au fost plăcute, nu?

Am încercat să zâmbesc larg, dar aşa ceva n- ar fi fost decât cea mai mare prefăcătorie la care să mă fi dedat în

toată viata mea.

Mi-am strâns pe trup haina de casă şi am răspuns:

- Cum să nu!
- Bine, atunci mi-am făcut treaba! spuse Kane, aruncându-mi zâmbetul acela pieziş al lui, care îmi facea genunchii să se înmoaie. Ne vedem jos!

CAPITOLUL 33

ARWEN

Am zburat cu Kane până la pădurea care împrejmuia Colţul de Stâncă, iar apoi am coborât pe pământ şi am prins să străbatem orăşelul posomorât de pe ţărm. Am mers pe un drum pietruit, ce şerpuia printre nişte case şubrede şi strâmbe, învăluite în ceaţă, am trecut pe lângă un far dărăpănat, clădit din cărămizi spălăcite, şi am prins să simţim mireasma sărată a mării. Din locul acela se vedea docul orăşelului de pescari.

Dincolo de semnele pălite de vreme pe care scria că puteai să iei cu chirie tot felul de bărcuţe şi dincolo de nişte canoe trase la ţărm, se afla un ponton dărăpănat, clădit la malul unui lac cu ape reci şi stătute, care se chema Stygian. Undele lui întunecate se

răspândeau ca o pată de cerneală pe sub cerul înnegurat.

în depărtare se desluşea cu greu o bucată de ţărm povârnită, semănând cu spinarea cocoşată a unui uriaş adormit în apă.

- Ce-i asta?
- Insula de Cucută, răspunse Kane.
- Asta e Insula de Cucută?!

Kane dădu uşor din cap, adeverind.

- Dar unde credeai că e? întrebă el.
- La drept vorbind, nici eu nu ştiu.

Auzisem prima dată de locul ăsta de la Niclas.

- Insula e cea mai mare şi cea mai primejdioasă temniţă din Evendell, spuse Kane cu glas liniştit, dar cu ochii aţintiţi la forfota marinarilor din orăşel.

între mine şi el stăruise toată ziua un soi de încordare, dar eram hotărâtă să îndulcesc lucrurile.

- O fi primejdios să locuieşti aici? Oare tâlharii care evadează din temniţă nu ajung la doc noaptea, când nu-i vede nimeni?
- Nu, fetişcano. Nimeni nu scapă din Insula de Cucută, răspunse Kane fără să zâmbească, dar spunându-mi pe numele de alint, ceea ce era semn bun. De fapt, insula asta e un fel de pâlnie uriaşă, foarte adâncă. Nu e cu putinţă să intri sau să ieşi decât dacă poţi să zbori.

Am cercetat din priviri orăşelul bătut de vânt care se întindea împrejurul

nostru. Bucăţi de piatră şi maluri abrupte ţâşneau de o parte şi de alta a străzii pe care ne aflam, iar casele erau fie clădite pe stâncile negre, fie cocoţate pe piloni, deasupra apelor învolburate ale lacului.

Locuinţele şi prăvăliile erau şubrezite şi roase de stihii, cu zugrăveala coiită, iar unele dintre ele fuseseră părăsite şi aveau scânduri bătute peste golurile uşilor şi ferestrelor. Dar orăşelul nu era sărac sau murdar, ci doar dărăpănat. Nu- 1 găseam deloc neplăcut. Am tras adânc în piept aerul sărat, înviorător, şi mi-am strâns mantia de blană de vulpe în jurul trupului.

- Cum dăm de Esme? am întrebat.
- întâi mergem la prăvălia ei, care se numeşte Doamna Pictată. Ţi-e frig? mă iscodi el, dând să-şi scoată mănuşile.
- Nu, sunt bine. îmi place vremea de aici.

Ne-am tras amândoi deoparte atunci când trecu pe lângă noi un căruţaş care căra peşte, urmat de o ceată de copii zvăpăiaţi, buluciţi în urma căruţei. Copiii cântau un cântec marinăresc despre nişte foci pe care corăbierii osteniţi le crezuseră sirene.

- E ciudat, dar cred că m-am îndrăgostit un pic de locul ăsta, am spus eu, dusă pe gânduri.

Kane surâse, privind cu luare-aminte o stâncă abruptă, aflată la dreapta noastră. Piatra ei colţuroasă se boltea

deasupra unei mici taverne zugrăvite în albastru, cu obloane alburii, pe a cărei firmă scria „Taverna marinarului”.

- Şi eu. Căsuţa de acolo e a mea!

Nu zărisem căsuţa strâmbă care stătea cocoţată pe vârful stâncii. Cu hornul ei de piatră, văruită într-un cenuşiu palid şi având două felinare atârnate de o parte şi de alta a intrării, se înălţa, singuratică, lângă un prun.

- Ce frumoasă e!

Kane chicoti, iar ochii lui ca de argint licăriră, cu tot aerul mohorât pe care şi-l luase în ultima vreme.

- Nu ştiu cât e de frumoasă, dar are o privelişte uimitoare sure lac. în putinele seri ele fuseseră părăsite şi aveau scânduri bătute peste golurile uşilor şi ferestrelor. Dar orăşelul nu era sărac sau murdar, ci doar dărăpănat. Nu- 1 găseam deloc neplăcut. Am tras adânc în piept aerul sărat, înviorător, şi mi-am strâns mantia de blană de vulpe în jurul trupului.

- Cum dăm de Esme? am întrebat.

- întâi mergem la prăvălia ei, care se numeşte Doamna Pictată. Ţi-e frig? mă iscodi el, dând să-şi scoată mănuşile.

- Nu, sunt bine. îmi place vremea de aici.

Ne-am tras amândoi deoparte atunci când trecu pe lângă noi un căruţaş care căra peşte, urmat de o ceată de copii zvăpăiaţi, buluciţi în urma căruţei. Copiii cântau un cântec marinăresc

despre nişte foci pe care corăbierii osteniţi le crezuseră sirene.

- E ciudat, dar cred că m-am îndrăgostit un pic de locul ăsta, am spus eu, dusă pe gânduri.

Kane surâse, privind cu luare-aminte o stâncă abruptă, aflată la dreapta noastră. Piatra ei colţuroasă se boltea deasupra unei mici taverne zugrăvite în albastru, cu obloane alburii, pe a cărei firmă scria „Taverna marinarului”.

- Şi eu. Căsuţa de acolo e a mea!

Nu zărisem căsuţa strâmbă care stătea cocoţată pe vârful stâncii. Cu hornul ei de piatră, văruită într-un cenuşiu palid şi având două felinare atârnate de o parte şi de alta a intrării, se înălţa, singuratică, lângă un prun.

- Ce frumoasă e!

Kane chicoti, iar ochii lui ca de argint licăriră, cu tot aerul mohorât pe care şi-l luase în ultima vreme.

- Nu ştiu cât e de frumoasă, dar are o privelişte uimitoare sure lac. în putinele seri fără nori, de aici vezi cel mai frumos apus din întreg Onixul. Şi chiar dedesubt, la Taverna marinarului, poţi să mănânci peşte cu cartofi prăjiţi. Peste iarnă, Quentin şi fiicele lui fac un minunat cidru fiert... Deşi Greta cam întrece

măsura cu romul, povesti Kane, al cărui chip căpătase un aer aspru. îmi fac griji că le cam trage la măsea, e chiar la

vârsta aceea anevoioasă...

Am încremenit locului.

- Câţi ani are?

3

- Patru, răspunse el, clătinând din cap.

Am izbucnit într-un hohot de râs şi apoi am luat-o din loc.

Ne-am văzut de drum, cu feţele scăldate de vântul răcoros şi cu privirile îndreptate spre lacul ale cărui ape fremătau în zare.

Ştiam de la Kane că prăvălia lui Esme se afla în vârful dealului.

Drumul ce se unduia înaintea noastră ca un şarpe de piatră cenuşie, mărginit ici şi colo de buruieni şi de sălcii pitice, ne duse până la o prăvălie clădită pe un povârniş. Vântul înclinase acoperişul de paie, iar pânza întinsă deasupra intrării, care semăna cu un acoperiş mai mic, era atât de spălăcită, încât nici nu-ţi mai dădeai seama ce culoare avusese odinioară.

Am urcat treptele scârţâitoare şi am intrat, iar venirea noastră fu vestită de clinchetul unui clopoţel de aramă prins deasupra uşii.

Numele de Doamna Pictată mă ducea cu gândul la o prăvălie luminoasă şi plină de culoare, înţesată de pomezi trandafirii şi de sulimanuri uleioase de buze, sau de vopsele frumoase de ulei şi de pensule cu peri fini.

însă prăvălia lui Esme era un loc rece şi cufundat în umbre, cu poliţe şi cu

coridoare luminate de câteva felinare atârnate în tavan. Fiecare rând de poliţe era ticsit cu tot soiul de ciudăţenii peste care se aşternuse colbul, ca, de pildă, lucruri de sticlă suflate în forme ciudate, care nu păreau să folosească la nimic, şi cutiuţe de chibrituri pe care erau desenaţi de mână copii mici şi căţei.

Prăvălia era pustie. Am zărit doar o fetiţă sfioasă, cu părul ciufulit, care, de îndată ce-mi întâlni privirea, o zbughi după tejghea şi apoi se făcu nevăzută, coborând pe o scară.

- Ai văzut asta? l-am întrebat pe Kane.

- Ce să văd? răspunse el, ştergându-şi faţa cu mâna şi tuşind. Pânza de păianjen pe care tocmai am înghiţit-o? Nu, chiar n-am văzut-o, crede-mă!

Am zâmbit, gândindu-mă că păream să ne descurcăm de minune după clipele stânjenitoare de dimineaţă. De fapt, chiar eram mândră de noi.

„Sunt îndrăgostit de tine. Te iubesc ca un nebun.”

Amintirea neaşteptată a vorbelor lui mă făcu să înghit cu noduri, simţind că faţa îmi lua foc. Ca să fac şi eu ceva, m-am răsucit pe călcâie şi am început să cercetez cu privirea o broscuţă de cositor.

- Esme! strigă Kane. Ziua bună, e cineva aici?

Ca tot restul prăvăliei, tejgheaua şi dulapurile dindărătul ei erau ticsite cu

tot soiul de sipete ruginite pentru podoabe, din care se revărsau panglici şi cărţi de tarot. De o pereche de uşi de şipci care se deschideau atât înăuntru, cât şi în afară, erau atârnate, în cârlise, trei pelerine de ploaie ponosite de trecerea vremii, având mărimi diferite şi culori aşijderea: una era albastră, cea de-a doua, cafenie, iar cea de-a treia, galbenă. Sub ele erau aşezate trei perechi de cizme tocite, fiecare pereche având aceeaşi culoare cu pelerina de deasupra.

în cele din urmă, uşile de şipci se deschiseră, lăsând să treacă o femeie care ne întâmpină cu un zâmbet larg, în vreme ce-şi potrivea mai bine pe cap o basma cu desene marinăreşti.

- Bună ziua şi bine ati venit la Doamna

» >

Pictată! Vreţi să vă citesc viitorul în frunze de ceai sau să stati de vorbă cu mortii din neam?

9 9

- De fapt, am venit aici cu alte treburi, am spus eu, tuşind din pricina colbului şi dând din mâini ca şi cum aş fi vrut să alung nişte gângănii zburătoare. Tu eşti...?

Dar femeia se întoarse cu spatele la noi, părând să caute ceva. Dând din cap, împinse uşurel cu piciorul o găleată de tablă ruginită. Câteva picături de apă împroşcară podeaua, ceea ce mă făcu să-mi ridic privirea la

gaura prost peticită din tavan.
- Cred că o să plouă la noapte, spuse ea, de parcă ar fi fost micul nostru secret.
- Esme, am fost prieten bun cu mama ta. Numele meu e Kane. Mă mai tii minte?

Zâmbetul silit de pe buzele lui Esme păli, iar apoi femeia se sprijini cu mâinile de tejghea.
- N-aş zice. îmi pare rău!
- Aş vrea să te întreb ceva, dacă ai o clipă.

Esme strâmbă din nas şi aşteptă.
- E cu putinţă să fi moştenit ceva din harul mamei tale?

Femeia reîncepu să zâmbească silit.
- Din păcate, nu. Pot să vă ajut în altă privinţă?
- Un înalt dregător din Regatul de Chihlimbar ne-a spus altceva.

Kane făcu un pas spre tejghea, după care se aplecă în faţă şi-şi strecură o mână în buzunar.
- Oare de ce ne-a spus asta? stărui el.

Zâmbetul lui Esme pieri de tot, până când buzele ei se strânseră într-o linie subţire, posacă.
- Dregătorul acela se înşală.
- Esme, nu vrem să-ţi facem nici un rău! Nu suntem de partea oştilor din Chihlimbar şi din Granat, am spus eu, încercând s-o înduplec, după care m-am uitat pieziş la Kane. Ştii, Esme, el se află în fruntea singurei bătălii ce se

duce împotriva celor două regate şi a lui Lazarus, am adăugat, rostind cât am putut de încet numele regelui. Dacă poţi să ne ajuţi să aflăm un anumit lucru despre care se vorbeşte în profeţia făcută de mama ta, am putea să luptăm.

- Tu eşti... regele Ravenwood? Fiul lui Lazarus? întrebă femeia.

- Eu şi nimeni altul, răspunse Kane.

- Te rog! am implorat-o, aplecându-mă peste tejghea. Orice viziune a ta ar putea să ne ajute.

Esme părea pe cale să izbucnească în plâns, îşi muşcă buza de jos şi veni mai aproape, până când noi trei aproape că ajunserăm să ne atingem unul de altul.

- Aş vrea să pot să vă ajut. Chiar aş vrea, repetă ea, întorcându-se spre Kane.

- Dacă eşti fiul lui, atunci ştii ce i-a făcut Lazarus mamei mele şi ştii că am avut noroc să

scap cu viaţă din Lumera. însă tata era muritor. Am moştenit un dram de Lumină Fermecată, dar nu şi harul de a tâlcui voinţa zeilor.

- Şi cei din Chihlimbar de ce cred altceva?

- Unii de pe-acolo au poposit aici, cu luni în urmă. M-au luat la întrebări, mi-au ameninţat soţul şi fiul. Nu m-au crezut defel atunci când

le-am spus că n-am har. Dându-mi seama că n- aveau să plece dacă nu le

ziceam *nimic,* am... am mintit.

- Le-ai înşirat profeţii plăsmuite? am întrebat eu.

Esme dădu uşor din bărbie, adeverind, iar privirea i se aţinti la scara dindărătul tejghelei.

- N-am ştiut ce altceva să fac. L-au luat cu ei pe soţul meu şi mi-au spus că, dacă mai voiam să-l văd vreodată, să nu destăinui nimănui viziunile mele, mărturisi ea, iar apoi chipul i se înăspri. Preţuiesc strădania voastră, dar acum trebuie să plecaţi.

- Ce le-ai zis? am stăruit eu.

Esme se foi, stânjenită, fără să-şi ia privirea de la scară.

- Nu pot să vă spun nimic, îmi pare rău! Vă rog să plecaţi!

- Plecăm! am spus eu, aproape strigând, iar Kane mă certă din priviri, dar nu l-am luat în seamă. Da, o să ne vedem de drum. Dacă te răzgândeşti, ne găseşti la Taverna marinarului până la lăsarea nopţii. îţi făgăduiesc, Esme, că dacă ne ajuţi să găsim ce căutăm, o să-ţi eliberăm soţul şi o să-l aducem acasă.

- V-am spus deja! se răsti ea, încruntând din sprâncene. N-am harul pe care-l căutaţi!

- Am priceput.

M-am îndepărtat de tejghea, trăgându-l pe Kane dună mine.

După ce am făcut câţiva paşi pe drum, Kane se răsuci spre mine şi mă opri

locului.
- Ai vrea să mă lămureşti? Ce-a fost asta?
- Cred că Esme are o fiică. Am văzut-o de îndată ce am intrat.
-Şi?
- *Şi* poate că fiica ei are harul. E doar o copilă. Pelerinele de ploaie, cizmele... doar trei perechi. Pentru Esme, soţul ei şi copila lor. Dar Esme ne-a spus că are un fiu, iar eu am văzut o fetiţă în prăvălie.

Kane încruntă din sprâncene, căzând pe gânduri.
- Prezicătoarele trebuie să fie doar femei? am întrebat eu. Altfel de ce să mintă, dacă nu voia să se afle ce har are fetiţa ei?
- Chiar dacă are o fiică şi ne-a mintit în

» > privinţa asta... copila ar avea sânge amestecat. Nu e de crezut că fetiţa ar fi putut să moştenească vreun dram de Lumină Fermecată, de vreme ce Esme însăşi are atât de puţină...
- Sunt încredinţată că femeia asta ne ascunde ceva. Nu mai contenea să se uite spre pivniţă, unde am *văzut* că a zbughit-o fetiţa. Şi n-avea cum să scape turnându-le o minciună lui Halden şi tovarăşilor lui. Dacă profeţia făcută de ea ar fi fost una mincinoasă, faptul ăsta ar fi ieşit la iveală după o vreme, aşa că Halden şi ceilalţi s-ar fi întors şi ar fi

pedepsit-o. Dar ei n- au facut-o, ceea ce înseamnă că profeţia a fost adevărată. Iar ca Esme, care n-are har de prezicătoare, să poată profeţi fără greş, trebuie ca *altcineva* să aibă o viziune cu adevărat şi să i- o povestească ei de-a fir a păr. Pe de altă parte, Esme tine cu tot dinadinsul ca tot restul lumii s-o creadă o sarlatancă. De aceea s-a şi dedat dinadins în fata noastră la înşelătoria aceea

> 1

bătătoare la ochi cu prezicerea că o să plouă la noapte. Eu cunosc pe de rost soiul ăsta de coţcării. La Abbington poposeau mereu o mulţime de şarlatani care tot încercau să ne ia

3 3

bani „prezicându-ne” că frunzele aveau să cadă din copaci!

îngândurat, Kane îşi trecu o mână peste gură.

- Şi zici că se foloseşte de şiretlicul ăsta cu

> 3 3

şarlatania ca să-şi ocrotească fetiţa de Lazarus?

- Da. Dacă ne gândim la ceea ce li s-a întâmplat mamei şi soţului ei... nu pot s-o învinovăţesc.

3

- De unde ştii că Esme o să-şi trimită fetiţa la noi? Ar pune-o în mare primejdie!

M-am uitat la oraşul care se întindea la poalele dealului şi la apa neagră, ce clipocea dincolo de docuri. Un miros

greu de peşte, de sare şi de pini plutea în aerul amiezii.

- N-am de unde să ştiu, dar nădăjduiesc că o s-o trimită. îmi place să cred că, dacă vreunul dintre ai mei ar fi răpit, eu aş face asta ca să-l aduc înapoi. Şi aş face-o, poate, şi ca să ajut binele să izbândească. Nu ne rămâne decât să aşteptăm.

Am prins să mergem pe drumul pietruit, umăr la umăr şi păşind în acelaşi ritm.

- Fetişcana care vede mereu partea plină a pocalului! Ar trebui să-ţi spun aşa? întrebă Kane, chicotind.
- Un asemenea nume de alint e prea lung, îmi place să-mi spui doar „fetişcana
- Chiar aşa? Dar nu-i deloc hazliu, nu? Vrei să-ţi spun altfel? Mă rog, „Mangusta” nu sună la fel de bine...

Am râs în ciuda voinţei mele.

- Eşti caraghios!
- Doar pentru tine.

Am văzut că se chinuia să-şi înăbuşe un rânjet. Am făcut ochii mari, uluită că pământul nu se căscase sub noi sau că nu ne înghiţise marea. Eu şi Kane ne înţelegeam bine! Nu ne mai sfădeam. Şi nici nu ne mai dedam la desfătări trupeşti.

Am oftat adânc şi m-am întors cu faţa spre oraş.

Kane spuse cu un glas care îmi răsună catifelat în auz:

- Eşti gata să bei până la căderea nopţii?

Mi-am dat ochii peste cap.

- Doar asta poţi să faci aici ca să-ţi omori timpul?

El ridică dintr-o sprânceană, iar eu am simţit un fior pe şira spinării.

- Da, haide să bem!

CAPITOLUL 34

KANE

în clipa în care sorbi din pocalul cu bere, lui Arwen i se undui peste faţă o şuviţă ademenitoare, mătăsoasă şi care lucea în lumina pâlpâitoare din tavernă. Palmele începură să-mi asude din pricina dorinţei aprige de a-i da pe după ureche cârlionţul acela de culoarea ciocolatei.

Ce soi de nebun i-ar fi spus femeii iubite că era îndrăgostit de ea, ştiind foarte bine că simţămintele nu-i erau împărtăşite? Poate că acelaşi soi de nebun care ar fi adus-o pe culmile plăcerii folosindu-se de limba lui, iar apoi s-ar fi jurat să nu mai facă asta niciodată. Acele două alegeri nesăbuite făceau din statul în preajma lui Arwen o caznă pe care nu ştiam cât timp mai puteam s-o îndur.

Iar acum începusem să asud din pricina unei şuviţe de păr.

Arwen ridică dintr-o sprânceană şi-mi aruncă o privire întrebătoare.

- Eşti bine?

- Mă simt minunat! am minţit eu, dând pe gât restul de bere. Mai luăm un rând?

Cârciumăriţa, care era o femeie zveltă, cu un piept prea mare pentru trupul ei subţiratic, ne aduse două pocalele pline cu bere şi ne zâmbi cu toată gura. M-am uitat prin taverna care începea să se umple de cheflii pe măsură ce apunea soarele.

- Chiar ţi-e sete, sau doar îţi place s-o faci pe cârciumăriţa asta frumuşică să se tot învârtă pe lângă tine?

- Ai grijă, fetişcano, că ţi se văd gheruţele!

- De ce? Mă înşel cumva?

Mi-am pus berea pe masă şi am privit-o pe Arwen drept în ochi.

- Eşti o femeie foarte geloasă, ştii asta?

- Ce bădăran!

- Mă înşel cumva? am îngânat-o eu.

Arwen scoase un oftat plin de năduf.

- Nu, cred că nu. Ce lucru groaznic, nu-i aşa?

- Pentru tine, poate. Pizma e otrava cu care ne hrănim zi de zi.

Ea mai luă o duşcă de bere şi apoi se şterse la gură cu dosul palmei.

- Mi-am petrecut atât de multă vreme

simtindu-mă neînsemnată! Şi am fost mereu singură... Asta m-a făcut să cred că n-o să fiu niciodată cea pe care un bărbat s-o aleagă înaintea celorlalte femei. Asa că e firesc să mă gândesc că o să dai peste femei mai frumoase şi că...

- Oare Mari ar vrea să-i fie doar prietenă lui Ryder?

- O să pun umărul la asta, răspunse Arwen, iar apoi făcu o strâmbătură. Şi cred că ar cam trebui să-i cer iertare Ameliei.

- Dacă te ajută cu ceva, să ştii că n-am ochi decât pentru tine.

Era adevărul adevărat şi, în ciuda durerii pe care o simţeam, ce uşurare era să pot fi sincer cu ea! Am mai luat o gură din licoarea înspumată.

Arwen nu spuse nimic, iar eu am izbucnit:

- Tu, pe de altă parte, ai ochi pentru mulţi bărbaţi de os domnesc! Te atrage puterea?

Felul în care încreţea din năsuc avea să-mi pună capac. Oare de ce-mi plăcea la nebunie s- o chinuiesc?

- Eşti chiar nesuferit! mi-o tăie ea, cu un licăr de veselie în ochi. Mare minune că te suferă cineva!

- N-aş fi prea încredinţat de asta.

Ne aşezaserăm la o masă lipicioasă, care avea un picior mai scurt, ceea ce o facea să se clatine. Uitând de asta, mi-am sprijinit braţul de tăblie şi am

împroşcat cu stropi de bere peste tot.
- Mi se pare că noi doi ne sfădim ca nişte copii de scoală! spuse Arwen, apucând masa cu amândouă mâinile, în vreme ce eu ştergeam berea de pe tăblie.
- îţi mai aduci aminte de Lady Kleio şi de Sir Phylip? am întrebat, azvârlind şervetele ude în butoiul dindărătul mesei noastre.
- Da, sunt doi dintre nobilii tăi. Se urase.
- Sunt căsătoriţi.

Ochii lui Arwen se aprinseră.
- Nu pot să cred!
- Iarna asta se împlinesc douăzeci de ani de la nunta lor.
- N-au cum să fie fericiţi împreună. Aproape că s-au sfâsiat în bucăţi la adunarea aceea.
- Doar se provoacă unul pe celălalt. Chiar sunt drăgălaşi ca soţ şi soţie!

Arwen aruncă o privire la ceaţa care se întrezărea pe fereastră. Norii de pe cer erau atât de groşi, încât cu greu îţi dădeai seama ce oră era.

însă eu ştiam că ne aflam aici de cel puţin patru ceasuri.
- Arwen...
- Să ştii că nu mă dau bătută!

Mi-am înăbuşit un oftat, căci hotărârea ei era mişcătoare şi supărătoare deopotrivă.
- Fetişcane, nici măcar n-o cunoşti pe fetiţă!

Arwen se duse să se uite pe fereastra din dreapta mea.

- N-ai decât sa te întorci în Fortăreaţa Umbrelor. O să vad cum ajung acolo mai târziu. Până la urmă, găsesc eu pe cineva care să mă ducă.
- Eşti ceva de speriat! am spus eu cu glas sec.
- Haide să mai luăm un rând de bere de la prietena ta cea frumuşică şi s-o mai aşteptăm un ceas ne fiica lui Esme. Dună aceea, plecăm.

Şi te rog să ai răbdare. Simt că o să vina, adăugă Arwen, aruncându-mi o privire rugătoare.

- Bine!

Chiar nu mă grăbeam nicăieri. Tot ce avea însemnătate pentru mine se afla chiar aici, în taverna asta.

- Vrei să jucăm Trandafiri şi spini?

Aproape că mi-am scuipat berea din gura.

- Ăsta nu-i un joc deşucheat?!

Groaza de pe chipul lui Arwen făcea toţi banii din regatul meu.

- Nu! Te-ai smintit?! E un joc pentru copii! strigă ea, clătinând din cap. Să dea naiba-n Pietre, Kane!

Am râs pe înfundate în pocalul meu.

- Bine, învaţă-mă jocul ăsta pentru copii!

Ea îşi dădu părul pe după urechi, luând şi şuviţa răzvrătită care-i tot jucase peste obraz.

- Trandafirul tău e cea mai frumoasă

parte din zi, iar spinul e cea mai rea. Pe când eram copil, mama obişnuia să joace cu noi Trandafiri şi spini în fiecare seară, la cină.

O undă de tristeţe îi străbătu faţa preţ de o clipa.

- încep eu, ca să vezi cum se joacă. Trandafirul meu a fost faptul că am venit aici, la Colţul de Stâncă. îmi plac la nebunie aerul proaspăt, cerul mohorât, oraşul plin de viaţă. Mă bucur nespus de mult că am ajuns să văd locurile astea.

Mi se înmuie inima la gândul că Arwen preţuia oraşul care mie îmi plăcea cel mai mult din întregul Evendell.

- Iar spinul meu... e aproape orice altceva din viaţa mea, la drept vorbind, spuse ea, oftând.

Am privit-o cu ochi mijiţi.

- Ce joc hazliu!
- De obicei, nu e atât de trist.

Ea se mai uită o dată pe cele două ferestre. Nici urmă de mica prezicătoare.

- E rândul meu?

Arwen dădu din cap, adeverind.

- Trandafirul meu e faptul ca-mi petrec o întreagă după-amiază aici, cu tine, am mărturisit eu, iar ochii ei scăpărară, ceea mă răsplăti regeşte pentru sinceritatea mea. Pe de altă parte, am adăugat, însoţindu-mi vorbele de un zâmbet răutăcios, spinul meu e

faptul ca n- am...

Dintr-odată, Arwen văzu ceva îndărătul meu şi se lumină la fată. M-am întors şi am zărit o fetiţă smeadă, numai piele şi os, care-şi croia drum prin mulţimea gălăgioasă. Era bucăţică rupta din mama ei, având acelaşi par de un castaniu viu, însă tuns mai băieţeşte, aceiaşi ochi negri, uriaşi, aceeaşi bărbie ascuţită şi gingaşă. Nu putea să aibă mai mult de şapte ani.

Arwen sări de la masa, care se clătină din nou, pocalele goale fiind cât pe ce să ajungă pe podea. Am îndreptat iute masa, iar apoi m-am ridicat şi eu.

- Bună seara! îi spuse Arwen fetiţei, cu glas voios. Tu trebuie să fii fiica lui Esme! Eu sunt Arwen, iar el e Kane.
- Araţi întocmai ca în viziunile mele, spuse fetita.

Am simţit un fior rece pe şira spinării.

La auzul acelor vorbe, Arwen rămase descumpănită. însă fetiţa nu se clinti din loc, privindu-ne cu ochi hotărâţi şi neabătuţi, deşi muşteriii care forfoteau de colo-colo se tot izbeau de ea. Pe măsură ce se lăsa seara, în taverna începea să fie tot mai multă lume. Abia dacă-mi mai auzeam gândurile.

- Haide, vino după noi! am îndemnat-o eu pe fetiţă.

Ea nu luă mâna întinsă de Arwen, dar ieşi din taverna împreună cu noi, iar apoi ne-am strecurat toţi trei pe străzile pietruite. Le-am dus după colţ, pe o

alee îngusta dintre o piaţă de peşte în care vedeai pretutindeni tentacule şi solzi ce ieşeau din lăzi pline cu gheaţă sfărâmată, şi o prăvălie de dulciuri care vindea o mulţime de mere îmbrăcate în caramel, verzi şi strălucitoare.

Arwen se aplecă şi o privi pe fetiţă drept în ochi.

- Cum te cheamă?
- Beth.
- Cum ai ştiut să dai de noi, Beth?
- Am auzit ce-ati vorbit cu mama mai devreme, la prăvălie.
- Eşti foarte isteaţă! o lăudă Arwen, zâmbind silit.
- Iar tu vorbeşti foarte tare.

Glasul fetiţei era rece ca gheaţa. Văduvit de orice simţământ. Pesemne că asta se datora 9
anilor în care ea văzuse atâtea lucruri pe care n- ar fi trebuit să le vadă – şi împrejurărilor în care n-ar fi trebuit să se afle cu nici un preţ dragoste, moarte, pierdere.

- Ştiu ce căutaţi, vorbi mai departe Beth. Dar nu ştiu unde e sabia. Viziunile în care îmi apare sunt prea scurte.

Nu mai credeam de multa vreme în astfel de lămuriri care, de fapt, nu te lămureau deloc, dar
Arwen se îndreptă de spate şi mă apucă de încheietură.

- Ne ajută orice ştii! îi spuse ea fetiţei.

Parcă arătând pentru prima dată ca o copilă, Beth îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor şi-şi coborî

privirea la piatra cenuşie de sub tălpile noastre. Un vânticel sărat aduse până la noi mirosul de peşte din piaţa de alături.

- Sabia a fost mereu în Regatul de Onix. N-a plecat niciodată de aici.

- Nu se poate! am spus eu cu glas aspru. Mi-a fost furata din tainită acum cinci ani! Ca s-o

găsesc, am răscolit toată fortăreaţa... întreg regatul!

Beth clătină din cap, hotărâtă. Ochii ei negri, fantomatici, rămaseră aţintiţi la caldarâm.

- Eu nu mă înşel niciodată. Nici măcar atunci

când vreau să ma înşel.

Arwen înghiţi în sec şi se clatină pe picioare. Parcă ne-am dat seama amândoi că harul prezicerii fusese mai curând ca un blestem pentru biata fată.

- Sabia Soarelui e în Onix. O vad în viziunile mele, azvârlită sub mormane de arme. E legată de alt stăpân, dar tânjeşte sa-şi găsească tovarăşa de drept, spuse fetiţa, întorcându-se spre Arwen. Pe tine!

Chipul lui Arwen se făcu parcă mai palid ca niciodată.

- Ce ştii despre mine?

- Eşti ultimul Fermecat pur, născut în sfârşit, după cum a zis bunica mea. Fiica Zeilor.

Fiica a ce?

- Ce înseamnă asta? întrebă Arwen cu glas rusător, ehemuindu-se din nou ca s-o ooată privi în ochi pe fetiţă.
- Tu nu ştii?

>

Ochii fără seamăn ai lui Beth priviră ţintă intr-ai mei.

- Nici unul dintre noi nu ştie nimic. Poţi să ne spui ce ştii tu?

Fetiţa dădu să deschidă gura, dar păru să se gândească mai bine şi apoi rămase tăcută, făcând un pas îndărăt.

- Cum rămâne cu tata? întrebă ea.
- O să-l găsim, îţi făgăduiesc! se jurui Arwen.

Am simţit că înţepeneam şi m-am căznit să- mi descleştez muşchii. Tatăl fetiţei putea să fie deja mort. Arwen făcuse un jurământ mai mult decât îndrăzneţ.

>

- Regele de lângă tine crede că tata a murit.

Mi-am muşcat limba, murmurând:

- Nu eşti doar prezicătoare, mai citeşti şi gândurile. Ai ceva Lumină Fermecată, Beth.
- De asta mă ţine mama ascunsă. Lumea e primejdioasă pentru o Fermecată ca mine.

Avea dreptate. Lazarus culegea Lumina mai ceva ca pe grâul de pe câmpuri.

- Ai încredere în noi? am întrebat-o pe Beth.

Arwen îmi aruncă o privire

nimicitoare, dar eu m-am mulţumit să ridic din umeri.

>

- Ştiu pentru ce vă războiţi, răspunse copila.
- O să facem tot ce ne stă în puteri ca să-l găsim pe tatăl tău. Dacă mai e în viaţă, o să-l aducem teafăr la tine şi la mama ta, făgădui Arwen. Dacă pot să găsesc sabia, o să-l ucid pe Lazarus. O să mă lupt pentru ca lumea să nu mai fie un loc în care să trebuiască să te ascunzi.
- O să mori, spuse Beth, netulburată.

Am încercat să nu iau în seamă cele trei vorbe care, rostite de o copilă de şapte ani, aproape că mă frânseră cu totul.

Spre cinstea ei, Arwen izbuti sa şi facă glasul să sune firesc:

- Ştiu.

Beth se întoarse cu faţa spre lacul Stygian. Soarele se topise îndărătul Insulei de Cucută, iar noaptea era de-acum rece şi pustie.

- Povestea pe care ţi-a spus-o mama ta era adevărată, îi zise Beth lui Arwen. L-a întâlnit pe tatăl tău într-o tavernă, iar apoi şi-au petrecut noaptea împreună. El a plecat a doua zi şi ea nu l-a mai văzut niciodată.
- Deci ea *era* mama mea? Cum e cu putinţă una ca asta?! Era şi ea Fermecată cu sânge pur?
- Nu. Era muritoare. S-a îmbolnăvit pentru că a purtat în pântec şi a dat

naştere unei Fermecate cu sânge neamestecat. Ar fi trebuit să moară din pricina Luminii care o otrăvea, dar harul tău a vindecat-o iar şi iar. Pe când te purta în pântec, trupul i s-a obişnuit în cele din urmă, însă după ce te-a născut, lunile în care ţinuse înăuntrul ei o fiinţă înzestrată cu atâta
putere şi-au cerut dijma.

- Vrei să spui că… mi-am ucis mama?

Beth, o copilă care nu părea să priceapă ce era mila, se mulţumi să dea din cap, adeverind.

- Dar ştia ce eşti, adăugă ea. Tatăl tău i-a spus adevărul.

Arwen amuţi, nemaigăsindu-şi vorbele.

- Şi el ce a fost? am întrebat eu, uluit.

Trebuia să ajungem la sfârşitul poveştii înainte ca inima frântă a lui Arwen să primească o ultimă lovitură pe care să nu mai noată s-o îndure.

Beth îşi înălţă bărbia spre mine.

- Era un Zeu Fermecat, sortit să-l zămislească pe ultimul Fermecat cu sânge pur. Un ales, salvatorul Fermecaţilor şi al muritorilor deopotrivă, cel despre care vorbeau profeţiile. Iar mama n-avea cum să mai trăiască după ce năştea copilul.

- Dar a izbutit. A rămas în viaţă, spuse Arwen.

- Tu ai vindecat-o.

Arwen clătină din cap.

- Şi a trăit mai departe. Chiar după ce

n-am mai putut s-o vindec.

- Da, spuse Beth, a cărei faţă părea aproape împietrită.

Arwen încruntă din sprâncene şi întrebă cu glas spart:

- *De ce?*

Durerea din glasul ei ar fi putut să mă ucidă pe loc. Am întins mâna spre ea, dar acum era mult prea tulburată, aşa că am hotărât să încerc s-o alin mai târziu. Mi-am îndoit degetele şi mi-am vârât mâna în buzunar.

- Pot să vă spun doar ce s-a întâmplat sau ce o să se întâmple. Nu şi de ce, ne lămuri Beth.

- Poate că pe mama lui Arwen a salvat-o dragostea pentru copiii ei, am îngăimat eu.

- Asta credea şi tatăl tău vitreg, îi spuse Beth lui Arwen.

Aceasta din urmă îşi ridică privirea la Beth şi întrebă:

- Powell ştia ce sunt?

- Mama ta i-a povestit totul.

Bătăile. Arwen se întrebase de ce o urâse tatăl ei vitreg cu atâta patimă. Acum ştiam amândoi de ce. Powell crezuse că Arwen o ucidea oe femeia pe care o iubea el. Era îngrozitor. Era *de neînţeles.* Era...

- Mulţumesc, Beth! am zis eu cu glas liniştit. Poţi să ne mai spui un ultim lucru?

Beth aruncă o privire la drumul şerpuitor care ducea la prăvălia mamei

ei.
- Nu vreau ca mama să vină după mine.
- Repede, atunci! Mai e vreo altă cale de a-l ucide pe Lazarus? Arwen chiar e singura care poate să-l înfrângă?
- Nu ştiu tot ce va să fie. Văd doar frânturi. Am văzut calea lui Corb Alb, dacă despre asta întrebi. E cu putinţă, dar ea o să plătească un preţ chiar mai mare decât viaţa ei.

Am simţit cum greutatea vorbelor fetiţei mă lovi drept în inimă, căscând un gol în ea. Ce putea să fie mai de preţ pentru Arwen decât viaţa ei? Gândul la o astfel de nenorocire mă îngrozi.
- Ce poţi să ne mai spui despre sabie? Despre locul din Onix în care se află? Dar despre lupta noastră cu Lazarus? am întrebat-o pe Beth.
- Trebuie să-l învingeţi. Sunteţi singura nădejde a tărâmurilor.
- Da, am mârâit eu, strângând din dinţi. Asta ştiu.

Mă aşteptam ca Arwen să mă certe pentru înverşunarea din glasul meu, dar ea n-a spus nimic. Rămăsese cu privirea îndreptată spre lac, dar de fapt se uita în gol. Atunci mi-am dat seama.

Am ştiut că o pierdusem.

Poate că în urechi îmi vuia doar larma înnebunitoare a golului care mi se strângea în piept.
- Beth, cum îl cheamă pe tatăl tău? Cum arată? O să facem tot ce ne stă în

putinţă să ţi-l aducem înapoi, am spus eu.

Pentru prima dată, ochii lui Beth se luminară.

- îl cheamă Vaughn. Are părul castaniu- închis, lung până la umeri, şi barbă. N-am avut nici o viziune cu el de când l-au luat, acum câteva săptămâni. Dacă o să am una, ar trebui să vă trimit o scrisoare?

- Da, scrie-i locotenentului Eardley de la Fortăreaţa Umbrelor. îţi mulţumesc pentru tot ajutorul pe care ni l-ai dat!

Beth o luă din loc şi făcu vreo câţiva paşi, dar apoi se întoarse spre noi. Ochii ei de copil erau plini de groază.

Un fior rece ca gheaţa mă străbătu din cap până-n picioare.

- Ce-i? izbuti să bolborosească Arwen.

- Trebuie... să cazi la învoială. Când o să vină vremea, trebuie să cazi la învoială.

- Ce învoială? am întrebat.

Beth încremeni.

- Nu ştiu. Văd doar frânturi...

- Te rog, am implorat-o eu cu glas lipsit de vlagă.

- Faţa ei o să fie brăzdată de lacrimi, spuse Beth, făcând semn spre Arwen. Iar mâinile tale... o să fie pătate de sânge.

Apoi se dezlănţui furtuna. Deşi eram adăpostiţi întrucâtva de clădirile din jur, ploaia ne udă până la piele. înainte să mai apuc să spun ceva, Beth se

despărţi de noi şi prinse să gonească în susul dealului, îndreptându-se spre prăvălia mamei ei.

Am rămas cu privirile pierdute în zare, până când fetita dispăru în ceată.

CAPITOLUL 35

ARWEN

Nu-mi aminteam când anume începuse ploaia, dar nasul şi genele îmi erau acum acoperite de picături reci. M-am prăbuşit în genunchi pe caldarâmul plin de gropi.

- Arwen! strigă Kane cu glas aspru.

Potopul îmi înceţoşa privirea.

La fel şi simţământul de vinovăţie. Mai multă vinovăţie decât puteam să îndur. La asta se adăuga şi uimirea iscată de vorbele lui Beth.

Eram nespus de uluită.

Mi-am încleştat mâinile pe stânca rece de sub mine, încercând să mă adun. Am zgâriat cu unghiile piatra umedă şi aspră. Nu ştiam ce voiam să sfâsii.

- Arwen! mă strigă Kane din nou, lăsându-se într-un genunchi şi udându-şi pantalonii frumoşi.

îl simţeam lângă mine. Căldura lui plutea spre trupul meu. îi zăream cu coada ochiului cămaşa albă, care flutura în vânt.

Dar nu mă atingea.

Ucisesem... *ucisesem* cu mâna mea... sute de ostaşi Fermecaţi, Mari era cufundată într-un fel de adormire vrăjită pentru că n-o ascultasem, Fedrik aproape că-şi pierduse piciorul încercând să mă salveze, iar acum...

Acum aflam că-mi otrăvisem mama. Preţ de

douăzeci de ani, îi făcusem rău. O adusesem în pragul morţii. Aproape că o ucisesem...

Sau şi moartea ei fusese tot din cauza mea?

Mama n-ar fi călcat niciodată în Peridot dacă nu-i ceream lui Kane să-mi aducă familia lângă mine.

Eram vindecătoare şi nu izbutisem decât să le fac rău oamenilor.

Iar tatăl meu era un... zeu. Un Zeu Fermecat.

Mă cuprinse un râs înspăimântător.

- Poţi să te ridici, fetişcane?

Am tras aer pe nas cu lăcomie, până când mi- am simţit pieptul înfăşurat într-un văl ca de gheaţă. Dar nimic nu domolea iureşul dinăuntrul meu. Puterea şi Lumina mi se înfiorau şi mi se răsuceau în vârful degetelor, hrănite de vinovăţie şi de durere, învolburându-se în mine, străfulgerându-mă din creştet până- n tălpi.

Am încercat să mă ridic şi aproape că am izbutit. Ameţită, m-am sprijinit de zidul prăvăliei de dulciuri ca să nu mă

prăbuşesc.

- Arwen!

Mi-am întors privirea spre Kane, dar n-am văzut decât dâra subţire pe care i-o desena pe nas o picătură de ploaie. Vedeam în ceaţă.

- încearcă să răsufli adânc, te rog! îmi strigă el.

Parcă aerul nu-mi intra în plămâni. Am închis ochii strâns ca să mi-i feresc de sfichiul ploii, dar şi ca să ridic un scut între mine şi amintirea vorbelor lui Beth, între mine şi durere, între mine şi puterea nimicitoare dinăuntrul meu. îmi doream ca picăturile reci de ploaie să liniştească focul care-mi ardea în inimă.

- Haide să mersem acasă, souse Kane.

- Eu n-am casă.

- Nu-ţi mai plânge de milă, fetişcane! Fortăreaţa Umbrelor o să fie mereu casa ta.

- Mi-e milă de toţi cei care au avut nenorocul să prindă drag de mine.

El mă apucă de umeri cu mâinile lui mari... atât de blânde şi îndeajuns de hotărâte ca să mă facă să-mi ridic privirea.

- Erai în pântecul ei. N-ai îmbolnăvit-o dinadins. Mama ta te-a iubit, Arwen! Ştia ce erai şi ştia cât de mult rău avea să-i facă sarcina. Şi, cu toate astea, te-a iubit mai mult decât orice pe lume.

Am izbucnit într-un râs plin de mâhnire.

- Şi uite unde a ajuns!

Mă trase de mână şi am prins să mergem din nou pe stradă, biciuiţi de ploaia furioasă. Vântul vuia mânios printre stânci, iar căruţele care treceau pe lângă noi se zgâlţâiau sub urgia furtunii. Trecătorii căutau adăpost pe sub streşini, sau se îmbulzeau prin taverne şi prăvălii. Lacul învolburat se zărea îndărătul docului aproape pustiu, iar apele se frământau în jurul pilonilor de lemn.

- Poţi să zbori pe vremea asta? l-am întrebat pe Kane, iar glasul mi se pierdu în rafalele de vânt.

- Pot, dar n-are să fie plăcut pentru nici unul dintre noi.

El miji din ochi, privind ceasul unui turn îngust din depărtare. Picăturile de ploaie i se prelingeau neîncetat peste părul negru de pe frunte, intrându-i apoi în ochi. Cămaşa îi era udă leoarcă.

- E târziu. Ar trebui să poposim aici peste noante. Vino cu mine!

El mă târî prin furtună, pe lângă căruţe, bărci şi copaci desfrunziţi. Vântul mă îngheţa până-n oase, dar nu-mi păsa. Tristeţea şi deznădejdea îmi fuseseră înlocuite de o durere surdă de cap, care mă sleia de puteri.

Până la urmă, am ajuns la uşa albăstruie a căsuţei lui Kane.

>

Cu un firicel de Lumină Fermecată de un negru ca de trahit, Kane deschise încuietoarea. Ne-am strecurat înăuntru.

M-am trezit învăluită în tăcere.

Era întuneric şi, pe deasupra, un frig de-ţi îngheţau oasele... De bună seamă că nimeni nu mai trecuse pe aici de luni de zile.

Am rămas încremenită locului... stânjenită, tremurând din cap până-n picioare. Apa curgea de pe mine, adunându-se într-o băltoacă pe podeaua de lemn tare.

- Lipsesc o clipă. Simte-te ca acasă!

Kane îşi scoase sabia din teacă şi şi-o azvârli pe o masă rotundă, lângă un mic vas în care se aflau două orhidee ofilite, uscate şi subţiri ca hârtia. Apoi lepădă mantia şi mănuşile şi se duse la vatra de fier. Cu un chibrit şi câţiva

> >

buşteni, aprinse un foc mic şi fremătător, ale cărui flăcări se răsfirară precum petalele unei flori.

Kane îmi făcu semn să mă aşez în faţa vetrei, iar el intră într-o bucătărie întunecată, prin care l-am auzit scotocind. Apoi se întoarse, aducând un ceainic pe care-l aşează deasupra flăcărilor. După aceea aprinse toate lămpile din casă, precum şi câteva lumânări negre, colbuite.

M-am uitat de jur împrejurul căsuţei.

Se asemăna cu odaia lui Kane din Fortăreaţa Umbrelor: se vedea că era locuită de un bărbat era plină de lucruri de culoare închisă, cam înghesuită, uimitor de caldă şi de primitoare, într-

adevăr, vederea spre lac era minunat de frumoasă. La ferestre atârnau perdele de pânză subţire, care coborau până în dreptul unei laviţe înţesate de pernuţe, pe care puteai să stai ceasuri de-a rândul, privind afară, la golul de dedesubt.

- Arwen!

-Da?

Parcă nu era glasul meu.

- Vii să te aşezi?
- Bineînţeles.

Se lăsă tăcerea, iar apoi Kane murmură:

- Şi totuşi, nu te mişti.

Am încercat să-mi amintesc ce rost mai avea să fac ceva, orice. Ce rost mai avea să stau jos, să-mi încălzesc oasele. Dintr-odată, mi-am dat seama de adevăr: nimic nu mai avea însemnătate în ochii mei.

Am izbucnit în râs, iar Kane încruntă din sprâncene.

El străbătu odaia şi veni la mine. îmi descheie mantia, umplându-mă de fiori în clipa în care îmi atinse, cu degetele lui reci şi umede, pielea gingaşă a gâtului. După ce îmi luă mantia de pe umeri, îmi cuprinse mâinile îngheţate într-ale lui.

- Vrei să vii şi să te aşezi aici, lângă mine?

Blândeţea din glasul lui făcu să mi se strângă inima. Nu-mi plăcea să fie blajin, plin de luare- aminte şi

împăciuitor, fiindcă asta însemna că- şi facea griji pentru mine şi că mi se întâmpla ceva rău.

într-adevăr, mă aflam la mare ananghie.

- Mă simt bine, am spus eu, apropiindu-mă, cu mişcări ţepene, de un divan alb, pe care se aflau nişte perne albastre ca marea şi o velinţă groasă.

M-am cuibărit în fata focului din vatră şi mi- am înfăşurat velinţa în jurul trupului, ca pe un scut.

- încă mai tremuri, spuse el, aşezându-se lângă mine şi făcând pernele să se lase sub greutatea lui.

- Iar tu îti faci divanul flească!

> >

Kane îşi plecă fruntea încununată de şuviţe ude şi-şi privi cămaşa.

- Chiar aşa! spuse el, ridicându-se şi dezbrăcându-se de cămaşa udă.

Pielea aurie de pe pieptul lui zvelt, plin de muşchi, străluci în lumina blândă a focului, încă umedă de la ploaie. Apoi el se duse în altă odaie şi se întoarse câteva clipe mai târziu, purtând o cămaşă neagră, uscată, şi o pereche de pantaloni de în, negri precum cerul de afară. Intră iarăşi în bucătăria îmbrăcată în piatră verzuie, o cămăruţă care părea să-i cuprindă cu greu umerii lăţi şi statura falnică. După ce cotrobăi prin dulapuri, se întoarse la mine, aducând nişte plante uscate pentru ceai şi două căni.

Opări ceaiul şi-mi întinse una dintre cănile aburinde.

- Gata! Bea asta ca să te încălzeşti!

Căldura băuturii fierbinţi trecu prin pereţii de porţelan şi-mi dezmorţi mâinile îngheţate. Cu buzele lipite de marginea cănii, am lăsat aburii să-mi gâdile nările, adulmecând miresmele de iasomie şi de muşeţel. Poate că în ceai era şi un dram de vanilie...

Am sorbit din amestecul acela fierbinte, dorindu-mi ca băutura să lipească la loc tot ce se frânsese înăuntrul meu.

Kane se aşează şi nu mă slăbi din ochi decât după ce am terminat de băut şi am pus cana pe măsuţa veche din fata noastră.

- Eu sunt pricina din care s-a îmbolnăvit mama. Ani de zile am tot încercat s-o vindec! am spus, simţind cum mi se strângea stomacul. S-a îmbolnăvit doar pentru că m-a avut pe mine.

- N-aveai de unde să ştii, fetişcano! Şi nu puteai să faci nimic în afară de ceea ce, oricum, ai făcut.

- Ştiu asta, dar... i-am ucis şi pe toţi ostaşii aceia de pe plaja din Golful Sirenei...

- Ostaşi care au nimicit o capitală întreagă. Ostasi care voiau să te *ucidă.*

>

Am clătinat din cap. Kane nu pricepea.

- Poate că Powell a fost îndreptăţit să

mă urască. Să mă bată. Eu eram pricina din care suferea soţia lui.

>

Chipul lui Kane rămase liniştit, dar în ochi prinse să-i clocotească un licăr aspru.

- Vreau să-ţi spun o poveste, murmură el, punându-şi cana pe masă.

Am dat din cap, încuviinţând, iar apoi mi-am scos încălţările şi mi-am aburcat picioarele pe divan, strângându-mi-le sub mine.

- Pe vremea când am hotărât să-mi răstorn tatăl de pe tron, eram un Fermecat în vârstă de doar optsprezece ani. Primul căruia i-am vorbit despre un astfel de plan a fost fratele meu mai mare, Yale. Cu ani în urmă, prezicătoarea dezvăluise familiei noastre profeţia. După aceea, tatăl meu s-a apucat să-l caute pretutindeni pe acel ultim Fermecat cu sânge pur. Iscoadele şi oştenii lui au scotocit prin fiecare sat, prin fiecare casă din Lumera. Dar nici urmă de Fermecat.

Kane se opri o clipă şi-şi ridică privirea la mine.

- Aşa că i-am spus fratelui meu că venise vremea să nu mai stăm cu mâinile-n sân, să facem ceva înainte ca Lazarus s-o găsească pe acea fată Fermecată, s-o ucidă şi apoi să trăiască pe vecie, secând încetul cu încetul Lumina din tărâmul nostru, clădindu-şi zidul şi înrobind poporul. Domnia lui Lazarus era nedreaptă nu numai faţă de

locuitorii Lumerei, ci şi faţă de tărâm în sine. Mările secau, iar câmpurile odinioară verzi deveniseră atât de sterpe, încât pământul ni se crăpa sub picioare. Eu şi fratele meu ştiam prea bine ce spunea profeţia: că numai ultimul Fermecat cu sânge pur era acela care să poată să-l ucidă pe Lazarus, dar credeam că profeţiile nu dezvăluiau totul şi că puteau fi înţelese în nenumărate feluri. Aveam Sabia Soarelui, care era una dintre comorile tatălui meu, păstrată în sala tronului, alături de coroana lui. Iar eu, şopti el, plecându-şi privirea, plin de tristeţe, eram nespus de înflăcărat – tânăr, furios, gata să mă războiesc. Voiam să fac ceva ca să-mi ajut poporul. Aşa că am început să stau de vorbă cu fiecare bărbat în stare să mânuiască armele, încercând să-i fac pe cât mai multi să mi se alăture. Nu mi-a fost greu să-l înduplec pe Perry, soţul lui Briar. Cu Griffin a fost chiar mai uşor. Dagan era căpitanul gărzii regale şi cel mai bun luptător cu sabia din câţi cunoşteam. El a fost singurul muritor care a Înotat alături de noi. Cu aiutorul
prezicătoarei ce profeţise despre soarta tatălui meu, l-am înduplecat să ni se alăture şi pe Aleksander Hale, căpetenia unui soi de Fermecati care se numeau Hemolici. Au mai fost şi alţii... nobili, iscoade, generali.

- Cum i-ai convins să înfrunte o

primejdie atât de mare? am întrebat eu.

El râse cu amărăciune.

- Prin voinţă şi printr-o mânie nemărginită. Cred că ştiau că tot aveam să întreprind ceva, cu sau fără ei. E cu putinţă ca unii să mi se fi alăturat de frică. Iar alţii au făcut-o din aceeaşi > > nădejde copilărească pe care o aveam şi eu. Aceea a unei schimbări.

Am dat scurt din cap şi mi-am dus la buze cana aburindă. Mi se părea că în odaie se făcuse frig, chiar dacă focul ardea în vatră.

- Luni de zile mai târziu, m-am dus iarăşi la Yale şi i-am spus cum mergea planul meu. Aveam tot ce ne trebuia, dar nici nu mă gândeam să pornesc la luptă fără el. N-aş fi făcut niciodată aşa ceva. El era fratele meu mai mare şi cel mai bun prieten pe care-l aveam, spuse Kane, iar apoi oftă. îl iubeam şi-l cinsteam mai presus de orice.

Am simţit un junghi în inimă.

- Cum era fratele tău?

- Avea o minte strălucită. Era vesel din fire şi foarte plăcut. Ura să se sfădească şi n-avea niciodată de spus vreo vorbă urâtă despre semenii lui. Era mai puternic decât mine, recunoscu Kane fără ruşine sau trufie. Şi era mai liniştit. Eu am fost dintotdeauna mânat de simţămintele mele puternice. O vorbă din bătrâni spune că întotdeauna copilul-dragon e stăoânit de ceea ce se află în inima lui.

- Asa te-a numit tatăl tău în ziua bătăliei din
>
Golful Sirenei: copilul-dragon!
- Lazarus obişnuia să spună că eu şi el semănăm. Eram singurii Fermecaţi din familia noastră care se prefăceau în dragoni. Acum, am rămas singurii doi de pe toate tărâmurile. De fiecare dată când spune asta, mi se întoarce stomacul pe dos, mârâi Kane, uitându-se în tavan.
- Ce ţi-a spus fratele tău după ce te-ai întors la el şi i-ai vorbit din nou despre plan?

Kane scoase un hohot de râs mohorât şi crud.
- Mi-a spus că-i împingeam pe toţi la moarte, răspunse el, iar apoi se întoarse spre mine, sfredelindu-mă cu privirea. Şi avea dreptate! Ca întotdeauna. Chiar asta s-a întâmplat.

Ştiam cum se isprăvise întreaga poveste, însă chiar şi aşa... vorbele lui mă lăsară fără suflu.
- Aleksander s-a întors împotriva noastră. I-a spus totul tatălui meu, în schimbul libertăţii pentru poporul lui, pe care tata îl înrobise şi îl preschimbase într-una dintre armatele care-l slujeau. Şi eu le făgăduisem libertatea Hemolicilor, dar planul meu i-ar fi pus într-o primejdie mult mai mare. Aşa că tata a ştiut că voiam să-l detronez, povesti Kane mai departe, cu glas din ce în ce mai scăzut. I-am dat o

singură lovitură cu sabia. Pe spate, peste şira spinării. în acea clipă, cu Sabia Soarelui în mână, am crezut că izbăvisem lumea de cel mai cumplit rău. Dar el n-a făcut altceva decât să izbucnească în râs.

Lazarus şi ochii lui cenuşii, crânceni, ştiind în acea clipă că era biruitor. Ce privelişte cumplită!

- Mi-a spus că aceea fusese singura dată în care putusem să-i fac rău, că asta n-avea să se mai întâmple, oricât de mult aş fi trăit, şi că dădusem greş. Iar apoi ne-a zdrobit. Câteva zile mai târziu, noi, capii răsculaţilor, am fost siliţi să fim de faţă, alături de întreaga curte regală, la spânzurarea celor dragi ai noştri.

Mi se tăie răsuflarea. Mi se tăiară şi picioarele. Nu mai voiam să aud nimic. Nu mai voiam să...

- Soţia şi copilul lui Dagan, părinţii lui Griffin... Ştii, tatăl lui era general în oastea lui Lazarus. Soţul lui Briar. Toţi aceştia au fost spânzuraţi pe rând. încă mai aud cum scârţâia lemnul sub picioarele lor... Trosnetul oaselor în clipa în care li se frângea gâtul. Visez toate astea aproape în fiecare noapte. Lazarus n-a vrut decât să-şi arate puterea şi cruzimea. Să se încredinţeze că nici un Fermecat sau muritor n- avea să-l mai supere vreodată, spuse Kane, ale cărui mâini prinseră să tremure. Iar apoi a adus-o la spânzurătoare pe

mama.

Stomacul mi se răsuci şi mă năpădi o greaţă cumplită. Simţeam că aveam să vărs. Mi-am încleştat mâinile pe cană până când s-au albit ca varul.

- Da, Arwen, soţia lui! Regina lui! spuse Kane, ai cărui ochi ardeau. A ucis-o pentru că ştia că asta avea să ne prăbuşească sufleteşte pe mine şi pe Yale, mai mult decât ar fi putut să-l rănească vreodată pe el. încă îmi mai amintesc groaza zugrăvită pe chipul ei. Părinţii mei nu avuseseră defel o căsnicie fericită, dar chiar şi aşa... Mama nu se gândise niciodată că i s-ar fi putut întâmpla aşa ceva. Iar eu n-am mai anucat să mise măcar un deget, fiindcă Yale... a încercat s-o salveze. În clipa în care aproape că ajunsese lângă ea, a fost doborât de Lazarus, care l-a omorât pe loc, străpungându-l în ceafa cu o suliţă de gheaţă. Mama, care se aruncase, plângând, peste trupul neînsufleţit al fiului ei, a fost smulsă şi spânzurată de îndată. I-am pierdut pe ea şi pe Yale din pricina dorinţei mele prosteşti şi neînfricate de dreptate.

Kane se şterse la ochi şi apoi mai luă o gură de ceai. Ploaia potopea mai departe acoperişul căsuţei.

>

Lacrimi fierbinţi mi se prelinseră pe obrajii.

- Kane, eu...

- Cea mai mare părere de rău pe care o am nu e că am încercat să-l detronez

pe tata, şi nici că n-am izbutit, ci că nu mi-am dat viaţa apărându-i pe ceilalţi.

- Cum poţi spune una ca asta?! Ei au *ales* să lupte alături de tine!

- Tocmai de aceea ar fi trebuit să fiu *eu* spânzurat în locul lor, spuse el, scrâşnind. Ei au murit din pricina neizbânzii mele. Trăiesc zi de zi cu povara asta pe suflet.

Kane se lăsă pe spate, răsuflând încet şi prelung.

- După aceea, tata şi-a închipuit că aveam să fim atât de zdrobiţi, de dornici să i ne supunem, încât aveam să ne întoarcem la locul ce ni se cuvenea de drept la curtea lui. Ba chiar l-a momit pe Griffin cu dregătoria de general pe care o avusese tatăl lui. Unii au crezut că era un semn de mare mărinimie. Multi au simtit că era mai bine să fii de partea lui Lazarus şi să trăieşti, decât să fii împotriva lui şi să fii ucis, sau chiar mai rău de-atât. Dar noi, răzvrătiţii, n-am nutut să mai rămânem nici o clină în Lumera, sub stăpânirea lui. Aşa că eu şi Griffin am fugit în Evendell, luând cu noi cât am putut de mulţi dintre nesupuşi. După aceea, mi-am petrecut următoarea jumătate de veac învinovăţindu-mă pentru cele întâmplate... urându-mă din pricina asta. Ura faţă de mine însumi şi dorinţa de răzbunare îmi erau nesfârşite... singurul lucru care mai putea îndreptăţi jertfa lor. Care putea să dea un înţeles

vieţii mele. Era tot ce mai avea însemnătate pentru mine, spuse Kane, privindu-mă în ochi cu o căutătură pe care n-o mai văzusem niciodată la el. Până când te-am cunoscut pe tine!

înăuntrul meu se învolburau o sumedenie de simţăminte pe care mă chinuisem din răsputeri să le ţin îngropate săptămâni şi săptămâni de-a rândul...

- Nu eşti de vină pentru suferinţa mamei tale, Arwen! Eşti întruchiparea binelui, întruchiparea luminii. Ştiu că de asta a trăit ea atât cât a trăit. Nu în ciuda ta, ci *mulţumită* ţie!

Lacrimile mi se înteţiră, grele şi fierbinţi.

- îmi pare foarte rău, am şoptit. Nici nu pot să-mi închipui...

- Cu toţii trebuie să trăim cu alegerile pe care le facem. Dar tu n-ai făcut nimic ca să-i răneşti pe cei dragi. Dimpotrivă, *tu* ai fost cea rănită, Arwen, spuse Kane, luându-mi cana de ceai din mâinile înţepenite, aşezând-o pe masă şi apoi apucându-mă de mână şi petrecându-şi degetele printre ale mele. Tu nu eşti de vină pentru nimic din toate astea. Trebuie să te ierţi!

Am vrut să-i spun că *aveam* să încerc, dar n- am fost în stare decât să dau din cap, încuviinţând.

El oftă, eliberându-mi degetele, după care îşi trecu mâna peste ochii încă umezi.

- Iar eu o să-ţi fiu mereu alături, ca să te ajut.

Şi nu ştiu dacă din pricina durerii şi slăbiciunii crâncene din glasul lui, sau din pricina a ceea ce aflasem peste zi, ori din cea a săptămânii trecute, care fusese îngrozitoare, sau dacă pricina nu era, la urma urmei, decât ploaia ce cădea, zgomotoasă, peste sticlă şi piatră, un val de tulburare înăbuşit în cele mai adânci cotloane ale inimii mele se dezlănţui cu puterea nimicitoare a unui potop.

- însă eu n-o să mai fiu aici, am şoptit.

îmi simţeam pieptul şi gâtul în flăcări şi mi- am dat seama că plângeam în hohote.

- Nu-mi doresc asta! am recunoscut eu printre lacrimi, iar adevărul mi se revărsă de pe buze, după atâta vreme. N-am vrut niciodată să mă jertfesc! Jur că vreau să-l nimicesc pe Lazarus! Vreau să-i salvez pe toţi cei care suferă, să-l ucid pe ticălosul ăla pentru ce ţi-a făcut ţie, lui Dagan şi lui Griffin, am strigat, vorbele ţâşnind din mine ca un şuvoi pe care abia dacă puteam să-l ţin cât de cât în frâu, dar vreau ca, după aceea, să mă bucur de o viaţă bună şi liniştită! Vreau s-o văd pe Leigh crescând, poate chiar să am o familie a mea. Sunt atâtea lucruri pe care nu le-am văzut niciodată, atâtea lucruri pe care n-o să le văd niciodată! Şi sunt atât de înspăimântată... de ceea ce o să simt

în clipa morţii. De cât de tare o să mă doară. Şi nici nu ştiu dacă moartea e sau nu sfârşitul a toate.

M-am înăbuşit cu vorbele ieşite chiar de pe buzele mele, cu durerea ce mă mistuia în aşteptarea zilei în care aveam s-o simt pentru ultima oară şi în care viaţa avea să mi se scurgă din vine.

- Nu vreau să fiu o Fermecată cu sânge pur! Nu vreau să salvez tărâmurile! Nu vreau să fiu viteză! am strigat, dând la iveală, în sfârşit, toate gândurile pe care le îngropasem atât de adânc în mine, şi simţind cea mai dureroasă uşurare pe care o încercasem vreodată. Nu vreau să mor, Kane!

- Ştiu, spuse el. Ştiu că nu vrei să mori.

Mă cuprinse în braţe şi mă lăsă, înduioşat, să hohotesc la pieptul lui. Iar eu am plâns pentru viaţa mea scurtă şi singuratică, ce avea să-mi fie răpită la scurtă vreme după ce descoperisem lucrurile pentru care merita să trăiesc. Am plâns fiindcă Leigh şi Ryder aveau să mai piardă pe cineva din familie. Am plâns pentru Mari. Pentru Dagan.

Şi am plâns pentru Kane. Pentru lucrurile îngrozitoare la care fusese martor. Pentru cei pe care-i pierduse. Pentru vina lui, pentru suferinţa lui. Pentru mama lui. Pentru fratele lui. Pentru inima lui mărinimoasă, care nu

voise decât să facă bine. Şi pentru faptul că, deşi aveam să-l ucid pe cel mai crunt dintre duşmanii lui, tot Lazarus avea să iasă învingător, fiindcă sfârşitul acestei poveşti cumplite avea să mai răpească una dintre fiinţele la care ţinea Kane.

Am plâns şi am tot plâns... Cu lacrimi amarnice şi cu suspine adânci. Nu mai aveam aer. Nu mai voiam să am aer. Voiam să mă las înăbuşită de durerea mea şi să trec povara lumii pe umerii altcuiva. Iar în tot acest răstimp Kane mă ţinu strâns în braţe, mângâindu-mă pe somare ca să mă liniştească. Dându-mi deoparte părul de pe faţa umedă. Murmurându-mi vorbe de alinare, cu buzele lipite de creştetul meu.

Până când, în cele din urmă, n-am mai avut ce să vărs dinăuntrul meu.

Isprăvisem durerea. Adevărurile. Lacrimile. Eram liberă.

CAPITOLUL 36

ARWEN

Mi-am dezlipit faţa de pe cămaşa udă a lui Kane şi mi-am ridicat privirea la el.

- Te simţi un pic mai bine?

Am oftat lung şi apăsat, adeverind.

- Ai suferit cumplit la gândul că

trebuia să te împaci cu soarta ta şi să te înstrăinezi de toţi ca să-i fereşti de durerea de a te pierde, Arwen! Iar asta aproape că te-a omorât, fiindcă te-ai luptat cu tot ceea ce eşti tu cu adevărat. Ştii bine că eşti însăşi întruchiparea nădejdii.

în ciuda sfâşierii prin care tocmai trecusem, am simţit cum prindeam aripi la auzul vorbelor lui.

- N-am mai vrut să fiu o copilă neputincioasă şi slabă de înger, aşa cum eram pe vremea când ne-am întâlnit prima oară... N-am mai vrut să mă mai întorc nici în ruptul capului la viaţa aceea! am mărturisit, suspinând.

- Arwen, cândva mi-ai spus că simţămintele nu sunt slăbiciuni. Ascultă-ţi şi tu sfaturile din când în când! Dacă nu vrei să mori, asta nu înseamnă că eşti o fiinţă slabă. De fapt, e chiar o dovadă de putere!

Vorbele lui îmi amintiră de ceva ce-mi spusese Dagan cu luni în urmă:

„Eşti cu adevărat cutezător doar atunci când înfrunţi ceea ce te înspăimântă."

Tot Dagan îmi spusese, pe când ne aflam în Oraşul de Azur, că, de fapt, slăbiciunea ne întregea şi ne dădea un ţel pentru care merita să luptăm.

Chipul lui Kane era acum mai blând ca niciodată. El îmi şterse lacrimile de sub ochi, iar apoi îşi trecu degetul mare cu atâta blândeţe peste obrazul meu, încât

faţa începu să mi se încălzească.

- Găsim noi o cale de ieşire din povestea asta, Arwen!

însă nu exista o altă cale. Oricare alta nu ne- ar fi ajutat să-l înfrângem pe Lazarus. Am dat să deschid gura ca să i-o spun, dar el îşi urmă vorba:

- Ţi-am povestit că visam noapte de noapte uciderea celor pe care-i jelesc de atâta vreme. Dar acum în visele mele mai apare şi altceva. Visez că Lazarus mi te răpeşte. Mă trezesc lac de sudoare de fiecare dată, inima îmi bate să-mi sară din piept, aşternuturile sunt sfâşiate în jurul meu, iar numele tău încă mi-e cald pe buze.

Am încremenit.

- Ţi-am mai spus acum câteva săptămâni, pe când ne aflam pe corabie, în drum spre Citrin, că n-o să las să ţi se întâmple nici un rău. Nici în ruptul capului, nici măcar pentru binele tuturor tărâmurilor luate la un loc, nu merită să te pierd pe *tine.* O să găsim altă cale.

M-am uitat lung la Kane... Obrajii îi erau încă umezi, iar în ochii lui ca de argint se vedea o voinţă neclintită, mistuitoare. Era atât de hotărât, dar rămânea atât de liniştit, de încrezător în sine...

- Vreau să te cred, dar mă înspăimântă până şi gândul că aş putea să trag vreo nădejde.

El îşi desprinse degetele de pe obrazul

meu.

- O să nădăjduim amândoi.

Apoi se ridică şi duse cănile la bucătărie.

M-am ridicat şi eu, cu picioarele tremurându- mi, încă înfăşurată în velinţă, şi m-am uitat pe fereastră, sorbind din ochi priveliştea uluitoare a lacului. Apa neagră se învolbura, biciuită de furtuna înspăimântătoare. Mi-am strâns mai bine pe mine ţesătura groasă de lână.

în vreme ce priveam, dusă pe gânduri, ploaia care biciuia sticla ferestrelor, l-am simţit pe Kane îndărătul meu.

- Dacă îţi spun şi eu aceleaşi lucruri pe care mi le-ai spus şi tu, oare durerea ta o să se domolească? am întrebat, întorcându-mă spre el şi amintindu-mi din nou cât era de înalt faţă de mine. Dacă îţi spun că nu eşti de vină pentru pierderea mamei şi a fratelui tău? Că nu te faci vinovat de moartea nici unuia dintre ceilalţi? Au ales să lupte alături de tine pentru un ţel în care credeau. Doar mâinile lui Lazarus sunt pătate de sângele lor.

Privirea lui Kane rămase aţintită la valurile frământate care se zăreau dincolo de ferestre.

- Cred că acum ştiu asta. însă nu ştiu dacă pot să-mi revin de pe urma isprăvilor făcute după aceea... de pe urma tuturor lucrurilor pe care le-am săvârşit ca să mă răzbun...

- Poţi. Şi ti-ai revenit.

>93

Privirea scăpărătoare a lui Kane se aţinti într- a mea.

- Arwen, aveam de gând să mă folosesc de tine. Să-l ucid pe tatăl meu. Ştiind că...
- Eram alţii pe atunci.
- O să-mi pară rău de asta tot restul vieţii!

Nu mai aveam vlagă să mă sfădesc cu el. N- am mai putut decât să îngaim:

- Sunt atât de ostenită...
- Trebuie să te culci.

Kane mă luă de mână şi mă călăuzi afară din încăpere, apoi pe un coridor îngust, ai cărui pereţi erau ticsiţi cu tablouri, rafturi cu cărţi şi sfeşnice prinse de zid, în care ardeau lumânări, iar după aceea deschise uşa unei odăi aflate la capătul coridorului.

Iatacul se asemăna cu restul căsuţei, având acelaşi aer nobil şi primitor. Grinzi de lemn negru străbăteau tavanul înalt, proaspăt văruit, iar prin încăpere erau răspândite lumânările sidefii. Pe un pat alb ca zăpada, cu tăblii cioplite în chip măiestru, se înşirau o mulţime de perne înfoiate. Pe măsuţele de la capul patului se afla câte o lampă cu ulei, iar pe podea era aşternută o scoarţă de un albastru viu.

în vreme ce m-am uitat fără pic de sfială prin iatacul lui, Kane aprinse una dintre lămpi şi deschise un dulap mare, făcut din lemn de nuc. Scoase de acolo

o cămaşă de bumbac care îi oglindea în chip desăvârşit culoarea ochilor şi o întinse în fata mea.

>

- Dacă vrei, poţi să dormi îmbrăcată în cămaşa asta.

i con, cmar langa rerestreie mar spre lacul cu ape întunecate, < ; afla o bibliotecă ticsită cu cărţi ecerea vremii le încreţise scoarţei

> > ise

paginile. Dedesubtul ferestrei divan pe care erau aruncate o j ponosită, şi o blană groasă. Di locul cel mai nimerit ca să citeşti la bărcile şi la valurile din micul propiere. Era şi o vatră aici, iar)i buşteni dintr-un coş împletii mare. Apoi se ghemui în faţa vet focul, care prinse numaidecâ i şi să-şi împrăştie căldura, ăpăia iară încetare pe acoperişi)upă ce focul se înteţi îndeajuns, I \fe-am privit lung unul pe celălali ile noastre dansară umbrele arun a lămpii cu ulei. Eram atât încât am fi putut să ne atingem, mişcat din loc.

închisă în trupurile noastre

făcu aerul dintre noi să tremure s

>rm pe divan, spuse Kane. timp cu el, eu am întrebat: ea să dormi în pat, lângă mine? am înghiţit în sec, adăugând: socoteşti că n- am spus nimic, t cămaşa ghem în mâini şi inie, mai puţin în ochii lui.
eles, răspunse el, ridicând o me

Apoi se întinse pe partea de pat cu lampa stinsă şi întoarse capul.

Eram încredinţată că n-avea să tragă cu ochiul, dar, nu ştiu de ce, inima prinse să-mi bată cu putere în clipa în care am lăsat să cadă pe podea velinţa cea groasă şi m-am dezbrăcat de cămaşa mea cea subţire. Mi-am scos şi 9) 9 pantalonii de piele, pe care i-am aşezat pe divan, rămânând doar cu rufaria pe mine.

Cu sângele zvâcnindu-mi sălbatic în vine, mi- am dus mâinile la spate şi mi-am descheiat pieptarul. Apoi l-am scos de pe mine, mi-am pus cămaşa cenuşie, m-am vârât iute în pat şi am stins lampa.

Deşi groase, aşternuturile erau reci, însă trupul lui Kane deja prinsese să le încălzească. M-am întors cu faţa spre fereastră, dincolo de care ploaia răpăia de zor, neostoită. Kane îşi potrivi o pernă sub cap, făcând salteaua să se mişte.

Tăcerea din iatac era tulburată doar de vuietul furtunii şi de trosnetul focului, ale cărui flăcări răspândeau o lumină blândă şi o căldură plăcută.

- Stai bine? întrebă Kane în şoaptă.
- Da. Tu?
- Mda, şi eu.
- Nu trebuie să rămâi cu mine.
- Nu te-aş lăsa singură niciodată, fetişcano.

„Nu pricepi că te iubesc, Arwen?”

Lacrimi venite din senin îmi înţepară ochii şi am nădăjduit că el nu putea să le audă alunecându-mi pe obraji.

CAPITOLUL 37

ARWEN

M-am trezit din somn şi mi-am dat seama că nu mă mai simţisem atât de bine de foarte multă vreme.

Mi-am lăsat ochii să se deprindă cu lumina orbitoare care se strecura prin ferestrele din iatacul lui Kane. După aceea, am văzut negura diafană a dimineţii, ce plutea peste lacul Stygian, scânteietoare, întunecată ca miezul de noapte şi învolburată, dar mai limpede decât înainte de ploaie. Lacul părea nesfârşit, însă era zăgăzuit ici-colo de stâncile ascuţite şi cenuşii dimprejurul lui, iar în mijloc se înălţa, falnică, Insula de Cucută.

M-am dat jos din patul primitor, unul vrednic de un rege. La urma urmelor, Kane chiar asta era, lucru pe care eu, ce-i drept, îl uitam din când în când. Dinspre vatră se auzi un trosnet puternic. Mi-am dat seama că asta se întâmplase fiindcă acolo ardeau acum nişte buşteni mari. Kane trebuia să fi

făcut focul dis- de-dimineată.

>

El fusese atât de binevoitor, atât de răbdător cu mine! Mă ajutase necontenit să fac faţă dezvăluirilor uluitoare ce mă potopiseră în doar câteva ceasuri.

Mama mea, legătura pe care o avusesem cu boala ei... Tatăl meu, o fiinţă de un soi cu totul necunoscut mie până în urmă cu doar câteva zile, lăsând deoparte faptul că nu m-aş fi gândit în veci că acel soi de fiinţe chiar erau aievea, nu simple născociri.

Grozăvia obârşiei mele mă făcea să mă simt mică şi neputincioasă. Mi-am alungat din minte orice gând legat de ea şi mi-am căutat hainele prin odaie. însă nici urmă de ele pe divan. în locul lor fusese aşezată o rochie albastră, cu mâneci scurte şi cu guler de dantelă, precum şi o pereche de cizme de piele, noi-nouţe.

Inima îmi crescu în piept.

Am înşfăcat darurile şi m-am îmbrăcat şi încălţat degrabă, iar apoi am împăturit cămaşa lui Kane şi am aşezat-o pe velinţa de pe pat

După aceea, în semn de mulţumire sau ca să trag de timp, am făcut patul, împăturind aşternuturile şi înfoind pernele.

Vreme de alte zece minute, mi-am pieptănat şi aşezat părul cu degetele, ca să nu arăt chiar ca un duh smintit al

pădurii.

Chiar că trăgeam de timp.

Mi-am luat inima-n dinţi şi am deschis uşa.

După ce am ieşit din iatac, mi s-a părut că păşisem într-un vis. Unul în care Kane nu mai era regele Onixului, fiul lui Lazarus, prinţul Lumerei... ci doar un bărbat căruia îi plăcea să citească din cărţi groase de istorie, scrise cu litere mici şi înghesuite, şi să se desfete mâncând pâinişoare unse cu unt şi cu miere. Un bărbat care putea să muncească în piaţa de peşte din Colţul de Stâncă. Un bărbat ce putea să aibă o soţie căreia îi plăcea să se trezească devreme şi să plece la o alergare pe malurile stâncoase ale lacului, înainte să-şi înceapă ziua de lucru la apotecă.

La fel ca în visurile mele, Kane, învăluit în aburii calzi ai cafelei, stătea la masa rotundă de lângă ferestrele ce dădeau spre lacul de dedesubt. Părul negru şi răvăşit îi chenăruia faţa, iar în mână ţinea o carte mare şi ponosită, în cele două farfurii de pe masă se aflau pâinişoarele aromate care-mi plăceau atât de mult, nişte peşte afumat şi câte două ouă tari.

Kane era o desfătare pentru privire.

Şi nu era vorba doar despre frumuseţea izbitoare a unui chip ale cărui trăsături minunate puteau să se ia la întrecere cu cele mai frumoase

portrete văzute în Onix, sau despre cea a unui trup parcă dăltuit cu grijă de Pietre, care acum se ghicea sub cămaşa subţire de bumbac. Ci despre sufletul lui. Era un bărbat puternic, înflăcărat, care nu se temea de ceea ce credea că era drept. Dar era şi simţitor, chibzuit şi înţelept. Pe alocuri, prea iubitor de sine, dar chiar şi aşa... atât de mărinimos cu cei care-i erau dragi!

Cu mine, de pildă.

L-am privit îndelung, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept.

Am înghiţit în sec. O dată şi încă o dată.

„O, pe Pietre!”

Fusesem atât de neghioabă! Mi se părea că neghiobia răsuna prin mine ca un clopot bătând miezul nopţii într-o piaţă pustie.

Atâta vreme cât îmi înăbuşisem simţămintele pe care le nutream faţă de el, mă împăcasem cu soarta mea şi-mi fusese mai uşor să mă pregătesc de moarte. Atâta vreme cât ceea ce simţeam pentru el nu mă lega de această lume şi de această viată.

3 >

Dar acum, când puteam să-mi recunosc spaimele... acum, când îi dădusem voie inimii mele să *nădăjduiască* din nou...

Acum totul mi se dezvăluia atât de limpede, încât nu ştiam cum de izbutisem să mă amăgesc atât amar de vreme.

Eram încă îndrăgostită nebu...

Fără să-şi ridice ochii din carte, Kane spuse:

- Ai rămas cu ochii atintiti la mine!

3 3

Am înaintat cu paşi târşâiţi, simţind cum mi se strângea stomacul.

- îţi mulţumesc pentru mâncare! Mor de foame.

El puse cartea deoparte şi mă privi cu luare- aminte în timp ce mă aşezam şi mă năpusteam asupra pâinişoarelor. Am rupt un colţ dintr-una şi am lăsat bucăţica dulce şi înmiresmată să mi

> >9

se topească în gură. Nu puteam să-l privesc în ochi pe Kane. în ochii lui frumoşi, aidoma unui ocean scăpărător, argintat de razele lunii şi de lumina stelelor.

Nemaiputând să îndur tăcerea şi părându-mi- se că mestecatul îmi vuia în urechi, m-am uitat la rochia mea cea albastră şi am spus, fâstâcită:

- îţi mulţumesc şi pentru rochie. E minunată. Şi pentru cizme. Chiar nu trebuia să-mi faci un asemenea dar.

Kane ridică din umeri, sorbind din cafea.

- Hainele tale încă mai erau ude de dimineaţă. Şi ai rămas fără cizme de când am

> >

plecat din Oraşul de Azur. Oricum, voiam să iau o gură de aer curat...

- Te-ai trezit în zori şi ai făcut două

focuri, ai fost la piaţă, după târguieli, iar apoi ai gătit pentru masa de dimineaţă..., am spus, uitându- mă în iur, însă ceata de afară nu m-a lăsat să-mi dau seama cât era ceasul. Spune-mi, m-am trezit foarte târziu?

- Nu, nu! răspunse el, iar dacă nu l-aş fi cunoscut mai bine, aş fi spus că se... fâstâcea. E doar şase!

- Sase!

Kane ridică din umeri.

- M-am trezit devreme, spuse el, făcându-mă să clatin din cap şi să mă gândesc că era cu totul deosebit faţă de făpturile obişnuite. De asta e pâinişoara atât de proaspătă, Arwen! A ieşit din cuptor acum o oră.

Am mai luat o îmbucătură de pâinişoară, iar apoi încă una.

Dintr-un imbold nestăpânit, am întins mâna ca să o iau pe a lui. însă m-am răzgândit şi mi- am coborât degetele pe fusta rochiei celei noi, după care am prins să răsucesc ţesătura moale.

- Mulţumesc.

>

- Mi-ai mai spus-o!

Am roşit.

Dacă asta simt... Ştii, îţi sunt recunoscătoare pentru tot... pentru că ai rămas cu mine... pentru că m-ai ajutat să recunosc..., am murmurat, înghiţind cu noduri. Ei bine, pentru că m-ai ajutat pur şi simplu.

Kane se mulţumi să dea din cap, iar

apoi îmi dezmierdă din priviri ochii, faţa şi gâtul, făcându-mă să tresar şi să mi se taie răsuflarea.

- Arwen, azi-dimineaţă a sosit de la Fortăreaţa Umbrelor un mesaj trimis printr-un corb.

Inima prinse să-mi bubuie în piept.

- Mari se simte bine?
- Sunt bine cu toţii. De fapt, toată lumea e acolo.
- Griffin, Mari şi Fedrik?
- Şi fraţii tăi, Amelia, Dagan...
- Cum aşa? De ce?
- Broderick şi Isolde s-au temut ca nu cumva duşmanii noştri să afle că ne-am aliat. în scrisoarea pe care mi-a trimis-o prin corb, Eardley îmi dă de ştire că regele şi regina Citrinului i-au trimis acum câteva zile în Onix pe toţi ai noştri care erau mai de vază. Corabia lor a sosit azi-noapte.
- De ce nu ne-au înştiinţat regele şi regina despre hotărârea asta?
- Poate că Isolde a aflat că l-am căsăpit pe ticălosul ei de prieten. La cum o ştiu, n-ar vrea să vadă cum arată mânia noastră. Mai bine să ceri iertare decât să ceri voie.
- Şi ce-au făcut Broderick şi Isolde cu restul celor din Peridot şi Onix pe care-i găzduiseră la rugămintea noastră?

Kane clătină din cap, mânios.

- I-au scos şi pe ei din Citrin, de teamă ca nu cumva duşmanii să socotească regatul lor drept un aliat al

nostru. Regele şi regina sunt nişte fricoşi, mârâi el.

Aşadar, toţi acei bieţi dezmoşteniţi se aflau deja în Fortăreaţa Umbrelor. Toată străduania noastră de a-i pune la adăpost...

- Citrinul n-are cum să ne ajute acum..., am murmurat eu, cufundându-mă în jilţ şi împingând deoparte pâinişoara care încă nu se răcise.

Regele Broderick şi regina Isolde aveau grijă doar de ai lor, fără să le pese de restul locuitorilor de pe continent. De unul singur, Fedrik nu putea să-i înduplece să se răzgândească. Şi cine ştie dacă măcar avea să mai încerce, de vreme ce-i spusesem că nu voiam să-l însoţesc în Citrin? Nu fără Kane, cel puţin.

- Cât de primejdios e traiul în Fortăreaţa Umbrelor în clipa de faţă?

Căzut pe gânduri, Kane strânse din dinţi.

- Pădurea e ca un al doilea zid de apărare în jurul cetăţii. Aproape toată oastea mea se află acolo. Cea mai mare parte din arme, tunuri, fiare. Dar după ce o să afle că suntem acolo, tatăl meu ar putea să ne atace oricând. Eardley o să trimită cea mai mare parte a locuitorilor în oraşele mai mici din Onix. Cât despre noi, ceilalţi, o să trebuiască doar să fim pregătiţi.

Aşadar, trebuia să ne adunăm iute şi să pornim din nou în căutarea săbiei. Şi

poate să-i luăm cu noi şi pe Leigh, Ryder şi Mari...

- Cât despre ceea ce ne-a dezvăluit Beth în legătură cu... obârşia ta....

- A, da, am murmurat eu, înghiţind în sec ca să-mi mai domolesc frica. Despre faptul că tatăl meu e un Zeu Fermecat?

- Dacă Beth a rostit adevărul, trebuie să mergem pe la preoţi şi pe la învăţaţi ca să aflăm mai multe. Bineînţeles, dacă vrei să facem asta.

Dusă era vremea când mă ferisem de adevăr. Era mai bine să fiu cinstită. Să-mi îngădui să fiu slabă de înger, aşa cum mă îndemnaseră Dagan şi Kane.

- Mi-e cam teamă de ceea ce o să aflu. Cum să fie zămislită o Fermecată cu sânge pur dintr- un Zeu Fermecat şi dintr-o muritoare?

- Nu prea ştiu.

- Ei bine, chiar mi-aş dori să aflu mai multe, la urma urmei! După ce găsim sabia şi ne pregătim oştile să lupte cu Lazarus. Aş vrea ca, înainte să mor, să ştiu cine a fost tatăl meu.

Kane înlemni şi-mi aruncă o privire dojenitoare.

- N-o să mori, Arwen!

Dar mi-am dat seama că nici el nu credea în vorbele lui. I-am aruncat zâmbetul cel mai lipsit de prefăcătorie de care fusesem în stare în ultimele săptămâni.

- Dacă poate cineva să găsească o cale de a ocoli profeţia asta, tu eşti

acela. însă chiar şi aşa, aş vrea să aflu mai multe despre tatăl meu înainte să pierd prilejul.

- Atunci, aşa să fie! spuse Kane, părând împăcat cu soarta.

Apoi se ridică şi-şi duse farfuria goală la bucătărie.

- Vino, fetişcano! Azi avem o mulţime de lucruri de făcut! îmi strigă el.

L-am urmat, iar apoi am ieşit împreună din căsuţă. Pentru prima oară după mult timp, mi- am îngăduit să nădăjduiesc ceva. Mi-am dorit să revin aici într-o bună zi. Lui Leigh i-ar fi plăcut nespus de mult orăşelul ăsta. Poate că aveam s-o duc la prăvălia cu dulciuri ca să-i cumpăr un măr glazurat sau o caramea sărată. Nu voiam să mă gândesc că era ultima dată când puneam piciorul în căsuţa lui Kane, aşa că mi-am alungat din minte un astfel de gând.

- Crezi că vreunul dintre tovarăşii noştri o să izbutească să desluşească ceva din ce ne-a spus Beth?

Kane îşi ridică ochii spre cer.

- Nu ştiu. Totuşi, aş pune rămăşag pe Mari.

în ciuda veştilor şi descoperirilor de dimineaţă, n-am putut să-mi înăbuş zâmbetul care îmi apăru pe buze la gândul de-a o vedea trează.

- Şi eu la fel.

[1]

- Mi-a fost dor de tine, am murmurat

eu, cu buzele lipite de cârlionţii lui Mari.

Prietena mea mirosea a scorţişoară, a cuişoare şi a săpunul cu liliac folosit în Fortăreaţa Umbrelor.

- Mi se pare că ultima oară când te-am văzut a fost ieri, îmi spuse ea cu glas înăbuşit, fiindcă gura îi era lipită de umărul meu.

De îndată ce Kane, prefăcut în dragon, se lăsase la pământ, mă dădusem jos de pe spinarea lui şi o luasem la fugă, trecând de porţile Fortăreţei Umbrelor fără să mă las oprită de vreun oştean, străjer sau simplu trecător. Nu m-am oprit decât după ce am ajuns în sala tronului, unde Kane îmi spusese că avea să fie adunată toată lumea.

Prima pe care am văzut-o în mulţime a fost Mari, pe care am cuprins-o într-o îmbrăţişare atât de stânjenitoare, încât aş fi pus rămăşag că avea să se prefacă într-o sfeclă. Dar nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. îmi tremurau genunchii de bucurie că o ţineam în braţe, că era vie şi teafară.

în cele din urmă, m-am tras îndărăt şi m-am uitat la ea. Era mai slabă, cu faţa uşor palidă şi trasă, dar nu-mi făceam griji pentru asta.

Ceea ce mă îngrijora erau ochii ei, în care nu se vedeau furia sau osteneala, ci ceva mult mai rău. Suferinţa. O prăpastie de suferinţă ascunsă în florile

irisurilor ei.

- Nu te simţi bine? am întrebat.

Mari ridică din umeri, puţin stânjenită, ceea ce era un alt lucru ciudat la ea.

- Mi-e bine. De parcă noi două am fi fost până mai ieri în junglă..., răspunse ea, iar apoi înghiţi cu greu. Sfadindu-ne...

- Tot ce mi-ai spus a fost adevărat, am îngăimat eu. M-am gândit numai la mine, am fost rece la suflet şi am clădit o mulţime de ziduri în jurul meu, ca să ţin la depărtare nu doar durerea, ci şi oamenii dragi inimii mele. Mi-ai spus lucrurile verde în faţă, iar eu n-am vrut să aud asta. îmi pare atât, atât de rău!

Mari dădu uşor din cap, încuviinţând.

- Şi mie îmi pare rău. Ai avut dreptate când ai spus că amuleta nu-mi facea bine. Dar nu cred că o să mai fac vrăji o vreme.

Ea încercă să zâmbească, dar ai fi zis că era gata să izbucnească în plâns.

Inima mi se zbătu în piept. Mari nu era dintre cei care se dădeau bătuţi cu uşurinţă. Nu lăsa lucrurile de izbelişte dacă mergeau prost... ci stăruia şi se lupta până când mergeau bine din nou. Era plină de voinţă. Neînfricată, îndărătnică.

Ceva era cum nu se poate mai rău.

CAPITOLUL 38

ARWEN

Sala tronului era ticsită de oşteni şi de generali. Cu toţii făceau mare larmă, aşteptând întoarcerea regelui lor. Abia dacă mai puteam să aud ceva în mijlocul acelui vuiet. Am luat-o pe Mari de un cot şi am tras-o într-o firidă umbrită. Candelabrul de fier forjat de deasupra capetelor noastre scălda într-o lumină blândă părul creţ şi pistruii mărunţi ai lui Mari.

- Ce se întâmplă cu tine? am întrebat eu.
- Nu prea vreau să vorbesc despre asta.
- Ieşite din gura ta, astfel de vorbe mă cam îngrijorează.

Mari nu zâmbi – ceea ce era, de asemenea, tulburător ci răsuflă tremurat, şoptind:

- Se pare că nu mai pot să fac vrăji.

Durerea din vorbele ei parcă făcu să-mi piară din auz larma pălăvrăgelilor şi clinchetul armurilor din sala tronului.

- Cum adică?
- Cum adică, ce? se stropşi ea, iar acel răspuns sec mă mai linişti puţin, fiindcă aşa răspundea acea Mari cu care eram obişnuită. De când m-am

trezit, n-am mai putut să fac vrăji!

- I-ai spus lui Briar?

Ea clătină din cap. Trebuia să-mi dau seama. Pentru Mari nu era floare la ureche să ceară ajutor.

- Mari, crezi că...

- Că am avut dreptate? Că amuleta era cea care mă ajuta să fac vrăji şi că acum sunt din nou o vrăjitoare fără magie, aşa cum eram înainte s-o furăm din odaia de lucru a lui Kane? Da, cred că am avut.

- Ai ştiut tot timpul că amuleta te ajuta, am recunoscut eu, clătinând din cap. N-ar fi trebuit să-ţi pun vorbele la îndoială.

Mari îmi aruncă un zâmbet acru.

- Aşadar, acum mă crezi... De ce?

- Briar ne-a spus că, dorind să-ţi sporeşti puterea, ai stricat cumva, prin vrăji, rostul amuletei. Dar eu ştiam că n-ai făcut asta. Ceea ce înseamnă că n-ai fi putut să iei putere de la amuletă – dovada că aşa stăteau lucrurile fiind faptul că te-ai şi îmbolnăvit din pricina asta – dacă n-ai fi fost din stirpea lui Briar, fiindcă *ea e* cea care a făcut amuleta. Kane spune că nu s-a mai auzit de adunarea ei de vrăjitoare de sute de ani, dar poate, cumva...

- Mama mea...

- Ai spus cuiva toate astea?

Mari se strâmbă.

- Nu, dar...

- Dar ce?

- O să râzi.
- Nu ştiu de ce, dar mă îndoiesc că o s-o fac.
- Aveam de gând să-i spun lui Griffin. M-am gândit că ar fi putut să-mi dea o mână de ajutor. Sau doar să mă asculte, nu ştiu.
- Dar?
- Dar s-a purtat atât de urât cu mine de când m-am trezit! Nu m-a luat în seamă nici o clipă, nici nu m-a ascultat până la capăt atunci când i- am cerut să-şi pună desaga lângă celelalte ţinând seama de greutate, nu de înălţime, pentru că n-are nici o noimă. Cum să fie mai uşor să le înşiri după *înălţime...*
- Mari!
- lartă-mă, mormăi ea, oftând. Câtă vreme am fost în Peridot, am crezut că noi doi am devenit prieteni. Chiar prieteni buni. Sau poate chiar ceva mai mult de-atât... Ştii, e vorba de un lucru pe care eu îl fac cu mare greutate. N-am avut niciodată orea mult noroc în privinţa asta pe vremea când creşteam în Fortăreaţa Umbrelor. în mare parte, băieţii de prin părţile locului au fost cruzi. Dar Griffin... Ei bine, nu mai are nici un rost acum, nu-i aşa? Bănuiesc că a fost de ajuns să mă ajute să cobor câteva trepte în casa lui Briar, ca să mă urască din nou. Ferească Pietrele ca el să dea ajutor cuiva! se plânse prietena mea, încrucişându-şi braţele pe piept. Arwen, aproape că m-a aruncat ca pe o

măsea stricată de îndată ce a putut!

- Griffin a stat la căpătâiul tău zile în şir, fără să pună ceva în gură sau să bea un strop de apă. Ţi-a citit. A *dormit* lângă tine. Ca să rămână cu
tine,l-a lăsat pe Kane să plece singur la Colţul de Stâncă.

- Aşadar, e un ins devotat, ca un câine bun.

îmi fusese nespus de dor de ea şi, în acelaşi
timp,voiam s-o strâng de gât.

- N-a vrut să plece nici o clipă de lângă tine! Pesemne că n-a putut să te ajute să cobori nişte trepte pentru că mai avea un pic şi-ţi spunea: „Te iubesc, te rog, fii stăpâna inimii mele pe vecie!” Iar aşa ceva îl înspăimântă aproape la fel de mult ca pe tine.

Mari făcu ochii mari.

- Eu nu sunt stăpâna nimănui!

I-am aruncat o privire furioasă, dar n-am putut să-mi ascund zâmbetul.

- Să le luăm pe rând..., am mormăit, oftând. Trebuie să-i spui lui Briar că nu mai eşti în stare să faci vrăji. Ea e singura care poate să te ajute să-ti revii.

>

- Pesemne că cele întâmplate în ultima vreme sunt o binecuvântare. Mă simţeam minunat înainte să ajung să fac acele vrăji uluitoare. O să mă simt minunat şi acum, când nu oot să le mai fac. Poate că nu trebuie să mă ating de

ceva anume care e legat de strămoşii mei.

Privirea lui Mari îmi dădu de înţeles că mai

>

era ceva de adăugat la tot ce-mi spusese, dar ea schimbă iute vorba:

- Te rog, spune-mi că ţie ţi-a mers un pic mai bine!

Am oftat adânc.

- Am multe să-ţi povestesc.

- Mi se pare că asta ni se întâmplă mult prea des.

- Poate că într-o zi o să avem o viaţă plictisitoare.

Ea ridică iute din sprâncene, dar apoi îşi luă seama, coborându-şi-le la fel de iute. Dar ştiam ce anume o luase pe nepregătite: trecuse multă vreme de când nu mai vorbisem despre viitor de parcă aş fi avut şi eu unul.

- la-i pe Leigh şi pe Ryder şi haide să mergem şi să le arătăm Fortăreaţa Umbrelor. Aseară i- am povestit lui Leigh despre mulţimea de tablouri şi de statui adunată de Kane. I-am făgăduit să-i arăt tablourile care-mi plac cel mai mult. Ştiai că sora ta desenează minunat?

-Da.

Amintirile dragi legate de asta m-au făcut să zâmbesc.

- în casa noastră din Abbington erau peste tot desene făcute de ea.

- După aceea, mergem în sala cea

mare, dăm pe gât o sumedenie de pocale de vin de mesteacăn şi-mi povesteşti tot ce-am pierdut.

Ochii lui Mari prinseră să strălucească şi, după toate mărturisirile pe care mi le făcuse, am simţit cum prindeam inimă. Aveam s-o ajut să trăiască.

- Vreau să-mi povesteşti totul! începând cu tine şi cu Fedrik. întreabă de tine tot timpul.

Să dea naiba-n Pietre, aproape că uitasem de *Fedrikl*

- Şi că tot veni vorba, ia uite cine-i aici!

M-am răsucit pe călcâie şi l-am văzut pe prinţ intrând în sala tronului, urmat de Griffin, de Kane şi de câţiva generali ai Onixului. Cu un zâmbet de zile mari, le-am făcut cu mâna lui Barney şi lui Dagan, care se aflau printre ei. Dagan se mulţumi să încline din cap, ca semn al iubirii statornice pe care mi-o purta. Barney, pe de altă parte, îmi zâmbi cu gura până la urechi, urându-mi bun-venit acasă.

„Acasă!”

Nici n-am apucat să mă desfat cu gândul că puteam să numesc Fortăreaţa Umbrelor căminul meu, că Fedrik porni drept spre mine. Arăta minunat, parcă urzit din raze de soare, în ciuda faptului că îndărătul lui se vedeau zidurile de piatră neagră ale sălii şi spinii de trahit care împodobeau

tronul lui Kane.
- Arwen, cum a fost călătoria? întrebă el cu glas voios.
- A fost... plină de învăţăminte.
- Kane mi-a spus că aţi găsit-o pe prezicătoare, dar e foarte nedumerit cu privire la ceea ce v-a spus despre sabie.
- Da, dar acum măcar avem ceva de care să ne agăţăm. Sabia se află în Onix. Iar prezicătoarea ne-a mai spus câteva lucruri pe care nădăjduim să le legăm între ele.
- Mă bucur să aud asta. Mari, ai putea să ne laşi o clipă?

Prietena mea nu putu să-şi înăbuşe un zâmbet viclean de îndată ce ni se întâlniră privirile.
- Cum să nu! Mă duc să-i caut pe ceilalţi doi Valondale, ca să-i învăţ câte ceva despre artele frumoase. A trecut ceva vreme de când nu m- am mai dat mare cu învăţătura mea!

Mari ne lăsă singuri, iar Fedrik veni mai aproape de mine.
- îmi pare rău că am plecat pe neaşteptate de la Briar. Griffin spunea că trebuia să vă întoarceţi aseară.
- Ne-a prins furtuna pe drum.

Ochii lui albaştri se aprinseră.
- Pricep. Te-ai mai gândit la cererea mea? Astăzi mă îmbarc ca să mă întorc în Oraşul de Azur.
- Fedrik...
- Care cerere? întrebă Kane dindărătul meu, iar glasul lui umplu

sala precum un fulger ivit pe un cer fără nori.

M-am întors spre el, implorându-l din priviri.

„Nu acum!”

Fedrik se mulţumi să zâmbească.

- Ei bine, Ravenwood, tot aveai să afli până la urmă, spuse el, îndreptându-se de spate ca să pară mai înalt, căci era mai scund cu două capete decât Kane. Am rugat-o pe Arwen să vină cu mine în Oraşul de Azur şi să rămână măcar până când găsiţi sabia şi începeţi să vă pregătiţi de luptă. O să fie mai la adăpost acolo şi... o să trăiască într-un palat ceva mai dichisit, murmură el, uitându-se la podoabele negre ale sălii şi la candelabrele pâlpâitoare de fier forjat.
- Ce invitaţie mărinimoasă, dacă Arwen n-ar fi cheia noastră de boltă în privinţa găsirii săbiei! spuse Kane cu glas sec.
- Dar ea mi-a destăinuit că sabia se află chiar aici, în regatul tău. N-avem de unde să ştim dacă nu cumva a fost la tine tot timpul, iar acum doar încerci să amâni ceea nu se mai poate amâna.

înfuriat, Kane făcu un pas în faţă.

- Ai grijă ce spui, sau rămâi fără limbă în gură!
- Kane! am strigat eu, aruncându-i o privire aspră.
- O luăm de la capăt, spuse Fedrik cu glas tărăgănat. Iar eşti duşmănos şi

ameninţător.

Griffin i se alătură regelui său.

- Nu cred să te fi văzut vreodată atât de bătăios, Fedrik! N-ai apucat să-ţi faci somnul de frumuseţe?

- E furios! spuse Kane, scoţând un chicot plin de venin. O vrea pe Arwen şi ştie că n-o să fie niciodată a lui.

Şi astfel avurăm parte din nou de cruzimea bine cunoscută a lui Kane, dezlănţuită tocmai împotriva celui care putea să-i apere cauza în fata Citrinului.

- Nu vorbi despre mine de parcă n-aş fi aici! se stropşi Fedrik.

L-am tras pe prinţ de mână, sub privirile curioase ale celor adunaţi în sala tronului.

- Vino cu mine!

Kane strigă în urma noastră:

- Nădăjduiesc să vă priască viaţa în regatul inundat!

- Ăsta e bădăranul cu care ai visat să te uneşti într-o bună zi? întrebă Fedrik în timp ce treceam de străjerii lui Kane şi ieşeam pe coridor.

- Nu neapărat, am recunoscut eu de îndată ce ne-am aflat între patru ochi.

- Lasă-mă să-ţi aştern la picioare o viaţă mai bună. Poate că nu alături de mine, dar, fără îndoială, nici alături de el.

- Fedrik, nu pot să vin cu tine!

- Nu încerc să te iau pe sus, Arwen.

Dar nici măcar n-ai...

- Sunt îndrăgostită de el.

Coridorul acela tăcut era o adevărată binecuvântare după zarva din sala tronului, iar în mintea mea, de îndată ce am spus acele vorbe cu glas tare, se înstăpâni aceeaşi linişte plină de seninătate.

O hotărâre de nestrămutat se ţesu în jurul adevărului pe care tocmai îl rostisem.

Bineînţeles că-l iubeam.

Mă îndrăgostisem de Kane în ziua în care ne luaserăm la întrecere prin pădure. Poate chiar din acea clipă în care, văzând în ce stare jalnică mă aflam, el îmi dăduse mantia de blană de vulpe. Iar Kane nu mă lăsase niciodată de izbelişte. Nici atunci, nici după bătălia din Golful Sirenei, nici acum.

Fusese o cruzime fată de noi amândoi să-mi

>

tăgăduiesc simţămintele atât amar de vreme. Vorbind despre ele cu glas tare, chiar şi faţă de Fedrik, m-am simţit de parcă aş fi trecut de uriaşele şi falnicele porţi ale Fortăreţei Umbrelor, întorcându-mă acasă după ani lungi de pribegie.

Fedrik încruntă din sprâncene.

- Nu pot să spun că sunt fericit pentru voi.

- Nici nu trebuie. însă nu cred că ar fi drept faţă de el ca noi doi să plecăm de

aici împreună.

- Asta-i o prostie! Eu nu fac altceva decât să- ţi fiu devotat trup şi suflet

N-am scos o vorbă. Pricepeam că era furios.

- Dacă el te-a făcut să crezi că... E nebun de legat, spuse Fedrik, clătinând din cap. Mereu a fost!

Tocmai în clipa aceea trecu pe lângă noi un pâlc de oşteni care purtau măşti în formă de capete de mort şi armuri frumoase de piele. Curând, ei se făcură nevăzuţi, intrând în sala tronului. M-am căznit să surâd.

- Ce o să le spui părinţilor tăi? l-am întrebat pe Fedrik.
- O parte de adevăr.
- Care?

Nu puteam să desluşesc nimic pe chipul lui.

- încă nu ştiu. Uite, dacă te răzgândeşti, ţine minte că nu ne desparte decât un ocean.

Am dat din cap şi, după ce el se întoarse în sala tronului, m-am lipit cu spinarea de zidul rece de piatră.

Poate că Fedrik avea dreptate. Poate că eu şi Kane eram nişte nebuni.

9

Nu era o nebunie să ştim că ne iubeam şi să stăm cu mâinile-n sân? Să nu încercăm să fim împreună, oricum ne-ar fi fost cu putinţă?

Sau fusese o nebunie să-i mărturisesc lui Kane că-l iubeam, ştiind că puteam fi smulsă din braţele lui în orice clipă?

Ştiind câţi oameni dragi pierduse deja. Amintindu-mi cât de îndurerat fusese atunci când recunoscuse că era îndrăgostit de mine...

N-aveam de gând să mă mai ascund de ceea ce putea să mă lege de viaţa asta. Nu-mi ascundeam simţămintele pentru binele meu... ci pentru al lui.

Să fi fost asta o nebunie? Sau un soi de îndurare?

M-am uitat prin castelul care forfotea de lume, mohorât şi întunecat ca de obicei... O, pe Pietre, cât de mult îmi lipsise locul ăsta! Lumânările ce pâlpâiau în vântul de vară care se strecura prin ferestrele larg deschise. Licuricii ce pluteau prin aerul moleşit al amiezii. Iar în curând venea toamna şi toti copacii aveau să se înveşmânteze în auriu şi ruginiu, precum cei din locul meu de baştină.

M-am întrebat dacă aveam să mai fiu aici ca să văd toate astea cu ochii mei. M-am întrebat cum ar fi fost să aduc laolaltă vechea mea casă şi noul meu cămin. Cum mi-ar fi stat înfăşurată în blana de vulpe şi călcând cu cizmele mele cele noi pe covorul de frunze uscate aşternut în curte. Cum ar fi fost să oblojesc la apotecă nişte copii cu genunchii zgâriaţi de fân şi cu mâinile băşicate de la cioplit tărtăcuţe.

Oare lui Kane îi plăceau roşul ruginiu şi galbenul de floarea-soarelui al frunzelor de toamnă din copacii ce

creşteau în jurul fortăreţei lui pline de bogăţii? Sau nu putea să le sufere, aşa cum nu le suferise nici pe cele din Chihlimbar? Dacă le ura, trebuia să-i arăt că se înşela. Iar dacă aveam să mai fim amândoi pe aici, voiam să-l târăsc după mine în pădurea întunecată – chiar dacă ar fi mormăit verzi şi uscate şi şi-ar fi dat ochii peste cap – şi să-l silesc să sărim în frunze ca doi tânci de-o şchioapă. Să facem cidru împreună, unul la fel de înmiresmat precum cel de la Taverna marinarului... dulce şi dres cu mirodenii. Voiam să-l fac să înţeleagă de ce era toamna atât de atrăgătoare şi, în acelaşi timo, atât de tristă. Fiindcă toamna, chiar dacă m-aş fi mutat pentru totdeauna în Regatul de Onix, avea să facă mereu parte din mine.

- Arwen!

însoţită de Ryder şi de Leigh, Mari tocmai ieşea din sala tronului, trezindu-mă din visarea mea plină de nădejde.

„O, nădejde!”

Asta simţeam.

Leigh alergă şi mi se aruncă în braţe, ca un căluţ nărăvaş. Am simţit sub genunchi podeaua rece de piatră atunci când m-am ghemuit s-o îmbrăţişez, iar părul ei bălai mi-a acoperit ochii. Ryder ni se alătură pe podea, învăluind trupurile noastre îmbrăţişate într-un miros de tutun.

- Ai fumat, am şoptit eu.

- N-aş face niciodată una ca asta! strigă Leigh.
- Nu tu, am spus, zâmbind şi trăgând-o de un cârlionţ. Ce faceţi? Cum sunteti?

Leigh se desprinse din îmbrăţişare şi vorbi prima:

- Eşti îndrăgostită de Kane?

Am făcut ochii mari de uimire.

- Ati tras cu urechea?!

Ryder păli.

- Nu eu! Doar ea.
- îl iubeşti, dar nu-i spui? stărui surioara mea, fără să zâmbească.
- Leigh, asta n-are nimic de-a face cu tine!
- Când o să încetezi să te mai porţi cu mine de parcă aş fi o copilă?

Inima mi se strânse în piept. Deja ne sfădeam.

- De ce eşti atât de supărată pe mine? am iscodit-o eu.
- Vă las să vorbiţi, murmură Ryder.

Lumina torţelor îi străluci prin păr în timp ce străbătu coridorul de piatră ca să se întoarcă la Mari.

- Nu sunt supărată pe tine, spuse Leigh.
- Ba da. Eşti furioasă pe mine de când am plecat cu toţii în Citrin, şi nu-mi dau seama de ce.
- Nu sunt supărată, mărturisi Leigh, iar apoi îşi luă un aer de om mare, pe care nu-l mai văzusem niciodată la ea, şi adăugă: Mi-e frică.

Preţ de o clipă, n-am ştiut ce să spun. Bineînţeles că-i era frică. Cum de putusem să fiu atât de oarbă?

- Şi mie mi-e frică, am mărturisit eu, luându- i mâna într-a mea. Mi-e frică de Lazarus, de războiul ăsta. Dar ce legătură au temerile tale cu mine şi cu Kane?

- Păi, aici e necazul, spuse ea, smulgându-şi mâna din strânsoarea mea. Nu poate să-ţi fie şi ţie frică! Una dintre noi trebuie să aibă cutezanţă.

- Leigh, am murmurat, simţind că vorbele ei îmi cuprinseseră inima într-o strânsoare de fier, mi-aş dori să ştiu ce să-ţi spun ca să te simţi din nou la adăpost.

- Ştiu că n-ai ce să-mi spui.

- Poate că nu. Dar ştii ce? în clipele în care m-am temut cel mai tare, un singur lucru a putut să mă liniştească.

- Să alergi?

- Nu, am răspuns eu, zâmbind larg. E chiar mai bine de-atât.

Ochii surioarei mele se luminară, curioşi.

- Dagan m-a învăţat chiar aici, în fortăreaţă, cum să mă apăr cu o sabie. Asta m-a făcut să mă simt puternică, de parcă devenisem în stare să înfrunt lucruri mai mari şi mai înfricoşătoare decât mine. De parcă era cu putinţă ca într-o bună zi să fiu eu cea care înspăimânta. Mi-ar plăcea să te învăţ şi pe tine.

Fără să-şi ia ochii de la mine, Leigh cumpăni în minte spusele mele.

- Dar eu n-o să fiu niciodată atât de puternică. Nu sunt Fermecată.

Era tulburător să mă văd, chiar pentru o clipă, prin ochii lui Leigh. Sora Fermecată cu sânge pur, cea cutezătoare, cea care mergea până-n pânzele albe. Nu era de mirare că o supărase atât de mult strădania mea copilărească de a mă feri de Kane. Avusese tot timpul nevoie să fiu puternică. Pentru noi. Pentru ea.

în locul mamei.

- Nu trebuie să fii Fermecată. Nu poţi să mânuieşti decât puterea pe care o ai *tu.* Cutezanţa vine doar dinăuntrul tău, am spus eu, arătând spre inima ei.

Ochii ei rămaseră aţintiţi la mine în timp ce mă ridicam în picioare.

- Aşadar, ce ai de gând să faci?

- Să-l ajut pe Kane să găsească sabia. Să descopăr o cale să scap tărâmurile de Lazarus şi să rămân în viaţă. Şi, dacă izbutesc să împlinesc toate astea, poate să-i dau de cap poveştii mele de iubire?

Buzele lui Leigh se strânseră într-o linie subţire.

- Urăsc planul ăsta.

M-am lipit încă o dată cu spinarea de zidul de piatră.

- Da, şi eu.

- Sunteţi gata să ne plimbăm prin fortăreaţă? strigă Mari de după colţ, cu

Ryder urmând-o precum un căţeluş credincios.

- Da! am răspuns eu, zâmbind.

Mai târziu în seara asta, aveam s-o ajut pe Mari să dea de cap poticnirii ei într-ale magiei. Iar apoi aveam să mă gândesc la ce să fac în privinţa poveştii dintre mine şi Kane. Acum era de ajuns să-mi petrec după-amiaza împreună cu cei care-mi lipsiseră atât de mult. Să le spun ce aflasem despre mama şi despre Powell, să le împărtăşesc temerile şi nădejdile mele, încrederea mea în viitor.

Ce trebuia să fi făcut cu săptămâni în urmă, puteam să fac acum. Nădăjduiam s-o scot la capăt şi să dreg tot ce stricasem.

- Am găsit pictorul pe care-l căutai, îi spuse Mari lui Leigh de îndată ce am luat-o la pas pe coridor. Tablourile lui se află în galeria dinspre miazănoapte, chiar sub tainiţa care adăposteşte tezaurul şi deasupra...

Prietena mea se opri din vorbit, cutremurându-se.

Leigh înghiţi cu noduri.

- Deasupra a ce? întrebă ea.

- Deasupra... beciului în care sunt puşi la cazne nelegiuiţii! răspunse Mari, strâmbându- se. Dar locul acela nu-i chiar atât de înfricoşător pe cât ai putea să crezi. Cele mai multe castele au un astfel de beci, nu doar noi!

Leigh nu părea prea încântată.

- E chiar foarte tulburător, Leigh, adăugă Rvder. Unul dintre cei mai mari tâlhari din toate timpurile a fost închis acolo. Am citit toată povestea aseară, în bibliotecă.

Aş fi făcut o glumă despre faptul că acum, când i le dădea Mari, Ryder devenise dintr- odată iubitor de cărţi, dar vorbele îmi îngheţară pe buze.

- Cine? am întrebat.

- Drake Alcott! răspunse fratele meu, care nu-şi mai încăpea în piele de mândrie pentru că ştiuse răspunsul.

Tainiţa în care fusese adăpostită sabia vreme de patruzeci şi cinci de ani se afla la doar două caturi deasupra beciului în care erau puşi la cazne ticăloşii şi în care fusese întemniţat Drake Alcott, tâlhar şi şarlatan vestit. Nu ne spusese Niclas că fusese scos de acolo în urmă cu cinci ani? Tot atunci dispăruse şi sabia... Iar Drake Alcott fusese trimis pe Insula de Cucută, care se afla aici, în *Onix.*

Am încremenit.

- Ryder... Ai o minte de-a dreptul strălucită!

- Pe Pietre, n-o spune de parcă te-ar mira!

însă eu mă pusesem deja în mişcare. Fără să mai iau în seamă strigătele celor trei, am alergat spre sala tronului şi am trecut încă o dată pe lângă străjeri, căutându-l pe Kane. Dar el nu era de găsit pe nicăieri. M-am dus la

Griffin şi la Barney, care erau înconjuraţi de un pâlc de oşteni.

- Unde e Kane?

- Nu prea ştiu, răspunse Griffin cu răceală. Oricum, el crede că pleci în Regatul de Citrin, împreună cu Fedrik.

„Să dea naiba-n Pietre!”

- Trebuie să-l găsesc! Chiar acum!

- Mă bate gândul că e prin grădini, Lady Arwen, spuse Barney.

- îti mulţumesc!

Mai iute ca o pasăre în zbor, am luat-o la goană spre grădina castelului.

CAPITOLUL 39

KANE

Poate că i-ar fi plăcut panseluţele. M-am întins spre tulpinile lungi, dar apoi mi-am tras mâna îndărăt. Erau nişte flori prea obişnuite. Orhideele-păianjen erau mai plăcute, mai deosebite. La fel ca ea.

Am smuls o mână de orhidee şi le-am adăugat la mănunchiul pe care-l culegeam. Flori de liliac negru, lunguieţe, margarete azurii şi, bineînţeles, crini negri ca miezul de noapte, „Crina” fiind cel de-al doilea nume al ei, de unde şi visele în care îmi apărea acea floare şi pe care le aveam

în cele mai multe dintre nopţi.

Am pornit înapoi cu paşi mari, m-am întors la castel şi am urcat în iatacul meu.

îi spusesem lui Eardley cum arăta tatăl lui Beth. Griffin avea să-l ducă în Peridot, la ultima tabără a lui Halden şi a tovarăşilor lui. Nădăjduiam că Vaughn era ţinut acolo, încă în viată.

Dagan trebuia să le dea de veste iscoadelor noastre, la fel cum făcuse după ce sabia dispăruse prima oară. Dacă arma încă se afla în Onix, faptul că acel secret fusese ţinut vreme de cincizeci de ani arăta că cineva trebuia să fi avut oameni şi mijloace cu ajutorul cărora să-l păstreze. Dagan avea să înceapă cu Briar, iar apoi mai vedea el. Beth spusese că sabia era „azvârlită sub mormane de arme”, fiind „legată de alt stăpân”, dar tânjind „să-şi găsească tovarăşa de drept.” Dagan trebuia să scotocească prin fiecare ascunzătoare de arme, prin fiecare hrubă, pe la fiecare căpetenie de tâlhari din fiecare oraş. Din nou. Trebuia să luăm povestea de la capăt.

Iar eu aveam să dau de urma lui Corb Alb.

Arwen pleca împreună cu Fedrik. Nu eram mâhnit. Nu eram supărat. Sau, dacă eram, nu mă lăsam copleşit de asta.

îmi doream ca ea să fie la adăpost, să trăiască şi să se bucure de viată. N-

aveam să-i uit în veci
» >
suspinele din noaptea trecută. Dacă nu izbuteam să mă jertfesc în locul ei, eram osândit să trăiesc mii de ani de acum înainte. Iar amintirea acelor suspine m-ar fi bântuit an după an, fără contenire.

Trebuia să fac *ceva.*

Şi nădăjduiam că se putea face ceva.

După atâtea săptămâni în care fusesem plecat, să revin în iatacul meu din Fortăreaţa Umbrelor
>
mă facea să mă simt ca şi cum m-as fi
îmbăiat » >
după o zi fierbinte, petrecută în noroi. Am oftat prelung, iar apoi m-am îndreptat spre masa de lucru, ca să leg cu o panglică florile lui Arwen, dar am privit în treacăt la pat.

De parcă m-aş fi întors în timp, priveliştea îmi trezi o amintire în minte, una cu Arwen întinsă chiar acolo, la două zile după lupta cu luoul. Era învesmântată în cămaşa mea şi-şi lua masa de dimineaţă, râzând în vreme ce muşca dintr-un măr.

- Kane! spuse Arwen, cu sufletul la gură.

„O, mari zei!”

în sfârşit, o luasem razna de-a binelea. Acum aveam vedenii.

- Kane..., murmură ea din nou, cu glas plin de îngrijorare.

M-am răsucit pe călcâie.

Arwen se afla în fata mea. îsi ţinea o mână la
piept şi răsufla > întreţăiat, scăldată în razele soarelui ce apunea.
- Kane, eşti bine? întrebă ea, venind la mine şi privindu-mă cu ochi scăpărători. Nu te-am găsit în grădini!
- Eram...
- Trebuie să... Trebuie să-ţi spun ceva!
- Te ascult, am răspuns, ridicând dintr-o sprânceană.
- Sunt îndrăgostită de tine.

Inima mi se opri în piept.

- Şi cred că Drake Alcott a furat Sabia J
Soarelui şi că a luat-o cu el, pe Insula de Cucută. Sabia mai e acolo şi acum, după cinci ani. Astea sunt pentru mine? mă iscodi ea, arătând spre florile din mâna mea.

Ca şi inima, mintea mi se opri în loc. M-am sprijinit de masa de lucru.
- Mă... iubeşti?

Ea înaintă cu paşi mari şi se opri atât de aproape de mine, încât am simţit parfumul de portocal al pletelor care i se legănau pe spate.
- îmi pare rău că nu ţi-am spus asta mai devreme. Ar fi trebuit s-o fac în Oraşul de Azur, în noaptea în care ne-am sărutat. Sau în casa lui Briar. Sau azi-dimineată. în căsuţa ta... Pe Pietre, Kane! Am avut atâtea prilejuri în care puteam să îndrăznesc, spuse ea,

apropiindu-se şi mai mult. Dar dacă îţi spuneam asta, n-aş mai fi putut să-mi împlinesc menirea. Aşadar, nu puteam să merg pe drumul jertfei decât dacă... nu-mi doream nimic. însă acum nu-mi mai e frică să nădăjduiesc. Mulţumită ţie.

Arwen se opri şi răsuflă adânc, fiindcă mărturisirea pe care tocmai o făcuse îi tăiase răsuflarea.

Uşurarea se dezlănţui înăuntrul meu ca o > >
pasăre ce se lăsa în voia unui vânt prielnic. Sprintenă, gingaşă şi...

Iar apoi focul mi se dezlănţui în vine.

Am azvârlit florile cât acolo, am luat-o în braţe pe Arwen şi i-am supt buzele moi şi pline într-un sărut, oftând în clipa în care i-am simţit gustul pe limbă. Ochii ei speriaţi se închiseră o clipă mai târziu. îşi înclină capul, lăsându-mă s- o strâng mai tare. Să-mi împletesc limba cu a ei. Aproape că am mârâit de plăcere.

Era atât de ciudat să trăiesc ceva la care visasem de atâtea ori cu ochii deschişi! Să iasă totul la lumină. Simţămintele lui Arwen. Ea.

Aveam de gând să mă înfrupt din ea pe îndelete. Zile. Ani. Sute de ani.

Arwen îmi oftă în gură, iar mădularul mi se întări de dorinţa de a pătrunde în ea.

Stai! strigă, desprinzându-se din îmbrăţişare, cu pieptul frământat de

răsuflarea gâfâită. Cum rămâne cu sabia?

„La naiba cu sabia!”

- Da, ai dreptate.

M-am tras îndărăt, dregându-mi glasul.

- Cum ţi-ai dat seama de toată povestea asta leeată de Drake Alcott?

- Mari mi-a spus că tainiţa e aproape de temniţă, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la explozia pricinuită de Halden în noaptea aceea de pomină. Atunci când străjerii tăi au năvălit în mijlocul adunării care se ţinea în sala cea mare, ne-au spus că Halden încercase să pătrundă în tainiţă. Iar asta m-a făcut să mă întreb dacă... mai încercaseră şi alţi prizonieri să facă acelaşi lucru. Vezi tu, tainiţa şi temniţa erau aproape una de cealaltă. în Peştera Secerătorilor, Niclas a spus că Drake Alcott a fost trimis pe Insula de Cucută acum cinci ani, ceea ce nu mi s-a părut că ar fi avut vreo însemnătate. Dar acum ştiu că Insula de Cucută e o închisoare şi că el a ajuns acolo cam pe vremea când a fost furată sabia. Iar Alcott era un hoţ iscusit, spuse Arwen, clătinând din cap. Ryder mi-a spus azi că Alcott a fost întemniţat aici, în Fortăreaţa Umbrelor, iar eu mi-am dat seama că sabia n-a fost niciodată în Peşteră şi niciunde altundeva. Din tainiţă, a ajuns pe Insula de Cucută, unde se află şi acum.

Spusele ei aveau noimă... pe vremea când îl trimisese pe Drake în Insula de Cucută, nici nu ştiam că sabia lipsea din tainiţă.

- Mă duc s-o iau mâine, în zorii zilei, am făgăduit, luând-o iarăşi în braţe, punându-mi buzele pe gâtul ei şi urcând apoi spre lobul urechii.

Arwen era atât de micuţă, încât trebuise să mă aplec aproape caraghios de mult. Ne sărutaserăm de atât de puţine ori! Şi cât de puţin cunoscut îmi era felul în care puteau să se apropie trupurile noastre!

Dar gata! Aveam să-mi întipăresc în minte felul în care ni se potriveau trupurile într-o îmbrăţişare. Să mi-l întipăresc în piele.

- Nu te duci singur. Eu vin *cu...*

Glasul i se frânse în clipa în care limba îmi lunecă pe gâtul ei şi apoi spre umăr, iar palmele mele îi cuprinseră fundul.

- Tu..., îmi murmură ea la ureche.

Am chicotit pe pielea ei, dar ea mă împinse şi se îndreptă de spate.

- Să ştii că nu glumesc deloc, Kane! Oriunde te duci şi orice înfrunţi, o să-ţi fiu alături. Neam înţeles?

- Da, am răspuns, zâmbind larg. Aşa o să facem!

- Bine. Pentru că asta îmi doresc să fac, atâta vreme cât ne e dat să fim împreună.

- O să avem o viaţă întreagă.

Povestea noastră n-are cum să se încheie altfel.

Arwen îşi petrecu braţele pe după umerii mei şi mă privi drept în faţă cu ochii ei măslinii... ochi isteţi, aprigi, neînfricaţi... Pielea ei minunată strălucea în soarele amurgului, iar pe faţă i se zugrăviseră sinceritatea, încrederea şi căldura. Iubirea.

I-am cuprins capul în mâini şi am prins s-o sărut din nou, împingând-o încet spre stâlpul patului din spatele nostru. Mi-am vârât buzele între buzele ei, strecurându-mi mâna în pletele- i mătăsoase şi încercând din răsputeri să-mi lipesc pântecul de al ei...

Eram înfrigurat, plin de dorinţă. Bâjbâiam ca un flăcău copleşit de fierbinţeala patimii, încercând să mă apropii cât mai mult de ea, să ne lipim trupurile astfel încât să nu mai rămână nici un gol între noi. Dar hainele ne stăteau în cale. Trebuia să-i simt pielea. îmi părea nespus de rău că-i dăruisem rochia aceea albastră, pe care acum o uram din tot sufletul.

însă am încercat să i-o scot fără să mă desprind de trupul ei. Nu gândeam limpede... Nu puteam să mă adun atunci când eram lipit de Arwen, iar ea nw-mi cuprindea mădularul prin ţesătura pantalonilor, cu mâinile ei mici şi desăvârşite. Acum era o adevărată caznă să îngaim fie şi două vorbe.

Mi-am lăsat buzele să i se plimbe de-a

lungul gâtului. Pielea ei avea gust de frişcă şi de miere. Sau de cea mai minunată vanilie din ţinuturi

>

îndepărtate. Am lins-o pe pielea gingaşă de sub ureche şi am simţit cum prindea să tremure. I- am lins un umăr, iar apoi am coborât şi am început să-i sug sfârcurile prin ţesătura rochiei, în timp ce-mi treceam mâinile de-a lungul spinării ei.

Arwen *gemea.* în timp ce îi sugeam un sfârc, ea scoase un sunet ce semăna cu un mieunat de pisică. Rochia i se umezi, dar n-am izbutit să ne descleştăm din îmbrăţişarea noastră pătimaşă.

Voiam s-o pătrund cu degetele. Să mi le afund printre cutele trandafirii şi pline dinăuntrul ei, dornice să mă simtă. Căutând să- mi stăpânesc înflăcărarea, i-am dat drumul din braţe atât cât să trag rochia de pe ea şi s-o arunc pe podea. Apoi i-am privit trupul cu o neruşinare sfruntată, de parcă nu mai văzusem niciodată o femeie îmbrăcată doar în rufarie.

Gânduri desfrânate îmi năvăliră în minte.

I-am apucat sânul prin cămăşuţă şi mi-am trecut degetul mare peste sfârcul întărit. Atingerea aceea îmi făcu mădularul să tremure atât de tare, încât am tresărit.

Mi-am trecut a doua oară degetul peste sfârcul tare ca piatra, iar Arwen

aproape că-şi dădu ochii peste cap, gemând înăbuşit.

- Aşa! am lăudat-o eu.

Arwen mă trase spre ea şi-mi găsi din nou buzele, prinzând să mă tragă, cu mişcări înnebunitoare, de cheutorile pantalonilor. Plin de încântare, mi i-am descheiat mai iute decât făcusem orice în toată viaţa mea, iar apoi mi- am lăsat pantalonii să lunece pe podea şi mi- am tras cămaşa peste cap. Am azvârlit-o cât colo, la o aruncătură de băţ de o lumânare care ar fi putut să dea foc iatacului într-o clipită.

Dar nici unul dintre noi n-ar mai fi fost în stare să bage de seamă.

Arwen se trase îndărăt şi mă privi, cu ochi mari, din cap până-n picioare, iar apoi se apropie din nou şi-şi trecu un deget peste pântecul meu. Am tresărit şi m-am încordat. Aveam nevoie să…

înainte să mai duc gândul până la capăt sau să mai apuc să fac ceva, ea se ridică pe vârfuri şi prinse să mă sărute pe piept. Limba ei îmi linse alene coastele, facându-mă să plutesc. Arwen gemu, încântată, şi-şi lăsă capul să lunece mai jos. I-am simţit buzele pe şold, dezmierdându- mi pielea de lângă betelia rufariei de corp. Doar o bucată de bumbac îmi mai despărţea mădula-rul de gura ei.

Trebuia să mă fi sforţat s-o opresc cumva, să-i spun că nu era nevoie să facă nimic din ce nu-şi dorea, dar…

Buzele ei ajunseră pe coapsa mea dezgolită, iar apoi, pe pielea fină dintre buric şi mădular.

Totul era prea ameţitor, prea înnebunitor... dincolo de puterea mea de a mă împotrivi.

Dincolo, poate, de puterea mea de a face faţă.

Bâjbâind, am căutat să mă apuc cu mâna de ceva şi am dat de stâlpul patului, de care m-am prins zdravăn. Aş fi putut să-mi încleştez celălalt pumn în părul ei lung, de culoarea ciocolatei, şi s-o ţin strâns în timp ce mă sugea, să-i călăuzesc gura pe mădularul meu, dar am aşteptat. Mai întâi trebuia s-o las să-şi dea seama ce-i plăcea.

Gura ei fierbinte şi umedă îmi presără o dâră de săruturi uşoare şi minunate de-a lungul beteliei, degetele ei îmi rătăciră pe coapse, nasul ei îmi gâdilă firicelele de păr de pe pântec... în clipa în care îşi trecu o mână caldă peste mădularul meu, m-am apucat atât de strâns de stâlpul patului, încât lemnul se frânse sub degetele mele.

Aveam nevoie să-i simt gura pe mine.

Ea mă chinuia. Mă ademenea, mă ispitea...

Fetişcană fără inimă, sălbatică şi vicleană. Până când... am simtit un tremur.

Luându-mi o clipă de răgaz, am înghiţit în sec...

Nici nu-mi dădusem seama că aveam

ochii închişi. I-am deschis dintr-odată şi m-am uitat 9 9
la ea.

- Ce s-a întâmplat?

Stând în genunchi, Arwen clătină din cap, trecându-şi mâinile peste picioarele mele, iar eu am simtit cum... tremurau. Mâinile ei 9
tremurau,

M-am războit cu dorinţa mistuitoare de a 9
face ţăndări stâlpul patului, care scârţâia sub palma mea.

Am răsuflat adânc. Trebuia să răsuflu cât mai adânc.

M-am uitat din nou la Arwen. Privită de aici, părea atât de gingaşă! Toată palma ei acoperea doar jumătate din coapsa mea vânjoasă.

- Arwen, am îngăimat, plin de furie şi de silă pentru că n-o spusesem mai devreme, nu trebuie să faci asta.

Ochii ei m-au privit blând de sub genele bogate. Nu erau şovăitori. Ci doar nelinişti ţi, poate.

- *Vreau* s-o fac. Doar că..., a murmurat ea, oftând adânc, n-am mai facut-o niciodată. Şi- mi doresc să fie aşa cum trebuie pentru tine.

- Orice o să faci, eu o să mă simt... nemaipomenit.

- Spune-mi dacă te rănesc, te muşc sau ceva de soiul ăsta.

încet, cu mişcări hotărâte, îmi scoase rufaria şi-mi luă mădularul în mână. Cu vârful deja lipicios, acesta zvâcni sub răsuflarea ei caldă.

Am mârâit. Şi am răsuflat. încet.

Mi-am înăbuşit imboldul de a-mi împinge mădularul în pumnul ei.

„Eşti un desfrânat! Ea şovăie deja şi tu vrei să- ţi faci plăcerea folosindu-te de mâinile ei tremurânde?!”

După câteva mişcări şovăitoare, îmi luă mădularul în gură.

Am văzut stele verzi şi tot sângele din trup îmi năvăli de-a valma în vintre.

M-am aplecat în faţă, cu degetele încleştate pe stâlpul patului, în timp ce ea îşi lăsă limba să rătăcească pe mădular şi-şi strânse pumnul în jurul lui. în timp ce-mi dezmierda astfel bărbăţia, cealaltă mână îmi cuprinse boaşele uşurel, după care buzele ei catifelate prinseră să-mi sărute vârful mădularului...

Dacă era un vis, voiam să rămân adormit pe vecie şi să nu mă mai trezesc niciodată.

Ea îşi ridică privirea arzând de o dorinţă parcă zămislită odată cu începutul vremurilor... cu gura lipită de mine, cu buzele atingându-mă în chip aţâţător...

Trebuia s-o opresc.

Simţeam furnicături pe şira spinării, un val de încordare îmi năvălea în vintre...

Cuprinzând-o uşor de umeri, am dat s-o ridic de pe podea.

Dar ea nu se clinti, ci mă cuprinse şi mai strâns cu gura, mai adânc.

Am mârâit de plăcere, dar mi-am adunat puterile, vrând să-i fac o rugăminte.

- Arwen, am bolborosit, deznădăjduit şi vlăguit de atâta încordare, la naiba!
- Vrei să mă opresc?
- Nu. Dar am nevoie s-o faci.

Mi-am rostit vorbele pe jumătate râzând, şi, înainte ca ea să se mai poată împotrivi, am ridicat-o în picioare. Buzele îi erau roşii şi lucioase, avea ochii uşor apoşi de la râvna cu care mă dezmierdase, iar obrajii i se îmbujoraseră... Am sărutat-o, gemând în timp ce limbile ni se împleteau, în timp ce i-am supt buza de jos, atât de plină şi de voluptuoasă.

Am dezbrăcat-o de cămăşuţă şi de rufarie, iar apoi am întins-o pe aşternuturile negre. Asudată şi roşie în obraji, cu părul ca de ciocolată răsfirat pe pernele de catifea, Arwen se asemăna cu unul dintre crinii negri care înfloreau în grădina mea.

Şi ştia cât de mult mă tulbura. Expresia încântată de pe chipul ei îmi spunea asta.

- Vino aici, şopti ea.

Şi m-am supus, luând-o în braţe şi petrecându-mi picioarele printre ale ei. Am simţit pe coapsă cât era de udă, nectarul dorinţei aproape prelingându-i-se pe piele.

Aproape că m-am descărcat la gândul că asta i se întâmpla fiindcă îmi luase

mădularul în gură. în strădania de a-mi ţine dorinţa în frâu, m-am gândit la cărţi pline de colb şi la lecţii de istorie.

La orice, mai puţin la sânii plini şi ademenitori ai lui Arwen, care tresăltau sub mine în timp ce ea mi se frecă de coapsă, gâfâind şi îngropându-şi unghiile în carnea spinării mele.

- Haide, mai repede, şopti ea, trecându-şi degetele prin părul şi peste gâtul meu.

I-am depărtat picioarele cu o mână şi mi-am plimbat degetul peste marginea buzelor strălucitoare şi umede, iar apoi mi l-am trecut pe cel mare peste despicătura ei, până când am ajuns la mugurul trandafiriu, pe care am apăsat. Am simţit-o încordându-se sub mine. Apoi a scâncit, iar mădularul mi s-a întărit straşnic.

„La naiba. La naiba..

- Putem s-o luăm mai uşor. Nu-i nici o grabă! Vorbeam ca un ins lihnit.

Arwen veni mai aproape, împingându-şi despicătura spre mine, iar limba ei o dezmierdă pe a mea.

- Ba este grabă, spuse ea.

Mă trase de păr atât cât să mă aducă mai aproape, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

„La naiba!”

Am coborât şi mi-am împins mădularul în despicătura ei lucioasă şi strâmtă. Abia am alunecat înăuntru, că am şi fost răpit de încântare.

CAPITOLUL 40

ARWEN

Kane mă pătrunse prima dată încet şi cu băgare de seamă. N-am putut să-mi înăbuş scâncetul de dorinţă neruşinată pe care l-am scos de îndată ce el încetini. Mai mult, aveam nevoie de mult, mult mai mult.

- E bine? întrebă el cu glas spart.

Nici nu puteam să-i răspund. Eram răvăşită cu totul.

Să fiu cu el, să mă ţină în braţe, să mă las iubită după tot acest timp... frumuseţea frunţii lui lipită uşor de a mea era de ajuns să facă să mi se taie răsuflarea.

La fel de mult îmi plăcea şi durerea înţepătoare pe care mi-o pricinuia mădularul înfipt în mine. Ştiam că era mare. îl văzusem atunci când Kane îmi făcuse plăcerea folosindu-se de limba lui. Nu izbutisem să-mi întorc privirea în acea noapte... mădularul acela era desăvârşit. Nu că aş fi văzut prea multe la viaţa mea, dar nu puteai să nu-i bagi de seamă frumuseţea, greutatea, grosimea.

Doar că nu fusesem pregătită pentru *asta...* un mădular greu, tare şi lung... mi se părea că întregul meu trup se

întindea ca să-l primească înăuntru. Simţeam durere, dar şi cea mai mare încântare din toată viaţa. Aveam nevoie de mai multă frecare, de mai multă mişcare, pur şi simplu de *mai mult,* dar Kane nu se mişcase de când mă pătrunsese...

De ce?

- Mai mult! l-am implorat, legănându-mă în braţele lui.

»

Dorinţa îmi era aproape nimicitoare. îmi facea încheieturile să se înmoaie şi mă năucea.

Ochii argintii ai lui Kane erau aţintiţi la baldachinul de deasupra noastră, ca şi cum el s- ar fi rugat Zeilor Fermecaţi. Razele amurgului îi luminau fruntea brăzdată de încruntare şi umerii împietriţi ai obrajilor. Falca îi era încleştată, iar dinţii, strânşi.

Am ridicat o mână spre faţa lui şi l-am mângâiat, ca să-i risipesc încordarea.

- Sunt bine, Kane, am şoptit, crezând că-şi făcea griji în privinţa mea. Nu trebuie să fii atât de blând.

- Te rog, încetează, mârâi el. Doar pentru o... Am nevoie doar de o clipă.

- Să încetez?

- Să încetezi să mai vorbeşti, să te mişti, să răsufli..., spuse el printre dinţi.

Am izbucnit într-un hohot de râs şi mi-am trecut mâinile peste spinarea lui cea lungă, până când l-am simţit că se înfiora.

- Şi eu, care credeam că tu eşti marele Kane Ravenwood, regele patimii, cel plin de înflăcărarea unui armăsar şi de voinţa nestrămutată a unui dragon...
- Ia te uită, care dintre noi e crud acum? spuse el, privindu-mă în ochi şi zâmbind pieziş, ceea ce-mi arătă cât de mult îi plăcea. N-am ce- i face. Mă dai peste cap!

Se mai împinse puţin în mine, iar eu m-am încleştat în jurul mădularului şi l-am zgâriat pe Kane cu unghiile pe spinare. Era... Era prea...

„O, pe Pietre!”

- Din nou..., l-am implorat, rămasă fără suflu.

Mădularul cel falnic se afundă în mine mai adânc decât credeam că era cu putinţă, iar o durere nemaipomenit de plăcută mă săgetă din creştet până-n tălpi. Mi-am înăbuşit un geamăt. Iar mugurul de deasupra despicăturii zvâcnea, *se zbatea* de dorinţă...

Mi se tăie răsuflarea, iar Kane mă pătrunse până când am simţit că mă strângeam în jurul lui şi că nu putea să intre mai adânc. O clipă după aceea, el tocmai asta făcu, iar eu am izbucnit într-un geamăt înnebunit. De ruşine, mi-am astupat gura cu palma.

Dar Kane mi-a tras-o în jos.

- Să nu mai faci asta niciodată! îmi ceru el, cu ochii luminaţi de un licăr parcă aprins acolo de la începutul

timpurilor. Vreau să aud fiecare geamăt pe care-l scoţi atunci când sunt înăuntrul tău.

L-am privit drept în ochi în timp ce îmi depărtă mai bine picioarele, ca să mă pătrundă mai adânc, după care se împinse înăuntrul meu, înnebunindu-mă. M-am zvârcolit, scoasă din minţi de plăcerea care mi se dezlănţui în trup.

Iar sunetele trupurilor... Sunetele împreunării noastre, scoase de împingerile lui... Erau necuviincioase, desfrânate, plescăitoare...

Kane ieşi aproape cu totul din mine. Aproape că mi-am înfipt unshiile în pieptul lui ca să-l aduc înapoi, ca să-l primesc din nou între coapse. Aşa că el mă pătrunse adânc. Plăcerea se clădea înăuntrul meu, undeva mai jos de pântec, înfiorându-mi sfârcurile...

- îţi place? întrebă el fără nici o îngâmfare, fără nici o urmă de mândrie.

- E atât, atât de bine..., am bolborosit eu. Kane...

Mă simţeam atât de răvăşită, încât nu ştiam dacă puteam să îndur până la capăt, dar el nu conteni, ci se împinse în mine într-un ritm neostoit, dezmierdând acel ungher ascuns adânc în mine, care mă făcea să mă strâng mai tare, tot mai tare...

- Spune-mi...

O pătrundere înceată. Un geamăt înăbuşit.

- Spune-mi-o din nou!

Ştiam ce-mi cerea.

- Te iubesc, am murmurat eu.

Şi am repetat iar şi iar, înălţându-mi buzele spre ale lui, oftând în gura lui în vreme ce el mă pătrundea, prea buimăcit de minunăţia împreunării noastre ca să mă mai sărute cu adevărat, dar tremurând ori de câte ori îşi simţea limba pe buzele mele întredeschise.

îmi ridică puţin genunchiul, iar eu eram deja atât de desfrânat, de ruşinos de udă, încât frământarea noastră îmi udase coapsele şi aşternuturile mătăsoase de sub noi. Aveam nevoie... o nevoie nebună... să mă descarc.

Am urlat cât mă ţineau plămânii în clipa în care Kane intră din nou în mine. El scoase un geamăt, cu privirea aţintită la acel loc în care se întâlneau trupurile noastre împreunate. Apoi se uită la mine, care eram atât de plină de *el.*

Nu-mi doream să se mai sfârşească niciodată. Voiam să rămân aici, cu el. Să fim unul până la sfârşit.

De parcă simţea că încercam să-mi înăbuş dorinţa crescândă, Kane îsi arcui buzele şi-şi strecură un braţ sub mine, iar apoi mă rostogoli până când am ajuns deasupra lui.

Am gemut din pricina tumultului pe care-l trezi mişcarea aceea înăuntrul meu, iar el sudui odată cu geamătul care-mi ieşea dintre buze. Nu credeam

că puteam să mă descurc...

- Foloseşte-mă, mârâi el.

I-am îndeplinit cererea, înfigându-mă şi mai adânc în mădularul lui, înghiţindu-l cu trupul meu. Apoi mi-am sprijinit palmele de pieptul lui vânjos, care se simţea la pipăit precum o marmură fierbinte şi netedă, dăltuită şi puternică.

Lui nu părea să-i pese dacă mişcările mele erau prea dezlânate. Ochii sticloşi, falca încleştată, mormăielile răguşite... toate acele semne îmi spuneau că el se chinuia din răsputeri să ţină mai mult. Mi-am legănat şoldurile, frecarea ducându-mă tot mai aproape de eliberare, în timp ce Kane îşi împingea înainte şi apoi îşi trăgea îndărăt mădularul în pătrunderi încete, facându-mă să mă încleştez mai strâns, până când am simţit că pluteam de- a dreptul.

Valuri de plăcere mă sfâşiară pe dinăuntru...

Privirea mi se înceţoşă. Mâinile îmi tremurau şi am izbucnit în suspine prelungi, copleşită de fiori, de zvâcniri, de *încântarea* de a fi cu Kane.

în timp ce încă pluteam în negura ameţitoare a descătuşării, am văzut că el încerca să iasă de sub mine.

- Nu! am ţipat. Nu te opri!
- N-ar trebui să..., murmură el, rămas fără suflu. Nu vreau să rămâi grea.

Mi-am mişcat şoldurile ca să-l fac să

se afunde mai adânc în mine.

- O să beau mai târziu o poţiune care să împiedice asta.

Kane arăta de parcă n-ar fi auzit niciodată vesti mai bune în viata lui.

- Chiar o s-o faci?

- Te rog! l-am implorat.

îmi doream să-l simt.

Iar el nu mai avu nevoie de alt îndemn, începu să mă pătrundă, apucându-mă de şolduri îndeajuns de tare încât să-mi lase urme şi gemând înăbuşit în timp ce se împingea în mine. împreunarea trupurilor noastre era minunată...

Gândul că el avea să se descarce înăuntrul meu mă făcu să mă încordez mai tare şi l-am 9 călărit până când am atins din nou culmea plăcerii.

Apoi, istovită, vlăguită şi moleşită, m-am prăbuşit peste pieptul lui ud, răsuflând adânc. Preţ de o clipă, n-am mai auzit decât zbaterea răsuflărilor noastre îngemănate şi ţipătul îndepărtat al unei bufniţe, la lăsarea nopţii. Foşnetul blând al frunzelor pătrundea până la noi prin golul lăsat de uşa deschisă a balconului.

- Cum te simţi? întrebă Kane.

Mi-am ridicat privirea la el şi i-am văzut pe faţă rânjetul acela semeţ, care-mi era atât de drag. Mai mult de-atât, în ochii lui licărea o bucurie senină, o pace pe care n-o mai văzusem niciodată.

- Minunat. Tu?

- Vorbele nu pot să zugrăvească defel ceea ce simt acum.

Am coborât de pe el, în ciuda strigătului de împotrivire pe care-l scoase, şi mi-am lăsat capul pe umărul lui. Kane mirosea a sudoare, a cedru şi a piele.

- Căminul meu e aici, am îngăimat, cu buzele lipite de gâtul lui.
- în Fortăreaţa Umbrelor? mormăi el, aproape adormit.
- în colţişorul ăsta de pe umărul tău.

Murmuram fără noimă. Copleşită de desfătare, somnoroasă şi nebună de fericire.

- Poţi să trăieşti pe umărul meu pentru totdeauna, fetişcane.
- Te iubesc.
- Eu te-am iubit dintotdeauna.

Apoi m-am cufundat într-un somn greu, plin de fericire.

Am deschis ochii dintr-odată. Inima îmi bătea nebuneşte, fruntea îmi era asudată şi mi- am încleştat mâinile pe aşternuturile negre ale lui Kane. în timp ce ochii mi se obişnuiau cu bezna din iatac, am încercat să-mi amintesc ce vis mă trezise atât de năprasnic din somn...

M-am rostogolit pe o parte şi am simţit că între picioare îmi fremăta o durere plăcută. Eram încă lipicioasă de la sămânţa lui Kane şi de la umezeala mea. Dorinţa nestăpânită care mă străfulgeră îmi spuse limpede ce anume mă trezise.

L-am privit lung pe Kane, care, aflat lângă mine, răsufla liniştit, întors cu spatele.

Dorinţa mi se răspândi prin trup precum cerneala în apă. Şuviţa strălucitoare care alunecase peste ochii lui, obrajii sărutaţi de razele lunii, buzele lui pline, bărbăteşti...

Simţind cum salteaua se adâncea sub mişcările mele încete, m-am ghemuit lângă el. Am tras pe nări parfumul lui de cedru şi sudoarea îmbătătoare pe care o izvodise un somn adânc. Kane se mişcă, facându-se ghem lângă mine, dar rămase cu ochii închişi, în vreme ce pieptul i se umfla şi dezumfla.

întinsă cu faţa spre el, mi-am trecut palma peste pieptul lui cu dezmierdări leneşe, care mai curând căutau să-i simtă frumuseţea...

>

pielea netedă, aurie, muşchii parcă dăltuiţi în marmură, vreo câteva cicatrici ici şi colo. L-am sărutat pe gât şi am răsuflat adânc, de parcă aş fi luat o gură de aer curat după o furtună, iar apoi l-am sărutat pe falcă.

- Te ajut cu ceva, fetişcano? murmură Kane prin negura somnului, cu ochii încă închişi.

M-am luptat cu îmbujorarea care îmi izbucni în obraji.

- Trăgeam nădejde să te ajut eu pe t/ne, am şoptit, cu buzele lipite de umărul lui, după care mi-am trecut uşor

dinţii peste piele, desfatându-mă cu geamătul răguşit pe care am izbutit să i-l stârnesc.

- Chiar te rog, murmură el, depărtându-şi picioarele de parcă m-ar fi poftit să mă reped şi să mă înfrupt.

Sângele prinse să-mi fiarbă în vine atunci când mi-am trecut palma peste pântecul lui, lăsându-mi-o apoi să intre pe sub velinţă şi să-i pipăie goliciunea. I-am cuprins în mână mădularul catifelat şi uluitor de tare. Am scâncit şi mi-am lipit fruntea de umărul lui, simţindu-mă deja înfierbântată şi udă. Mi-am lipit de braţul lui sânii grei şi plini, întăriţi. L- am mângâiat încet, aţâţată de gemetele lui răguşite şi de zvâcnirile mădularului în mâna mea.

Mişcându-mi mâna tot mai repede, am dat să mă urc pe el şi să-mi folosesc gura. O parte uşuratică şi destrăbălată din mine îşi dorea cu înfrigurare să-l simtă descărcându-mi-se pe limbă, să guste din eliberarea lui, dar Kane se ridică iute şi-mi apăsă umărul cu palma, ţintuindu-mă între perne.

- Nu şi de data asta, spuse el, pe deplin treaz.

- De ce nu?

Prin întuneric, îmi aruncă zâmbetul lui viclean, ca de lup. Simţeam că luam foc de dorinţă.

- Nu pot să mă mai descarc atât de repede. Nici nu mai ajung până la sfârşit.

Am vrut să-i spun că mai devreme voisem doar să-l aţâţ şi că eram măgulită de cât de mult îl atrăgeam, dar el îmi opri vorbele cu un sărut.

Avea gust de somn, de căldură şi mentă proaspătă. Am gemut pe buzele lui. I-am eliberat mădularul din strânsoare şi mi-am petrecut braţele pe după gâtul lui. Aş fi putut să-l sărut sute de ani la rând. Pe vecie.

Mâinile lui bătătorite alunecară peste trupul meu dezgolit, în vreme ce-şi trecu nasul peste gâtul meu, peste umeri, peste piept. îmi prinse un sfârc în gură şi supse uşor mugurul rozaliu, facându-mă să scot un murmur de încântare.

- Pot să te iau pe la spate? mă întrebă cu glas aspru.

Am dat din cap, încuviinţând. Trupul îmi era încordat până în cele mai ascunse unghere, iar mintea, întunecată de dorinţă. Kane putea să-mi facă orice voia, dar acum nu mai eram în stare să adeveresc asta prin vorbe, iar el o ştia prea bine.

- Arwen? întrebă el, cu glas ademenitor, în timp ce-şi trecu limba peste sânul meu şi-mi frământă celălalt sfârc între degete.

- Ce vrei, am gemut, fără să-mi mai recunosc glasul. Poţi să-mi faci ce vrei.

Kane mă întoarse încet pe pântec şi veni îndărătul meu, ridicându-mi şoldurile şi depărtându-mi picioarele cu

genunchiul până când mă deschise cu totul pentru el.

Sudui, trăgându-mi coapsele mai sus şi mai aproape. Dar nu mă atinse mai mult, şi am simţit cum aerul rece mă mângâia în locul acela tainic, care fremăta de dorul lui.

Dar n-aveam de gând să-l mai rog încă o dată.

Dacă se juca un joc între noi, eram hotărâtă să ies biruitoare măcar *o dată.*

Mi-am arcuit şira spinării şi, simţindu-mă cuprinsă de o îndrăzneală pe care n-o mai avusesem până acum, mi-am întins o mână la spate, deschizându-mi mai larg locul acela. M- am întrebat dacă el îsi dădea seama că o luam razna din pricina dorinţei. Dacă îi plăcea asta.

Văzându-mă, Kane scoase un geamăt răguşit. Simţeam că aş fi putut să torc de-a binelea. El îşi trecu mâna uriaşă peste fundul şi peste coapsele mele, dezmierdându-mi în treacăt deschizătura umedă. Am icnit, iar el mârâi, bucuros, după care îşi puse gura pe acel loc îndurerat dintre picioarele mele şi-şi lăsă limba să lunece peste el.

Am ţipat mai tare decât mă aşteptam şi m-am zvârcolit sub dezmierdările limbii lui, înnebunită de săruturile cu care îmi potopea mugurul gingaş dintr-o poziţie atât de necuviincioasă.

Mă aşteptam să mă simt copleşită de ruşine, dar în van. Aveam încredere în Kane. O încredere oarbă. L-aş fi lăsat

să-mi facă orice. Oricum.

Gândul la asa ceva nu făcu decât să mă atâte

şi mai mult.

în cele din urmă, Kane îşi trecu un deget prin despicătura mea umflată de dorinţă... Nectarul nevoii mele şi al săruturilor aproape că mi se prelingea pe coapse. El împinse un deget înăuntru, fără a-şi slăbi vreo clipă asaltul cu buzele, limba şi dinţii asupra mugurului tainic dintre picioarele mele. Şi plescăitul acela umed, plin de ritm...

„O, pe Pietre...!”

- Kane, am gemut, îngropându-mi faţa în saltea. O, o, nu mai pot...

- Linişteşte-te, şopti Kane, în timp ce-şi împingea degetul şi apoi şi-l scotea. Am eu grijă...

Am încercat să trag aer în piept ca să mă liniştesc, dar plăcerea...

Era prea mult.

Aveam să mă frâng în mii de bucăţele. *Aveam nevoie.*

Dar el încetini mişcarea degetului şi apoi îl scoase...

în loc să pună stăpânire pe locul acela pe care-l dorea atât de mult. Kane mă sărută uşurel

pe coapse, până la rădăcina şirei spinării, mângâindu-mi pielea înfiorată, strângându-mi spinarea în palme cu atâta asprime pe câtă părea să-şi îngăduie. Apoi buzele lui mi se lipiră de şold. El încă mă frământa între picioare cu degete leneşe, iar cu cealaltă mână îmi dezmierda spinarea, umărul, coapsa, de parcă voia să mă călăuzească prin hăţişul chinurilor nespus de plăcute pe care mi le stârnea.

Kane era întruchiparea cruzimii… îmi plăcea.

Mi-am mişcat fundul în sus şi-n jos, m-am împins spre el şi m-am smucit, înnebunită, cerându-i să-mi dăruiască mai mult. Gura lui. Aveam nevoie de gura lui. Am închis strâns pleoapele şi mi-am încleştat mâinile pe perna de lângă mine.

- Kane, l-am implorat, rămasă fără suflare, lasă-mă să mă descarc!

Aproape că am smuls un ciucure de mătase.

- Nu mă pot opri, toarse el între picioarele mele. Sunt foarte lacom…

îmi ieşisem din minţi, chinuită de o dorinţă atât de necuviincioasă, iar acum treceam prin chinuri cumplite.

- Te rog, te rog, am scâncit.
- Bine, bine. Nu trebuie să strigi,

spuse el cu glas răguşit, tărăgănat, foarte liniştit.

Mă potopi un val de uşurare.

„în sfârşit, în sfârşit, *în sfârşit..*

Kane se ridică în genunchi şi mă pătrunse.

CAPITOLUL 41

Am apucat-o pe Arwen de şoldurile zvelte, îngropându-mi degetele în carnea ei, şi am pătruns-o. Puteam să fac asta, puteam s-o iau cu răbdare. Frumos, încet şi chinuitor, cufundând-o într-o aşteptare aproape dureroasă..

Arwen se împinse în mine şi-şi roti pântecul, iar miezul alunecos i se înclestă. Am scrâşnit din dinţi ca să-mi tin mădularul în frâu. Scâncetele ei scremute erau atât de dulci! Frânturi de vaiete de deznădejde, care mă făceau să-mi ies din minţi.

Dar de data asta era altfel. între noi nu mai curgea acel şuvoi de vorbe de dragoste înflăcărate şi nebuneşti, de ardoare grăbită, aproape întâmplătoare, cu care ne repeziserăm să ne unim, să devenim un singur trup. Şi nu era nici ca în noaptea pe care ne-o petrecuserăm în casa lui Briar... acea primă dată în care fuseserăm cu adevărat împreună, plini de luare-aminte şi încurcaţi de simţăminte neînţelese. Acum aveam... timp, făgăduieli şi nădejde din belşug.

- Mai tare! îmi ceru ea cu răsuflarea tăiată, scâncind, iar apoi şopti: Te rog!

Nimic pe lume, nici un soi de caznă, de chin, nu putea să mă împiedice să-i fac pe plac. Am dezlănţuit acea parte înnebunită din mine, cea pe care abia izbutisem să mi-o stăpânesc, şi am pătruns-o din nou şi din nou, şoptindu-i cât de *strâmtă* era, cât de *desăvârşită,*

cât de *udă* şi cât de *bine* mă simţeam pătrunzând-o.

Razele pale ale lunii se cerneau peste aşternuturile mototolite, luminând părul castaniu, lung şi mătăsos al lui Arwen, precum şi somarea de pe care dârele cicatricilor începeau să se şteargă încetul cu încetul. Inima îmi bătea nebuneşte în timp ce ne mişcăm împreună.

îmi doream să fiu mai aproape de ea.

Aplecându-mă în faţă, am tras-o de umeri până când am adus-o, îngenuncheată, între picioarele mele, cu spinarea lipită de pieptul meu. Cicatricile ei mi se lipeau de pielea din dreptul inimii.

- Mi-a fost dor de tine, i-am spus la ureche, sărutându-i tâmpla, fruntea, cuprinzând-o cu braţele pe după umeri şi mângâindu-i pântecul, fără să încetez o clipă să mă mişc înăuntrul ei.

Gâfâiam amândoi, prinşi într-o încâlceală fără început şi fără sfârşit, alunecoasă şi asudată. Arwen gemea în timp ce mâinile mele îi dezmierdau braţele şi coapsele. Eram înfierbântaţi şi uzi leoarcă, agăţându-ne unul de altul, iar sânii ei tresăltau în ritmul împreunării noastre. Priveliştea trupului ei era atât de aţâţătoare, încât aproape că nu mai puteam să îndur. O parte din mine, bărbatul josnic şi gelos, îşi dori să se descarce pe sânii ei.

Ea era a *mea.*

Dar aveam şi alte dăţi pentru asta.

Gândul că nu era ultima oară când mă împreunam cu Arwen era aproape la fel de înnebunitor ca împreunarea în sine.

Auzind gemetele lui Arwen şi simţindu-i ceafa lipită de pieptul meu, am înteţit ritmul, ducându-mi mâna la mugurul de deasupra despicăturii şi dezmierdându-i-l până când ea ajunse să se zvârcolească sub atingerea mea.

Apoi se încordă şi se cutremură de plăcerea eliberării, suspinând şi lipindu-şi spinarea de pieptul şi de pântecul meu. Numele meu rostit
de buzele ei păru să mă împingă peste pragul puterii de a mă înfrâna. O flacără sălbatică de plăcere, zvâcnind fierbinte, mi se dezlănţui prin tot trupul.

Arwen se prăbuşi pe pat. M-am întins peste ea, având grijă să n-o zdrobesc sub greutatea mea. Răsuflăm amândoi întretăiat, de parcă tocmai ne-am fi oprit dintr-o alergare lungă.

Arwen se rostogoli pe spate, cu ochii aţintiţi la baldachinul de deasupra noastră.

- E mereu aşa? întrebă ea.
- N-a fost niciodată aşa pentru mine.

Ea ridică, mirată, dintr-o sprânceană.

- Dar tu...
- M-am desfătat, însă doar trupeşte, cu multe femei, dar n-am iubit-o pe nici una. Nici una dintre ele nu erai *tu.*

Arwen dădu din cap, fără să pară

deloc neliniştită. Poate că ţinuse bine minte ceea ce vorbiserăm pe când ne aflam în Taverna marinarului, iar acum nu-i mai păsa de cât de mult sau de puţin se asemăna cu alte femei.

- Nu mi-e ruşine că încă ştiu prea puţin despre astfel de împreunări, spuse ea, privindu- mă cu ochi sclipitori. Sau că tu ştii prea mult Nu-mi doresc decât să-ţi fiu de ajuns.

Am izbucnit în râs, iar ea făcu la fel, chiar dacă ridică din sprâncene, nedumerită.

- Chiar nu-ţi dai seama ce-mi faci! am spus eu, iar ea îşi dădu ochii peste cap. Să ştii că zic adevărul curat. Uite, fa strâmbătura aceea după care-mi dau seama întotdeauna că eşti foc de supărată!

în ochii ei se aprinse un licăr de mânie prefăcută.

- Ce strâmbătură?

- Ori de câte ori eşti supărată pe mine, încrunţi din sprâncene şi-ţi apare o cută adâncă între ele, chiar aici, am răspuns eu, atingându-i locul cu pricina. Iar cuta asta îţi coboară spre nas. E un semn fără greş că urmează să mă ocărăşti, ceea ce, din cine ştie ce aplecare a mea de a găsi plăcere în suferinţă, mi se pare nemaipomenit de atrăgător. Atât de atrăgător, încât mi se întăreşte mădularul.

Judecând după faţa ei, mi-am dat seama că nu credea nici o iotă din

spusele mele.
- Cam ca mădularul unui taur, am adăugat, strecurându-mi o mână sub ceafa.
- Hei! se răsti ea, încruntând din sprâncene şi strâmbând din nas.

Mădularul îmi zvâcni. Am luat mâna lui Arwen şi i-am vârât-o sub velinţă, ca să simtă dovada.
- Vezi?

Ea scoase un râset uimit.
- Eşti nebun!
- Da, sunt nebun după tine. Sunt nebun de luni de zile.

Privirea i se aţinti la buzele mele, pe care apoi mi le sărută prelung şi dulce.
- Fetişcana mea frumoasă!
- Regele meu, murmură ea.

Am gemut, lăsându-mi capul înapoi pe perne.
- Iar ai spus o vorbă care-mi face mădularul sa…
- îţi place să-ţi spun „regele meu”? întrebă ea, pufnind zeflemitor. Ce însetat eşti de putere!
- îmi place să-mi spui oricum vrei tu.

Era încă noapte, dar ochii mi se obişnuiseră cu întunericul şi puteam să desluşesc crestele argintate ale copacilor dimprejurul fortăreţei. Am ştiut ca soarele avea să răsară în curând.

Mi-am plimbat uşurel un deget peste conturul umărului lui Arwen, închizând ochii la auzul freamătului dulce al

răsuflării ce-i ieşea dintre buze.

Ea mă luă de mână şi spuse, atingând sigiliul de onix de pe degetul meu mic:

- Inelul ăsta îmi place cel mai mult dintre toate.
- A fost al mamei.
- Avea gusturi bune, şopti Arwen.
- Da. Te-ar fi iubit din inimă.
- Crezi?
- Fără doar şi poate. V-aţi fi înţeles ca două vechi prietene. Mama n-avea chiar o fire glumeaţă, dar îi plăceau nespus de mult glumele. Râdea în hohote şi des, la fel ca tine.
- Mi-as fi dorit s-o cunosc.
- Dacă s-ar fi întâmplat asta, eu n-aş mai fi avut loc între voi două.

Arwen izbucni într-un hohot de râs.

- Şi tu ai fermecat-o pe mama la cina aceea din Golful Sirenei. Te-a plăcut nespus de mult! spuse ea, proptindu-şi bărbia în pieptul meu. Mi-aş fi dorit să vadă că noi doi am scos-o la capăt în cele din urmă. Să ştie că sunt fericită.
- Ea te cunoştea mai bine, poate, decât oricine altcineva. Ştia că aveai să fii fericită într- o bună zi, Arwen.

Am rămas cufundaţi într-o linişte plină de mulţumire. Tocmai aţipeam, când am simţit-o foindu-se lângă mine.

- Nu mă ia somnul!
- Masa de dimineaţă? am întrebat, zâmbind.

Ea se ridică în capul oaselor şi aruncă o privire pe fereastră.

- Nici nu s-a făcut ziuă!
- întocmai, am răspuns, dându-mă jos din pat şi trăgându-mi pantalonii pe mine. Poruncesc să ni se aducă ceva de mâncare, iar apoi vedem răsăritul împreună.
- Pare minunat! se bucură ea, afundându-se în pernele de pluş, care, împreună cu aşternuturile de pe patul meu mare, aproape că o înghiţeau.
- Ar mai fi ceva, am adăugat eu în timp ce mă îndreptam spre uşa odăii de lucru, ruşinat de faptul că-mi luase atât de mult să-mi amintesc. Pot să-l las pe Ghindă înăuntru? Nu-i place să doarmă singur şi încă nu l-am văzut după luni de zile...
- Cred că glumeşti! strigă Arwen, făcând ochii mari. Strixul ăla chiar e animalul tău de casă?
- Bineînţeles! am răspuns, încruntându-mă. De ce crezi că-l ţin în preajma mea? Pentru vorbele fermecătoare pe care le schimbăm?

Buzele lui Arwen se arcuiră într-un zâmbet, dar frica îi licări în ochi.
- Ai spus că ai încredere în mine! N-aş lăsa niciodată să ţi se întâmple ceva. Mai ales nu în ghearele strixului meu.

N-am învinuit-o pe deplin. Ochii de un galben strălucitor ai lui Ghindă şi aripile de bufniţă, alături de trăsăturile şi de trunchiul de spiriduş, trezeau groaza în cei mai mulţi dintre cei care-l vedeau. Era unul dintre nenumăratele

lucruri pe care le iubeam la el.

De îndată ce uşa se deschise, Ghindă intră ca o viielie şi alersă la mine. Arioile lui Iun şi aproape că mă plesniră peste faţă şi prinse să zgârie cu ghearele podeaua de lemn, încercând să se sprijine.

- Bună dimineaţa şi ţie, am gângurit.

Dar strixul zbură pe lângă mine şi se azvârli în pat, facând-o pe Arwen să se tragă îndărăt. Ghindă se mulţumi să se ghemuiască lângă ea, ţipând de bucurie şi frecându-şi ghearele din fată.

- Vezi, te iubeşte!
- A încercat să mă mănânce!
- Cum pot să-l învinovăţesc pentru asta?
- Kane, spuse ea, încă ghemuită sub velinţă, Ghindă al tău aproape că ne-a omorât pe mine şi pe Mari!
- Dacă îmi amintesc bine, *voi* aproape că l-aţi omorât pe *el.* Ştii, atunci când aţi intrat pe *ascuns* în odaia mea de lucru, ca să-mi furaţi amuleta.
- Ei bine, asta s-a întâmplat după ce m-ai tinut într-o temnită!

Ea o spusese cu haz, dar mie îmi pieri zâmbetul de pe buze. Aşa că m-am dus la uşa iatacului, am deschis-o şi le-am poruncit străjerilor de pe coridor să ne aducă masa de dimineaţă. Apoi m-am întors în odaie şi am deschis o fereastră.

O adiere plăcută şi rece îmi mângâie faţa în timp ce-mi priveam fortăreaţa.

Răsăritul care stătea să se ivească dincolo de vârfurile copacilor îi scosese în curte pe grăjdari şi pe grădinari. Un flăcău începuse să spele piatra de pe ziduri, iar câţiva ostaşi ieşiseră de prin barăci ca să se uşureze.

Toţi aceştia erau inşi pe care trebuia să-i ocrotim.

Oricât mi-aş fi dorit-o, eu şi Arwen nu puteam să ne ascundem pe vecie în iatacul ăsta.

M-am întors spre ea şi am văzut că primele raze ale zorilor tocmai îi sărutau chipul, luminându-i năsucul gingaş şi buzele pline. Ea prinsese să-l mângâie pe Ghindă... *foarte* şovăitor... dar strixul era în al nouălea cer, cu ochii aproape închişi şi afundându-se, bucuros, în velintă.

Frumuseţea lui Arwen îmi făcu inima să tresalte.

Nu mă miram că era fiica unui zeu. Nu găseai asemenea splendoare nemaipomenită, cu aer regal, la un simplu Fermecat. Nici chiar la unul cu sânge pur. M-am strecurat în pat, lângă ea, cuprinzându-i în braţe trupul cald. Ghindă se duse să se cuibărească la picioarele noastre.

- Am glumit atunci când am pomenit de temniţă, spuse ea după o vreme. Nu poţi să rămâi agăţat de povestea asta.

- Ştiu, am răspuns, gândindu-mă că avea dreptate. Nu aşa începeai o viaţă în doi. Atunci când o să-mi faci cinstea

de a-mi deveni...

Ea îmi puse un deget pe buze.

-Nu.

- Bine, am mormăit eu cu glas înăbuşit.

- Adică... cere-mă, la urma urmei, spuse ea, clătinând din cap. Cere-mă! Vreau să mă mărit. Vreau să fiu cu tine, dar mai întâi...

„Mai întâi trebuie să facem astfel încât să aibă o viaţă. Una pe care să şi-o petreacă alături de mine."

Mâna lui Arwen se răsfiră pe pieptul meu, în timp ce ascultam sforăitul ritmat al lui Ghindă, împletit cu murmurul vântului ce înfiora cutele perdelelor. Arwen îsi trecu un deset de-a lunsul braţului meu, peste toate liniile scrijelite pe piele şi peste semnele de un alb pal.

- De ce ai atâtea cicatrici? Sunt de la forma ta de dragon?

- în parte, am răspuns, privindu-mi braţele şi trunchiul. Mi-aş dori să am pe trup mai multe poveşti care să vorbească despre cutezanţa mea. Dar cu cele mai multe dintre cicatrici m-am ales dintr-o copilărie obişnuită de Fermecat! am lămurit-o eu, iar sprâncenele ei se încruntară a nedumerire. Fermecaţii se vindecă foarte repede. în vreme ce cresc, copiii Fermecaţi se pun adeseori în primejdie, tocmai pentru că ştiu că rămân în viaţă aproape în orice împrejurare care i-ar

nimici pe muritori.

Mi se părea că vedeam aievea cum se mişcau rotiţele din mintea ei.

- Vrei să spui că nu mă vindec repede din pricina harului meu de vindecătoare, ci pentru că sunt Fermecată?

Am dat din cap, încuviinţând.

- O să îmbătrânesc şi eu foarte încet? O să trăiesc mii de ani?

- Da, fetişcano.

- Mai mult decât Mari, Ryder şi Leigh? Mai mult decât tine?

Mi-am strecurat un deget pe sub bărbia ei şi i-am împins-o în sus, facând-o să mi se uite în ochi.

- Da. O să trăieşti mai mult decât noi toţi. Chiar şi decât mine. Eu nu sunt Fermecat cu sânge pur, dar mai am cel puţin o mie de ani în faţă, aşa că nu te bucura prea tare!

Arwen mă dezmierdă mai departe cu mişcări molcome, de astă dată, pe pântec. Am închis ochii ca să dau uitării tot ce urma să ne stea împotrivă de îndată ce părăseam iatacul ăsta. N-avea să ne fie uşor să ajungem în Insula de Cucută, dar nădăjduiam să putem intra şi ieşi, atâta vreme cât...

- De ce eşti atât de... puternic?

- Ce vrei să spui? am întrebat, înecându-mă de râs.

Ea se ridică şi se uită la muşchii de pe trunchiul meu.

- S-ar zice că eşti dăltuit în piatră.

Faci multă mişcare, sau aşa ceva?

Am ridicat din umeri.

- Bănuiesc. în timpul în care nu mă îndeletnicesc cu treburile domniei. N-am multe...

-... desfătări? îmi luă ea vorba din gură.

- Voiam să spun „fiinţe pe care să le numesc prieteni”, am răspuns, gândindu-mă că adevărul suna destul de jalnic. în afară de Griffin. Şi de Ghindă. Aşa că fac mişcare ori de câte ori mi se iveşte prilejul. Uneori, din plictiseală.

- Ştiu că nu te-a încântat rugămintea mea de a-mi fi prieten, pe care ţi-am facut-o pe când ne aflam în peşteră, dar eşti, pesemne, cel mai bun prieten al meu. Să nu-i spui lui Mari!

Am chicotit.

- Iar eu te-aş ruga să nu-i spui lui Griffin, dar ştiu că lui oricum nu i-ar păsa nici cât negru sub unghie.

- O, ba da, i-ar păsa! Comandantul tău te iubeşte.

- Habar n-am de ce.

Ea se îndepărtă uşor de mine şi mi se uită drept în ochi.

- Nu te amăsi! Eşti un om bun, Kane.

Dacă trăgeam vreo nădejde să fie adevărat, asta însemna să-i dezvălui un ultim adevăr.

- Trebuie să-ţi spun ceva.

- Jur pe Pietre, Kane, că dacă mi-ai mai ascuns vreun secret

înspăimântător, te las fără bărbăţie!
>
- Mă îndoiesc că o să ai vreo pricină s-o faci, dar nici eu nu mai vreau să fie secrete între noi. Azi-noapte, chiar atunci când ai ajuns în odaia mea, mă pregăteam să plec în Munţii de Perlă.

Arwen păli.

- De ce?

- Mai ştii ce a spus Beth despre calea lui Corb Alb? Cu mult înainte să te găsim, am auzit zvonuri despre un vrăjitor care locuia în singurătate pe acele coclauri şi care putea să mă facă Fermecat cu sânge pur. Astfel, nădăjduiam să iau locul Fermecatului din profeţie. Nici nu ştiu dacă aşa ceva e cu putinţă, dar se pare că vrăjitorul ăsta, Corb Alb, e singura noastră scăpare. Trebuie să mă duc să-l văd, Arwen! Vreau să găsesc o cale să rămânem în viaţă. Dar dacă, dintr-o pricină oarecare, asta nu-i cu putinţă... dacă mai e o cale prin care să-ţi iau locul...

- Nici în ruptul capului! strigă ea, îndreptându-se de spate.

Odată cu mişcarea lui Arwen, Ghindă se trezi dintr-odată, iar apoi îşi dădu seama că nu se întâmpla nimic rău şi închise ochii din nou.

- Arwen...

- N-am de gând să plătesc preţul ăsta pentru viaţa mea! M-ai osândi la un trai plin de suferinţă. Ceea ce vrei tu să faci nu-i o jertfa nobilă. Doar ai alege calea

uşoară.
- *Arwen...*
- Mi-ai spus – *mi-ai făgăduit* – că o să găsim o cale să scăpăm din asta. Eu aleg să am, în sfârşit, o rază de nădejde, iar acum îmi spui că planul tău strălucit era să-ţi curmi singur viaţa?!
- Nu, am răspuns, netulburat, încercând să-i potolesc neliniştea. N-o să mă duc. Dacă asta vrei, nu mă duc la Corb Alb.
- îti mulţumesc!

Ea răsuflă uşurată.
- O să găsim o altă cale, am spus eu.
- Trebuie, murmură ea. Trebuie neapărat.

La ceasurile şase de dimineaţă, am făcut o întâlnire în cortul de război. înăuntru se înghesuiau nobili şi ostaşi, ascuţindu-şi armele, cercetând cu luare-aminte hărţi şi stând de vorbă, la o cană aburindă de ceai sau de cafea, despre atac, apărare şi mişcări de oşti. Peste două duzini de ochi se întoarseră spre mine şi spre Arwen, precum nişte molii atrase de o flacără. Toată lumea văzu că noi doi ne ţineam de mână.
- O, pe Sfintele Pietre! strigă Mari, apucându- se de gât şi ridicându-şi privirea din cartea de vrăji pe care i-o ţinea Dagan. în sfârşit, voi doi...
- *Fără îndoială* că s-a întâmplat, mormăi Amelia, trântindu-se pe un divan de piele, lângă Ryder.

Fratele meu se opri din cercetarea

hărţilor întinse pe o masă din faţa lui şi zise:

- Voi două vorbiţi ca nişte deşucheate!

Mari îşi dădu ochii peste cap, dar felul în care primi Amelia spusele lui Ryder mă făcu s-o privesc cu luare-aminte pe prinţesă.

Ea roşi. Chiar *roşi.*

Şi nu în taină, ascunzându-şi faţa de el ca o şcolăriţă îndrăgostită de fratele lui Arwen.

Nicidecum... Era îmbujorarea trezită de un secret păstrat între ei doi, de o glumă făcută în clipe petrecute între patru ochi. Crezând că nimeni nu-i lua în seamă, Ryder şi Amelia se priviră în ochi preţ de doar o clipită, aşa încât n-am fost deloc încredinţat că nu văzusem totul doar în închipuire.

însă Ryder atinse apoi, în treacăt, braţul îndoit al Ameliei, şi amândoi se siliră să-şi înăbuşe un zâmbet.

Poate că se întâmplase ceva între ei câtă vreme rămăseseră împreună în Citrin. Fără doar şi poate, Ryder dădea pe dinafară de acea trufie oarbă de care aveai nevoie ca să ajungi la Amelia cea de nepătruns.

Dar ce naiba vedea ea la e/?

îmi doream să fie fericită... să găsească un bărbat pe care să-l îndrăgească şi care să nu fie doar o unealtă în mâinile tatălui ei... dar *Ryder?*

Flăcăul era un mic sicofant. Un hoţoman, un fricos care o facea pe îndrăzneţul, dar care, din cât se părea, era gata oricând să se pună primul la adăpost şi să-i lase pe ceilalţi în urmă. Asta, dacă se mai sinchisea de ei. Era un lăudăros care se vedea numai pe el, care pesemne că ştiuse ce chinuri îndurase Arwen de pe urma tatălui vitreg toată copilăria, şi care nu mişcase un deget în privinţa asta.

Ca şi cum mi-ar fi simţit încordarea, Arwen mă strânse de mână. Văzând curiozitatea care i se zugrăvise pe chip, am clătinat din cap ca să-i dau de înţeles că nu se întâmplase *nimic.* Dună ce ne întorceam teferi, cu sabia, la Fortăreaţa Umbrelor, aveam să-i spun ce anume văzusem.

în clipa asta, erau în joc treburi mai însemnate decât flecăreala despre cine cu cine se culcase sau nu.

CAPITOLUL 42

ARWEN

împreună cu Kane, am ales să-i povestim numai lui Griffin despre călătoria noastră spre Insula de Cucută. Atunci când îl întrebasem de ce să nu luăm cu noi un număr de oşteni care să-

l covârşească pe al celor aflaţi deja pe insula- închisoare, Kane îmi spusese că Insula de Cucută era un loc primejdios, ce se călăuzea după legi care erau numai ale sale, de parcă ar fi fost un regat de sine stătător. Dacă te duceai pe insulă cu o oaste, puteai să pui în primejdie rânduiala şubredă ce domnea acolo. Sau, mai rău, puteai să stârneşti un război. Griffin era singurul în care aveam încredere că n-avea să se împotrivească hotărârii noastre de a pleca singuri. Şi era cu atât mai bine pentru noi toţi să afle cât mai puţini unde anume se afla sabia.

Ne-am apropiat de Griffin şi de Eardley, care stăteau de vorbă destul de încordaţi. Eardley avea pielea închisă la culoare şi falei puternice. Părea prea chipeş ca să fie locotenent, dar atunci când vorbea, toată lumea amuţea, străduindu-se să asculte, cam la fel cum se întâmpla ori de câte ori vorbea Griffin. Amândoi tăcură la ivirea noastră.

- Bună dimineaţa! spuse Kane. Batalionul a pornit deja în căutarea tatălui prezicătoarei?
- Da, adeveri Griffin, dând din cap. Mult după miezul nopţii.
- Bun.
- Tocmai stăteam de vorbă despre cine ar trebui să se întoarcă în Citrin şi să ceară ajutor de la Isolde şi de la Broderick, spuse Eardley. Să vedem

dacă izbutim să-i înduplecăm în privinţa oştii lor.

- Tata ar trebui să se ducă! spuse Amelia, care rămăsese aşezată pe divan, cu picioarele sprijinite pe un maldăr de săbii. E cel mai apropiat de Broderick. Regele şi regina Citrinului n-ar cădea la învoială cu mulţi dintre voi.

- Fiica mea are dreptate, adeveri Eryx. Din pricina poveştii legate de tine, Kane, regele Broderick n-a vrut să ne ajute. Doar eu pot să-l înduplec să asculte glasul dreptei judecăţi. Suntem prieteni de multă vreme.

- Da? întrebă Kane cu un glas tăios. Ce mi-ar plăcea să ne spui asta mai des!

înainte ca un Eryx roşu de mânie să-i răspundă, locotenentul Eardley se vârî în vorbă:

- Mă tem că regele Citrinului ar putea să nu vrea să-l primească în ospeţie nici măcar pe regele Eryx!

- Atunci, acesta din urmă trebuie să plece împreună cu prinţul Fedrik, fu de părere Kane. Lazarus n-o să afle niciodată că pe corabia prinţului s-a aflat încă un călător, iar regina Isolde şi regele Broderick se tem doar de gura lumii.

Griffin îşi încrucişă braţele pe piept.

- Unde-i prinţul? întrebă el.

- El şi suita lui au plecat la Stânca de Nisip, răspunse Eardley.

Stânca de Nisip era oraşul-port din care avea să plece corabia ce trebuia

să-l ducă pe Fedrik înapoi în Citrin.
- Dacă ne mişcăm foarte repede, regele Eryx poate să ajungă la timp ca să urce pe corabia prinţului Fedrik.
- Atunci, daţi-i drumul! porunci Kane.

Un fior de admiraţie îmi străbătu şira spinării şi îmi urcă până la ceafa. îmi plăcea la nebunie să-l văd pe Kane îndeletnicindu-se cu treburile cârmuirii. Se pricepea de minune la asta... să fie puternic şi să ia hotărâri care dădeau roade mulţumitoare, semănând în inimile celorlalţi frică şi nădejde deopotrivă.

Eardley dădu din cap, încuviinţând. Apoi îşi înhăţă casca în formă de craniu, care stătuse aşezată pe masa înţesată de hărţi, şi se făcu nevăzut. Eryx îşi luă rămas-bun, dar nu înainte să spună:
- Amelia, să fii ascultătoare câtă vreme sunt plecat! Nu vreau să aud că ai făcut pe îndărătnica!

Am simţit un junghi în stomac la vederea deznădejdii ce apăru pe faţa Ameliei la auzul vorbelor rostite de tatăl ei. Mi-am abătut privirea de la cei doi.
- Mai trebuie să vedem ce facem cu Mari, spuse Kane.
- Cu mine? întrebă ea, făcându-se mică, ceea ce îi stătea atât de puţin în fire, încât până şi Ryder îşi înălţă capul, curios.
- As vrea să te întorci la conacul lui Briar şi să înveţi sub îndrumarea ei. De

mult n-am mai
>
avut alături în luptă o vrăjitoare iscusită, iar asta o să ne fie de ajutor dacă vrem să-l biruim pe Lazarus.

Mari se făcu albă ca varul. Ai fi zis că mai avea puţin până să se prăbuşească din picioare, dar înainte să apuc să sar ca s-o prind în braţe, prietena mea mai îngăimă:

- Bineînţeles.

- Bun. Domnule comandant Grifiin, ai grijă ca Mari să ajungă la Briar înainte de lăsarea nopţii!

- O să vin să te văd, i-am promis eu prietenei mele.

Mari părea nespus de neliniştită. însă Grifiin se apropiase deja, ager ca un şoim, măsurând-o din priviri cu un aer deopotrivă ocrotitor şi îngrijorat, în timp ce ea îşi muşca buzele. Ştiam că Grifiin avea să aibă grijă de Mari.

- Eu şi Arwen avem de urmat o ultimă cale la capătul căreia, nădăjduim, o să găsim sabia. Păstrăm legătura cu voi prin corbi şi prin iscoade, spuse Kane, iar apoi se întoarse spre mine şi mă luă din nou de mână. Eşti pregătită?

M-am uitat cu coada ochiului la fratele meu, care, cu fruntea încruntată, cerceta un lucru pe care-l ţinea în mână Amelia.
)

Kane avusese dreptate. La fel şi Mari. Lăsasem prea multă vreme ca temerile să-mi aţâţe gelozia şi ciuda faţă de

Ryder. Nu voiam să mă mai port astfel.

- Mai trebuie doar să fac un lucru, am spus eu.

- Ne vedem la porţile fortăretei! mă înstiintă Kane.

Am dat drumul mâinii lui şi m-am apropiat de Ryder.

- Ce se întâmplă aici?

- Băieţeii ăştia habar n-au ce-i ăla un bumerang! se stropşi Amelia, arătându-mi arma încovoiată.

- Nici eu nu ştiu, am recunoscut. Ar trebui să mă ruşinez?

- Nu, tu nu eşti ostaş. Şi nici n-ai spus că „ştii fiecare armă de pe lume" Sau că „o să-mi dai douăzeci de galbeni" – fără ca, de fapt, să mi-i dai.

Ochii albaştri ai Ameliei îl priviră cu asprime pe Ryder, iar fratele meu rânji şi încercă să-i facă o nouă făgăduială:

- Crede-mă, o să-ţi dau galbenii!

- Nu te amăgi că o să-i iei de la mine! l-am prevenit eu, zâmbind.

Ryder mă fulgeră cu privirea.

- Bumerangul e o armă pe care o arunci, iar apoi se întoarce la tine, fără să fie nevoie de magie, îi lămuri Amelia mai departe pe cei afLaţi de faţă. Astfel, poţi să-ţi nimereşti duşmanii fără să trebuiască să te apropii de ei şi să-i înfrunţi cu sabia.

- Pare o armă prea teşită ca să răneşti pe cineva, fu de părere un oştean ştirb, întinzându-se şi luând în mâinile-i soioase bumerangul de lemn.

- Nu şi dacă se mişcă mai iute decât un cal! răspunse Amelia, smulgându-i-l din mâini, după care se întoarse spre mine, privindu-mă cu o răceală ce ar fi putut să îngheţe chiar şi apele mării. Sunt fericită pentru tine şi Kane. Era şi timpul!
- Mulţumesc, am răspuns, luându-mi fratele de braţ. Ryder, putem să vorbim o clipă?

Ne-am croit drum prin forfota înnebunitoare din cort şi apoi am ieşit. Privirea mi se opri la un petic de pajişte dintre barăcile a doi oşteni. Din pricina unei lupte purtate chiar în locul acela cu câteva luni în urmă, iarba fusese nimicită, dar acum creştea iarăşi. După o moarte groaznică, renăscuse şi era mai puternică şi mai înaltă ca înainte. Şi chiar acolo, în faţa cortului din care tocmai ieşisem, Kane mă salvase de la soarta groaznică pe care mi-o pregătise locotenentul Bert.

Eram atât de temătoare pe vremea aceea! Un simplu pion într-un joc mult mai mare decât mine. Acum nici măcar n-o mai recunoşteam pe acea fată.

în timp ce vântul înmiresmat îmi înfoia părul, m-am întors cu faţa spre Ryder.

- Trebuie să-mi iau o povară de pe inimă, am şoptit, deşi nu se vedea nici ţipenie primprejur. E vorba de un lucru pe care trebuia să ţi-l spun cu mult timp în urmă.

- Vrei să-mi spui că tu şi Kane sunteţi îndrăgostiţi unul de celălalt? glumi Ryder. Să ştii că mi-am dat seama şi singur!
- Nu, am răspuns eu, privindu-mi fratele cu luare-aminte şi gândindu-mă că lăsasem ca răul din sufletul meu să ne chinuie pe amândoi prea multă vreme. Vreau să-ţi spun că-mi pare rău!

Ryder încruntă din sprâncene.
- Pentru ce?
- Pentru că am fost atât de geloasă pe tine vreme îndelungată. De fapt, am fost geloasă pe tine de când mă ştiu.
- Ai fost eeloasă ne *mineV.*

Neîncrederea din glasul lui mă făcu să tresar, ruşinată.
- Cred că mi-am tot spus o poveste în care toată lumea voia să se împrietenească mereu cu tine, nu cu mine, sau că Powell şi mama te iubeau mai mult, şi... multe altele de felul ăsta, într-o bună zi, povestea asta a devenit adevărată, fiindcă eu am făcut-o să fie aşa. Are vreo noimă ce zic?
- Nu chiar, recunoscu el.
- Toţi cei din Abbington te iubeau ca pe ochii din cap. Şi aveau şi de ce. Erai mai prietenos decât mine, mai fericit, mai cutezător...

Oftatul lui Ryder îmi curmă vorba.
- Mai cutezător? Sunt un dezertor, Arwen! Mai ţii minte ziua în care am furat galbenii Onixului? în care ţi-am pecetluit soarta? *Am dat bir cufugiţii.*

Am dar bir cu fugiţii şi mi-am lăsat toti oamenii să fie ucişi!

) J

Am clătinat din cap, chiar dacă ştiam că rostise adevărul curat. Nu ne mărturisise chiar atunci mie, mamei şi lui Leigh că toţi oamenii lui muriseră şi că izbutise să scape cu viaţă doar ascunzându-se? De ce nu-mi dădusem seama că nu era un erou dintr-o baladă, aşa cum îi spusesem odinioară, ci că era măcinat de aceleaşi spaime ca noi toţi?

- De fapt, spuse el, privindu-mi chipul cu luare-aminte, tu eşti cea cutezătoare dintre noi. Ceea ce ai de făcut e... groaznic. Eu n-aş putea niciodată să duc la îndeplinire aşa ceva!

Am simtit că-mi dădeau lacrimile şi am recunoscut:

- Nici eu nu ştiu dacă pot.
- Eşti cel mai cutezător om pe care-l cunosc, Arwen! Ai îndurat bătăile tatei vreme de atâtia ani, fără să ii suflat o vorbă vreunuia dintre noi. Ai primit bucuroasă să ne pui mereu înainte pe mine, pe Leigh şi mama. îmi pare rău că ai gândit vreodată altfel despre tine!

Nu-mi dădusem seama cât de mult aveam nevoie să aud acele vorbe până în clipa de faţă, când le rostise fratele meu.

- Nu-i nimic, Ryder! Toate cele întâmplate... m-au adus până aici. Ştiu că o să găsim sabia pe Insula de Cucută. Numai acolo poate să fie. Iar

apoi o să-l biruim împreună pe Lazarus.

- Nu ştiu dacă..., murmură el, mutându-se de pe un picior pe altul. Nu cred că sunt îndeajuns de puternic ca să te pierd.

- Odinioară, te împăcaseşi cu gândul de a mă pierde.

Vorbele mele mă luară pe nepregătite şi pe mine.

- Cum poţi să spui una ca asta?! Eşti sora mea!

- M-ai lăsat să plec. Pe vremea când eram la Abbington, m-ai lăsat să mă duc la moarte sigură. Nu cred că am ştiut atunci, dar asta... a frânt ceva în mine.

Trăiam un asemenea simţământ de eliberare rostind vorbele astea, încât nu-mi dădeam seama cum de nu le rostisem atât amar de vreme.

Ryder păli. Dar, spre cinstea lui, nu se sfădi cu mine.

- N-ar fi trebuit să te las să pleci în ziua aceea! spuse el fără să stea pe gânduri, clătinând din cap. N-am vrut să mă duc eu, ţi-am spus că am fost un las. Pesemne că încă mai sunt. îmi pare rău, Arwen! Ar trebui să fie de la sine înţeles – şi dacă nu pare aşa, e din vina mea –, dar nu vreau să mori!

Iar eu nu voiam să-i înşel aşteptările. Nici lui, nici celorlalţi.

- Eu şi Kane[3] încercăm să găsim o altă cale de a-l birui pe Lazarus.

- Oare de ce nu mă miră? Vezi lumea în culori trandafirii, ca de obicei,

murmură Ryder, cu un zâmbet mâhnit pe buze.

Am vrut să-i spun cât de mult se înşela. Cum fusesem înăbuşită de nori de suferinţă săptămâni de-a rândul, înainte să las o rază de nădejde să-mi lumineze inima. Dar în trecut, fără să-mi dau seama, mă împăcasem cu gândul că eu şi Ryder pur şi simplu nu ne cunoşteam atât de bine. Poate că dacă scăpăm cu viaţă din încercarea înfricoşătoare ce mă aştepta, puteam ca apoi să încerc să dreg lucrurile şi în privinţa lui Ryder. Şi poate că ziua de azi, clipa de faţă, era un bun început.

Aşa că mi-am luat fratele în braţe şi l-am strâns cu putere.

- Ne vedem după ce mă întorc. Ai grijă de Leigh, da?

- Asta-i de la sine înţeles. Să călătoreşti cu bine! Şi mult noroc!

M-am strecurat valvârtej printre barăci, cu razele soarelui strălucitor al dimineţii poleindu- mi umerii, deşi simţeam că aerul se răcea odată cu primele zile de toamnă. N-aveam să mă satur niciodată de anotimpuri. Dacă eu şi Kane am fi avut norocul să ne bucurăm de o viată împreună, eram hotărâtă să trăiesc doar în Onix. Sau într-un loc asemănător, în care puteai să te bucuri de toate anotimpurile la fiecare câteva

luni. O vară înăbuşitoare, în care să ne cufundăm în iaz, o primăvară presărată cu flori înmugurite şi cu ciripit de păsărele, o iarnă friguroasă – poate chiar cu câţiva fulgi de nea, altă privelişte pe care n-o văzusem niciodată – şi o toamnă răcoroasă, care să-mi amintească mereu de Chihlimbar. De mama.

Mi-am dat seama că, fie ce-o ii, raza de nădejde din sufletul meu înflorise într-un răsărit orbitor. îmi doream să trăiesc. îmi doream să văd tot şi toate. Să mă bucur de tot şi

de toate. împreună cu Kane, cu Mari, cu Leigh şi chiar cu Ryder... atât cât puteam.

Dintr-odată, am simţit că pe lângă mine mergea un ins cu statură falnică şi care făcea paşi lungi, aşa că mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Grifiin. Pasămite, voia să mă însoţească până la porţile fortăreţei.

- Pot să te ajut cu ceva, domnule comandant? Grifiin se opri, iar eu am făcut la fel.

El se uită ţintă la mine, de parcă ar fi cumpănit ceva în gând.

- Spune repede! Trebuie să prind un dragon!

Grifiin nu zâmbi la auzul glumei mele. Adevărul e că aş fi leşinat de uimire dacă ar fi facut-o.

- Am nevoie să ştiu că o să ai grijă de el.

Mi se opri mintea în loc la auzul acelor vorbe.

- De Kane?

El dădu din cap, încuviinţând.

- Nu i-aş face rău niciodată, Grifiin! îl iube...

- Lasă asta! Nu vorbesc despre povestea dintre voi, cea cu „până la adânci bătrâneţi”.

L-am privit cu ochi mijiţi.

- Mari te-a învătat să vorbeşti asa?

3 3 3

- Să ştii că nu glumesc.

- Mă rog, tu n-ai glumit de când eşti!

- Insula de Cucută e un tărâm fără legi. Chiar dacă ea face parte din Regatul de Onix, Kane n- are acolo atâta putere pe cât i-ar plăcea să creadă. Pricep prea bine de ce nu poate să plece cu o oaste după el. Legile insulei n-o îngăduie. Dar e un loc primejdios, iar dacă eu nu-l însoţesc, tu eşti cea care trebuie să-l apere, spuse Griffin, facându-mă să simt că-mi creştea inima. Eşti mai puternică decât el, Arwen! Eşti ultimul Fermecat cu sânge pur. Promite-mi că, dacă trebuie, o să faci din nou ce-ai făcut în Golful Sirenei. Ca să-l ocroteşti pe Kane, dar şi pe regele Onixului. Pe apărătorul Evendellului. Pentru binele tărâmurilor, el trebuie să trăiască!

- îţi jur! O să-l apăr cu preţul vieţii mele.

Griffin dădu din cap, mulţumit, iar apoi vru să plece, dar l-am apucat de mâneca tunicii.

- îţi mulţumesc că ai grijă de el acum şi dintotdeauna! Chiar dacă l-ai apărat şi de mine – ce-i drept, pe vremea când avea nevoie de asta. Are mare noroc să te aibă alături!

Griffin dădu iarăşi din cap, iar apoi îmi desprinse cu grijă mâna de pe tunica lui.

M-am chinuit să-mi înăbuş un zâmbet.

- Iar tu, am spus, înainte ca el să plece, o s-o ajuţi? Amuleta i-a fost un sprijin, dar ştiu că n- are nevoie de ea ca să facă vrăji. O s-o ajuţi să nu uite de ce e în stare cu adevărat, te rog?

- O să fac tot ce pot. Dar să ştii un lucru: în ochii mei preţuieşte la fel de mult ca pe vremea când stăpânea toată magia din Evendell.

Am simţit că mi se punea un nod în gât.

Mari îi făcuse mărturisiri despre pierderea pe care o suferise.

- Ar trebui să-i snui asta, Griffin!

El se mulţumi să scoată câteva mormăieli.[3]

Am dat scurt din cap, iar apoi m-am dus în grabă la Kane, care se sprijinea de una dintre porţi, aşteptându-mă.

- Despre ce vorbeaţi voi acolo?

Am zâmbit şi l-am sărutat pe obraz.

- Despre tine.

Nu credeam să mă satur vreodată de

lumea văzută de pe spatele lui Kane preschimbat în dragon. Fiecare copac, căsuţă şi roabă devenea o pată minusculă de verde sau de cafeniu, ce apoi se stingea în ceaţa norilor pe care-i străbăteam în zbor. De aici, de sus, îţi venea mai uşor să-ţi aminteşti cât de simple erau lucrurile. Cât de nemărginite. Cumva, întinderea nesfârşită a continentului, spre deosebire de vieţile noastre mici şi mohorâte, trezea o pace ciudată înăuntrul meu. în ceasurile petrecute printre razele blânde şi palide ale amurgului şi printre vulturii care zburau alături de Kane, n-am simţit apăsarea zdrobitoare a greutăţilor care mă aşteptau.

Iar apoi, în zare, am început să ghicesc conturul insulei ce semăna cu un vulcan, aşezată dincolo de Colţul de Stâncă, în locul în care Lacul Stygian se prefăcea în sclipitoarea Mare a Mineralelor.

Apărând din apa învolburată şi tulbure, Insula de Cucută aproape că semăna cu un munte, însă cu unul al cărui vârf se surpase, lăsând în urmă fărâme ascuţite de piatră şi de minerale. Crestele albe ale valurilor se izbeau de stâncă, acolo unde pământul ieşea din mare, înainte să văd ce ne aştepta înăuntru, Kane se avântă prin deschizătura strâmtă a insulei, de parcă un fir de aţă ar fi trecut prin urechea

unui ac.

Izul de sare al mării fu înlocuit numaidecât cu miresme de pământ umed şi de lemn putrezit. O pădure verde se întindea sub noi, nu prea deosebită de Pădurea Umbrelor. Dar cea de aici nu era un meandru încâlcit, noduros şi întunecat, şanţul plin de ramuri răsucite ce înconjura nestemata care era Fortăreaţa Umbrelor.

Nu, era cu totul altceva.

Pe măsură ce ne-am strecurat printre copaci, am desluşit usi şi ferestre înzidite în trunchiurile acestora. Acoperişurile de lemn şi scările de funie făceau legătura dintre încăperile luminate de felinare. Tocmai treceam printr-un întreg oraş care nu era clădit deasupra pădurii sau în locul ei, ci mai curând în copaci.

Ne mişcăm prea iute ca să pot să-i văd bine pe locuitori, dar, pentru ca un asemenea oraş să poată fi clădit pe buza insulei, trebuia ca mii de prizonieri să fi fost surghiuniţi aici de-a lungul anilor.

în cele din urmă, Kane se opri pe o podină de lemn negeluit, atârnată între trei copaci cu ajutorul unor funii acoperite cu muşchi şi pe care se aflau, aşezate din loc în loc, felinare aurii, strălucitoare. înconjuraţi de larma trilurilor de păsări şi de puternica mireasmă de pământ a pădurii, am descălecat de pe Kane. M-am uitat de

jur împrejur, încercând să mă încredinţez că eram singuri. Apoi Kane a revenit la forma de om, lucru dovedit şi de izul pătrunzător al Luminii Fermecate, pe care-l simţeam până şi pe limbă.

- Ce-i locul ăsta? am întrebat.

Un oraş se întindea atât deasupra noastră, cât şi sub noi. Case, armurării, fierării, prăvălii... cu toatele, cioplite din copaci, presărate cu torţe şi legate între ele printr-un păienjeniş de pasarele, de scări, de poduri şi de parmalâcuri.

- Insula de Cucută e o adevărată culme a voinţei omului, nu-i aşa, fetişcano?

M-am mulţumit să dau din cap, uimită, cu privirea încă aţintită la podurile atârnate la înălţime şi la scripeţii ciudaţi cum nu mai văzusem.

- Atunci când am urcat pe tron, regele Oberon mi-a povestit foarte puţine lucruri despre această insulă-închisoare. Mi-a spus doar că în Evendell trăiau anumiti bărbaţi şi anumite femei cu firi prea primejdioase şi prea şirete ca să poată fi închişi în temniţe. Vrăjitoarele şi vrăjitorii, mai ales, puteau să scape din aproape oricare celulă, după cum s-a întâmplat şi în temniţa Fortăreţei Umbrelor.

Mi-am alungat din gând amintirea ajutorului pe care li-l dădusem cândva lui Halden şi prietenului său vrăjitor ca

să evadeze din fortăreaţa lui Kane.

- Bunicul lui Oberon fusese cel care găsise insula... Un munte scobit, ieşit din mare, cu o pădure care creştea în acea scobitură. N-aveai cum să te caţări pe stâncile care alcătuiesc pereţii insulei, pe dinăuntru şi pe dinafară... Era cu neputinţă să ieşi de aici, dacă nu ştiai să zbori.

- Nici alţi Fermecaţi nu puteau să iasă? Sau alte fiinţe care fac vrăji ca să zboare?

- în afară de Griffin şi de mine, în Evendell nu se mai află alţi Fermecaţi cu îndeajuns de multă Lumină ca să se preschimbe. Şi n-am auzit niciodată, darămite să *cunosc,* pe cineva cu un har atât de puternic încât să poată să zboare. Totuşi, în ultimii cincizeci de ani am pus străjeri care să stea de veghe la farul din Colţul de Stâncă, dacă s-ar fi întâmplat să intre cineva în regat sau să iasă în zbor, spuse Kane. Dar, bineînţeles, străjerii n-au văzut niciodată nimic de felul ăsta!

- Aşadar, tu şi Grifiin vă preschimbaţi şi aduceţi prizonierii aici...

- Sau îi trimitem cu una dintre celelalte făpturi zburătoare şi antrenate pe care le am.

I-am aruncat lui Kane o privire neîncrezătoare, dar el se mulţumi să ridice din umeri.

- Crezi că ai văzut toţi aşii înaripaţi pe care-i am în mânecă? întrebă Kane,

zâmbind, clătinând din cap şi prefacându-se în glumă că- i înşelasem aşteptările. Haide, fetişcano, ai puţină încredere în mine!

Acum nu era timpul, dar mai târziu aveam să-i cer să-mi arate, fără îndoială, toate lighioanele monstruoase pe care le păstra în castelele lui.

- Aşadar, regele Oberon poruncea ca prizonierii să fie aduşi aici în zbor. îi lăsa de capul lor, iar într-o zi a descoperit că ei clădiseră toate astea?

- întocmai. Insula n-are dealuri sau câmpuri de pe care să se poată scoate recolte, şi cu cât cobori mai mult, spuse Kane, privind dincolo de podină, în hăul de sub noi, din care ieşeau vârfurile dese şi întunecate ale copacilor, cu atât vezi mai puţin lumina soarelui. Aşadar, cu doar câteva unelte la îndemână, prizonierii au clădit în copacii care creşteau deja aici. Sus, sus, tot mai sus!

M-am uitat spre potecile din faţa noastră, încâlcite şi învăluite în umbră, iar apoi la stâncile povârnite ale muntelui ce împrejmuia insula din toate părţile. Era ca şi cum te-ai fi aflat într-un ghiveci uriaş, al cărui fund era înţesat cu copaci. Iar pădurea care creştea în sus... ai fi zis că ramurile copacilor încercau, se chinuiau să ajungă la soarele care îi ocolise.

în labirintul de poduri şubrede, pe scările ştirbe şi prin casele luminate de torţe, vedeai bărbaţi cu haine colbăite

şi femei care dereticau de colo-colo. Dintr-odată, lumina slabă a unui felinar scoase la iveală spinarea slăbănoagă şi dezgolită a unui băiat. Copilul, care nu putea fi mai mare de vârstă decât Leigh, urca pe o scară, ţinând între dinţi un soi de animal jupuit.

Stomacul mi se întoarse pe dos la gândul vieţii pe care trebuia s-o duci într-un asemenea loc. Părea nedrept chiar şi faţă de prizonieri... tâlhari, ucigaşi, duşmani ai regatului. Nu mă gândisem de ajuns la ce însemna cu adevărat să fiu împreună cu Kane. Nu mă gândisem că, dacă era să scap cu viaţă de Lazarus şi să salvez regatul, aveam să... cârmuiesc alături de el. M-am aşteptat ca inima să prindă să-mi bubuie în piept, ca palmele să-mi asude şi ca înăuntrul meu să se stârnească o furtună de nelinişte – toate astea, pricinuite de gândul la o asemenea ispravă.

Dar nu mi se întâmplă nimic.

Cinstit vorbind, mi-am dat seama că m-aş fi descurcat binişor să-l ajut pe Kane să domnească peste Onix. Eu aveam însuşiri care lui îi lipseau: răbdare, darul de a vedea lumea într-o lumină mai bună... şi n-aveam izbucnirile lui de furie, nici dispreţul faţă de toţi şi de toate – cusur care uneori îi întuneca judecata.

Am simţit bucurie şi nădejde gândindu-mă la tot binele pe care aş fi

putut să li-l fac locuitorilor Onixului. Şi poate chiar tuturor celor din Evendell. Fiind cu putinţă să încep chiar cu locul ăsta.

Am dat să deschid gura ca să întreb despre copiii născuţi pe insulă, care nu meritau asemenea soartă, dar Kane îmi curmă vorba:

- îţi iubesc mintea cea ascuţită, precum şi toate întrebările şi gândurile care-ţi roiesc prin ea, dar să nu te laşi amăgită de căsuţele astea de basm! Pe insulă locuiesc cei mai mari răufăcători de pe continentul nostru. Aş vrea să te iau de aici cât mai repede. După ce plecăm, poţi să mă întrebi orice vrei.

- Bine. Iar acum, încotro?

- Spre străjerii insulei. Ei o să ne conducă la căpetenia oraşului. Ultima dată când am trimis iscoade aici, am aflat că insula era cârmuită de un războinic pe care-l cheamă Killoran Grim. îl găsim sus, acolo.

Kane arătă spre o podină luminată, pe care se zărea un cort croit din pânză de culoare închisă.

- Mi-aş dori să nu trebuiască să facem asta. Dar atunci când o să ne uităm prin armele lui, sabia o să te cheme. O să ajungem acasă chiar la timp ca să ne bucurăm de o tocană de iepure la cină şi de nişte dulciuri chiar şi mai bune!

Kane mă sărută pe creştet, iar eu am încercat să dau din cap, voioasă.

Nu-mi era fricã.

Cum să-mi fie frică dacă îl aveam pe Kane alături de mine?

CAPITOLUL 43

ARWEN

L-am urmat pe Kane pe un pod de funie şi apoi am străbătut împreună uluitorul oraş de lemn. Ai fi zis că era o născocire zămislită din închipuire – poate chiar din magie – dacă n-aş fi ştiut că îl locuiau numai nelegiuiţi înfricoşători. Soarele lunecase îndărătul unui nor, scăldând fiecare şipcă şi bucată de funie într-o umbră pâlpâitoare.

M-am agăţat mai strâns de Kane în timp ce treceam pe lângă bărbaţi vânjoşi şi fără dinţi, care rodeau carne sărată, şi pe lângă femei care spălau haine murdare, turnând apa soioasă în adâncimile întunecate de sub platforme.

Odată ajunşi la un turn de pază ros de vânturi şi cu un acoperiş de paie, Kane aruncă o privire înăuntru. Am făcut şi eu la fel. Nici urmă de străjeri. Acolo se aflau doar două căni acoperite de colb şi o vrabie albastră, care ciugulea dintr-un măr putrezit.

- Aici stau străjerii tăi? am întrebat eu,

iar Kane duse cana goală la nas şi adulmecă. Ei unde sunt? am stăruit.

Kane nu răspunse. încruntătura de pe frunte îi vădea îngrijorarea.

- Poate că ar trebui să ne întoarcem mâine, cu ostaşi, spuse el.

Am clătinat din cap, îmbărbătată de încrederea lui de mai devreme.

- Am ajuns deja aici! Lazarus ar putea să descindă în Fortăreaţa Umbrelor în orice clipă, iar acum, când toţi cei care au fost alungaţi din Citrin sunt acolo...

N-am vrut să-mi duc gândul până la capăt.

Kane scoase un oftat plin de năduf, iar apoi mă luă de mână şi coborârăm pe podul de funie, cufundându-ne în inima oraşului. Ne-am strecurat prin mulţimi de inşi cu feţe neprimitoare şi murdare. Am urcat pe scări, am coborât pe podini şi am mai urcat alte scări întortocheate, al căror lemn era putrezit pe alocuri, mâncat de mucegai şi termite. Am călcat cu cea mai mare grijă, ca nu cumva să mă împiedic şi să cad.

Un trosnet mă făcu să-mi ridic privirea dintr- odată, spre o mână de pietre care se prăvăleau spre mine. Mi-am acoperit faţa cu mâinile, dar bolovanii rămaseră atârnaţi în aer, plutind pe o ceaţă neagră, înainte să zboare nefiresc spre dreapta şi să se prăbuşească în crengile copacilor de sub noi.

Mi se tăie răsuflarea.

- Ce-a fost asta?

Kane ridică din umeri, dar neliniştea îi pâlpâia în ochi.

- Ceva s-a zguduit deasupra noastră. Poate că nişte copii vor să ne alegem cu capul spart.

M-am uitat la el.

- Ti-ai folosit Lumina Fermecată! Tu nu faci asta niciodată!

- Chipul tău e prea frumos. Ar fi mare păcat să ţi-l văd spart.

N-am râs la auzul glumei lui.

- Nu schimba vorba!

- Iar tu nu-ti vârî nasul acolo unde nu-ti

> ? fierbe oala!

Kane îmi aruncă un zâmbet strâmb şi apoi ne-am văzut mai departe de drum.

- Ştii că o să-mi vâr mereu nasul, am spus, mergând în urma lui. De ce ai făcut asta?

- Ca să te ocrotesc.

- Puteai să mă dai la o parte! De ce ţi-ai folosit Lumina? Şi mai ales aşa, în văzul tuturor?

Kane se opri din mers şi se întoarse spre mine. Nu mai era nimeni pe podina cu acoperiş de pânză pe care ne aflam acum. Un licurici şuieră pe lângă fruntea lui.

- Fermecaţii pot să-şi tragă Lumina din diferite elemente care-i înconjoară: aer, pământ, metal, vânt, apă, foc, înălţimile văzduhului... Iar înşiruirea

merge mai departe. Lumina mea vine din adâncurile pământului. Aşadar, în astfel de locuri în care sunt înconjurat de colb, pământ, lemn – uneori de frunze veştejite, de o pădure care putrezeşte – sunt mai puternic, sau Lumina curge mai uşor din mine.

- Dar n-ai fost la fel de puternic în Peştera Secerătorilor!

- Vai, m-ai prins! spuse Kane, ridicând dintr- o sprânceană, cu un aer jucăuş, iar apoi, văzând că m-am înroşit, mă lămuri: Acolo era piatră, nu pământ.

- De asta îţi place Fortăreaţa Umbrelor, de asta stai mai degrabă acolo decât în palatul tău din oraş! E înconjurată de păduri întunecate!

Kane nu se opri din mers.

- Haide! mă îndemnă el.

- Şi cum rămâne cu Lumina mea? Se trage din aer?

- Tu eşti Fermecată cu sânge pur. Aşadar, ai la îndemână mult mai multe elemente. îţi tragi Lumina din aer, din soare şi din foc.

- De unde ştia Dagan asta?

- El s-a priceput mereu să afle de unde-şi trag Fermecaţii Lumina. Poate că s-a luat după sufletul tău luminos şi plin de soare.

Kane mergea în faţa mea, dar am simţit că zâmbea.

- La început, n-am fost prea luminoasă şi plină de soare cu Dagan!

- O Lumină ca a ta nu poate fi întunecată de împrejurări.

Am mai urcat un rând de scări, pe sub o plasă încâlcită de liane şi de ace de pin lungi şi ascuţite.

- Care-i cel mai rar element din care poate să-şi tragă Lumina un Fermecat? am întrebat, luându-mi de pe faţă o pânză de păianjen.

- Sângele, răspunse Kane fără să se uite la mine.

Am scos un icnet puternic, care-l făcu să-mi arunce o privire peste umăr. Apoi îşi urmă vorba:

- Cei care se folosesc de sânge sunt un soi foarte rar, Hemolicii, oamenii lui Aleksander. El a fost cel care ne-a trădat. Hemolicii trag putere din leşuri, din râni, chiar şi dintr-ale lor, ceea ce-i face războinici neasemuiţi. Unii beau sângele jivinelor, pe cel al muritorilor sau pe cel al altor Fermecaţi, ca să-şi păstreze Lumina
puternică. în Lumera, li se spunea „vipere”. Dar asta e o ocară foarte urâtă.

înainte să apuc să-i mai pun una dintre sutele de întrebări care-mi roiau prin minte, ne-am strecurat printr-o perdea de sălcii şi am dat nas în nas cu doi străjeri fioroşi. Unuia îi lipsea un ochi, dar nu se mai sinchisise să şi-l acopere cu un plasture.

- Sunt regele Ravenwood din Regatul de Onix! Mă aflu aici ca să-l văd pe

Killoran.

Fără să scoată o vorbă, bărbatul cu un singur ochi dădu deoparte un paravan dintr-o ţesătură pătată, iar apoi am pătruns într-o fortăreaţă acoperită.

Am zărit un bărbat care părea să mănânce cuie la masa de dimineaţă, înveşmântat în piele, cu părul scurt şi cu o mustaţă ţeapănă, de lefegiu, şi cu trup vânjos şi zvelt, parcă făcut doar din muşchi. Tolănit pe un tron de lemn noduros, insul acela ciudat domnea peste o sală slab luminată, plină de fiinţe cumplite.

în jurul lui stăteau, asemenea unor pisici de casă, trei femei cu sânii goi, care purtau coliere de mărgele şi fuste străvezii. Fiecare dintre ele era trasă la faţă şi flămândă, legată de tron cu lanţuri subţiri, făurite grosolan.

O sumedenie de bărbaţi îmbrăcati în armuri de fier ruginit se înghesuiau în acea vizuină, fiecare dintre ei având câte o armă simplă – topor, bâtă sau ciomag. Se îmbulzeau prin sală de parcă ar fi fost nişte măsele stricate, înghesuite într-o gură. Şi cu toţii aveau ochii aţintiţi la căpetenia lor.

Tronul lui Killoran era aşezat în fata unei

mese mari de marmură albă, ticsită cu arme, cu ootire...

Marmură albă... Ce fel de marmură albă puteau să...

„Oase!”

Da, oase de mâini, de picioare, din cele pe care le îngrijisem toată viaţa...

Dându-mi seama că mă uitam la o masă făcută din *oase de om,* am simţit că mi se căsca un gol în stomac.

Dar stomacul meu... nu era un hău de greaţă. Nu, se răsucea şi se încleşta mânat de... ceva deosebit.

De o plăcere firavă, tulburătoare. Ca şi cum ai fi apăsat pe o vânătaie.

Iar capul meu...

îmi veneau în minte privelişti care n-aveau ce să caute acolo: buze şi gheaţă, sticlă spartă, picături de sânge pleoscăind pe o podea mută de marmură...

- Rege Kane Ravenwood! răcni Killoran din toţi bojocii. Cărui fapt îi datorăm cinstea?

Am clătinat din cap cu putere, încercând să- mi alung simţământul acela ciudat.

- Killoran! salută şi Kane, înclinându-şi capul. Am venit cu ceva treabă.

- Nu fi neghiob! Haide să-ţi ofer ceva de băut! Sau pe vreuna dintre nevestele mele?

Sângele îmi clocoti în vine atunci când am simţit bucuria cu care Killoran îşi plecă uşor capul spre femeia cu păr negru din spatele lui.

- Gisal are o limbă care o să...

- Nu! strigă Kane cu glas fioros, după care îşi luă seama şi se potoli. N-o să fie nevoie. Căutăm o sabie care a fost

adusă aici din greşeală, acum cinci ani. Armurierul meu trebuie să arunce o privire prin stivele tale de arme. Treaba asta n-ar trebui să ne ia mai mult de câteva minute.

- Chiar şi un rege tinerel, ca tine, ar trebui să ştie că... nimic nu se dă pe degeaba aici!

Kane îşi ridică buza de sus, arătându-şi dinţii precum un câine fioros, iar eu am simţit un nou fior pe şira spinării.

- Ce aş putea să-ţi dau în schimb? O armă măreaţă, cu numele tău cioplit pe ea? Carne şi pâine cât să vă ţină un an? De zece ori mai mult rachiu decât ar putea să bea toţi oamenii tăi la un loc? Spune-mi ce vrei!

Kane părea atât de liniştit, atât de senin... de parcă s-ar fi simţit *bine* în preajma lui Killoran.

Acesta din urmă îi zâmbi larg unui bărbat chel, aşezat în dreapta lui, iar apoi se întoarse spre noi.

- Ai habar cum e aici peste iarnă?

Kane îşi păstră pe chip un aer de sastiseală.

- Nu pot să zic că ştiu.

Killoran rânji din nou, însă de data asta privirea îi era rece. Un simţământ rău prevestitor făcu să mi se strângă stomacul.

- Iarna o să vină peste doar câteva luni. Atunci, soarele coboară în fiecare zi pe după stânci, înainte de amiază. Toată insula se cufundă într-un

întuneric necruţător, ceasuri de-a rândul, iar apoi se lasă noaptea. îţi dai seama ce palizi ne facem cu toţii? Ce slăbănogi ajungem să fim în lunile în care e prea întuneric ca să vânăm aşa cum trebuie? Cât de tare ne sastisim? Ştii ce le face sastiseala unora ca noi, care au tot soiul de demoni în cap?

Kane miji din ochi.

- Şi trebuie să ştii cum e în căldura năprasnică a verii, atunci când mizeria asta de insulă clocoteşte precum străfundurile unei văi. Când fântânile ne seacă, iar leşurile – bărbaţi, femei, copii – încep să se impută. îţi închipui ce duhoare e aici? Ştii cum miroase carnea de om putrezită?

Am înghiţit în sec ca să-mi înăbuş greaţa ce mi se răsucea în stomac, cleioasă şi cu gust amar. Ştiam că în vorbele lui Killoran se ascundea o ameninţare. Kane trebuia să fi simţit la fel, fiindcă făcu un pas în faţa mea aproape pe nesimţite, lăsându-şi mâinile, nepăsător, de o parte şi de alta a trupului, deşi aş fi jurat că vedeam spini negri dansându-i în jurul încheieturilor.

El rânji, dându-şi la iveală dinţii albi, strălucitori.

- O să te jupoi de viu înainte să-ţi recapeţi libertatea din mâinile mele!

Killoran se mulţumi să râdă.

- Libertatea? Aşa vorbeşti despre lumea ta de afară? Zici că-i liberă? Nu,

chipeşule rege, spuse el cu glas tărăgănat. Lumea ta nu-i libertatea mea. Cu toate neajunsurile ei, pe Insula de Cucută am tot ce-mi pofteşte inima. Acolo, în lumea ta, sunt un nimeni. Un nelegiuit, un siluitor..., înşiră el, făcându-mă să tresar la auzul ultimelor vorbe, iar ochii i se aprinseră de încântare. Sunt doar o bucăţică scârnavă de gunoi omenesc. Dar aici...

Killoran făcu semn spre stivele de săbii ruginite şi spre suliţele înşirate pe lângă pereţi, spre masa aceea groaznică din faţa lui, plină cu pocale de oţel îndoite. Spre femeile trase la faţă, prinse în lanţuri la picioarele lui, şi spre bărbaţii gata să-şi dea viaţa pentru el, fără urmă de şovăială.

- Aici, eu sunt *rege!* La fel ca tine.

Falca lui Kane înţepeni şi am simţit furia ce clocotea în el, îndreptată împotriva insului de pe tron, care ne punea în primejdie jucându-se cu vieţile noastre aşa cum ai flutura un şobolan deasupra fălcilor deschise ale unui piton. Furia lui Kane era pricinuită de asemănarea dintre ei doi. în cele mai rele zile ale lui, ştiam că aşa se vedea şi el pe sine. Necruţător, crud, mânat doar de dorinţa de a-şi atinge ţelurile.

- Nu putem să te îmbiem cu nimic? am întrebat eu, uimindu-ne şi pe mine, şi pe Kane.

Killoran se aplecă în faţă, curios, aruncându- mi un zâmbet larg, plin de

ură.

- Aşadar, fata ta armurier vorbeşte!

M-am muşcat de partea de dinăuntru a obrazului. Acea durere de mai devreme, ciudată, surdă, îndepărtată, îmi făcu stomacul să se strângă.

- Da, vorbeşte, adeveri Kane.

- N-am zis niciodată că nu puteţi să mă îmbiaţi cu nimic. De fapt, puteţi să-mi daţi singurul lucru de care am cea mai mare nevoie.

- Ei bine, vorbeşte odată! Am planuri pentru cină, spuse Kane, trecându-şi o mână prin păr, iar eu m-am gândit că părea însăşi întruchiparea nepăsării. Şi planuri chiar mai însemnate în ceea ce priveşte dulciurile pe care vreau să le mănânc după aceea, adăugă el.

Killoran se lăsă pe spate, iar lemnul tronului gemu în clipa în care el îşi ridică picioarele. Fără umbră de şovăială, fata bălaie care-i stătea alături i se aşeză sub tălpi, ghemuindu-se şi preschimbându-se într-un soi de scăunel viu.

Mi-am înghiţit fierea care-mi năvălise în sură, dar nu i-am lăsat lui Killoran plăcerea de a mă vedea plecându-mi privirea.

- Pe vremea când am ajuns aici, aveam doar şaptesprezece ani. Eram un orfan care nu prea avea ce să facă în viaţă, aşa că m-am alăturat unei bande de tâlhari din Mlaştina Cuţitelor.

Alături de inşii ăştia, am făcut lucruri

care i-ar întoarce stomacul pe dos fetiţei cu ochi verzi, spuse Killoran, arătând cu degetul spre mine, aşa că mi s-a poruncit să plec pe un drum fără întoarcere, în Insula de Cucută, însoţit chiar de omul care mă învăţase tot ce ştiam. Eu

> 9

crezusem că *noi* eram răi, dar cei surghiuniţi aici mi-au arătat cu vârf şi îndesat că habar n- aveam ce însemna să fii *rău,* povesti el, pufnind într-un râs plin de tristeţe. Dar curând mi-am dat seama că nu trebuia să fiu cel mai rău, cel mai josnic sau cel mai aspru.

Killoran îşi trecu o mână peste mustaţă.

- Trebuia doar să fii cel mai *istet.* în cea de-a

9

treia noapte petrecută aici, l-am ucis pe bărbatul care mă crescuse... şi care încasase lovituri de cuţit şi de bici pentru mine. I-am înfipt un topor în gât, de faţă cu alţi treizeci de bărbaţi, povesti el mai departe, chicotind de parcă ar fi depănat o amintire duioasă din vremea copilăriei. A doua zi, toată Insula mi s-a supus. Şi aşa mi-am dobândit oastea de războinici veseli!

Killoran râânji, nespus de încântat de amintirea isprăvii lui.

- Mi-a luat ani de zile ca să ajung unde sunt acum. Ani, vieţi, jertfe şi trudă cum n-ai văzut tu în viata ta, frumuselule!

Falca lui Kane se încordă.

- încep să-mi pierd răbdarea. Ce vrei, Grim?

Mi-aş fi dorit să pot vorbi în gând cu Kane şi să-i spun: „Nu face decât să se joace cu noi. Haide să plecăm! Ne întoarcem însoţiţi de oastea ta".

Simţământul acela ciudat, care nu mă părăsise nici o clipă de când intrasem în sală, se preschimbase într-o spaimă sălbatică, ce se învolbura înăuntrul meu şi-mi rodea măruntaiele. Voiam să plec. Acum, acum, *acum...*

- Nici n-ai auzit sfârşitul poveştii! Atât de tânăr, atât de nerăbdător! spuse Killoran, plescăind din limbă. Sunt stăpân peste insulă de douăzeci de ani. Nimeni n-a mai rămas atât de mult pe tronul ăsta. Iar acum, după tot ce am făcut pentru cei de aici, după ce am imit atâtea şi atâtea cete de nelegiuiţi într-una singură, aud că se pregăteşte o *râzmeriţâV.* strigă el, mijind din ochi până când aceştia se preschimbară în două crăpături lunguieţe. N-am nevoie de armele tale, de podoabele tale, de merindele tale! Eu am *nevoie* să-mi arăt puterea! Să-mi arăt isteţimea!

N-aş fi putut să spun cine a făcut prima mişcare.

Neagră ca miezul de noapte, Lumina lui Kane se învârteji şi se răsuci prin sală, biciuind pereţii, trosnind asurzitor şi făcându-mă să simt gust de metal pe limbă. Izbucnită din mâinile lui Kane

asemenea aripilor unui corb, Lumina se învolbură în jurul nostru, plutind pretutindeni şi secerându-i pe oştenii lui Killoran cu nişte tăişuri ce semănau cu solzii, ghearele şi colţii otrăvitori de dragon. Acea putere nimicitoare izbucni apoi şi din spinarea lui, ţâşnind în şuviţe eroase, asemănătoare unor funii. Ele îl ridicară în aer şi gâtuiră un nelegiuit pe care nici nu-l văzuserăm apropiindu-se de noi.

Şi *sângele...*

Era atât de mult sânge peste tot...

Bărbaţii se prăbuşeau unul după altul, unii cu gâtul spintecat, sângerând până când hainele li se făceau leoarcă, iar alţii, cu capetele sparte sau cu găuri în piept, ajungând să semene cu nişte fructe coapte, tăiate în jumătăţi.

Unul dintre oamenii lui Killoran mă cuprinse de mijloc şi mă trase îndărăt. Am ţipat, neputând să mă desprind din strânsoare... Mi- am înfipt cotul în nasul lui, iar apoi am auzit un trosnet şi am simţit cum îmi curgea sânge cald pe cămaşă. Totuşi, insul aflat în spatele meu abia dacă tresărise.

El mă smulse de lângă Kane, iar eu am ţipat din nou, căutându-l din priviri pe cel care putea să-i nimicească pe toţi acei muritori netrebnici. Iar apoi nimeni n-avea să mai...

Dar unde era Kane?

M-am răsucit, scăpând din strânsoarea duşmanului meu, după care

am prins să mă răfuiesc cu el, scuipându-mi fierea şi scrâşnind din dinţi. Şi apoi, în clipa în care în sfârşit, în *sfârşit,* am avut răgaz să privesc în jur...

Am simţit că-mi îngheaţă sângele în vine.

Kane zăcea la pământ, întins pe pântec, aproape leşinat, cu faţa îngropată într-un morman de lemne sfărâmate. Un tâlhar îsi înfipsese genunchiul în spinarea lui şi-i trăsese mâinile la spate. Acum i le lega cu un lanţ ale cărui verigi erau mai deschise la culoare decât fierul, dar care păreau mai grele decât unele făcute din otel.

Kane gemea şi se zvârcolea sub greutatea tâlharului, iar acesta îi legă o fâşie de piele peste gură, drept căluş.

- Ce se întâmplă cu el?! am strigat. De ce nu poate să se mişte?!

- Lanţuri de lilium, răspunse Killoran, ocolind un şuvoi de sânge negru, care se scurgea din leşul unuia dintre oamenii lui. E singurul amestec de metale care poate să curme puterea unui Fermecat. De-a lungul anilor, un prizonier sau doi au fost aduşi pe insulă purtând astfel de lanţuri. E aproape cu neputinţă să le dai jos. A trebuit să sfârtec o mulţime de încheieturi ca să adun metalul. Frumos şiretlic, nu?

Killoran se desfată cu uimirea care mi se zugrăvise pe faţă, în vreme ce unul dintre oamenii lui i se zvârcolea la

picioare, dându-şi duhul.

- O, credeai că nu ştiu că regele tău e un Fermecat? După toţi anii petrecuţi aici, după toţi prizonierii aduşi din Regatul de Onix? Inşii aceia mi-au povestit despre un rege ce nu îmbătrâneşte în veci, pe care nu-l vezi niciodată alături de nepreţuitul lui dragon, şi care, în rare împrejurări, ce-i drept, a fost zărit folosind o magie mai întunecată decât a oricărui vrăjitor!

Am clătinat din cap. Nu mai aveam *vorbe.* Nici măcar una, mai puţin:

- Te rog...

- Regele Fermecat din Onix are puterea ce-mi trebuie mie. Putere care o să-mi îngăduie să rămân stăpân pe veci!

Dar ce fel de putere ar fi luat Killoran de la Kane, la urma urmei? N-avea cum să-i ia reeatuL iar Kane n-ar fi primit în veci să slujească alt rege, cu atât mai puţin un monstru vrednic de ocară, precum...

Să culeagă!

Asta voia să spună. Plănuia să culeagă Lumina lui Kane.

Un astfel de gând era mai cumplit decât braţele tâlharului încleştate pe mijlocul meu.

- Iar tu..., spuse Killoran, trecând pe lângă Kane, care era legat în lanţuri, şi ocolindu-l ca pe o grămadă de gunoi. Din tine o să se înfrupte cu mare plăcere o dihanie, frumoasă fată

armurier a regelui! Am uitat să vă povestesc despre fiarele cu care împărţim insula? Despre ce fel de monştri ies la iveală din adâncurile de dedesubt, atunci când li se face foame?

Killoran clătină din cap, râzând pe înfundate, iar eu am simţit cum mi se lărgea hăul învolburat din stomac, ajungând de două ori mai mare, în timp ce fiorii de spaimă mi se prelingeau prin trup ca nişte viermi.

- O să fiu cinstit cu tine: ţi-am povestit toate astea de parcă ar fi fost nişte grozăvii, dar lucrurile nu stau chiar atât de rău, fiindcă ospăţul monştrilor e, de fapt, o desfătare pentru noi!

Mă podidiră lacrimile. Eram încremenită. Nu puteam să gândesc.

Trebuia să-mi folosesc Lumina.

Dar tot ce ştiusem eu să fac până în clipa de fată fusese să vindec şi să izvodesc un văl ocrotitor în jurul meu şi al altora. în afară de asta, nu putusem decât să scot la iveală raze nimicitoare, care ardeau pe oricine sau orice s- ar fi aflat în preajma mea, ori preschimbau totul într-o ceată roşie.

Nu puteam să mă încumet şi să-mi folosesc Lumina atâta vreme cât Kane se afla prin preajmă, fiindcă l-aş fi rănit, el nemaifiind în stare să se apere.

- Regatul de Onix o să-ţi ia capul! l-am amenințat eu pe Killoran. Oştenii lui Ravenwood o să meargă până-n pânzele

albe pentru regele lor!

- Vai, ce să-ţi spun! O mână de oşteni care sunt deja slăbiţi din pricina luptei cu alte două regate! Oare cum o să izbutească să-i înfrângă oastea mea de prizonieri aprigi şi destrăbălaţi? O oaste de bărbaţi şi de femei care au fost nevoiţi să fie cei mai puternici, cei mai cumpliţi, ca să rămână în viată!

Mi-am ţinut răsuflarea.

Tiranul ridică dintr-o sprânceană.

- Dacă Regatul Onixului încearcă să cotropească insula mea, pe care eu o cunosc ca- n palmă, oştenii lui merită să fie măcelăriţi!

Aproape leşinat, Kane gemu din locul în care zăcea doborât la pământ.

- Linişteşte-te, frumuşelule! spuse Killoran, clătinând din cap. N-am de gând să-ţi rănesc oamenii decât dacă mă atacă. Chiar aveţi o părere greşită despre mine!

Killoran trebuia să fi fost nebun de legat. M- am smucit din strânsoarea ticălosului care mă ţinea şi din al cărui nas încă îmi mai picura sânge pe cămaşă.

-Habar n-ai ce fa...

O lovitură în tâmplă mă făcu să văd stele verzi, iar întunericul puse iute stăpânire pe mine, vuind odată cu răcnetul înfundat al lui Kane.

CAPITOLUL 44

ARWEN

Kane încruntă din sprâncene şi-şi lăsă capul într-o parte.

- Tu nu mă iubeşti?

- Ba da. Bineînţeles că te iubesc.

Bineînţeles, bineînţeles, bineînţeles...

- Atunci, lasă-mă să-ţi iau locul! Lasă-mă să mor pentru tine!

Am dat să deschid gura ca să spun „nu”... „Te rog, te rog să nu faci asta...”, dar de pe buze numi ieşiră decât tăciuni. Unii mici, înaripaţi, care mi-au alunecat de pe limbă precum cenuşa purtată de vânt. Iar cei dinăuntrul meu se aprinseră, luminându-mă, după care m-am mistuit în flăcări.

Am deschis ochii dintr-odată. Gâfâiam, înnebunită, trăgând în plămâni aerul umed al pădurii. M-am zvârcolit...

Braţele mele.

îmi erau legate la spate. Eram înfăşurată în ceva care-mi trecea, de asemenea, peste mijloc şi peste picioare. O, pe Pietre, plămânii mei! Mă înăbuşeam. Aveam nevoie de aer. Trebuia să mă mişc. Iar în jurul meu mirosea a putreziciune. A hoituri. A

moarte...

Răgetele şi ţipetele locuitorilor Insulei de Cucută risipiră ceaţa ce-mi înnegura mintea. M-am chinuit să răsuflu, măcinată de o durere năprasnică de cap, căutând să-mi obişnuiesc ochii cu întunericul. Tot ce puteam să desluşesc erau nişte poduri de lemn, precum şi acele ciudate locuinţe înjghebate din răchită, luminate de felinare şi de torte aflate la înălţime, mult deasupra mea. Eram atârnată cumva în aer, peste o plasă lungă şi subţire, ce se întreţesea printre toţi copacii, stâlpii şi crengile pe care era clădit oraşul.

Deasupra mea, în case şi de-a lungul podurilor împletite, stăteau bărbaţi şi femei, unii dintre ei, plini de tatuaje, iar alţii, sfrijiţi şi lihniţi, precum şi copii ai nimănui, care săreau de pe un picior pe altul ca să vadă mai bine. Killoran pomenise ceva despre o *desfătare,* iar mulţimea care se aduna încetul cu încetul îmi arăta limpede tot ce aveam nevoie să ştiu.

Lanţurile mele nu erau de piele, de metal sau măcar de lilium, ci fuseseră făurite mai degrabă dintr-o mătase tare, străvezie. Aceasta mi se înfăşură în jurul încheieturilor, al pântecului, al picioarelor, răspândindu-se apoi printre copaci şi printre cele două platforme, alcătuind plasa care mă ţinea atârnată între crengi şi pini.

Nu era o plasă. Nicidecum.

Era o pânză.

O pânză subţire, dar de nepătruns, împletită între copacii cei mai joşi ai Oraşului de Cucută. O pânză în care erau întreţesute...

Trupuri. *Leşuri.* Mâncate pe jumătate, putrezind şi zemuind printre iţele mătăsii încâlcite.

Deşi duhoarea cea cumplită îmi întorcea stomacul pe dos, nu mi-am întors privirea de la leşuri, fiindcă voiam să-mi dau seama ce anume îi ucisese pe toţi acei oameni. După semnele lăsate în carnea lor putredă, outeam să oriceo în ce fel fuseseră omorâţi. Mi-am uitat pieziş la mâinile şi la picioarele rupte, la rănile deschise.

Nu, nu erau rupte. Ci arse. Opărite şi pline de băşici, de parcă...

Venin.

Ceea ce-i prinsese şi-i vânase pe acei nenorociţi de prizonieri îi arsese apoi cu un soi de venin otrăvitor. Nu eram vreo nătângă. Ştiam din zvonuri că era cu putinţă. De-a lungul anilor, auzisem de la Halden şi Ryder poveşti despre văduvele negre: păianjeni mari cât leii, cu trunchi şi cap de femeie. Veninul din colţii lor era atât de otrăvitor, încât dacă o picătură îţi ajungea în sânge, putea să te ardă de viu.

M-am zvârcolit ca să scap de legăturile acelea subţiri. Smucindu-mă cât puteam de tare, am tras de firele la care puteam să ajung cu degetele, dar

mătasea încâlcită era mai puternică decât orice lanţ. De neclintit.

„Să dea naiba-n Pietre!”

Trebuia să fac ceea ce făcusem în ziua în care- 1 arsesem pe Halden. Izbutisem cumva să topesc funia cu care fusesem legată. Oare cum o făcusem?

Lumina mea bâzâia şi-mi fremăta în vârful degetelor şi în palme. Mi-am încleştat falca şi am scrâşnit din dinţi.

Am simţit cum Lumina îmi sporea, clocotind.

„Slavă Pietrelor!”

Am simţit căldura, am văzut cum întunericul prindea să se lumineze...

Am aruncat o privire peste umăr şi aproape că mi-am vărsat stomacul în hăurile insulei, de unde am tras apoi Lumină, pe care am înghiţit- o într-o clipită, închizând-o în truuul meu.

Doar pânza subţire de sub mine mă despărţea de copacii noduroşi şi de stâncile nesfârşite de dedesubt. Dacă izbuteam să mă eliberez din urzeala cea năclăită a pânzei, pesemne că aveam să alunec printre goluri şi să-mi găsesc sfârşitul.

Un zgomot puternic mă făcu să-mi ridic privirea. Killoran stătea cocoţat într-un balcon şubred, ca un rege tronând deasupra supuşilor săi. Lângă el se afla Kane, încă legat şi cu căluşul în gură, care striga ceva. Glasul îi era răguşit, de parcă ar fi ţipat vreme de

ceasuri întregi.

Mă striga pe nume.

încerca să mă trezească.

Mi-am mişcat capul, înnebunită, până când l- am văzut lăsându-şi umerii în jos, de parcă ar fi răsuflat uşurat.

3

Nu aveam nevoie să găsesc o cale de a mă elibera din legăturile care mă ţineau, ci o cale de a ajunge la podurile sau podinile dimprejur fără să alunec prin urzeala de mătase, astfel încât să mă pot căţăra până la acele punţi salvatoare. Dar zbieretele mulţimii erau tot mai puternice, tot mai aprige, tot mai clocotitoare. Ticăloşii aceia ştiau ce urma. îşi voiau *desfătarea.*

„Haide, Arwen, gândeşte, gândeşte, gândeşte...”

Frunzele prinseră să foşnească dedesubtul meu.

Iar apoi se ivi ea. La început, i-am văzut doar ochii ca nişte mărgele galbene, învârtindu-se în toate părţile... Toţi cei opt ochi se uitau peste plasă, strălucind precum tăciunii aprinşi, umbriţi doar de eenele suave şi neere, la fel de diafane pe cât era şi capcana ei de mătase. îşi înălţă capul maiestuos, dând la iveală două nări teşite, fără nas, şi buze roşii ca rubinele, prea graţioase ca să adăpostească colţii ascuţiţi.

Picioarele lungi ale văduvei, acoperite cu firicele negre, se mişcară pe pânză până când dihania ajunse în faţa mea. Avea trunchiul zvelt al unei femei,

gheare – cleşti – acolo unde ar fi trebuit să fie braţele, iar toate astea erau acoperite de învelişurile monstruoase ale unui păianjen negru aproape străveziu. Părul, negru şi el, îi atârna pe cap, drept, fiind atât de lung, încât se ţâra pe urzeala aceea de mătase în vreme ce lighioana înainta cu paşi de prădător.

Spaima mă făcu să-mi simt stomacul greu ca un bolovan.

Văduva putea să meargă foarte bine pe pânza pe care o ţesuse. Nici nu puteai să spui dacă ceea ce o ajuta să nu alunece prin goluri era ştiinţa de a păşi cu acea graţie neînchipuită, sau faptul că avea picioarele lipicioase.

- Locuitori ai Insulei de Cucută! urlă Killoran către poporului lui. în seara asta mai aducem o ofrandă dihaniei ce se ascunde în adâncimile insulei! Ofranda e o făptură pe care am prins-o şi am legat-o cu mâinile mele, să nu uitaţi asta!

Feţele de deasupra mea, împestriţate de lumina flăcărilor şi de umbrele mişcătoare ale

unui soare care încă mai strălucea undeva în depărtare, mult mai sus, urlară şi aclamară la auzul vorbelor lui.

- Şi nu-i orice ofrandă! adăugă Killoran. E însăşi nepreţuita fată armurier a regelui Kane Ravenwood din Regatul de Onix!

Icnete de uimire răsunară prin

mulţime, în vreme ce acesteia i se alăturau tot mai multi locuitori ai insulei – femei uscăţive şi bărbaţi sfrijiţi care, atraşi de priveliştea pe care o văzuseră de la ferestrele maghernitelor în care locuiau, plecaseră de acasă şi veniseră să se alăture mulţimii adunate ca să asiste la uciderea mea.

- Cum de-am izbutit s-o iau de lângă el? urlă Killoran. Ei bine, n-aţi vrea să-l întrebaţi chiar pe rege?

Stomacul mi se întoarse pe dos de groază şi de umilinţă, în vreme ce Killoran îl smuci pe Kane de tunică şi îl împinse, cu căluşul la gură, învins şi înlănţuit, spre supuşii lui. Cuprinşi de o bucurie sălbatică, cei din mulţime prinseră să zbiere şi mai abitir, bulucindu-se unii peste alţii.

3

Priveliştea aceea mă făcuse să-mi mut privirea de la dihania care se apropia de mine, mânată de foamea ei aprigă. Dar ochii îmi fură atraşi de lumina torţelor, care acum i se oglindea în ceva atârnat de gât.

Era o zgardă.

Da, una groasă, de fier, al cărei lanţ cobora în străfundurile de sub noi, priponind-o pe văduvă. Ea se tot opintea, oprindu-se adesea ca să-şi întindă gâtul lung şi graţios, dar lanţul era prea tare, aşa că de fiecare dată când ea se apropia sau se trăgea îndărăt, se trăgea şi el odată cu mişcările ei, nelăsând-o liberă nici o

clipă.

Dar zgarda aceea era făurită dintr-un lanţ tare. Iar eu n-aveam nici o armă...

înnebunită, am cercetat leşurile cu privirea, însă nici unul n-avea asupra lui ceea ce căutam, iar văduva se apropia din ce în ce mai mult. îşi îndoia un nicior subţire dună altul, miscându- se cu o graţie nespus de ciudată. Apoi cleştii ei prinseră să pocnească – o dată, de două ori...

Acum mulţimea de prizonieri urla de bucurie, aclamând-o.

„Adună-te! Unul dintre morţi trebuie să aibă...”

N-aveam nevoie decât să ştiu că era cu putinţă. Că veninul văduvei putea să slujească telului meu.

3

Curea de piele, un săculeţ de piele de căprioară, bâtă de lemn, nu, nu, nu...

„Gata!”

Un scut de metal.

Pe spatele unui leş putrezit se vedea un scut de fier, ars de veninul otrăvitor al văduvei, care îl topise, facându-l să arate ca şi cum ar fi fost făcut din unt.

Topit.

Veninul ei *topea* metalul.

între timp, cleştii văduvei se apropiaseră prea mult de mine. Sunetul scos de ei se asemăna cu cel pe care-l auzeai atunci când ascuţeai un cuţit ca să poţi tăia carne proaspătă. Cleştii văduvei tăiau, pocneau, pârâiau. Dihania ajunse deasupra mea, făcând

mătasea să se cutremure.

Nu m-am zbătut. N-am izbucnit în lacrimi. M-am mulţumit să răsuflu adânc, pregătindu- mă. Văduva se lăsă pe vine. Firele subţiri de păr de pe picioarele ei îmi gâdilau acum umerii şi nasul. Dihania prinse să-mi taie legăturile încet, cu cleştii ei scânteietori, eliberându-mi fără grabă braţele şi pieptul. Ochii galbeni, năucitori, îi străluceau, iar buzele i se întredeschiseră, dându-i la iveală colţii albi, scăpărători.

Nările îi zvâcniră. Işi roti ochii ca să mă vadă cum mă smuceam şi mă zvârcoleam ori de câte ori un firicel de păr îmi atingea pielea. Iar apoi îşi lăsă capul într-o parte şi în cealaltă... aşteptând.

Aşteptând să mă zbat, pentru ca apoi să sară la atac...

Dar am rămas nemişcată, în ciuda gemetelor şi a răcnetelor pe care le scoteau cei din mulţime, care mă îndemnau să fug. M-am cutremurat de groază în clipa în care am simţit miros de ţărână şi de mosc, fiindcă dihania tocmai îşi căscase botul cel îngrozitor, scoţând un şuierat flămând, turbat. Apoi îşi înfipse colţii plini de venin în coapsa mea.

N-am mai văzut nimic în fata ochilor.

Durerea aceea era mai cumplită decât orice caznă.

în noaptea în care vindecătorii lui

Kane mă tămăduiseră de veninul fiarei în formă de lup, simţisem doar o frântură dintr-o astfel de
durere. Dacă era s-o asemuiesc cu cea de acum, durerea pe care o încercasem atunci fusese doar ceea ce simţeai de pe urma unei aşchii intrate sub unghie, a unei tăieturi într-o foaie de hârtie sau a unei scrântituri la un deget de la picior.

Am ţipat.

Am plâns,..

Am urlat în timp ce veninul îmi sfâşia muşchii, carnea, chiar oasele, până când mi-am simţit sângele clocotind, sfârâindu-mi pe sub piele.

Mă năpădi un alt val de mânie necruţătoare şi am ţipat ca o apucată...

„Să nu leşini. Să nu leşini/*

în tot acest timp, mulţimea izbucni în urale, bucurându-se că urma să mor. Şi nu oricum, ci mâncată de vie.

Un ungher îndepărtat al minţii mele îşi aminti ce trebuia să fac. Era singurul lucru care mă putea ajuta să rămân în viaţă.

Am întins braţele, pe care nu mi le mai simţeam, spre lanţul de fier legat de zgarda văduvei. Am tras şi l-am lărgit până când am putut să cobor lanţul la locul în care colţii dihaniei îmi erau încă înfipţi în picior. Am izbutit să trec fierul prin carnea ce sfârâia.

Gemând printre dinţii încleştaţi, aproape că am vărsat din pricina

durerii care mă frângea, încă o clipă...

încă o clipă...

Până când, în sfârşit, *în sfârşit...* lanţul văduvei, topit chiar de veninul ei, se rupse cu un pocnet ce-mi răsună minunat în auz.

Acum trebuia să mă mişc foarte, foarte repede, ca nu cumva dihania să-şi dea seama că era liberă şi s-o ia la goană, lăsându-mă să mă prăbuşesc prin găurile căscate în pânza ei. Mi- am apăsat o mână pe coapsă şi am simţit Lumina sfârâind prin mine, nerăbdătoare, închizând rana, curăţând şi răcind veninul care mă ardea şi-mi sfâşia carnea.

Am răsuflat uşurată preţ de o clipă. Cu cealaltă mână, am apucat zgarda, ferindu-mă în timp ce văduva se repezea la gâtul meu. Am izbutit să mă trag într-o parte, rămânând neatinsă de colţii ei veninoşi.

Acum mulţimea huiduia, strigându-şi nemulţumirea. M-am lăsat într-o parte, iar zăbrelele de mătase au prins să se legene şi să tresalte la fiecare mişcare oe care o făceam.

Văduva prinse să-mi dea târcoale, iar în cele din urmă se năpusti asupra mea, încercând din nou să mă străpungă cu colţii.

M-am rostogolit, ferindu-mă de o nouă lovitură. Pânza se afundă neliniştitor sub mine, iar piciorul îmi alunecă printr-unul dintre ochiurile ei.

Mulţimea izbucni în urale, însufleţită de o bucurie turbată...

Mi-am înfăşurat mâinile în jurul iţelor subţiri de mătase, care erau prea uşoare, prea gingaşe ca să poată să-mi poarte greutatea...

Un junghi îmi sfredeli stomacul în timp ce mă întindeam, mă întindeam şi mă tot *întindeam.*

în cele din urmă, am izbutit să apuc dihania de zgardă.

Mi-am petrecut degetele prin verigile de fier, m-am ridicat în picioare şi, în ciuda durerii, am izbutit să încalec pe dihanie ca pe un cal. Văduva scoase un ţipăt îngrozitor, iar eu mi-am înfăşurat mâinile în şuviţele părului ei, ţinându-mă zdravăn, ca nu cumva să cad. Trupul acela de păianjen era subţire şi destul de plăpând, înclinându-se sub greutatea mea, iar firele înţepătoare de păr îmi zgâriau braţele. în vreme ce mulţimea vuia, scoţând răcnete asurzitoare de bucurie, m-am luptat să rămân pe spinarea dihaniei. Trupul ei unduios se zvârcolea sub mine şi se smucea cu putere, încercând să mă azvârle. I-am strâns mai tare lanţul din jurul gâtului, făcând-o să se ridice pe picioarele dindărăt.

- Haide, am mormăit eu. Ţi-am dat drumul, *haide...*

Dintr-odată, ea o luă la fugă. M-am trezit azvârlită pe spate, în timp ce ne îndreptam spre o podină mare de lemn

de stejar, înţesată de privitori. Strigătele lor de bucurie se preschimbară iute în icnete de groază, în vreme ce picioarele văduvei se năpustiră printre liane, scări şi trupuri. M-am înţepenit pe spatele dihaniei cu toată puterea, trăgând de părul mătăsos, în vreme ce ea şuiera şi ţipa, clănţănind din colţi.

Trebuia doar să mă apropii, să ajung mai sus, la locul în care Killoran şi cei din jurul lui începeau să fie cuprinşi de groază, căutându-şi arbaletele de zor, iar apoi înghesuindu-se unul peste altul ca să ne ţintească pe mine şi pe dihanie.

Văduva se repezi la un copil îngrozit şi murdar, iar eu am înşfacat-o de zgardă cu toată puterea, până când mi se încleştară muşchii, iar pe frunte mi se iviră broboane de sudoare ce prinseră apoi să-mi şiroiască pe faţă.

„înapoi, fir-ar să fie, înapoi!”

Dihania ţipă din nou, atât de aproape de urechea mea, încât am scrâşnit din dinţi.

- N-ai de ce să mănânci copilul, am mârâit. Ce zici de ticălosul care te-a pus în lanţuri?

Văduva se îndepărtă de băiat şi-şi înclină spre mine capul ciudat de graţios. Părul ei lung, negru, mătăsos, mi se revărsă peste genunchi, înfiorându-mă.

- El e acolo, sus! am strigat, smucind

de lanţ ca să-i arăt dihaniei drumul spre sala tronului. Şi o să-l omor cu mâna mea!

Văduva o luă la fugă, căţărându-se pe stâlpi butucănoşi de lemn, trecând peste găleţi cu apă, neste prăvălia unui măcelar... Unul dintre picioarele ei lungi şi graţioase călcă într-o bucată de carne de vită, în vreme ce, ca să scape de colţii ei înveninaţi, muşteriii măcelarului alergară de-a valma spre poduri sau se aruncară de pe podini.

Dihania urcă tot mai sus, sub ploaia de săgeţi pe care ostaşii lui Killoran o slobozeau acum spre noi. Dar în săptămânile de după bătălia din Golful Sirenei, izbutisem să-mi pun la treabă Lumina Fermecată, învăţând să izvodesc un scut de un auriu strălucitor, pe care-l făceam să înflorească în jurul meu. Acesta ne ocroti acum pe mine şi pe văduvă de săgeţile care plouau asupra noastră.

Am urcat îndeajuns de mult încât să-l pot vedea pe Killoran, care-l trăgea pe Kane de lanţurile de lilium, târându-l spre sala tronului. Văduva nu se opri din urcat, dezlănţuindu-se asupra a tot ce-i ieşea în cale.

Acum ori niciodată...

Fără să mă mai pregătesc, mi-am descâlcit mâinile din părul ei şi am sărit.

Am căzut, cu o bufnitură zdravănă, peste grinzile noduroase ale balconului

lui Killoran, chinuindu-mă să mă apuc cu mâinile de ele. M- am cățărat, m-am săltat şi apoi m-am aruncat pe podeaua de lemn găunos, unde, în sfârşit, am izbutit să-mi trag sufletul.

Acum mă aflam la doar câţiva paşi de Kane, care, palid ca un mort şi asudat până la piele, se căznea încercând să mă strige prin căluş.

Dar nu puteam să-l aud. Nu auzeam decât vuietul din urechi, bătăile nebuneşti ale inimii şi zvâcnetul acelei dureri ciudate din minte, care mă năpădise din nou. Am încercat să mă ridic, dar vederea mi se înceţoşase...

Ostaşii lui Killoran mă prinseră în câteva clipe.

Vlăguită, m-am lăsat prinsă în strânsoarea lor aprigă.

- Nici o grijă, mormăi Killoran din celălalt colţ al încăperii. O să scap chiar eu de ea! strigă el la mulţimea de afară.

Urletele locuitorilor Insulei de Cucută se preschimbaseră într-un vuiet de iad, fiindcă văduva hoinărea acum prin oraş, îndesându-şi picioarele ascuţite prin acoperişurile de pânză şi înfigându-şi colţii în oricine îi ieşea în cale.

Se înfrupta din toţi.

Nădăjduiam că avea să se culce cu burta plină în seara asta.

Killoran se îndreptă spre mine, scoţându-şi sabia din teacă.

Şi, dintr-odată, m-a năpădit acea trăire năucitoare, dându-mi un fior

răvăşitor, care-mi trezi furnicături pe piele...

Toate astea fură înlocuite pe dată de năvala unui vânt parcă venit de pe mare, de priveliştea unor tăciuni încinşi, de privirea neclintită a morţii, de o dimineaţă rece, sărutată de razele orbitoare ale soarelui şi...

M-am încordat sub acel potop şi am închis ochii strâns.

Mintea îmi era năpădită de frânturi de privelişti pe care nu le văzusem niciodată... un copil în pântec, o vulpe putrezind într-o pădure, dangăt de clopote, cenuşă, tăciuni şi flăcări... Am tras aer în piept şi am încercat să prind câte o frântură din acel potop şi să-i dau un înţeles înainte ca mintea să-mi fie cotropită de o alta.

M-am încordat în strânsoarea celor care mă ţineau, în timp ce puterea fremăta în mine.

Nebunie necruţătoare, bucurie nemărginită şi putere.

O *putere* nesfârşită...

Mă ademenea...

Pe mine, stăpâna ei.

Eram reunite, deşi nu ne Întâlniserăm niciodată.

Nu-mi era frică.

Ştiam ce era.

Ştiam de ce-mi aparţinea.

Singurul lucru de pe continent care, preţ de doar o bătaie de inimă, putea să stârnească o asemenea nebunie,

încântare şi frământare.

Killoran ţinea în mână Sabia Soarelui.

CAPITOLUL 45

KANE

O suferinţă cumplită.

Nu de la Lumina mea, stoarsă de lilium, secată din trupul meu împotriva voinţei mele în ultimele ceasuri, ca o vărsare necruţătoare de sânge...

Nici de la gâtul meu, care-şi pierduse glasul de cât strigase după Arwen. Ca să se salveze, să se trezească, să lupte, să fugă, de vreme ce eu eram neputincios şi nu puteam s-o ajut.

Nu, suferinţa înnebunitoare mă cuprinse în timp ce îl priveam pe Killoran venind spre noi, deşucheat şi ameninţător, cu sabia ridicată în aer, gata s-o spintece în două pe Arwen.

O furie despre care nu ştiam că sălăşluia în mine... de care nu avusesem habar preţ de două veacuri... zvâcni şi mi se învârteji în inimă precum o furtună năvalnică. Acea furtună mă potopi, până când n-am mai putut să gândesc, n-am mai putut să văd, n-am mai putut să strig prin căluş la Killoran... să se oprească, s-o lase în pace pe Arwen, să mă ia pe mine în

locul ei.

în clipa în care ticălosul ocoli leşurile împrăştiate pe podea şi se apropie de Arwen, care se lăsase moale în braţele celor doi nemernici, n-am mai văzut decât vâna ce se zbătea pe sub pielea de pe gâtul lui.

Puterea care-l însufleţea, care-i dădea viată.

Singurul lucru ce stătea între el şi femeia care putea să salveze lumea noastră.

Fiecare tărâm.

Fiecare om.

Fiecare Fermecat.

N-am mai gândit, ci m-am repezit la el.

Era ciudat să-mi simt colţii de dragon străpungându-mi gingiile şi trecând prin căluşul de piele, în timp ce Lumina imi era încă înăbuşită de lanţuri. Trăiam un simţământ pe care nu-l crezusem cu putinţă în viaţa mea. Nici un Fermecat nu-şi folosise vreodată Lumina în timp ce era legat fedeleş cu lilium.

Treceam printr-o durere cumplită, ceea ce mi se întâmpla adeseori în timp ce mă preschimbam în dragon. însă lanţurile de lilium îmi dădeau o stare de nelinişte fremătătoare, fiindcă nu puteam să mă mişc pe deplin. iar acea furie, prinsă înăuntrul meu precum o fiară în cuşcă, se descărcă în singurul fel cu putinţă.

leşindu-mi pe gură.

Am auzit gâfâitul îngrozit al lui Arwen înainte să-l audă ceilalţi.

»

Dar în clipa aceea Killoran zăcea deja mort pe podea, la picioarele mele, urletul pe care-l scosese în timp ce-i seceram gâtul fiind ultimul care-i mai ieşise vreodată din gâtlej. Sub mine nu se mai afla un om, ci un leş cu gâtul sfâşiat, preschimbat într-un terci de muşchi, carne şi sânge.

Dacă n-aş fi avut nişte resturi în gură, aş fi zâmbit.

Am scuipat rămăşiţele ticălosului şi m-am prăbuşit în genunchi. Colţii ascuţiţi de dragon îmi intrară la loc în gingii, îngăduindu-mi să simt un dram de alinare.

Dar apoi durerea se mută în altă parte.

Arzătoare, chinuitoare, săgetându-mă în coastă.

Cunoşteam prea bine junghiul pricinuit de oţelul înfipt în trup.

Am luat o gură de aer.

„Fir-ar să fie!”

Pesemne că, în timp ce-i sfârtecam gâtul, Killoran îmi dăduse o ultimă lovitură în coastă. Trebuia doar să-mi eliberez mâinile din lanţurile de lilium şi să-mi scot sabia lui 9 >
Killoran din rană înainte ca vreunul dintre oamenii lui să isprăvească ceea ce începuse ticălosul.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut că

cei doi bărbaţi care o ţineau pe Arwen se clătinară şi se traseră îndărăt, ca arşi. Ca şi cum pielea ei ardea. în ochii sluţi ai celor doi se oglindea un amestec de curiozitate şi de uimire.

Arwen se repezi la mine.

- Nu te mişca, o scot eu...
- Cum zici tu, fetişcano, am mormăit. Dar grăbeşte-te!

Arwen apucă sabia cu amândouă mâinile, iar eu am mijit din ochi din pricina luminii puternice.

„Lumină puternică?!”

M-am uitat lung la priveliştea din faţa mea – Arwen lângă mine, cu sabia lui Killoran în mâini, atât ea, cât şi sabia *scânteind* mai strălucitoare decât orice foc, decât orice stea văzută vreodată. Mânerul armei era împodobit cu cele nouă pietre, ce închipuiau un curcubeu de nestemate scânteietor şi luminos, strălucitor şi orbitor precum soarele.

Sabia. Fusese arma lui Killoran.

Dar oamenii lui se năpustiră asupra noastră cu ciomegele şi cu bâtele ridicate, cu feţele schimonosite de furie şi de pofta de a ne vedea morti.

Nici nu puteam să mă gândesc că...

Dintr-o singură mişcare, Arwen îmi smulse sabia din coastă.

Am strâns din dinţi, nefiind în stare să-mi iau ochii de la fetişcană, care desenă o jumătate de cerc prin aer. Puterea cu care mânuia arma aproape că o ridică de la pământ, iar o lumină

năprasnică izbucni din oţel, tăindu-i în două pe toti tâlharii din sală. Nevestele lui Killoran urlară de groază, ferindu-se, în timp ce icnetele lor de silă se împletiră cu sunetele scoase de oasele ce se frângeau şi de carnea ce sfârâia.

Arwen abia dacă aruncă o privire la balta de sânge de pe podea, după care prinse să taie şi să zdrobească în stânga şi-n dreapta. Cei şase sau şapte bărbaţi fură despicaţi din cap până-n picioare, precum nişte felii de pâine. Iar sabia strălucea ca şi cum în ea s-ar fi adunat toate

> stelele de pe cer.

M-am ridicat încet, cu braţele încă legate la spate. Arwen îşi puse o mână pe rana mea. Carnea despicată fu străbătută pe dată de un junghi ascuţit.

- Nu te mişca!

- N-avem timp. Ceilalţi oameni ai lui Killoran...

- Plecăm după ce te vindec!

- Mă simt bine. Am mai fost înjunghiat de câteva zeci de ori la viata mea. Nici nu mă doare.

I-am aruncat un zâmbet liniştitor, în timp ce o broboană de sudoare îmi alunecă pe frunte.

Ea pufni, iar apoi am simţit Lumina care curgea din degete şi-mi intra în rană.

Totul se petrecu într-o clipă. După aceea, neam îndreptat spre foaia de cort care astupa ieşirea. Dar ceva o

făcu pe Arwen să se oprească dintr-odată. Ea se răsuci pe călcâie şi prinse să alerge prin sala plină de sânge. Călcând peste bucăţi de trupuri, măruntaie şi oase zdrobite, se duse ţintă la tronul pustiu al lui Killoran, lângă care se înghesuiau, îngrozite, cele trei femei cu sânii goi.

- Fugiţi! le strigă ea, tăindu-le lanţurile cu Sabia Soarelui şi umplând sala cu fulgere unduioase şi strălucitoare. Duceţi-vă în partea de răsărit a insulei, departe de văduvă!

Femeile o luară la fugă, murmurându-şi mulţumirile din mers.

>

- Sabia Soarelui, mormăi Arwen. în inima mea, da? O, pe Pietre, *urăsc* profeţiile!

Am ridicat dintr-o sprânceană şi i-am aruncat o privire întrebătoare, în timp ce le urmam pe femei spre ieşire.

- Tu, Kane, spuse ea, întorcându-se spre mine. Tu eşti inima mea. Am găsit sabia în tine! Chiar în trupul tău!

Dacă mi-aş fi îngăduit să mai pierd vreun dram de putere, poate că mi-aş fi dat ochii peste cap. M-am lipit cu spinarea de cel mai apropiat perete, ca să nu cad cumva cu nasul în măruntaiele vreunuia dintre ticăloşii împrăştiaţi pe podea.

- Cum îţi scoatem liliumul? întrebă Arwen, privind lanţurile care încă îmi mai ţineau braţele la spate.

Am făcut semn spre sabia din mâna ei.

- Crezi că ai tintă bună?

Faţa lui Arwen se făcu albă ca varul. Aproape că am izbucnit în râs.

- Trebuie să mai fie o altă cale! strigă ea.

- Nu mă pot gândi la nimic altceva, am răspuns eu cu glas răguşit, încă simţind pe limbă gustul sângelui de om. Acum, fetişcano!

Am îngenuncheat în faţa ei şi m-am răsucit astfel încât să poată să-mi taie legăturile.

- Habar n-am cum să stăpânesc sabia asta! Dacă ţi se înfige în braţe, poţi să ai parte de soarta celor care zac acum pe podea!

De pe poteci şi de pe podurile întortocheate prinse să se audă zvon de glasuri furioase. Locuitorii insulei ne cereau capul.

- Cine are nevoie de braţe? Nu mai sta pe gânduri, fa-o!

- Să mă ajute Pietrele, mormăi Arwen şi, cu un trosnet, coborî cu repeziciune lama strălucitoare peste lanţurile de lilium.

„Slavă zeilor!”, am spus eu în gând.

Mi-am răsucit încheieturile şi m-am frecat I carnea învineţită. Era doar o zgârietură.

Nu mai aveam timp să mă bucur că mă puteam mişca sau că Lumina îmi revenea în trup. Trebuia să plecăm de aici.

- Haide!

Eu şi Arwen am dat deoparte foaia de cort şi am ieşit din sală. Apoi am prins să coborâm treptele strâmbe care duceau spre inima oraşului, alergând printre poduri şi prăvălii. Mulţimile care ceruseră cu atâta patimă moartea lui Arwen se făcuseră nevăzute, încercând să se ascundă de monstrul pe care ea îl eliberase. în cele din urmă, am ajuns pe podina de lemn negeluit pe care ne opriserăm prima dată, în locul cel mai apropiat de marginea de răsărit a insulei.

Sub noi se întindea hăul nesfârşit în care I creşteau copacii putreziţi ce-şi aveau rădăcinile pe fundul insulei şi la care soarele nu ajungea niciodată. Deasupra noastră se afla gura căscată a vulcanului, dincolo de care se întindea văzduhul.

M-am pregătit să mă preschimb, îndepărtându-mă de Arwen ca să am destul loc.

Dar nu se întâmplă nimic.

- Ce-i? întrebă Arwen, iar eu am simţit că uram spaima din glasul ei.

Am încercat din nou. Nimic. În urma noastră se auzea larma mulţimii. Din ce în ce mai tare.

- Kane?
- Nu pot să mă preschimb.
- De ce?

M-am luptat cu dorinţa de a urla până

când se cutremura toată insula.

- Sunt prea vlăguit. De la lilium. Trebuie... *La naiba!* Am nevoie doar de timp.

- Bine, se învoi Arwen, punându-mi o mână pe umăr. Coborâm şi ne ascundem până când...

Glasul i se stinse într-un icnet.

- Până când ce?

M-am întors spre ea. Dar ochii mi se opriră la priveliştea cumplită care o făcuse să amuţească.

Un afurisit de dragon cenuşiu se rotea sub noi. Pe spinarea lui se vedea forma nedesluşită a unui ostaş cu părul alb ca zăpada.

Lazarus, în forma lui de dragon. Şi Halden. Care era în viaţă, îngenuncheat pe gâtul tatălui meu, ca o pată pe aripile lui puternice, cu capul înclinat, cercetând pădurea de dedesubt.

Ne căuta pe noi.

- De unde au ştiut că aveam să fim aici? întrebă Arwen cu glas abia auzit.

Mă năpădi o groază cumplită.

- Griffin e singurul care ştia. Iar el n-ar fi...

- Bineînţeles că nu! strigă ea.

Un vânticel tăcut îi flutură părul castaniu în jurul feţei. Din copacii de sub noi se auziră strigăte şi răcnete. Mai multe poduri se legănară şi scrâşniră sub greutatea unor paşi grei. Câteva ţipete de groază răsunară dinspre marginea de apus a insulei.

Văduva, fără îndoială!

Ne-am ascuns sub un pâlc de pini mari şi neam ghemuit sub rădăcina noduroasă a unuia dintre ei. Vântul ne şfichiui pe amândoi şi, înainte ca Arwen să-şi îndese pe după ureche şuviţele desprinse, aşa cum facea atunci când era dusă de gânduri, privirea ei se îndreptă dintr-odată spre a mea, încărcată de vinovăţie şi semănând cu valurile învolburate care se spărgeau de ţărm.

- Ce-i? am întrebat cu glas apăsat.
- Ryder, şopti ea. I-am destăinuit că urma să mergem în Insula de Cucută. Nu m-am gândit niciodată că el ar...
- Sunt încredinţat că n-a spus nimic.

Arwen se uită la dragonul cu solzi cenuşii care se învârtea printre copaci şi se înălţa peste marginea stâncilor. Căuta. Apoi privirea i se opri la sabia din mână. Oţelul scânteia orbitor în lumina soarelui.

Groaza îmi înnegură privirea.

- Nici să nu te gândeşti la asta!
- Kane...
- Am spus *nu.* Rămânem aici şi aşteptăm să plece.

Faţa lui Arwen se înăspri. La fel şi hotărârea ei.

- El ştie că suntem aici. O să ne caute până când ne găseşte. Până când *mă* găseşte.

Inima îmi bătea prea tare ca să mai gândesc limpede. Nu era cu putinţă. N-

aveam să las niciodată să se întâmple asta. I-o spusesem răspicat lui Arwen.

- Aşteptăm să-mi recapăt puterile. Apoi îl lăsăm să ne urmărească şi îl vlăguim, astfel încât să nu mai poată să ne ajungă din urmă.

După aceea, ne întoarcem în Fortăreaţa Umbrelor. Şi adunăm oastea.

Arwen se ridică în picioare, lăsându-se văzută de toţi prizonierii care ne vânau, iar apoi se îndreptă spre marginea podinii.

- N-o să-l biruim niciodată.

M-am ridicat şi eu, întinzându-mă spre ea.

- E singura...
- Kane!

Arwen îmi luă mâna într-ale ei, trecându-şi cu blândeţe degetul mare peste încheieturi. Ca să mă liniştească.

Abia mai puteam să răsuflu.

- Arwen, n-o să te las...
- Nu mai vreau să fug. Să câştigăm timp pentru ca zeci de mii de inşi să-şi piardă viaţa în război? Citrinul n-o să lupte alături de noi. Peridotul a fost jefuit. N-o să putem să ieşim biruitori din războiul ăsta. Dar acum eu sunt aici. Şi am sabia. Lazarus zboară sub noi şi, pentru prima oară, cumva, suntem cu un pas înaintea lui. Pot să isprăvesc cu toate astea *chiar acum,* spuse ea, strângându-mă de mână, iar eu am ştiut ce vorbe urma să rostească. Şi o să le isprăvesc!

O durere nemărginită îmi frânse inima în două.

- Şi cum rămâne cu Corb Alb? încă mai pot să-ti iau locul!

>

Arwen se întunecă la faţă, dând la iveală primul dram de tulburare care i se furişa prin masca de putere neabătută, neclintită.

- Pentru mine, jertfa ta ar fi mai cumplită decât moartea. Mă osândeşti la o viată fără tine? La una în care să trăiesc zi de zi cu gândul că ai murit în locul meu? Nu-mi face asta! Te rog, nu-mi face asta!

Vorbele lui Beth îmi răsunară în minte:

„E cu putinţă, dar ea o să plătească un preţ mai mare chiar decât viaţa ei.”

Am apucat-o de braţ.

- Nu pot să trăiesc fără tine!

- O să treci peste asta! Ştiu că o să izbuteşti.

Arwen îmi cuprinse faţa în mâini. în ochii ei strălucea o voinţă de nestrămutat, deşi erau plini de lacrimi.

- N-aş fi schimbat nici măcar un singur lucru.

- Nu! am urlat eu.

Nu-mi păsa dacă mă auzea toată insula. Am apucat-o de braţe.

- Kane...

Pieptul meu. Nu mai puteam să *răsuflu.*

- Nu! m-am tânguit, strângând-o mai tare. Trebuie să mă asculţi! am

implorat-o, gândindu-mă că povestea noastră nu se putea isprăvi aşa. Ascultă-mă, *te rog,* Arwen...

- Te iubesc, spuse ea, punându-şi palmele gingaşe pe obrajii mei. Aşa trebuie să fie. N-aş putea niciodată să fug de soarta mea. Şi nici nu mai vreau. Dar tu trebuie să trăieşti. Să fii cutezător. Să te ierţi pe tine însuţi. Fă asta pentru mine. Trăieşte de dragul meu!

Şi înainte să mai spun o vorbă, mai puternică decât fusese vreodată... mai puternică *decât* mine..., Arwen se smulse din strânsoarea mea şi sări de pe podină, graţioasă ca o porumbiţă.

CAPITOLUL 46

ARWEN

Bătut de vânt, părul îmi biciuia faţa, înţepându-mi pleoapele, obrajii şi buzele. Puterea săbiei fremăta prin mine, ridicându-se în inima mea şi zvâcnindu-mi în cap. Aprinzându-mi Lumina Fermecată, care mi se prelingea prin sânge, şi viersuind în sufletul meu ca o pasăre cântătoare.

în timp ce cădeam, îmi curgeau pe faţă lacrimi sărate, dar eram... liniştită.

Aşa trebuia să fie.

Eram una cu Sabia.

Şi toată durerea, toată suferinţa, toate frământările aveau să se isprăvească în curând.

îmi petrecusem ultimele clipe împreună cu Kane, ceea e fusese o mare alinare pentru sufletul meu. O binecuvântare. Trăgeam nădejde ca... mă *rugam* ca... el să poată găsi o urmă de fericire după ce se isprăveau toate astea. Ca într-o zi să se trezească dimineaţa fără să se învinovăţească pentru moartea mea sau a altcuiva.

Pe când mă prăbuşeam printre frunze, crengi şi trunchiuri negre, acesta fii ultimul meu gând.

Am căzut, gemând, pe spatele acoperit cu solzi ascutiti al lui Lazarus.

El tresări de uimire, scoţând un urlet din grumazul lui de şopârlă uriaşă...

îşi roti gâtul alungit şi graţios şi mă zări ghemuită pe spinarea lui.

Mă ustura faţa din pricina vântului uscat. Mi- am apărat-o cu mâna liberă, iar cu cealaltă mi- am fluturat sabia şi apoi am înfipt-o în spinarea dragonului.

încă un răcnet asurzitor...

Iar în solzii ca de sticlă ai lui Lazarus se oglindi raza de Lumină aurie, strălucitoare, a săbiei mele.

M-am străduit să-mi ţin ochii deschişi în faţa strălucirii şi m-am zguduit din pricina puterii Luminii mele, care îmi izbucnea din trup în zvâcniri năprasnice, străpungătoare, trecând

prin sabie...

Mă cutremuram de frică în timp ce puterea îmi curgea prin muşchi, mâini şi picioare...

De ce... de ce nu se întâmpla nimic?

Am ridicat sabia în aer pentru ca apoi s-o cobor din nou, mai tare... *mai* apăsat... de data asta, dar lama nu izbuti să se înfigă în nimic.

Puterea armei mă aruncă înainte. Am gemut adânc, căzând cu faţa peste crestele ascuţite de pe spinarea lui Lazarus. Am simţit pe limbă gust de cenuşă, vânt şi gheaţă.

Halden se ciocni de mine, încercând să-mi smulgă sabia din mâini. Mi-am tras genunchii în sus, ghemuindu-mă până când am putut să mă scol în picioare, iar apoi am ridicat sabia cu toată puterea ei... o simplă prelungire a mâinii mele..., ferind-o de mâinile lui prădătoare şi îndreptându-i-o spre cap.

Halden se trase în lături, abia ţinându-se pe picioare, căci spinarea lui Lazarus era alunecoasă. Amândoi am prins să gâfâim, cu pantalonii şfichiuiţi de un vânt care urla de parcă ar fi fost în suferinţă.

Iar Lazarus, sub noi, nu făcu altceva decât să zboare mai sus. înainte să prind de veste, Halden îşi ridică sabia şi o flutură prin aer, atacându-mă.

Lovitura lui nimeri în gol, în timp ce eu am făcut un pas mare spre dreapta şi mi-am împins sabia înainte,

nimerindu-l în piept.

Eram mai bună decât el.

Mai puternică.

Şi m-am ţinut mai bine pe picioare în clipa în care Lazarus zbură cu spatele şi se înclină, străpungând palele de vânt.

Mânerul Săbiei Soarelui – al săbiei *mele* – îmi şuieră minunat în palmă.

- Nu vrei să faci asta! am strigat eu în vânt, pe când Lazarus se înclină şi mai mult, aproape doborându-l pe Halden, care fu pândit mai mult ca niciodată de primejdia de a cădea în hăul de un verde-închis de sub noi.

- N-am de ales, mârâi Halden în timp ce Lazarus prinse să se înalţe iute, tot mai sus, pe cer.

Soarele strălucitor şi vântul aspru ne orbeau acum, nemailăsându-ne să vedem ce era dedesubt şi ce era deasupra.

Halden ridică din nou sabia, şleampăt şi la întâmplare. I-am parat lovitura cu Sabia Soarelui. Muşchii îmi vibrau plăcut şi am tras aer adânc în piept în timp ce mi-am atacat duşmanul, de astă dată ştirbindu-i lama săbiei şi trimiţând aşchii de metal în toate cele patru zări.

Lazarus zbură mai departe. Ne îndreptam spre buza insulei. Voia să plece de aici cu noi. Cu *mine...*

Mergând cu băgare de seamă, am înaintat până când am putut să apuc o aripă întinsă, ţinând sabia strâns în cealaltă mână. L-am lovit pe Halden cu

piciorul în piept cât am putut de tare, iar apoi m-am încordat toată, ca să nu alunec primejdios de aproape de gâtul îngust al lui Lazarus.

Gâtul lui...

Gâtul lui moale şi de nestrăpuns...

Halden se prinse de coada lui Lazarus, cu sabia fluturându-i în mâna stângă. Abia atunci am băgat de seamă două lucruri: arsurile abia vindecate, care îi lăsaseră pete într-o parte a feţei, acolo unde îl atinseseră flăcările pe care le aprinsesem în cortul lui din Peridot, şi mâna lui dreaptă.

Sau mai bine zis, lipsa ei.

Din mâna lui nu mai rămăsese decât un ciot pătat. O mână de la care odinioară îşi rosese unghiile ori de câte ori fusese îngrijorat sau neliniştit. O mână cu care o ajutase pe mama să spele legumele pentru cină. O mână care îmi mângâiase faţa. Şi cu care, de curând, ţinuse vătraiul pe care-l folosise ca să-mi ardă carnea.

O mână pe care n-o mai avea acum.

- Halden! am strigat eu, cu răsuflarea tăiată. Mâna ta!

Dar el rămase tăcut, gâfâind, cu faţa încruntată aprig şi ruşinată deopotrivă. Apoi îşi întoarse sabia spre mine.

- *El* ţi-a făcut asta?! Te-a pedepsit şi... ţi-a tăiat mâna?!

- Am meritat-o! răspunse el. Te-am lăsat să scapi!

Am clătinat din cap. Nu voiam să-l

ucid. Nu ştiu cum, dar dună toate câte se întâmplaseră. tot nu-i voiam moartea. însă nu puteam să dau greş acum. Lazarus bătea din aripile lui puternice, purtându-ne departe de Insula de Cucută. Trebuia să mă mişc repede...

- Eu sunt Fermecata, Halden. N-ai cum să izbândeşti. Te rog!

- Eu am ales de partea cui să mă războiesc! Poate că a fost tabăra învinşilor, dar asta n-are nici o însemnătate, de vreme ce a fost alegerea mea!

- Oricine poate să se salveze! Poţi să ni te alături!

- Nu te-ai schimbat, nu-i aşa? strigă el, iar apoi, de parcă şi-ar fi răspuns singur la întrebare, clătină din cap. Nimeni nu se schimbă, la urma urmei. Iar eu, mai puţin ca oricine!

Lacrimi mari mi se prelinseră pe faţă, în timp ce vântul ne şfichiuia fără milă.

- Nu vreau să te ucid! Dar am s-o fac, dacă trebuie!

M-am gândit la Kane. La cum îmi închipuisem dintotdeauna că îi era uşor să ia o viaţă. Gândul la trupurile tuturor celor ucişi în Golful Sirenei îmi năvăli în minte, şi parcă am văzut aievea sângele lor, care înroşise nisipul şi stâncile de pe plajă. Şi oamenii lui Killoran, leşuri tăiate pe din două precum carnea dintr-o măcelărie, chiar de sabia din mâna mea... am văzut în faţa ochilor şi

trupurile lor.

Dintr-odată, eu şi Kane nu mai eram atât de deosebiţi unul de celălalt.

Şi am ştiut că nu mai era altă cale.

Înăbuşindu-mi un suspin adânc, tremurător, mi-am luat avânt şi m-am repezit înainte. Sabia lui Halden o întâlni ne a mea, dar cele două arme nu se puteau asemui nici pe departe. în clipa în care se atinse de a mea, sabia lui se prefăcu în argint topit, împroşcând scântei de metal pe spinarea lui Lazarus. Ţăndări de oţel mi se împrăştiară prin păr, pe mâini... Halden văzu că nu mai ţinea în mână decât un mâner şi făcu ochii mari, uluit.

De data asta, n-am mai şovăit.

Mi-am înfipt sabia în inima lui Halden. Lama intră adânc în carne, sânge, muşchi. El scoase un urlet în timp ce flăcări fierbinţi se revărsară din sabie – un tunel pentru Lumina mea – şi-i izbucniră din piept. Furnicături arzătoare îmi cuprinseră umerii şi apoi mi se împrăştiară pe toată spinarea, iar focul mistui întreg trupul lui Halden în doar câteva clipe. în faţa ochilor minţii mi-a apărut ultima lui privire, aţintită dincolo de capul meu, precum şi faţa lui încremenită de uimire.

După ce se stinseră flăcările, n-am văzut nicăieri nici urmă de sânge. Doar rămăşiţele arse ale celui mai bun prieten al meu, care îmi devenise duşman. Lazarus se înclină dintr- odată,

iar cenuşa lui Halden lunecă în adâncimile sălbatice ale Insulei de Cucută.

După aceea, n-am mai putut să-mi înăbuş lacrimile. Am izbucnit în plâns şi am jelit pentru tot ce se întâmplase cu el.

Cu mine.

Şi pentru ceea ce trebuia să se întâmple acum.

Am întins mâna spre aripa acoperită de piele aspră, plină de vinişoare, a lui Lazarus. Nu era mătăsoasă şi lucitoare precum cea a lui Kane. Nu vedeai nici urmă de frumuseţe în muşchii vânjoşi de sub palma mea, ascunşi sub un înveliş tăbăcit, şi nici în creasta de deasupra. care avea culoarea sângelui închegat. Şi fiecare dintre ghearele lui era mai lunga decât braţul meu.

Dându-mi seama că aveam un singur prilej, m-am prins de aripă cât am putut de strâns şi am înaintat încetul cu încetul, îndreptându-mă spre gâtul lui Lazarus. Aveam sa-mi înfig sabia în partea de jos, acolo unde solzii şi pielea erau mai subţiri.

Aerul îmi urla în urechi pe măsură ce urcam. Lazarus încă zbura spre marginea Insulei de Cucută, iar în curând aveam să ne avântăm peste adâncurile Lacului Stygian. Oare Lazarus ştia că Halden murise? Ca nimeni nu-mi mai stătea în cale acum? Oare avea de gând să mă arunce în

apele ucigătoare ale lacului, la mare depărtare de ţărm, pentru ca moartea prin înec să-mi fie una dureroasă şi înceată?

Atunci, trebuia să fiu mai iute.

Mi-am înfipt genunchii în spinarea lui, ţinându-ma de el cu toată puterea, ca să nu cad oricât ar fi zburat de pieziş, de schimbător, lăsându-se iute de pe o parte pe alta, urcând şi coborând vijelios. Apoi am ridicat sabia şi am dat să-i tai gâtul.

Dar lama săbiei nu-i străpunse pielea...

Lazarus se învârti ameţitor de iute, iar după aceea se dădu peste cap, aruncându-mă, cu sabie cu tot, în jos, în jos, *în jos...*

Am dat din mâini în zadar, încercând nebuneşte să mă prind de ceva şi dând doar de aer. M-am prăbuşit în urma cenuşii lui Halden, scăpând sabia din mână...

Şi atunci am simtit din nou acele furnicături

> >

pe spinare, de parcă nişte ace pe care le aveam

sub piele ar fi încercat sa iasă, străpungându- mi-o, ca sa mă ţină cumva în aer...

„Nu, nu, nu...”

Dar acum nu puteam să mă gândesc la asta, şi nici nu-mi mai simţeam Lumina Fermecată...

Nu auzeam decât ţipetele pe care le scoteam fără încetare, în vreme ce stomacul mi se întorcea pe dos, din nou şi din nou. Mă prăbuşeam, cădeam în gol...

Deodată, am văzut sub mine dragonul cenuşiu, cu ochi roşii ca sângele. El întinse o palmă solzoasă, aşteptând să mă prindă în cădere.

Nu...

Nu să mă prindă...

Gheara lui, mai ascuţită decât orice pumnal sau sabie, se întinse chiar sub trupul meu.

Ca să mă tragă în ţeapă...

Am bătut aerul cu palmele, trăgându-mi puterea de care aveam nevoie ca să chem sabia la mine.

Sforţarea aceea cumplită îmi umplu ochii de lacrimi care apoi mi se prelinseră pe faţă.

Am întins mâna. După orice, după *orice...*

Apoi am auzit răcnetul lui Kane. Nu era o rugăminte, ci un urlet de suferinţă. De jale. De pierdere. De

întristare fără margini...

Ultimul lucru pe care Lam mai simţit a fost o durere arzătoare, în clipa în care gheara lui Lazarus îmi străpunse stomacul, cu un lipăit umed.

CAPITOLUL 47

Am atins cu genunchii lemnul tare şi uscat de sub mine.

Nu puteam sa mă mişc.

Am rămas în genunchi pe marginea podinii, răcnind. Am facut-o până când a început să-mi sângereze gâtlejul.

Ea stătea atârnată acolo, sus... Vlăguită, înfrântă, prinsă într-o gheară înălţată în aer, străpunsă prin mijloc, ca o fundă. Avea un aer graţios, de parcă ar fi fost prinsă într-un dans voluptuos cu însăşi Moartea.

Moartă.

Murise.

Precum stingerea unei lumânări, care cufunda o încăpere întreagă în beznă. Şi, odată cu ea, se stinse şi sufletul meu.

Am vărsat peste lemnul noduros de sub mine.

Din nou şi din nou şi din nou.

„Nu, te rog, nu...”

M-am scuturat, gâfâind, în timp ce mintea mi se goli de orice gând... mai puţin de sunetul asurzitor al ultimelor ei vorbe:

„Trăieşte de dragul meu!”

Vorbele ei şi bătăile inimii mele.

Inima mea zdrobită, nimicită, făcută pulbere.

Şi golul ucigător...

După ce mi-am vărsat şi măruntaiele pe pământul de sub mine, nemaiputând apoi decât să gâfâi şi să icnesc, prăbuşit în patru labe, precum o jivină

lovită de streche, cu lacrimi în ochi şi scrâşnind din dinţi, m-am chinuit să mă ridic în picioare.

Dar Lazarus pierise de pe cer.

Am simţit o mână pe spinare şi m-am pregătit, trăgând aer adânc în piept, pentru oricare dintre lefegiii lui, venit să mă ucidă şi pe mine.

Mi-am spus în gând:

„Te rog, ucide-mă! Vreau să fiu cu ea. Te rog!”

Dar palma de pe umărul meu era a lui Grifiin.

Comandantul m-a întors cu faţa spre el, privindu-mă cu ochi aspri, care îi sporeau aerul crâncen, şi spuse:

- Trebuie să plecăm.

Ryder se ivi din spatele lui şi se uită la mine cu luare-aminte. Pesemne că arătam zdrobit, nimicit, fiindcă rosti o singură vorbă:

-Nu!

Privirea lui Grifiin se plimbă de la mine la Ryder şi înapoi.

- Acum!
- Nu, nu, nu...! imploră Ryder. Toate astea sunt din vina mea! Eu am făcut asta! E vina mea...
- Ryder! îl preveni Grifiin cu glas mai tăios decât lama unui pumnal.

Dar Ryder nu conteni.

- Eu i-am spus! Din clipa în care am facut-o, am ştiut că nu trebuia! Cum a putut Amelia să facă una ca asta?! Cum a putut să...

- Ce-ai făcut?!

Vorbele îmi zburară de pe buze ca un tunet, furia însemnând acum pentru mine un scurt şi binevenit răgaz de la durere. Nici nu mi-am dat seama că mă mişcasem. Că-l strângeam de gât pe Ryder. Că faţa lui se învineţea de la clipă la clipă, tot mai îngrozitor. Dar tot mai mulţumitor pentru mine. Aşa că mi-am înteţit strânsoarea.

- Kane! se răsti Griffin, smucindu-mă de braţ. Kane, stăpâneşte-te! A fost o greşeală. A făcut o greşeală... O sa-l ucizi!

Ryder se înăbuşea, scuipând şi icnind. „Bine!”

Am strâns mai tare, simţind că se stingea sub mâna mea.

- De ce ar trebui să te las să trăieşti?!

Faţa vânătă a lui Ryder se schimonosi. Se uita la mine cu ochi holbaţi, plângând. îndura durerea. O primea.

- *De ce?!* am urlat.

Griffin ma scutură.

- Arwen nu şi-ar fi dorit sa faci asta!

I-am dat drumul lui Ryder, iar apoi m-am muşcat de partea de dinăuntru a obrazului până când am simţit gust de sânge.

- Nu..., hârăi Ryder, frecându-şi gâtul, ar trebui sa mă omoare. I-am spus Ameliei unde vă duceaţi. Iar ea i-a spus lui Lazarus. De ce ar face una ca asta?!

- Trebuie să fi căzut la învoială,

răspunse Griffin cu glas spart

- Pentru ce? întrebă Ryder.
- Pentru poporul ei, fără îndoiala.

Ryder clatină din cap.

- Atunci când am căutat-o peste tot şi n-am dat de ea, am avut o presimţire rea, dar nu m- am gândit niciodată că...

N-am mai putut să-l ascult. Nu-mi mai auzeam decât inima, care batea prea încet. De- abia bătea. Ştiam ca mă îndreptam spre marginea podinii, dar nu-mi simţeam picioarele. Aveam să fiu cu ea. Trebuia să...

- Kane, opreşte-te! Ei sunt morţi.

M-am tras într-o parte şi am ocolit pieptul voinic al lui Griffin. Dar el se puse din nou în faţa mea. Hotărât. Neînduplecat.

- Kane, *ea e moartă.*

Suspinele îmi izbucniră din piept N-ai fi zis că eram eu. Nu mă mai recunoşteam. Ştiam că faţa mi se schimonosise, că lacrimile îmi înceţoşau privirea şi că, oricum şi oricât ar fi curs din mine, n-aveau să-mi umple golul, n- aveau să-mi domolească suferinţa năprasnică...

Am păşit din nou spre marginea podinii, îndreptându-mă spre acea pădure adâncă, neagră, nesfârşită. Spre liniştea pe care aveam s- o găsesc pe fundul ei.

Dar Griffin mă trase înapoi şi-şi petrecu braţele în jurul meu.

La început, a părut ciudat. înţepenit.

Nu era atât o îmbrăţişare, cât o strângere de oţel, menită să mă împiedice să...

M-am smuls din braţele lui, din căldura trupului în care sălăşluia un suflet atât de hotărât, vrând să mă lipsesc de orice sprijin... Dar Griffin mă ţinu cu putere.

- îmi pare rău, frate, spuse el.

În cap prinse să-mi vuiască o tăcere asurzitoare. Soarele coborâse dincolo de marginea insulei. Acum era frig. Nu un frig îngheţat, ci o răcoare care-mi înfioră firele de păr de pe ceafa şi de pe braţe. Am simţit miros de ars – venit, pesemne, de la focul iscat de doborârea vreunei torte sau a vreunui felinar în calea nimicitoare a văduvei... Dedesubtul nostru se auziră zvon de glasuri şi tropăit de cizme grele.

- Trebuie să plecăm, spuse Griffin. Eşti căutat de cei de ne insulă...

Am dat din cap, încuviinţând, în timp ce el îmi dădu drumul. Ne-am îndepărtat de margine.

- Trebuie să te întreb, spuse Grifiin. Sabia?

- A luat-o cu el. Odată cu...

Nu puteam să rostesc acele două vorbe.

„Trupul ei.”

Acum, ea nu mai era decât un trup. Un înveliş.

După ce Grifiin se preschimbă, m-am urcat pe spinarea lui, avându-l

îndărătul meu pe Ryder, a cărui faţă era roşie şi pătată de la râul de lacrimi pe care-l vărsase.

în timp ce ne înălţăm în văzduh, mintea îmi era golită de orice gând.

Amuţită de-a binelea, pe măsură ce treceam în zbor peste pădurea de nepătruns din hăul de dedesubt.

în vreme ce ne mişcăm printre nori.

Până mai târziu...

Ceasuri mai târziu...

Vieţi mai târziu...

în tăcerea mohorâtă, înăbuşitoare ca o presimţire rea, din odaia mea de lucru. Fără nimeni prin preajmă, având doar beţia cruntă în care să-mi înec amarul.

Gândurile îmi reveniră în minte, iar acum trebuia să le înfrunt.

Era atât de limpede! Chinuitor de limpede. Ăsta fusese dintotdeauna planul lui. Să mă lase să trăiesc. Să ne lase pe amândoi să trăim, pentru ca, înainte s-o omoare, să găsim sabia pe care el o voia.

Ne jucase pe degete.

Iar acum mai aveam doar trei lucruri de făcut:

Să-l găsesc pe Corb Alb. Să îndur orice ca să mă prefac în Fermecat cu sânge pur.

Să plec pe urmele Ameliei, s-o găsesc şi s-o fac să-şi blesteme zilele pentru trădarea ei.

Şi apoi, după aveam să fac lumea

ţăndări, după ce nu mai era bărbat sau femeie care să mai răsufle, care să fie osândit pentru moartea ei, aveam să duc la bun sfârşit profeţia în locul lui Arwen. Să-l învinge pe tatăl meu, înfigându-i Sabia Soarelui în inimă, iar apoi să mă duc după Arwen, oriunde se afla.

Cu zeii. în pământ. Nicăieri. Nu-mi păsa.

Trăisem sute de ani fără Arwen. Nu puteam să mai trăiesc la fel vreme de alte sute de ani.

Până atunci, cunoşteam doar un singur leac pentru o astfel de durere cumplită:

Răzbunarea.

EPILOG

ARWEN

Cusăturile se vindecau mai încet decât mă aşteptasem.

Era cea mai cumplită rană din câte avusesem vreodată, însă chiar şi aşa... Nu ştiam de ce-mi scăzuse Lumina. Am cercetat încăperea din priviri pentru a mia oară, încercând să-mi dau seama cine anume mă salvase şi unde mă aflam.

Podeaua era pardosită cu lespezi de

piatră de un roşu-închis, semănând cu sângele închegat.

Le-am privit cu luare-aminte, băgând de seamă că scânteiau stins de la o rază subţire de soare ce se strecura printre perdelele de brocart. Dacă n-aş fi ştiut adevărul, aş fi spus că plăcile erau făcute din rubine.

Mi-am ridicat privirea şi am zărit un dulap de marmură neagră, luminat de cel puţin treizeci de lumânări albe, care păreau să nu picure niciodată, darămite să se stingă. Alături se afla o vatră făurită din aceeaşi marmură de culoarea mohorâtă a trahitului, dreptunghiulară şi acoperită de un strat subţire de sticlă. Mă uitam de ceasuri întregi la foc, încercând să-mi dau seama cum se vârau buştenii înăuntru sau unde era hornul. Aş fi crezut că acea vatră nu era decât o nălucire sau rodul unei vrăji, dacă nu i- aş fi simţit pe faţă undele de căldură şi dacă n- aş fi adulmecat mirosul de lemn ars.

Deasupra mea se afla un candelabru încrustat cu perle. Strălucitor şi somptuos, părea să plutească în aer, fiindcă nu era ţinut de funii sau de lanţuri. Iată încă o taină pe care să încerc s-o dezleg după ce mă săturam să mă întreb cum de rămăsesem în viaţă după ce fusesem străpunsă de gheara lui Lazarus, cine mă salvase, de ce eram legată de patul ăsta şi unde

naiba mă aflam.

Fireşte, asta se întâmpla în clipele de răgaz de la cufundarea într-o deznădejde nemărginită, nicidecum cuvenită celei care avea să salveze tărâmurile, sau *celei alese,* după cum mă numise Beth. în timpul acelor izbucniri de deznădejde, mă străduiam atât de aprig să mă eliberez de legăturile care mă ţineau ţintuită de pat, încât ori mă lăsam pradă spaimei până când adormeam, vlăguită, ori plângeam în hohote, până când mi se umflau ochii.

Dar cele mai cumplite izbucniri de deznădejde erau acelea în timpul cărora mă gândeam doar la Kane.

La cum dădusem greş faţă de el. La cum dădusem greş faţă de Evendell, neizbutind să-l ucid pe Lazarus.

La cum, pesemne, Kane credea că murisem. Şi că murisem degeaba.

Gândul acela mă răscoli atât de cumplit, încât tot trupul îmi fu săgetat de o durere împotriva căreia nu puteam să fac altceva decât să mă zbat, neputincioasă. Nu mă ajuta nici faptul că, din pricina perdelelor trase şi a lipsei oricărui ceasornic, habar n-aveam cât era ceasul. Bănuiam că trecuseră cel puţin cincisprezece ore şi, în clipa în care m-am întrebat din nou cât aveam să mai fiu ţinută astfel, spaima prinse să mă răscolească din nou, săgetându-mă în piept.

Am tras aer pe nas şi apoi l-am scos pe gură, aşteptând să mi se mai domolească durerea din piept. Odaia mirosea a lemn de santal, a sirop de caise şi a tot felul de alifii şi de balsamuri, acestea din urmă fiind aşezate pe o măsuţă de marmură de lângă pat.

încercând să mă mai alin cât de cât, în ciuda cusăturilor care aproape că mă tăiau pe din două, am dat la o parte aşternuturile mătăsoase şi bogate precum vinul roşu, a cărui culoare o şi aveau. Deasupra lor se afla o velinţă stacojie, împodobită cu flori, frunze şi albinuţe brodate cu fir strălucitor de aur. Pernele pe care rămăsesem întinsă cale de nenumărate ceasuri erau umolute cu un puf ereu şi aveam atâtea primprejur, încât alţi şapte oameni puteau să se lungească lângă mine şi să doarmă netulburaţi.

Dar, în ciuda bogăţiei din încăpere, a frumuseţii de netăgăduit, a patului îmbietor, toate astea aveau un aer... înfiorător.

Sau poate că mi se părea aşa din pricina legăturilor care mă ţintuiau de pat.

Am mai tras o dată de blestematele acelea de legături. în ciuda moliciunii, panglica nu se rupea, nici nu putea fi roasă şi nici arsă cu lumânarea de pe măsuţa de lângă pat... Le încercasem pe toate trei de cel puţin o duzină de

ori.

Sau poate că erau înşelător de groase şi de puternice, iar eu nu puteam să-mi folosesc Lumina, orice aş fi...

„O, pe Pietre! „

Eram o nătângă.

Lilium.

Panglica trebuia să fi fost făcută cumva din lilium. Acum pricepeam de ce mă vindecam atât de încet, de ce nu puteam să-mi trezesc Lumina, de ce mă simţeam atât de vlăguită.

Nu era doar vina rănii cusute din dreptul stomacului meu.

Eram vlăguită.

Cine mă vindeca trebuia să fi ştiut că eram Fermecată.

Dar cine...

Uşile de marmură faţuită se deschiseră şi în odaie se iviră două femei care purtau rochii negre şi pălării ce arătau că faceau parte din tagma femeilor care îngrijeau bolnavi. Rămaseră tăcute în vreme ce una dintre ele aduse în odaie o tavă cu mai multe instrumente, iar cealaltă se apucă să facă natul.

- Cine sunteti?

Nici un răspuns.

- Unde mă aflu?

Nici un răspuns.

- De ce mă vindecaţi? De ce n-am...
- ... murit?

Am întors capul şi m-am uitat la uşă. Mi se tăie răsuflarea.

în prag se ivise Lazarus, îmbrăcat cu o haină bogată, trandafirie, şi ţinând în mână un pocal de bronz, aburind.

Părea întruchiparea desăvârşită a unui rege îmbrăcat în haine de casă, bucurându-se de o băutură caldă într-o dimineaţă cu vreme rece.

>

Şi totuşi, inima îmi bătea nebuneşte, de parcă aş fi văzut un monstru.

Pentru că vedeam un monstru.

- Nu-i prea drăguţ din partea ta! spuse el, ţâţâind din buze, apropiindu-se de patul meu.

Uitasem că Lazarus putea să-mi citească gândurile şi m-am smucit cât am putut de tare, încercând să mă depărtez cât mai mult de el în clipa în care se aşează, foarte liniştit, pe marginea saltelei. Poate că făcuse toate astea ca să mă ucidă la el acasă. în patul lui.

Era mârşav. Rău. Perfid. Era...

- Arwen, de ce aş vrea să te omor?

Am înghiţit în sec, în timp ce ochii lui argintii mă priviră stăruitor, fără pic de stânjeneală. Mă înşelasem atunci când îl întâlnisem pentru prima oară, pe plaja din Golful Sirenei. Ochii lui nu semănau deloc cu cei ai lui Kane. *Deloc.*

- Poate pentru că sunt singura din lumea asta care poate să-ţi curme viaţa?

- Da, spuse el, sorbind din cană. Aici

ai dreptate. De asemenea, eşti sineura din lumea asta care poate să *zămisleascâ* viaţă. Cel puţin, singura viaţă de care îmi pasă mie.

Am clipit, nedumerită.

O dată.

De două ori.

Nu pricepeam. Iar mintea mi se frământa cumplit. îmi dădeam seama că, pesemne, mă aflam pe Tărâmul Fermecat din Lumera. Nu eram la doar câteva zile sau săptămâni depărtare de Kane. Nici măcar nu mă mai aflam pe acelaşi *tărâm* cu el.

- Sunt pe deplin încredinţat că fiul meu o să apară cât de curând.

Lazarus zâmbi.

- N-o să fie o surpriză prea plăcută pentru el... Femeia pe care o iubeşte, logodită chiar cu tatăl lui! Cam deşucheat pentru gustul meu, dar... ce să-i faci? spuse el, ridicând din umeri.

- *Logodită?!*

Lazarus mă bătu uşor peste coapsă, prin velinţă, iar eu m-am tras îndărăt.

- Nu te-aş ucide niciodată, dragă Arwen! La drept vorbind, am nevoie de tine, fiindcă tu o să-mi dai singurul lucru pe care mi-l doresc de peste o mie de ani. Singurul lucru pe care n-am izbutit niciodată să-l am. *Moştenitori* Fermecări

> > cu sânge pur!

Un val de silă mă potopi pe dinăuntru.

- Acum, după ce sabia a fost nimicită,

nici tu, nici copiii mei Fermecări cu sânge pur n-o să mai puteţi să-mi faceţi nici un rău. Şi, la urma urmei, de ce ţi-ai dori aşa ceva? împreună, o să readucem pe pământul ăsta, care a fost atât de roditor odinioară, stirpea Fermecărilor cu sânge pur.

- N-o să fiu niciodată regina ta! am strigat eu, cu răsuflarea tăiată. Mai bine mor!

- După ce-mi dai moştenitorii pe care mi-i doresc, o să-ţi fac pe plac cu mare bucurie.

La vederea înfrângerii sau a groazei – sau a amândurora – pe care le văzu oglindite în ochii mei, buzele lui se arcuiră într-un zâmbet ce-i dezveli dinţii. Apoi se ridică de pe pat şi păşi pe sub arcada frumos împodobită, închizând uşa în urma lui cu un pocnet care mă umplu de silă.